

உ

வேலுமயிலுர் துணை

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அருளிய

ஆனந்தத் திருப்புகழ்

மூலமும் பதவுரை, கருத்துரை, விசேடவுரையும்

அடங்கியது.

100 பாடல் (பூஜைக் குரியன)

கந்தானுபூதி முதலிய பல அரிய நூல்களின்

உரை ஆசிரியரும்,

முருகன் பக்திசாதனமான பன்னூல்களின் ஆசிரியரும்,

இயற்கையுமாகிய

திருச்சுழியல், வித்வான்

மு. வீரவேற் பிள்ளை அவர்கள்,

எழுதியது.

பி. எல். அருணாசல முதலியார் & பிரதர்ஸ்

பிரம்பூர் பேரகஸ் போஸ்டு, சென்னை.

காபிரைட்]

1948

[விலை ரூ. 3-0-0

KOVILOOR MADALAYAM
 KOVILOOR - 630 307
 (NEAR) KARAIKUDI
 (PHONE: 4-436846)

வேலுமயிலுர் துணை.

முகவுரை

3-5

முருகன் தமிழ்த்தெய்வம். நம் நாட்டு மக்கள் அவனைக் கலியுக வரதன் எனக் கொண்டாடுகின்றனர். தமிழுலகப் பெரியார் பலரும் தொன்றுதொட்டு அன்பு மணங்கமழும் சொன் மலர் மாலைகொண்டு அவனை அலங்கரித்துப் போற்றி நலம் பெற்று வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது வெள்ளிடைமலை.

அவர்களுள் முருகன் வரப்ரசாதியாகிய “அருணகிரிநாத சுவாமிகள்” தலைசிறந்தவராவர். அவரது பாடல்கள் பலவற்றுள்ளும் “திருப்புகழ்” என்னும் நூல் தனிப்பெருமை வாய்ந்தது. அன்பு, அறிவு, அருள், பொருள், ஆனந்தம் யாவும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றது. அற்புதகரமான சந்தச்சுவை நிரம்பிய இன்பகரமானது. படிப்போர் கேட்போர் உள்ளங்களை நெகிழ்ந்துருகும்படி செய்யும் பக்திச்சுவை ததும்பியது. நவீன வுலகினுங்கூட ஆடவர் பெண்டிர் முதலாக பண்டிதர் பாமரர் யாவரும் இனிம நாத்தேதம் வாய்ந்த சந்தப்பாவெனப் புகழ்ந்து கொண்டாடுதற் குரியது. உலக வாழ்வில் மக்கள் அடையத் தகுந்ததாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் சதுர்வித புருடார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லது. இல்லற தர்மத்தையும் சன்மார்க்க முறையையும் நன்கு விளக்கியுள்ளது. பாபச்செயலாகிய துன்மார்க்க முறையை அடியோடு அழித்து முருகன் அருட் செல்வத்தை அடையுந் தன்மையை மிகவும் போதிக்கவல்லது. “திருப்புகழ் படிக்குமவர் சிந்தைவலிவாலே, ஒருத்தரை மதிப்பதிலை உன்றனருளாலே” என்னும் பொன்மொழியே இவைகட்குத் தக்க சான்றாகும்.

அருணகிரியாரின் திருப்புகழாகிய சந்தப் பாடல்கள் திரு விரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் மூலமாகப் பதினாறுமீரம் எனத் தெரிவதில் அவைகளுள் ஆமிரத்து முந்தாற்று அறுபத்தொரு பாடல்களே இதுகாறும் வெளிவந்துள்ளன. அப்பாடல்கள் இவ்வுலகில் நட்சத்திரங்கள்போன்று பிரசித்திபெற்று விளங்குகின்றன. இவ்வரிய நூல் முழுமைக்கும் விருத்தியுரையை நம் தமிழன்பர்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆனால் சிற்சில பகுதிகட்கு உரைகள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

சென்னையில் பிரபல புத்தக வர்த்தகரும் லோகோபகாரமாக அனந்தம் அனந்தமான பக்தி நூல்கள் வெளியிடும் தன்மையை யுடையவருமாகிய, கனம் P. L. அருணாசல முதலியாரவர்கள் அண்டு பிரதர்ஸ், விருப்பத்திற்கிணங்க சுவாமிகளின் அன்புத் தேனெழுகும் சந்தப்பாடல்களினின்றும் புரக்கியெடுத்துள்ள நூறு பாடல்களுக்குப் பதவுரை, கருத்துரை, விசேடவுரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளேன். அந்தந்தப் பாடல்களின் தன்மைக்கிசைந்தவாறு விசேடவுரை சுருக்கியும் விரித்தும் எழுதியுள்ளதாகும். இந்தாலிடங்கியுள்ள பாடல்கள் நூலும், தெள்ளிய நடையில் இன்பகரமான சுகானந்த நிலையை யுணர்த்துகின்றதாதலின் அக்காரணம் பற்றி ஆனந்தத் திருப்புகழ் என்னும் பெயர் பொருந்துவதாகும்.

முருகன் திருவருட் டீணுகொண்டு இவ்வுரையையும் ஏனைய நூல்களுமியற்றும் தமிழ்ப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள யான் எழுதியுள்ள உரைகள் யாவும் அவன் பிரபாவங்களையே விளக்குகின்றனவாதலின் அறிஞர்கள் குறைகூறுது அன்புடன் ஆதரிக்குமாறு மிகவும் பணிவுடன் வேண்டுகின்றேன்.

6-1-48

சர்வசித்துவஸ் }

தைமீ 6உ }

இங்ஙனம்,

மு. வீரவேலன்

தமிழாசிரியன்.

திருநெல்வேலி ஜில்லா போர்டு மெம்பரும், அம்பா சமுத்
 ரம் ரிட்டயர்டு வக்கிலும், திராவிடமா பாடிய
 அருட்புலமைப் பெரியார் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவஞான
 சுவாமிகளின் மரபினருமாகிய
 திரு. சிவஞானம் பிள்ளை
 யவர்கள் இயற்றிய

பாராட்டு உரை

தமிழ்த் தெய்வமாகிய முருகப்பெருமானுக்குப் பாமாலை
 சூட்டிப் பணிபுரிந்த பாவலர் பலர். அவருட் சிறந்தவர் அருணகிரி
 நாதர், குமர குருபரர் ஆகியோர் ஆவர். அருணகிரியாரது
 திருப்புகழும், குமர குருபரரது கந்தர் கலிவெண்பாவும் பிரசித்தி
 பெற்றவை. இவ்வாறே கந்தர் அதுபூதி, கந்தர் அலங்காரம்,
 கந்தர் அந்தாதி, கந்தர் சஷ்டி கவசம் என்ற அருள் நூல்களும்
 உள்ளன. முருகப்பெருமானது தத்துவத்தை விளக்கும் இந்
 நூல்கள் யாவும் கடின நடையில் பொருட் செறிவு உள்ளனவாய்
 அமைந்திருக்கின்றன.

ஸ்ரீமுருகப் பெருமானது அருள் நூல்களைப் படித்துத்
 திளைத்து அப்பெருமான்மீது பல நூல்களை இயற்றுவதையே
 தம்கடமையாகக் கொண்டவரான “திருச்சுழியல் வீத்துவான்,
 திரு. மு. வீரவேற் பிள்ளையவர்கள்” சிறந்த அருட்கவிஞர்
 ஆவார்கள்; நல்ல உரை ஆசிரியரும் கூட. மேலே குறிப்பிட்ட
 நூல்களை யாவரும் உணரும் வண்ணம் எளிய நடையில் உரை
 எழுதி வெளியிட்டார்கள். அன்றியும் இக்கவிஞர் சேது நாட்டி
 லுள்ள அபிராமத்தை அடுத்த கொடுமனூர் குமரன்மீது திருப்புகழ்
 மாலை, குமாரதரிசனம், செஞ்சொன்மாலை, தோத்திரப் பதிகம்,
 வெற்றி வேலாபுதப் பதிகம் என்னும் பல நூல்களை இயற்றித்

தொகுத்துக் குமரேசன் வரப்பிரசாதமாலை என்று வெளியிட
 டிருக்கும் நூல் எளிய நடையில் சொற்சுவை பொருட்சுவையுடன்
 சிறந்து விளங்குகின்றது.

பொதுவாக நம் நாட்டில் சில கவிஞர்கட்கும் அவர்களது
 நூல்கட்கும் அவர்கள் காலத்தில் நன்கு மதிப்பு ஏற்படுவதில்லை.
 அவர்கள் காலத்திற்குப் பின்பே ஏற்படும். ஆனால் நம் அன்பர்
 திரு. வீரவேற் பிள்ளை யவர்களும் அவர்களது நூல்களும்
 அவர்கள் காலத்திலேயே நம் தமிழ் நாட்டாரது நன் மதிப்பைப்
 பெறலாம் என்பது இவர்கள் நூலைப் படிப்பார்க்கு விளங்காமற்
 போகாது. முருகன் அருட்கவிஞர் வீரவேற் பிள்ளை யவர்கள்
 நீடுவாழ்ந்து தமிழ்த் தெய்வப் பணி புரிய எல்லாம்வல்ல இறைவன்
 திருவடிகளை மனமார வாழ்த்துகிறேன்.

இங்ஙனம்,

(Sd.) K. A. சிவஞானம் பிள்ளை,

அம்பா சமுத்திரம்.

உ

முருகன் துணை

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

உலகின் நானு தேசங்களிலும் சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்தது நம் செந்தமிழ் நாடு. தெய்வபோகம் நிறைந்த புண்ணிய பூமியுமாகும். எங்கும் ஆண்டவன் திருக்கோயில்கள்; எங்கும் வேதாகம புராண படனங்கள்; எங்கும் நந்தனவனங்கள்; சோலை சாலைகள்; தாமரை மலர்ந்தவாவிகள்; புனித தீர்த்தங்கள்; எங்கும் தமிழ் மன்றங்கள்; எங்கும் அறநிலையங்கள்; பக்தி பரவசமுடன் கடவுளைப் புகழ்ந்துபாடுந் திருக்கூட்டங்கள்; இன்னும் நம் தண்டமிழ் நாடு எவ்வளவோ அற்புதகரமமைந்து பிரசித்திபெற்று விளங்குவதாகும்.

கருணையங்கடலாகிய கடவுளின் நியமனம் காலந்தோறும் மக்கள் நன்னிலையின் காரணமாகப் பல ஞானப் பெரியார்களைத் தோன்றும்படி செய்துள்ளது. இல்லற துறவற ஞானிகள், சரியை கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பிரகாரங்களாகிய சன்மார்க்க நிலையை மெய்ப்பித்துக் காட்டியுள்ள நாயன்மார்கள், ஆள்வாராதியர், பக்தசிகாமணிகள், அருட்புலமைப் பெரியார்கள், வேதாந்த சித்தாந்த சமரச ஞானிகள் முதலிய மகான்கள் தோன்றி அருளொளியைப் பரப்பி மறைந்தன ரென்பதற்குப் போதிய சான்றாக அவர்கள் அருளியுள்ள நூல்கள் நட்சத்திரங்கள் போன்று இன்றைய வுலகினுக்கூட பிரகாசிக்கின்றன. தமிழ் மக்கள் யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்றன.

இவ்வித அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த நம் நாட்டில் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய நானூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர்

திருவண்ணாமலை என்னும் அருணையம்பதியில் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அவதரித்தனர். இவரது குலமரபு முதலியன தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வதற்குரிய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. பட்டினத்தடிகள் வீரியத்தால் ஒரு தாசியினது கர்ப்பத்தினின்றும் பிறந்தவரென ஒரு சாரார் கூறுவதும் நியாயமாயில்லை. ஏனெனில் பட்டினத்தடிகள் காலம் பத்தாவது நூற்றாண்டிற்கு முந்தியதாகும். அருணகிரியார் தோன்றியகாலம் பதினாறுவது நூற்றாண்டின் மத்திபமாகும். ஆதலால் அவ்விஷயம் ஒன்றுக் கொன்று முரண்படுவதாகும்.

சுவாமிகளின் வாழ்க்கைத் தன்மை முறைகளை நூல்களின் அளவாக ஆராயும்போது எந்தவேளையும் கந்தவேளையே உபாசன தெய்வமாகக்கொண்டு அதிதீவிர பத்தியின் காரணமாக அநுபூதிவாய்க்கப் பெற்ற அருட்செல்வன் என்பதாகத் தெற்றென விளங்குகிறது. இதன் உண்மை கந்தரனுபூதியாலும் திருப்புகழ்ப் பாடல்களாலும் அன்பர்கள் அறிவர்.

முருகப்பெருமான் நமது சுவாமிகளின் முன்னர் உபதேச குருநாதனைத் தரிசனந்தந்து ஞானானந்த நிலைமையை அளித்து ஆட்கொண்டருளியதின் தன்மையையே கந்தரனுபூதியில் உள்ளங்கனிந்து பாடியுள்ளார். இவ்விபரத்தைத் தாயுமான சுவாமிகளும் தமது பாடலில்,

“ கந்தரனுபூதி பெற்றுக் கந்தாறு பூதிசொன்ன

எந்தை அருள்நாடி இருக்கும்நா ளெந்நாளோ ”

என மொழிந்திருப்பதையும் நோக்குமளவில் அருணகிரியாரின் உயரிய தன்மை விளங்குவதாகும். மிரபுடதேவ மன்னன், வில்லிபுத்தூரர், சம்பந்தாண்டார் இருந்த காலத்தில் இவ்வருணகிரியார் இருத்ததாகத் தெரிகிறது.

சிவனே குகன் என்னும் தன்மைக்கிணங்க தலந்தோறும் சென்று முருகவேளைப் புகழ்ந்து பாடிய திருப்புகழாகிய பாடல்களை மெய்யன்பு கொண்டு படிப்போர் உள்ளம் நெகிழ்ந்துருகிப் பரவசங்கொள்ளும்படி செய்யும் தெய்வசக்தியை உலகம் அதிசயங்கொண்டு போற்றுதற்குரியதாகும். அறுமுகப் பெருமானையன்றி மற்றோர் தெய்வம் இலது என்பது சுவாமிகளின் கோட்பாடாகும்.

கந்தரனுபூதி, கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி, திருப்புகழ், திருவகுப்பு முதலிய தூல்கள் யாவும் அருணகிரியாரது அருட்பாடல்களாகும். அவை சொற்சுவை, பொருட்சுவை, பக்திச்சுவை, சந்தச்சுவை முதலியன வெல்லாம் ஒருங்கேயமைந்து சிறந்து விளங்குகின்றன வென்பது உலகம் உணர்ந்த உண்மை.

திருப்புகழ் நமது வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பரம ஐஸ்வரியம். அரும்பெரும் பொருள் செறிந்தது. தேனும் பாலுங்கன்னல்ரசமுங் கனியுங்கலந்த சுவைபோன்றது. படிப்போர் நாவும் உள்ளமுந் தித்திக்கச் செய்யும் பான்மையுடையது. பற்பல வண்ணங்களாகிய சந்தப்பாக்களை யுடையது. உலகமெங்கும் பொன்றப் புகழ்பெற்ற பேரின்பநீதி தூலுமாகும்.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் இவ்வுலக மக்கள் காமாந்தகாரத்தில் மூழ்காது நன்னிலையுடையவும், தெய்வ சிகாமணியாகிய ஸ்ரீமுருகப்பெருமானது பிரபாவங்களைப் புகழ்ந்து பாடி பக்தியின் சாரத்தை யுணர்த்தவும், தோன்றி மறையுமியல்பினதாகிய பிறவீப் பெருங்கடல் கடந்து சாசுவதமான சுகானந்த நிலையை அடையச் செய்வதற்காகவுமே அவதரித்துள்ளா ரென்பதை நாம் ஊகித்தறிவதற்கு அவரது திருப்புகழி லடங்கியுள்ள செம்பொருள் யாவும் தக்கசான்றாக விளங்குகின்றன. ஆதலின் அருணகிரிவள்ளல் வழங்கிய அருட்பணிகள் யாவும் செந்தமிழ்க் கோயிலின் சிகர

மாணிக்கமாக என்றென்றும் திகழ்ந்து அருட்சுடர் பரப்பிப் பக்தியுலகம் கொண்டாடுதற் குரியதாயிற்று.

வித்தியா கர்வங்கொண்டு தமக்கு ஒருவரும் நிகரில்லையென்று தமிழுலகமெங்கும் திக்குவிசையஞ்செய்து, பற்பல புலவர்களிடம் வலுவில் வாது தொடுத்து, அவர்களின் காதுகளைக் குறும்பியளவாகத் தோண்டி மானபங்கம் செய்துவரு மியல்பையுடைய வில்லிபுத்தூரர் என்னும் பெரும்புலவர், அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திருமுன்னர் வாது தொடுக்கவந்து எதிர் நிற்கமுடியாது தோல்வியுற்றோடியதும், சம்பந்தாண்டான் என்னும் சத்தியபாசகன் பொருமைகொண்டு சுவாமிகளை யணுகிச் செருக்கொழிந்ததும், பிரபுட தேவ மகாராசன் வேண்டுகோட்கிசைந்து முருகன் தசரினத்தை மெய்ப்பித்ததும், இன்னும் அந்தந்தத் தலங்களில் அகமுகமலர்ந்து ஆண்டவனைச் சகளமாயும் நிட்களமாயும் கண்ணரக் கண்டு வாயாரவாழ்த்தி மனமார அருட்சோதி பரவும் அறிவானந்த சாரத்தில் முழுகியும் அவனது மெய்யடியார்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பரம சாந்தநிலையி லமர்ந்தருளி யிருந்ததும் சுவாமிகளின் அற்புதச் செயல்களாகும். இவ்விபரம் அவரது சரிதமும் அருட்பாடல்களும் வெளியிடுகின்றன.

இங்ஙனம்,

மு. வீரவேற் பிள்ளை,

வித்வாள்.

உ

ஓம்

சரவணபவன் றுணை

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

சிறப்புப்பாயிரம்

நேரிசை வெண்பா

- (1) எல்லாரு ஞானத் தெளிஞரே கேளீர்சொல்
கல்வெல்லாம் மாணிக்கக் கல்லாமோ—பொல்லாக்
கருப்புகழைக் கேட்குமோ கானமயில் வீரன்
திருப்புகழைக் கேட்குஞ் செவி.

(பதவுரை.) ஞானம்-மெய்யுணர்வினால், தெளிஞரே-(உள்
ளம்) தெளியையுடையவர்களே! எல்லாரும் - யாவரும், கேளீர்-
(இங்குச் சொல்வதைக்), கேட்பீர்களாக, சொல்-சொல்லுதற்குரிய,
கல் எல்லாம்-தற்கள் யாவும், மாணிக்கக்கல்-(சுயம் பிரகாசமுள்ள
மாமணியாகிய) செம்மை பொருந்திய மாணிக்கக்கல், ஆமோ-
ஆகுமோ? (ஆகாதுபோன்று) கானம்மயில்-முகில்கண்டு கூவும்
இனியகானஞ் சிறந்த பசியகலாபத்தையே வாகனமாகக் கொண்
டருளிய, வீரன்-பரிசுத்த மயம் பொருந்திய அக்கினி சொரூப
னை முருகப்பெருமானது, திருப்புகழை - பரமஐஸ்வரியமாகிய
பிரபாவங்களை, கேட்குஞ்செவி-கேட்கத்தகுந்த காதுகளானவை,
பொல்லா - (கமாதிமுதலிய) தீமைகளுக்குறை விடமாகி, கருப்
புகழை-கருவுயிர்த்து பூமியிற் பிறந்தும் இறந்தும் அழியுமியல்

புள்ள சரீரத்தையுடைய மாந்தர்களின் கீர்த்தியை, கேட்குமோ-
விரும்பிக்கேட்டு மகிழ்ச்சியடையுமோ? மகிழ்வடையாது (எ-று.)

(க-ரை.) மெய்யுணர்வுடைய அன்பர்களே! கேட்பீர்களாக,
நவரத்தினங்களிற் சிறந்து இயற்கையொளி வீசுகின்ற செம்மணி
யாகிய மாணிக்கக்கல்லுக்கு சாதாரண கற்கள் நிகராகாது
போன்று அழகிய தோகைகளை விரித்து இனிய கானத்துடன்
நடனம்புரிகின்ற ஓங்காரமயமாய் விளங்கும் மயிலைவாகனமாகக்
கொண்டருளிய ஸ்ரீ முருகவேளின் மகத்துவங்களைக் கேட்டு மகிழ்
வடைகின்ற மாண்புள்ள செவிகளானது நிலையில்லாவாழ்வை
யுடைய மனிதன் புகழை ஒரு போதும் விரும்பிக் கேட்கமாட்டா
என்பதாகும்.

(வி-ரை.) இயற்கை யொளியுள்ள உயர்வு பெற்ற ரத்தின
மாகிய மாணிக்கக்கல்லுக்கு ஏனைய சாதாரண கற்கள் ஈடாகாதது
போன்று உலகில் புகழ் என்பது பொதுப் பெயராயினும் முருக
வேள் பிரபாவங்களை அவன் அருள் ஒளியையப் பரப்பி
விளங்குகின்ற திருப்புகழ் என்னும் சந்தத்தமிழைக் கேட்கும்
செவிகள் அநித்யமான மாந்தர் புகழை விரும்ப மாட்டா வென்
பதை விளக்கிய பாடலாகும். “செவ்வேளின் சீர்கேளாச் செவி
யென்ன செவியே!” என்பது ஆன்றார் வாக்கியமாகும். கானம்
மயில் என்னும் இரு பதங்கள் இனியகானத்தையுடைய தோகை
மயிலென்பதை விளக்குவதாகும். தோகையை விரித்து மயில்
நடனமிடும்போது ஓங்காரவடிவம் தோன்றுகிறதென்பது உண்மை
யாதலின் அவ்விததோற்றமும் இனியகானத்துடன் கூவுகின்ற
ஒலியினிசையும் பிரணவமும் நாதமுமாக விளங்குகின்றதென்பது
பொருந்துவதாகும். ஆதலால் முருகன் மயில்வாகனமாகிய பீடம்
அதுவேயாமென்க. வீரன் என்னும் பதம் அக்கினிசொருபமென்
பதைக் குறிப்பதாகும். பாவகன், பாவகி, அங்கி, வீரன், என்னும்
பதங்கள் அக்கினியையும் முருகவேளையும் விளக்குவதுடன் ஸ்மிரு

திகளின் கூற்றும் அதுவேயாகும். தவிரவும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டாயுகம் அரசாளுகையும், அழிவில்லாத வச்சிரதேகத்தையும், நினைத்தஇடஞ் செல்லத்தக்க இந்திர ஞாலத் தேரையும் சிங்கவாகனத்தையும், வலிமையுள்ள தேவதாஸ்திரங்களையும், பதினாயிரங்கோடி சதுரங்கசேனையையும், இன்னுமிருந்தவர பலங்களையும் உடையவனான சூரபத்மனான அசுரன் நன்னெறியைவிட்டு அகங்காரமமதை கொண்டவனாகி இந்திராதி தேவர்களுக்குத் தீமைவிளைத்ததினிமித்தமாக நம்பெருமானார் அவ்வசுரனையும் அவனது குலத்தையும் வெற்றி வேலாயுதத்தினால் அழித்து விண்ணுலகைக் காப்பாற்றியவ னென்பதற்கும், வீரன் என்றபதம் பொருந்துவதுமாகும். ஞானம் என்பது பேரின்பத்தை விரும்புதற்குரிய மெய்யுணர்வையே குறிக்கும். சிவாக்கினியே சரவணபவன் என்பது புராணக்கூற்று. ஓகரம்-மயில்.

சேர்த்தலு மொருபுதந் தீயின் பண்ணவன்
வேர்த்துடல் புழுங்குற மெலிவிற் றுங்கியே
பேர்த்தொரு பதமிடப் பெருதுவல்லையோ
யார்த்திடு கங்கையி னகத்துய்த்துத் தானரோ.

—கந்தப்புராணம்

எம்பெருமா னிறைவா முறையோ வென்று
வம்பளிழ் வாறோசுரன் வலிசொல்ல
அம்பவள மேனி யறுமுகன் போயவர்
தம்பகை கொல்லென்ற தற்பரன்றானே.

—திருமந்திரம்

- (2) வேதம்வேண் டாஞ்சகல வித்தைவேண் டாங்கீத
நாதம்வேண் டாம்பூரான நூல் வேண்டாம்—ஆதி
குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன்றாள் போற்றுந்
திருப்புகழைக் கேளீர் தினம்.

(ப-ரை.) (அன்பர்களே) வேதம்வேண்டாம்-சுருதிநூல்களைச் சிரவணஞ் செய்யவேண்டாம், சகல வித்தை வேண்டாம்-எல்லா விதமான கலா ஞானங்களும் ஆராயவேண்டுவதில்லை, கீதநாதம் வேண்டாம்-சப்தசுரங்களுடன் கூடியசங்கீதக்கலைகளும் கேட்க வேண்டாம், ஞானநூல் வேண்டாம்-தத்துவ நூலாராய்ச்சியும் வேண்டுவதில்லை, ஆதி-முதற்பொருளாகிய, குரு-பரமாச்சாரியன் என்னும், கொற்றவன்-முருகவேளினது, தாள்போற்றும்-பாதமலர் களைத் துதிக்கத்தக்க, புகழைமேவுகின்ற-(அவன்) பிரபாவங்களை விளக்குகின்ற தன்மையதாகிய, திருப்புகழை-திருப்புகழ் என்னும் நூலை, தினம்-அனுதினமும், கேளீர்-சிரவணஞ்செய்து இன்புறுவீர் களாக எ-று.

(க-ரை.) ஸ்ரீ முருகவேளின் மகிமை பிரபாவங்களை விளக்கு கின்ற அருணகிரியாரின் திருப்புகழை மெய்யன்புடன் சிரவண மனனம் செய்து நாள்தோறும் துதிப்பவர்கட்கு வேறு எந்த நூல் களும் தேவையில்லை. கருணையங்கடலாகிய கந்தப்பெருமான் மனோ பீஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்து பரமஜ்ஞஸ்வரியங்களும் அதுக்கிரகம் புரிவான் என்பதாகும்.

(வி-ரை.) வேதங்கள், கலைஞானங்கள், வேதாந்த சிந்தாந்த முதலிய தத்துவார்த்த நூல்கள், சங்கீதசாரசங்கிரக முதலியன வெல்லாம் அருணகிரிநாதரின் அருட்கவிதையலங்காரமாலையாகிய திருப்புகழ் என்னும்நூலில் கன்னலும் கலிரசமும்தேனும்போன்று கலந்து விளங்கிப் படிப்போருக்கும், கேட்போருக்கும், செவிக்கும், நாவிற்கும், இனிமைதந்து உள்ளமுந்தித்திக்கப் பக்திப்பரவசம் அளிக்குந் தன்மையுளதாதலின், மற்றநூல்களைக்காட்டிலும் திருப் புகழை விசேடமாகச் சொன்னார் என்க. உலகின் பற்பல மதங் களும், அவைகளின் உட்பிரிவாகிய சமயகோடிகளும் எந்த ஒரு ஒப்பற்ற பரம்பொருளை அனந்தம் அனந்தமான நாமங்களால் வழிபடுகின்றனவோ அவரையே திருப்புகழாகிய இந்தால் போற் றித் துதிக்கும் சாதனமாகவிளங்குகின்றது. முருகன்-பூவில் மணம்

போன்று விளங்குகின்றவன், என்றும் இளமையுடையவன், குமரன் எனவும் பொருள்தரும்.

எங்கும் வியாபகவசிய பரம்போருளே முருகனென்பது பற்றித்
க ந த ப் பு ர ன ம்

“அருவமு முருவமாகி யநாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகிக் [டே
கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கல்பன்னிரண்டுங்கொண்
யொருதிரு முருகன்வந்தாங் குதித்தனலுலகமுய்ய”

(3) ஆறுமுகந் தோன்றும் அழகியவேல் தோன்றுமவன்
ஏறுமயில் தோன்று மெழில்தோன்றும்—சீறிவரு
சூரன் முடியைத் துணித்தோன் திருப்புகழைப்
பாரில் வழுத்தினோர் பால்.

(ப.-ரை.) சீறிவரு-சினங்கொண்டு வந்தவனான சூரன்-(பராக்
கிரமமுடைய) சூரபன்மனது, முடியை - சென்னியை, துணித்
தோன்-கண்டித்தவனாகிய கந்தக்கடவுளின், திருப்புகழை-(பிரபா
வங்களை விளக்குகின்ற) திருப்புகழாகிய இந்நூலை, பாரில்-இவ்
வுலகில், வழுத்தினோர்பால்-துதிக்கத்தகுந்த (மெய்யன்பர்களின்
உள்ளக்கமல்மாகிய) இடத்தில், ஆறுமுகம் தோன்றும்-அந்தமுருக
வேளின் ஆறு வதனங்களும் விளங்கும், அழகியவேல் தோன்றும்-
இலாவண்யமிகுந்த வெற்றிவேல்தோன்றும், அவன் ஏறும் மயில்
தோன்றும்-அப்பெருமானார் ஏறிப்பவனி வருகின்ற தோகையாகிய
பசுஞ்சோதி மயில்வாகனமும் விளங்கும், எழில்தோன்றும்-(இவ்
விதமாகிய அலங்காரத்தையுடைய) பேரழகு தோன்றும் எ-று.

(க.-ரை.) அருட்செல்வனாகிய அருணகிரியின் உள்ள மலரில்
ஸ்ரீ முருகப்பெருமான் காட்சியளித்துத் தெய்வசம்பத்தை யளித்
தருளுவான் என்பதாகும்.

(வி-ரை.) மனமொழி மெய்களாகிய திரிகரண சுத்தியுடன் முருகவேளை ஆராதனைபுரிவோருக்கு அவன் திருக்கோலக் காட்சியளிப்பான் என்பதை இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

“நாளென்செயும் வினைதானென்செயு மெனைநாடி வந்த கோளென்செயுங் கொடுங்கூற் றென்செயுங் குமரேசனிரு தாளுஞ்சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சண்முகமுந் தோளுங்கடம்பு மெனக்குமுன்னே வந்துதோன்றிடினே.”

—கந்தரலங்காரம்

“அஞ்ச முகந்தோன்றில் ஆறுமுகந் தோன்றும் வெஞ்சமரந் தோன்றில் வேல்தோன்றும்—நெஞ்சில் ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலுந் தோன்றும் முருகாவென் றோதுவார் முன்.

—திருமுருகாற்றுப்படை

அருணகிரியின் திருப்புகழ் மகத்துவத்தைப் பற்றிப் பிற் காலத்திய புலவர் ஒருவரால் இவ்வெண்பாக்கள் இயற்றியுள்ளதாகும்.

ஆசிரியச் சந்த விருத்தம்

ஏறுமயி வேறிவினை யாடுமுக	மொன்றே
யீசனுடன் ஞானமொழி பேசுமுக	மொன்றே
கூறும்அடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுக	மொன்றே
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுக	மொன்றே
மாறுபடு ஞாரை வதைத்தமுக	மொன்றே
வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுக	மொன்றே
ஆறுமுக மானபொருள் நீயருளல்	வேண்டும்
ஆதியரு ணசலம் அமர்ந்த	பெருமானே.

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

7

(ப-ரை.) ஆதி-பழமை பொருந்திய, அருணாசலம்-திருவண்ணாமலை யென்னுந்தலத்தில், அமர்ந்த-கோயில்கொண்டருளிய, பெருமானே-கந்தப்பெருமாமனே, ஏறுமயில்-(பிரகாசந்தங்கிய தோகை சிறந்த) ஆண்மயிலின்மீது, ஏறி - ஆரோகணித்து, விளையாடும்-(கொண்டாடித் துதிக்கு மிடங்கள் தோறும்) திருவிளையாடல் புரிகின்ற, முகம் ஒன்று-திருமுகம் ஒன்றும், ஈசனுடன்-(தந்தையாகிய) சிவபெருமானுடன், ஞானம்மொழி-பிரணவரகசியபொருளை, பேசுமுகம் ஒன்று-பகருகின்றதிருமுகம் ஒன்றும், கூறும்-(தமதுபிரபாவங்களைப்) புகழ்கின்ற, அடியார்கள் வினை-மெய்யன்புவாய்ந்த தொண்டர்களது தீயவினைகளை, தீர்க்கும் - நிவர்த்திசெய்கின்ற, முகம் ஒன்று-திருமுகம் ஒன்றும், குன்றுஉருவ-மாயைக்கிலக்காகிய கிரௌஞ்சகிரியைப் பிளந்து ஊடுருவும்படி, வேல்வாங்கி-வேலாயுதத்தை ஏவுதல் செய்து, நின்றமுகம் ஒன்று-நிலைநின்ற திருமுகம் ஒன்றும், மாறுபடு-துன்மார்க்க குணம்நிறைந்த, சூரரை-சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களை, வதைத்த-சங்கரித்த, முகம் ஒன்று-திருமுகம் ஒன்றும், வள்ளியை-(குறவர்சேரியில்வளர்ந்த) வள்ளியம்மையாரை, மணம்புனர-கலியாணஞ்செய்ய, வந்தமுகம்-தோன்றிய திருமுகம், ஒன்றே-ஒன்றுமாக, ஆறுமுகம் ஆன-ஆறு திருமுகங்களாலாகிய, பொருள்நீ-முதற்பொருளாகியநீ, அருளல்வேண்டும்-(அடியேனுக்குத்) திருவருள்புரியவேண்டும் எ-று.

(க-ரை.) புராதனமாகிய அண்ணாமலை யென்னும் தலத்தே கோயில் கொண்டருளிய முருகப்பெருமானே, ஆறு திருமுகங்களை யுடைய பரம்பொருளாகிய நீர் அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் புரிய வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை.) மயிலேறி விளையாடுதற்கு ஒருமுகமும், வேதரகசியத்தை விளங்கச் செய்வதற்கு ஒருமுகமும், தம்மைச் சரணடைந்துள்ள அடியார்களை ஆதரிப்பதற்கு ஒருமுகமும் பிரபஞ்சமாயை வடிவமாகிய கிரௌஞ்ச பர்வதத்தை தூளிதம் செய்தற்கு ஒருமுகமும், மும்மலப்பகைவர்களாகிய அசுரர்களை ஞானசத்தியால் வேல்

கொண்டழித்துச் சத்துவகுண சீலர்களான அமரர்பயம் தீர்த்தற்கு ஒருமுகமும் உலகஇன்பம் நிலைபெறுதற்குரிய இச்சாசத்தியாம் வள்ளி நாயகியுடன் திருமணக்கோலங் காட்டியதற்குரியமுகம் ஒன்றுமாக முருகவேளுக்குரிய ஆறுதிருமுகங்கட்கும் சிறப்புக் கூறியுள்ளாரென்க.

இன்னும் நக்கிரைநர் திருமுருகாற்றுப்படையில் விளக்கியிருப்பது காண்க:

“மாயிருண் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன் ரெருமுகம்
ஒருமுகம், ஆர்வலனேத்த வமர்ந்தினி தொழுதிக்
காதலினு வந்து வரங்கொடுத்தன்றே
ஒருமுகம், மத்திவிதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி யோர்க் கும்மே
ஒருமுகம், எஞ்சிய பொருள்களை யேமுறநாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே
ஒருமுகம், செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமமுருக்கிக்
கறுவுகொ ணெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே
ஒருமுகம், குறவர் மடமகள் கொடிபோ னுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந் தன்றே
ஆங்கம், மூவிரு முகனு முறைநவின் ரெருமுகவின்”

இன்னும் திசைகள் நான்கு, ஆகாயம், பாதலம் இவ்வாறும் பரம்பொருளுக்கு ஆறுதிருமுகங்களா மென்பது தத்துவ ரகசியார்த்தமும் வேதோப விடதங்களின் றுணிபுமாகும்.

சர்வலோக நாயகனான பரம்பொருளுக்குரிய ஆறு திருமுகங்களும் காரணகாரியப்படுத்திப் பற்பலவிதங்களாக நூல்கள் நூவலு கின்றன. அகரம், உகரம், மகரம், நாதம், விந்து, சத்தி, யென்னும்

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

9

பிரணவங்களாகுமெனவும், ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம் வாம தேவம், சத்தியோசாதம் என்னும் ஈசுரன் திருமுகங்க னைந்துடன் பராசக்தியின் திருமுகம் ஒன்றும் சேர்த்து * ஆறுமுகங்களாயின வென்றும், ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கிய மென்னும் ஆறுகுணங்களா மென்றும், ஓரறிவுயிர்முதல் ஆறறி விறுதியாகவுள்ள அறுவகையுயிர்களும், அறுவகைச்சமயங்களை யுந் தாண்டி அறுவகைச் சாத்திரங்களையுமுணர்ந்து அறுவகைப் பட்ட மலங்களினின்றும் நீங்கி முத்தியை யடைகின்ற முத்தர்கட் குரிய முழுட்சுத்துவ சிகரமெனவும் கற்பனை செய்து ஆன்றோர் ஆறுமுகப்பெருமானை அலங்கரித்துள்ளனர். வினையாடுதல்என்பது அப்பெருமானுடைய பஞ்சகிருத்தியங்களாகிய லீலா விபூதியா மென்க.

கந்தப் புராணம்

* நன்முக மிருமூன்றுண்டா னமக்கவை தாமேகந்தன்
றன்முக மாகியுற்ற தாரகப் பிரமமாகி
முன்மொழி கின்றநந்த மூவிரண்டெழுத்து மொன்றா
யுன்மகனுமத் தோரா நெழுத்தென வுற்றதன்றே.

ஈசனொடு ஞானமொழி பேசுகமுகம் ஒன்று என்பது பிரமன் காரணமாக * சிவபெருமானுக்கு பிரணவோபதேசம் புரிந்த மையை விளக்குவதாகும். கூறும் அடியார்வினை தீர்க்குமுகம் தம்மைச்சரணடைந்த மெய்யன்பர்களின் தீவினைகளை யொழித்தல். புண்ணியத்தலங்கள் யாவற்றினும் அருணாசலம் என்னுந்தலம் முதன்மையுடையதாதலின் ஆதி அருணாசலம் என நவீனரூர் என்க. அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அவதரித்ததலமும் அதுவேயாகும்.

* “எதிருறுங்குமரனை யிருந்தவி சேற்றிபங்
கதிர்கழல் வந்தனை யதனெடுந் தாழ்வயிற்
சதுர்பட வைகுபு தாவரும் பிரணவ
முதுபொருட் செறிவெலா மொழிதாக் கேட்டனன்.”

—தணிகைப்புராணம்

உ

கணபதி வணக்கம்

1. தத்தன தனதன தத்தன தனதன
தத்தன தனதன—தனதான.

கைத்தல நிறைகணி அப்பமொ டவல்பொரி	
கப்பிய கரிமுகன்	அடிபேணிக்
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியிலு றைபவ	
கற்பக எனவினை	கடிதேகும்
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடும் அரன்மகன்	
மற்பொரு திரள்புய	மதயானை
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை	
மட்டவிழ் மலர் கொடு	பணிவேனே
முத்தமி முடைவினை முற்படு கிரிதனில்	
முற்பட எழுதிய	முதல்வோனே
முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவனுறைதம்	
அச்சது பொடிசெய்த	அதிரீர
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்	
அப்புனம் அதனிடே	இபமாகி
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை	
அக்கண மணமருள்	பெருமானே.

(ப-ரை.) கைத்தலம்-அழகிய கரத்தினிடமாக, நிறை-நிறைவு பெற்றுள்ள, கனி-பழங்கனையும், அவல்-அவலையும், பொரி-பொரியையும், அப்பமொடு-பணிகாரத்தோடு, கப்பிய-உணவுகொள்கின்ற, கரிமுகன்-யானைமுகம் பொருந்திய விநாயகக்கடவுளது, அடி-திருவடிமலர்களை, பேணி-வணங்கி, கற்றிடும் அடியவர்-உண்

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

11

மை நூற்களைக் கற்றுத்தெளிந்த மெய்யன்பரது, புத்தியில்-அறிவில், உறைபவ - வசிப்பவரே, கற்பக-(தன்னையடைந்தவர்க்கு விரும்பிய செல்வங்களை அளிக்கும்) கற்பகவிருட்சம் போன்றவரே, என-என்று போற்ற, வினை-பழவினையாகியதீயகன்மங்கள், கடிது ஏகும்-விரைந்தோடிவிடும், முத்தமிழ் அடைவினை - மூன்று விதமாகிய தமிழ் முறையே, முற்படு கிரிதனில்-பழமை பொருந்திய மகாமேரு பர்வதத்தின்கண், முற்பட-முனனானில் எழுதிய - ஒரு கொம்பினாலெழுதிய முதல்வோனே - முழு முதற்பொருளே, முப்புரம்-முப்புரங்களையும், எரிசெய்த-நீரூகும்படி எரித்த, அச்சிவன் - அந்தச் சிவபெருமான், உறைரதம்-அமர்ந்துள்ள தேரினது, அச்சு அது - அசினே, பொடிசெய்த - ஒடிந்து துகளாகும்படி செய்த அதிதீர - மிக்கவன்மை யுள்ளவரே, அத்துயர் அதுகொடு-(இச்சாசத்தியாகிய வள்ளிநாயகியின் லீலாவிநோதங்காரணமாக உலகநடைக்கிசைந்து) கிலேசமுற்றவர் போனடித்து, சுப்பிரமணிபடும்-சுப்பிரமணியப் பெருமான் சென்றுள்ள, அப்புனம் அதன் இடை-அந்தத்தினைப் புனத்தினுடே, இபம்-ஆகி-யானை வடிவங்கொண்டு, அக்குறமகளுடன்-அக்குறக்கொடியாகியவள்ளிநாயகியுடன், அச்சிறு முருகனை-(என்றும் இளையோனாகிய) அந்த முருகவேளை, அக்கணம்-அந்தநேரமே, மணம் அருள்-திருமணம் புரியும்படியருளிய, பெருமானே-பெருமானே! (என்று போற்றி) மத்தமும்-ஊமத்தையும், மதியமும்-(மூன்றும்பிறை) சந்திரனையும், வைத்திடும்-சடாமுடியிலணிந்துள்ள, அரன்மகன்-சிவனின் திருப்புதல்வராகிய. மல்பொரு-மல்புத்தம் பொருதுதற்கேற்ற, திரள்புயம்-திரட்சிபெற்றுள்ள புயங்களைபுடைய, மதம்யானை-மும்மதம்பரவும் யானைமுகம் பொருந்தியவனை, மத்தளவயிறனை-மத்தளம்போன்ற அழகிய வயிறையுடையவனை, உத்தமி புதல்வனை-பார்வதிதேவியார் திருக்குமாரனை, மட்டு அவிழ் - தேனெழுகும், மலர்கொடு - சுகந்தமலர்களைக்கொண்டு, பணிவேன் - துதிப்பேன் ஏ-ஈற்றசை எ-று.

(க-ரை.) விநாயகப் பெருமானது பிரபாவங்களை இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

(வி-ரை.) கைத்தலம்-அகங்கை, அதாவது உள்ளங்கையைக் குறிப்பதாகும். நிறைகனி-(உள்ளங்கை) நிறையபொருந்தி விளங்கும் பழம் என்க. கப்புதல்-வாய்கொண்டமட்டில் நிறைந்த வுணவு கொள்ளல். கரி-துதிக்கையையுடைய யானை என்பதாயிற்று. கற்றிடும் அடியவர்புத்தியிலுறைபவ-சன்மார்க்க நியாயமுடன்மெய்ஞ்ஞானமுறை கொண்டு கற்றவழி நின்றொழுகும் அன்பர்களது அறிவிலறிவாய் விளங்குகின்ற தன்மையைக் குறிப்பதாகும். உதாரணமாக அறிவொன்றற நின்றறிவாரறிவில், பிரிவொன்றற நின்ற பிரானலையோ" என்னும் கந்தரனுபூதியைக் காண்க.

“பற்றது பற்றிற் பரமனைப் பற்றுமின்
முற்றதுவெல் லாமுதல்வ னருள்பெறில்
கற்றவிரகிற் கிளரொளி வானவர்
கற்றவர் பேரின்ப முற்று நின்றோரே.”

—திருமூலர்

இங்குக் கற்றிடும் அடியவர் என்பது ஞானதூல்களைக் கற்று அறிவை யுணர்ந்த குணசீலர்களையே குறிப்பதாகும். இவ்வித தன்மையில்லாதவர் கற்றவரல்லர். கற்றும், பிறர்க்கு உபதேசித்தும் தான் அடங்காது நடப்பவர் பேதையேயாவார்.

“ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையா ரில்”

—திருக்குறள்

கற்பகம்-தன்னையடைந்தவர்க்கு விரும்பியவற்றை யளிக்கும் தேவ தருவைப்போன்றவர் என்றும் உவமையாகும் பெயரைக்குறிப்பதாகும். ஓளவைபிராட்டியார். “சொற்பதங் கடந்த துரியமெய்ஞ்ஞான அற்புதம்நிறைந்த கற்பகக்களிமே!” எனத்துதிப்பதையுங் காண்க. கற்பக விருட்சம் போன்றவராதலின் அவரை மெய்யன்புடன் துதிக்குமளவில் வினைகள் யாவும் விரைவிலோடும் என்பதை வினை கடிது ஏகும் என்றார். வினை சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியம் என மூவகையாகும். குற்றமில்லாத வுத்தமருள்ளத்

தில் உறைபவனாதலின் அஞ்ஞானமாகிய இருள்மறைந்து மெய்ஞ்ஞானவொளி பரவும் என்பதாகும். “ஊனமொன்றில்லா வுத்தமருளத்தே ஓங்கு சீர்ப்பிரணவ ஒளியே.” என்னும் அருட்பா இதை விளக்குவதாகும். மத்தமும் மதியமும் வைத்திடும் அரன்-எவரும் விரும்பத்தகாத மணமற்ற ஊமத்தையும், பிரகாச மில்லாது கலைகுறைந்த சந்திரனையும் சிவபெருமான் அணிந்தானென்பது அவைகளிலும் தமது சிவேசுர சக்திமயமாய் வியாபகமுள்ளவனென்பதை விளக்கும் அறிகுறிப்பதாகும். நலிவுற்ற அடியாரையாட்கொள்ளும் வாலறிவனென்பதுமாகும். சர்வசீவதயாபர தத்துவத்தை ஈதுணர்த்துகின்றது. சந்திரன் தக்கன் சாபத்தால் நலிந்துகலைகுறைந்து சிவபெருமானைச் சரணடைந்த நிமித்தமாக தமது முடியில்வைத்து அபயமளித்தாரென்பது புராணக் கூற்றாகும். அரன் வடமொழித்திரிபு. முடிவில் யாவற்றையும் அழிப்பவனெனவும், மும்மலங்களையும் ஒழிக்கவல்லவனெனவும் பொருள்தருகின்றன. உத்தமி-பெண்களின் சிரோரத்தினமாகிய பார்வதிதேவியாரைக்குறிப்பதாகும். முத்தமிழடைவினை-இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முறைகளை பழமைதங்கிய மேருமலையினிடத்தே தமது கொம்பில் ஒன்றை ஒடித்து எழுதினாரென்பது புராணக்கூற்று. “ஏடாக வடமேருவெற்பாக வெண்கூரெழுத்தாணிதன், கோடாக வெழுதும் பிராணைப் பணிந்தன் புகூர்வாமரோ.” பாரதம். முதல்வோன்-மூலகாரணமாகிய முழுமுதற் பொருளாகும். சிவபிரான் திரிபுரதகனத்திற்காக எழுந்தருளுவதற்குத் தேவர்களால் முடிக்கப்பெற்ற தேரின் காரணமாக ஆரம்பகாலத்தில் விநாயகர்பூசை செய்யாததின் அறிகுறியாக அந்தத்தேரின் அச்ச ஒடிந்து துகளானது பற்றி “முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவனுறை ரதம் அச்சது பொடிசெய்த அகிதீரா,” என்னும் பதங்கள் விளக்குவனவாகும். முப்புரத்தை எரித்தாரென்பது மும்மலகாரியமாகு மெனத்தத்துவநியமனமாகும். அம்முறை இங்குதாரணங்காண்க மும்மலம். ஆணவம்,காமியம், மாயை.

“அப்பணி செஞ்சடையாதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றன னென்பர்கண் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புரமெய்தமை யாரறிவாரே.”

—திருமந்திரம்

உலகசிருட்டிக்கு இன்பதுகர்ச்சியே காரணமாதலின் அத்திரு விளையாடல் இச்சாத்தியாகிய வள்ளிநாயகிக்குகந்த தன்மையில் முருகன் திருவுளத் துன்னியகுறிப்பை யுணர்ந்து யானைவடிவங் கொண்டு அம்மையாரை அச்சுறுத்தி மணமாலே சூட்டிவைத்த வரென்பதை “அத்துயரது கொடுசுப் பிரமணிபடும் அப்புனமத லிடை இபமாகி, அக்குறமகளுடன் அச்சிறுமுருகனை அக்கண மணமருள் பெருமாளே” என்னும் பதங்கள் விளக்குகின்றன.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து ஓங்கார வடிவினராகிய விநாயகக்கடவுள் சமஸ்தகாரியங்கட்கும் முழுமுதற் கடவுளாயிருந்து விக்கினமன்னியில் இனிது நிறைவேறச் செய்யும் சர்வ சக்திவாய்ந்தவர். இந்திரன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்திலிருந்த காவிரியை காகவுருக்கொண்டு சாய்த்துவிட்டு அவனது நந்தவனத்தை வளமுண்டாக்கியதுடன் பூமியையும் செழிக்கச் செய்தவர். கசமுகாகூரன் தீவினைகளை யொழித்து அமரர்களை ரட்சித்தவர். இன்னும் இவரது மகத்துவம் நவிலத்தரமன்று. விரிக்கிற்பெருகும். ஆசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட நூலுக்குக் காப்புச்செய்யுளாக ஈதமைந்துள்ளதாகும்

“சுரகுலாதி பன்னாய்மலர் நந்தனம்
பெருக வார்கடல் பெய்த வயிற்றினேன்
கரக நீரைக் கவிழ்த்த மதகரி
சரணநா ஞந்தலைக்க ணியாக்குவாம்”

—பிரபுலிங்கலீலை

“பிடியதனுருவமை கொளமிசுகரியது
வடிக்கொடுதனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகணபதிவர வருணினை மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே”

—திருஞானசம்பந்தர்

2. தத்தனன தத்தனன தத்தனன தத்தனன
தத்தனன தத்தனன—தன தான

பக்கரைவி சித்ரமணி பொற்கலணை யிட்டநடை

பட்சியெனு முகர்துர

கமுநீபப்

பக்குவம லர்த்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய

பட்டுருவ ஸிட்டருள்கை

வடிவேலும்

திக்கதம திக்கவரு குக்குடமும் ஈட்சைதரு

சிற்படியு முற்றியப

னிருதோளும்

செய்ப்பதியும் வைத்துயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு

செப்பெனள னக்கருள்கை

மறவேனே

இக்கவரை நற்கனிகள் சர்க்கரைப ருப்புடனெய்

எட்பொரிய வற்றுவரை

யிளநீர்வண்

டெச்சிப்பய றப்பவகை பச்சரிசி பிட்டுவெள

ரிப்பழமி டிப்பல்வகை

தனிமூலம்

மிக்க அடி சிற்கடலை பட்சமெனக் கொளொரு

விக்கிரச மார்த்தனெனு

மருளாழி

வெற்பகுடி லச்சடி ல விற்பரம ரப்பாருள்

வித்தகம ருப்புடைய

பெருமானே.

(ப-ரை.) இக்கு-கரும்பும், அவரை-அவரையும், நல்-நல்லதாகிய
கனிகள்-பழங்களும், சர்க்கரை-சர்க்கரையும், பருப்பு-பருப்பும்,

உடன்-இவையுடன், நெய்-நெய்யும், எள்-எள்ளினாலாகிய உண்டையும், பொரி-பொரியும், அவல்-அவலும், துவரை-துவரையும், இளநீர்-இளநீரும், வண்டுஎச்சில்-தேனும்; பயறு-பச்சைப்பயறும், அப்பவகை-அப்பவர்க்கமும், பச்சரிசிமிட்டு-பச்சரிசினாலாகிய மிட்டும், வெளரிப்பழம் - வெள்ளரிப்பழமும், இடிபல்வகை-பல்வகையான சிற்றுண்டிகளும், தனிமூலம் - ஒப்பற்ற சுவையையுடைய கிழங்குகள், மிக்க அடிசில்-மிருந்த அன்னம், கடலை - கடலையும், (ஆகிய யாவற்றையும்) பட்சணம் எனகொள்-உணவாகக் கொள்பவரும், ஒரு - ஒப்பற்ற. விக்கிநசமர்த்தன் ஏனும்-(அடியார்கள்) இடையூறுகளை நீக்குவதில் வல்லமை பொருந்தியவ ரென்பவருமான, அருள் ஆழி-கருணையங் கடலே! வெற்ப-கயிலாயபர் வதத்திலமர்ந்திருப்பவரும், குடிலச்சடிவ-நெருங்கிய சடாமுடியையுடையவரும், வில்-குன்றவில்லியும்! பரமர் அப்பர்-பரமபிதாவுமாகிய சிவபிரான், அருள்-தந்தருளிய, வித்தக-ஞானசொருபரே, மருப்புடைய-(ஒள்ளிய) தந்தங்களையுடைய, பெருமாளே-பெருமை பொருந்தியவரே! பக்கரை-அங்கவடியும், விசித்ரமணி-அற்புதம் வாய்ந்தநவமணிகள் இழைத்துள்ள. பொன்கலனை-பசும் பொன்னாலாகிய சேணமும், இட்ட-வைத்த, நடைபட்சி எனும்-நடனம் புரியுமியல்பையுடைய பட்சியாகிய, உக்கிர துரகமும்-(எதிரிகளை வெல்லும்) உக்கிரமிருந்த மயிலாம் புரவியும், பக்குவம்-(மலர்ந்து தேன்சொரியும்) பருவமுள்ள நீபமலர் தொடையும்-கடம்பமலர் மாலையையும். அகுவடுபட்டு ஒழியு-அந்த(மாயைக்கிருப்பிடமாகிய) கிரவுஞ்சபருவதம் அழிந்து துகன்படத்தக்கதாக, பட்டு உருவதாக்கி ஊடுருவும்படியாக' விட்டு அருள்-பிரயோகித்தருளிய, கைவடிவேலும்-திருக்கரத்திலுள்ள கூரிய வேலாயுதத்தையும், திக்கு அதுமதிக்கவருகுக்குடமும்-அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரம் நீங்கிமெய்ஞ்ஞானமாகிய சூரியோதயத்தையுணர்ந்து மானுதிசை விளக்கி வருவதாகிய சேவற்கொடியையும், ரட்சைதருசிற்றடியும்-அடியார்களைக் காக்கின்ற சரணகமலங்களையும், முற்றிய பனிரு

தோளும். பிரபாவம் பெருந்திய பன்னிரண்டு புயாசலங்களையும், செய்ப்பதியும்-வயலூரென்னும் தலத்தையும், வைத்து-அமைத்து, உயர்திருப்புகழ்.சிறந்ததன்மை யதாகிய திருப்புகழை, விருப்பொடு செப்புஎன-அன்புடன் பாடுகவென, எனக்கு-அடியேனுக்கு அருள்கை-திருவருள்புரிந்த காருண்யத்தை, மறவேன்-(எப்போதும்) மறக்கமாட்டேன் (எ-று)

(க-ரை.) ஹேவிக்கினேசுர மூர்த்தியாகிய கருணையங்கடலே! அடியார்கள் மெய்யன்புடன் நிவேதிக்கின்றபழம், சர்க்கரை, தேன், கரும்பு, இளநீர், ஆவினெய்முதலிய பற்பல இன்சுவை உண்டிகளை பரமானந்தமாக ஏற்றுக் கொள்கின்ற பேரின்ப சொரூபரே, மயில்வாகனக் கடவுளாகிய கந்தப்பெருமான்மீது திருப்புகழாகிய செந்தமிழைப் பாடுகவென்று அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் புரிந்தவினது காருண்யத்தை என்னும் மறக்கமாட்டேன் என்பதாகும்.

(வி-ரை.) விக்கினசமர்த்தன்-தம்மைச் சரணடைந்த அடியார்களின் இடையூறுகளை நீக்கும்வல்லவன் என்க. முருகப்பெருமானது புகழைப் பாடுதற்கு திருவருள் புரிந்தமையை திருப்புகழ் விருப்பமொடு செப்பன எனக்கருள்கை மறவேனே” என்னும் பதங்கள் விளக்குகின்றன.

முருகன்

3. தத்தத் தன தத்தத் தனதன

தத்தத் தன தத்தத் தனதன

தத்தத் தன தத்தத் தனதன—தனதான

முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை

அத்திக் கிறை சத்திச் சுவண

முத்திக் கொரு வித்துக் குருபர

எனவோதும்

முக்கட் பர மற்குச் சுருதியின்

முற்பட் டது கற்பித் திருவரு

முப்பத் துமு வர்க்கத் தமாரு

மடிபேணப்

பத்துத் தலை தத்தக் கணைதொடு

ஒற்றைக் கிரி மத்தைப் பொருதிரு

பட்டப் பகல் வட்டத் திகிரியி

லிரவாகப்

பத்தற் கிர தத்தைக் கடவிய

பச்சைப் புயல் மெச்சத் தருபொருள்

பட்சத் தொடு ட்சித் தருள்வது

மொருநாளே

தித்தித் தெய வொத்தப் பரிபுர

கிர்த்தப் பதம் வைத்துப் பயிவி

திக்குட் சுந டிக்கக் கழுகொடு

கழுதாடத்

திக்குப் பரி அட்டப் பயிவர

தொக்குத் தொகு தொக்குத் தொகுதொகு

சிதர்ப் பவு ரிக்குத் ரிகடக

எனவோதக்

கொத்துப் பறை கொட்டக் களமிசை

குக்குக் குகு குக்குக் குகு குகு

குத்திப் புதை புக்குப் பிடியென

முதுகூகை

கொட்புற் றெழ நட்பற் றவுணரை

வெட்டிப் பலி யிட்டுக் குலகிரி

குத்துப் பட வொத்துப் பொரவல

பெருமானே.

(ப-ரை.) முத்தைத்தரு - பிரகாசிக்கின்ற முத்தினையொத்த, பத்திதிரு நகை-வரிசை யொழுங்குள்ள அழகிய பற்களையுடைய, அத்திக்கு - ஐராவதம் என்னும் யானையின் அன்மிற் குகந்த

தெய்வானை நாயகிக்கு, இறை-தலைவனே, சத்திச்சரவண-வேலா யுதந்தாங்கிய சரவணபவனே, முத்திக்கு-மோட்சநெறிக்கு, ஒரு வித்து-ஒப்பற்றவித்துப் போன்றவனே, குருபர-பரமகுருநாதனே, என ஒதும்-என்று புகழ் பரவும், முக்கண் பரமற்கு-மூன்று நேத் திரங்கனையுடைய சிவபிரானுக்கு, சுருதியின் முற்பட்டதுகற்பித்து-வேதரகசியமாகிய பிரணப்பொருளை யுபதேசித்தும், இருவரும்-பிரமன் விஷ்ணுவும், முப்பத்து மூவர்கத்து அமரரும்-முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்களும், அடி பேண - சரண கமலங்களைத் துதிக்கவும், தித்திதெயஒத்த-தித்தித் தெய் என்னும் தானப்பிர மாணம் ஒலிக்க இசைந்த, பரிபுரம் நிர்த்தப்பதம்-சிலம்பணிந்து நடனம் புரிதற்குரிய சேவடிகளை, வைத்து - ஊன்றி, பயிரவி-காளிகள், திக்குஉட்க-எண்ணிசையும் நிலைதளரும்படியாக, நடிக்க-நிர்த்தனம் செய்யவும், கழுகொடு கழுது ஆட-கழுகுக் கூட்டங் களுடன் பேய்களும் கூடி ஆடவும், திக்குபரி அட்ட பயிரவர்-திசைகளைக் காக்கின்ற எட்டு பைரவர்களும், சித்ரப்பவரிக்கு-அந்த அதிசயகரமான கூத்துக்கு, (ஒத்ததாக) தொக்குத் தொகு தொக்குத் தொகு தொகுரிகடக, என ஒத-என்று தாளமிசைக்க வும், கொத்துபறை கொட்ட-பலவிதமான பறைகள் முழங்கவும், குக்குக்கு குக்குக் குகுகு-என்னும் எங்காள முதலிய சின்னங்க ளிசைக்கவும், குத்திப்புதை புக்குப்பிடிஎன-(பகைவர்சேனைகளை) குத்திப்புதை. புகுந்து பிடி! என்ற பயங்கரமான தொனி இசைய வும், முதுகை-முதிர்ந்த வயதுள்ள கோட்டான்கள், கொட்டி உற்று எழு - சுழன்றுமேலே எழுந்து பறக்கவும், நட்பு அற்ற அவுணரை-பொருத்தமில்லாத அசுரர்களை, வெட்டிபலிட்டு-கண்ட துண்டம் செய்து (அவைகளுக்கு) உணவாக யிட்டும், குலகிரி குத்துப்பட-உயர்ந்துள்ள கிரௌஞ்ச பர்வதமானது (வேலாயுதத் தினால்) குத்துண்டொழியும்படி, ஒத்துபொர வல்ல பெருமானே. (அசுரர் மாயங்கட்கு) தக்க விதமாக போர் புரிந்த வல்லமை பொருந்திய பெரியோனே, பத்துத் தலைத்த-பத்துச் சிரங்களும்.

தத்திவிழும்படியாக, கணை தொடு-பாணம் பிரயோகம்செய்தும், ஒற்றை கிரி-தனிமையதாகிய மந்திரமலையை, மந்தை பொருது-மத்தாகவைத்து (பாற்கடல்) கடைந்தவரும், ஒருபட்டப்பகல்-நல்ல பகல் நேரத்தை, வட்டம் திகிரியில். வட்ட வடிவமான சக்ராயுதத்தால், இரவுஆக-இரவாகச் செய்து, பத்தற்கு-(காண்டபத்தை கரத்திலேந்திய) அன்பனாகிய விஜயனுக்கு, இரதத்தைகடவிய-தேர்ச்சாரதியா யிருந்து நடத்தியவனும்; பச்சைப்புயல்-பசுமை தங்கிய மேகவண்ணனுமாகிய விஷ்ணு, மெச்சதகு பொருள்-புகழ் தற்குரியத்தக்க பழம்பொருளே, பட்சத்துடன் ரட்சித்தருள்வதும் ஒரு நாளே - (தமியேனை நினதுதிருவருளக் குரியவனாக்கி) அன்புடன் ஆட்கொண் டானும் நாளும்உளதோ? (என்னாளிலேனும் இரட்சிக்க வேண்டும் என்பதாகும்)

(க-ரை.) ஹே தெய்வயானையம்மையாரின் நாயகரே, சிவபிரானுக்கு பிரணவமந்திரமுபதேசம் புரிந்தபெரியோனே அசுரர்பகையொழித்து அமரர்சிறைநீக்கி யருள்பாவித்த அண்டவனே, பிரமவிட்டுனுக்கள் துதித்தற்குரிய பேரின்பச் செல்வமே. அடியேனை இரட்சித்தருளவேண்டும் என்பதாகும்

(வி-ரை.) பற்களின் பிரகாசமான வரிசைக்கு முத்தைஉவமை கூறினார். அத்தி-யானையைக் குறிப்பதாகும். அதாவதுதெய்வயானை என்பதுபொருள். இந்திரனதுஐராவதம் என்னும்யானையால்வளர்க்கப் பட்டவளாதலின், யானைமகள், குஞ்சரி, தேவயானை, என்னும் அடைமொழிபொருந்துவதாகும் “களிற்றினைச் செகுத்த களிற்றினுக்கினைய களிறுவான் களிற்றினைமணந்து” என்னும் திருப்பரங்கிரிப் புராணத்தாலும் உணர்க. சத்தி, வேலாயுதம் முருகத்தியானமே முத்திநெறியாகு மென்பதற்கிணங்க, ‘:முத்திக் கொருவித்து’ என்றார். தம்மைக்குரு மூர்த்தமாகக் கொண்டு போற்றியவரும், சூரியன், சந்திரன், அக்கினியாகிய மூன்றையும் கண்களாகவுடையவருமாகிய சிவபிரானுக்கு வேதத்தின் மூல

மாகிய பிரணவ உபதேசம் புரிந்தமையை, “குருபரனெனவோது முக்கட்பரமற்குச் சுருதியின் முற்பட்டது கற்பித்து” என்றபதங்கள் விளக்குகின்றன. இராமாவதாரத்தில் ராவணசம்மாரமும், கிஷ்ணாவதாரம் பாரதயுத்தத்தில் ரூரியனை ஒருபகலில் சக்கரத்தினால் மறைத்து இருளாகும் படிசெய்தும், பக்தனாகிய அர்ஜுனுக்கு இரதசாரதி யாயமைந்தமையும் விளங்கும்படியாக இங்கு பத்துத்தலைதத்தக் கணைதொடு, பட்டப்பகல் வட்டத்திகிரியில் இரவாகப்பத்தர்க் கிரதத்தைக் கடவியபச்சைப்புயல்,” என்னும் பதங்களிசைக்கின்றன. பசுமைபொருந்திய மேகவண்ணாகிய விஷ்ணுவுக்கு, பச்சைப்புயல் என்பது அடைமொழியாகும். இப்பாடலில் பிரமவிஷ்ணு இருவராலும் அடிமுடிதேடி யறியமுடியாத ஜோதிப்பிழம்பாகத்தோன்றிய சிவபெருமானுக்கு ஸ்ரீமுருகன்குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி வேதத்தின் மூலரகசியமாகிய பிரணவமந்திர முபதேசித்தமையை விளக்குவதின்மூலம் தனிப்பரஞ்சோதி முருகப் பெருமானே யாதென்பது தெற்றென வுணர்த்துவதாகும். பிரணவம் என்பது ஓங்காரத்தின் மகத்துவமாகும்.

“ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
 ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யுருவரு
 ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
 ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே”

“ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்தஐம் பூதங்கள்
 ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசரம்
 ஓங்கார தீதத் துயிர்மூன்றும் உள்ளன
 ஓங்கார சீவ பரசிவ ரூபமே.”

“மூலமீறிகந்துமூலமேலில்லா மூலகாரணப் பொருடனக்கு
 மூலமாயிருந்துநால்வகைப் பொருட்கு மூலமாகியவரு
 மறையின் விரித்தமையான்
 மூலவான்மொழிக்குப் பொருட்செறிவெவர்க்குமூல
 மானவன்
 மூலவேதண்ட மெலப்படுங்குறவர் மூலந்தோருவகைப்
 பறம்பு”

—தணிகைப்புராணம்.

“நாதா குமார நபவென் றானு
 ரோதா யெனவோ தியதெப பொருடான்
 வேதா முதல்விண் ணவர்க்கு நுமலர்ப்
 பாதா குறமின் பதசே கரணே.

—கந்தரனுபூதி

தித்தித்தெய் ஒத்த—என்பது தானப் பிரமாணத்தைக் குறிப்ப
 தாகும், கழுகு, கழுது பைரவி இவ்வித பதங்கள் கழுகுக் கூட்டம்,
 பிசாசுகள், காளிகள் இவைகள் போர்க்களத்தில் உலாவும்
 செயலை விளக்குகின்றன. அவைகளின் ஆரவாரமே “குக்குக்
 குக்குக்குக்குக்கு” என ஒலி இசைப்பதாகும்.

சன்மார்க்க சிலர்களாகிய அமரர்கள் அஞ்ஞானத்தால் மூடப்
 பெற்று வலிமை குறைந்து துன்மார்க்க சொருபிகளான அசுரர்
 களால் விண்ணுலகத்தினின்றும் விரட்டப்பெற்று இருக்க இட
 மில்லாமல் அசுரர்களுக்குப் பயந்து ஓடியொழிந்து தம்மைச்
 சரணடைந்ததின் காரணமாக அபயமளித்து அசுரர் மாயங்களை
 யொழித்துக் காப்பாற்றிய காருண்யச் செயலை விளக்கினார் என்க.

“தேரணி யிட்டுப் புரமெரித்தான் மகன் செங்கையிலவேள்
 கூரணி யுட்டணுவாகிக் கிரௌஞ்சங் குலைந்தரக்கர்
 நேரணி யிட்டுவளைந்த கடக நெளிந்தது சூர்ப்
 பேரணி கெட்டது தேவேந்தர லோகம் பிழைத்ததுவே.”

—கந்தர் அலங்காரம்.

திருப்பரங்கிரி

4. தனத்த னந்தன தனதன தனதன

தனத்த னந்தன தனதன தனதன

தனத்த னந்தன தனதன தனதன — தனதான

உனைத்தினந்தொழு திலனுனதியல்பினை

உரைத்தி லன்பல மலர்கொடு னடியினை

உறப்பணிந்தில னொருதவமிலனுன

தருள்மாரு

உளத்துளன்பின ருறையிடமறிகிலன்

விருப்பொடுன்சிக ரமும்வலம் வருகிலன்

உவப்பொடுன்புகழ் துதிசெயவிழைகிலன்

மலைபோல

கனைத்தெழும்பக டதுபிடர் மிசைவரு

கறுத்தவெஞ்சின மறவிதனுழையினர்

கதித்தடர்ந்தெறி கயிறடுகதைகொடு

பொருபோதே

கலக்குறுஞ்செய லழிவற அழிவுறு

கருத்துரைந்தல முறுபொழு தளவைகொள்

கணத்திலென்பய மறமயில் முதுகினில்

வருவாயே

வினைத்தலந்தனி லலகைகள் குதிகொள்

விழுக்குடைந்து மெய்குதசைகழுகுண

விரித்தகுஞ்சிய ரெனுமவு ணரையமர்

புரிவேலா

மிகுத்தபண்பயில் குயில்மொழி யழகிய

கொடிச்சி குங்கும முலைமுக நுழநறறை

விரைத்த சந்தன ம்ருகமத புயவரை

யுடையோனே

தினத்தி னஞ்சதுர் மறைமுனி முறைகொடு
 புனற்சொ ரிந்தலர் பொதிய ஷிணவவொடு
 சினத்தை திந்தனை செபுமுனி வர்தொழு மகிழ்வோனே
 தெனத்தெனந்தென எனவரியளிநறை
 தெவிட்ட அன்பொடு பருசுயர்பொழித்திகழ்
 திருப்பரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே.

(ப - ரை.) (முருகா) உளை தினம் - நினை நாள்தோறும்,
 தொழுது இலன் - (அடியேன்) துதி செய்திலேன், உனது-நினது,
 இயல்பினை-மெய்மைப் பிரபாவங்களை, உரைத்திலன்-வாக்கினால்
 வசனித்தேனில்லை, பலமலர்கொடு-பலவிதமான சுகந்த மலர்களைக்
 கொண்டு, அடியினை-இரண்டு பாதங்களுடும், உறபணிந்திலன் -
 மெய்யன்புடன் (அர்ச்சனை புரிந்து) வணங்கினேனில்லை, ஒரு தவம்
 இலன்-ஒரு புண்ணியச் செயலுமில்லாதவன் உனது அருள்மாரு-
 நினது கடாட்சம் நீங்காத, உளத்து உள் அன்பினர்-அகமலர்ந்-
 துள்ள மெய்யடியாரது, உறையிடம் அறிகிலன்-வாசயோக்கிய
 மான இடத்தையும் உணர்ந்தேனில்லை, விருப்பொடு - பிரியமுடன்,
 உன்சிகரமும் - நீ (கோயில் கொண்டருளிய) மலைகளையும், வலம்
 வருகிலன் - பிரதக்கணம் வந்தேனில்லை, உவப்பொடு-உள்ள மகிழ்
 வொடு, உன் புகழை-நினது பிரபாவங்களை, துதிசெய - வியந்து
 தோத்திரம் புரிய, விழைகிலன் - அன்பு கொண்டேனில்லை, (இத்
 தன்மையில்) மலைபோல-பர்வதாகாரமான வடிவுடன், களைத்து
 எழும்-இடிபோன்று கர்ச்சித்தெழுந்து, பசுடு அது பிடர்மிசைவரு-
 எருமைக்கடாவின்மீது வருகின்ற, கறுத்த வெம்சினம் - இருள்
 போன்ற தேகத்தையும் கடுங்கோபத்தையுமுடைய, மறலிதன் -
 யமனுடைய, உழையினர்-பரிவாரம், கதித்து அடர்ந்து - ஆரவா
 ரித்துச் சூழ்ந்துகொண்டு, எறிகயிறு அடு-வீசப்படுகின்ற பாசக்
 கயிற்றுடன், கதை கொடு-கதாயுதத்தையுங் கொண்டு, பொரு

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

போது-(என்னுடன்) சமர்புரியும்போது, அழிவுறு கருத்துநைந்து-
அறிவழிந்து நலிந்து, அலம் உறுபொழுது-நிலை தவறும்போது,
கலக்கு உறும்செயல் - அடியேனுக்கேற்படும் மரணவேதனையின்
செயல், அழிவு உற-கெடும்படியாகவும், என்பயம் அற-எனது
அச்சம் நீங்கவும், அளவைகொள் கணத்தில்-அந்தட்சணத்தில்,
மயில் முதுகினில் - அழகிய மயில் வாகனத்தில், வருவாய்-வந்து
தரிசனம் தருவாய்.

வினைதலம்-தனில்-போர்வினை புரியும் களத்தில், அலகைகள்-
பிசாசுக் கூட்டங்கள், குதிகொள-(இரத்த வெறிகொண்டு) கூத்தா
டவும், விழுக்கு உடைந்து-நினம் சிதைந்து, மெய் உருதசை-உடலி
லிருந்து நழுவுகின்ற ஊன்களை, கழுகு உண-கழுவுகள் தின்னவும்,
விரித்த குஞ்சியர் எனும் - விரிந்தமயிர்த் தொகுதியையுடையவ
ராகிய அவுணரை - அசுரர்களுடன், அமர்புரிவேலா - சமர்புரிந்த
வேலாயுதா, மிகுத்தபண்-பூரணமமைந்த இன்னிசை இலங்கும்,
பயில் குயில் மொழி-சொல்லாகிய குயில் மொழியையும், அழகிய
கொடிச்சி-அழகு விளங்கும் கொடிபோன்ற சிற்றிடைபுடைய
வருமாகிய வள்ளிநாயகியாரது, குங்குமமுலைமுகடு-குங்குமமணிந்த
கொங்கையின்மீது, உழுத-எழுதிய, நறை - வாசனை, விரைத்த
சந்தனம்-கமழ்கின்ற சந்தனமும், ம்ருகமதம் - கத்தூரியும்படிந்த
புயவரை உடையோனே - பன்னிரு புயாசலங்களையுடையவனே,
தினம் தினம்-அனுதினமும் சதுர்மறைமுனி-நான்கு வேதங்களை
யுணர்ந்த பிரமன், முறை கொடுபுனல் சொரிந்து - நியமமுறை
கொண்டு தூயநீரால் அபிஷேகஞ்செய்து, அலர்பொதிய-மலர்தூவி
வணங்கவும், விணவரொடு - அமரர்களுடன், சினத்தை - கோபச்
செயலை, நிந்தனைசெய்யும் - இகழ்ந்துள்ள சாந்த சீலர்களாகிய,
முனிவரர் தொழ-இருடியர் பணிந்து நிற்க, மகிழ்வோனே-மகிழ்ச்சி
யடைகின்றவனே, வரி அளி - அழகிய வண்டினங்கள், தெனத்
தெனந்தன என-தெனத்தெந்தன என்று ரீங்காரம் பண்ணி, நறை-
(மலர் வடிக்கும்) தேனை, தெவிட்ட அன்பொடு பருகு-நிறையம்

மரியமுடன் உண்கின்ற, உயர்பொழில்-விண்ணையளாவிய சோலைகள், திகழ்-விளங்குகின்ற, திருப்பரங்கிரிதனில் - திருப்பரங்குன்ற மென்னுந் தலத்தில், உறை - எழுந்தருளியுள்ள, சரவணபெருமாளே-சரவண பவனாகியபெருமாளே எ-று.

(க-ரை.) ஹே முருகா! பிரமேந்திராதி தேவர்களும் முனிவர்களும் பூசித்தற்குகந்த பெரியோனே! தஞ்சம் புகுந்த அமரர்கட்கு அபயமளித்துத் துன்மார்க்கராகிய அசுரர்களை அழித்து அமராவதியைக் காத்தருளிய வெற்றி வேலாயுதா! பூங்கொடிபோன்ற அழகிய வள்ளிநாயகியைத் தழுவும் ஐயனே! ஒள்ளியவண்டினங்கள் தேனையுண்டு ரீங்காரம் செய்தின்ற பசுஞ்சோலைகள் நிறைந்த திருப்பரங்கிரியில் கோயில் கொண்டருளிய சரவண பவனே! அடியேன் உன்னை நாள்தோறும் நினைந்து துதியாமலும், உனது திருவருட் பிரபாவங்களை நாவினாற் புகழ்ந்து போற்றும்பலும், சுகந்த மலர்தாவி அர்ச்சிக்காமலும், புண்ணியத் தன்மையை நாடாமலும், நீ திருவிளையாடற் புரிகின்ற மலேதோறும் சென்று வலம் சுற்றிவந்து உன் சரணகமலங்களை வணங்காமலும், உனது திருவருட் செல்வர்களாகிய மெய்யன்பர்களை நேசியாமலும், வீண்காலம் போக்குவது எனது பாமரத் தன்மையை விளக்குவதாயினும், அவ்வித அறியாமையால் நேர்ந்த குற்றங்களை கருணையங் கடலாகிய நீ மன்னிக்குங் கடமைகொண்டுகடாட்சம் புரிந்தும், மரண காலத்தில் யமபயம் நீங்குந் தன்மையில் மயில் வாகனத்தில் வந்து தரிசனமளிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தா ரென்பதாகும்.

(வி-ரை.) ‘போற்றே னெனினும் பொறுத்திடல் வேண்டும்’ என்கும் அருண்மொழியை இப்பாடலின் முற்பகுதியில் விளக்கியதாகும். காமாதிகளால் மனம் மலினமடையு மியல்புள்ளதாதலின் அவ்வித அவித்தையின் உண்மையை வெளிப்படுத்தியும், வாழ்நாள் முடிவில் யமவாதனை நேரிடாவண்ணம் தம்மைக் காப்

பாற்ற வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார். சுவாமிகள் கந்தரலங்
காரத்தில்,

“மாகத்தை முட்டிவரு நெடுங்கூற்றன் வந்தாலென் முன்னே
தோகைப்புரவியிற் றேன்றி நிற்பாய் சுத்தநித்த முத்தித்
த்யாகப் பொருப்பைத் தீர்புராந்தகனைத் தீரியம்பகனைப்
பாகத்தில் வைக்கும் பரமகல்யாணி தன் பாலகனே.” எனவும்,
கந்தரனுபூதிபால்.

“கார்மா மிசைகா லன்வரிற் கலபத்
தேர்மா மிசைவந் தெதிர்ப் படுவாய்
தார்மார் பவலா ரிதலாரி யெனுஞ்
சூர்மா மடியத் தொடுவே லவனே.” எனவும்,
கூறியுள்ளார். மாந்தர் வாழ்நாள் முழுதும் சன்மார்க்கமுறை
கொண்டு பக்திசாதனை செய்தொழுகுவதே மனச்சாந்தியைப்
பெறுமார்க்கமாகும். இல்லையேல் காமம், வெகுளி, மயக்க
மெனும் அவித்தைக்குட்பட்டு மனம் பந்த பாசங்களிற் பட்டுமுன்று
முடிவில் யமவாதனையில் அழுந்துவதேயாகும். இதையே
திருக்குறள்,

“காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமுன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்.”

என நவின்னுள்ளபடி இந்த மூன்று தன்மைகளையும் விலக்கிப்
பேரின்ப நாயகனாகிய ஸ்ரீமுருகப் பெருமானை நியமமுறையுடன்
துதிசெய்வது இகபர சாதனங்களையடையச் செய்யும் மார்க்க
மாகும்.

“பொல்லாதவ(ன்) நெறிநில்லாதவன் ஐம்புலன் கடமை
வெல்லாதவன், கல்விகல்லாதவன், மெய்யடியவர் பாற்
செல்லாதவன், உண்மை சொல்லாதவ(ன்) நின்றிருவடிக்கன்
அல்லாதவன், மண்ணிலேன் பிறந்தேன் கச்சியேகம்பனே.”

—பட்டினத்தடிகள்.

“நாயேன் பலநாளும் நினைப்பின்றி மனத்துன்னைப்
பேயாய்த் திரிந்தெய்த்தேன்.”

—சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

அகங்காரக் கிரந்தியை யொழித்துத் தெய்வ சந்நிதானத்தில்
தம்மைத் தாழ்த்திப் போற்றுவோர்களே ஞானப் பெரியார்க
ளாகும். அவ்வித தன்மையைக் கொண்டு நமது சுவாமிகள்
ஸ்ரீமுகப் பெருமானே வேண்டினார் என்க. இன்னும் திருவருட்
பாவில்.

“ஐயநின் சீர்பேசு செல்வார்வாய் நல்லதென்

றமுதுண்டு வந்ததிருவாய்

அப்பனின் றிருவடி வணங்கினோர் தலைமுடி

அணிந்தோங்கி வாழுந்தலை

மெய்யநின் றிருமேனி கண்டபுண்ணியர் கண்கள்

மிக்கஒளி மேவுகண்கள்

வேலநின் புகழ்கேட்ட வித்தகர் திருச்செவி

விழாச்சபங் கேட்குஞ்செவி

துய்யநின்பத மெண்ணும் மேலோர்கள் நெஞ்சபெய்ச்

சுகரூபமான நெஞ்சம்

தோன்றல்நின் திருமுன் குவித்த பெரியோர்கைகள்

சுவர்ண மிடுகின்றகைகள்

சையமுயர் சென்னையிற் கந்தகோட்டத் துள்வளர்

தலமோங்கு கந்தவேளே

தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி

சண்முகத் தெய்வமணியே.”

என நவின்னுள்ள பிரகாரம் எல்லாம்வல்ல இறைவனாகிய கந்தப்
பெருமானைத் தியானம் புரிவது சர்வசித்தியையும் அளிக்கும் என்ப

தாகும். யமவாதனை என்பது அன்பும் அறிவுமற்று அவித்தைக் குட்பட்ட துன்மார்க்கர்கட்கு மரண காலத்தில் ஏற்படும் சஞ்சல சித்தமாகும். தீவினையாகிய எருமைக்கடாவையும், அகங்காரமாகிய அந்தகனையும், பிரபஞ்சத் தோற்றமாகிய பொய்யை மெய்யென நம்பும் பந்தபாசமே காலபாசமாயும், அஞ்ஞானமாகிய இருட் கூட்டமே அந்தகனுக்கு வடிவமாகித் தோற்றுகிறதென்பதை யுணரத்தகுந்ததாகும். ஆதலின் மனம் நன்னெறியிற் பழகுவது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உயர்வையளிக்கும் என விளங்கற்குரியது. இன்னும் இப்பாடலில் பிரமேந்திராதியர் யாவும் வணங்குதற் குரியவர் முருகக்கடவுளேயா மென்பதை விளக்கியிருப்பது சாலவும் பொருத்தமேயாம்.

“மாலயன் நனக்கும் ஏனைவானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகாரணமாய் நின்றமூர்த்தி இம்மூர்த்தி யன்றே.”

—கந்தப்புராணம்.

“நாதா குமார நமவென் றரனா
ரோதா யெனவோ தியதெப் பொருடான்
வேதாமுதல் விண்ணவர் சூடுபலர்
பாதா குறயின் பதசேகானே.”

—கந்தரனுபூதி.

இன்னும் பிரமதேவனுக்குச் சாப நிவாரணம் புரியுங் காரணமாகவும், மும்மூர்த்திகளும் முத்தொழிலை ஏற்றுநடத்துவதற்காகவும் மூவரும் முழுமுதற் கடவுளாகிய முருகப் பெருமானை வழிபட்டு அனுக்கிரகம் புரிந்தமைக்கும் இங்குதாரணங் காண்க.

பத்துப்பாட்டு திருமுருகாற்றுப் பாடல்

“புள்ளணி நீள்கொடிச் செல்வனும் வெள்ளேறு
வலவயி னுயரிய பலர்புகழ் திணிதோ
ளுமையமர்ந்து விளங்கு மிமையா முக்கண்
மூவெயின் முருக்கிய முண்மிகு செவ்வுறு

நூற்றுபத் தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்
 வேள்விமுற்றிய வென்றடு கொற்றத்
 தீரிரண் டேந்திய மருப்பி நெழினடைத்
 தாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானை
 யெருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனு
 நாற்பெருந் தெய்வத்து நன்னகர் கிலைஇய
 வுலகங்காக்கு மொன்றுபுரி கொள்கைப்
 பலர்புகழ் மூவருந் தலைவராக
 வேழுறு ஞாலந் தன்னிற் றேன்றித்
 தாமரை பயந்த தாளிலாழி
 நான்முக வொருவற் றுட்டிக் காண்வரப்
 பகலிற் றேன்று மிகலில் காட்சி.”

ஆறெழுத்தந்தாதி

“என்குருவே கிருபை யானந்தமோன மெழிற்சிவனார்
 தன்குருவே பரையீராறு கோலஞ் சமைந்த நமைப்
 பின்குருவே வந்துநாதம் பாம்பெரும் பேரொளிக்கு
 முன்குருவே முருகோன மெழுத்தென்னு மூலங்களே.”

—அகத்தியர்,

5. தனனதந்த தத்தத்த தந்த
 தனனதந்த தத்தத்த தந்த
 தனனதந்த தத்தத்த தந்த—தனதான.

கருவடைந்து பத்துற்ற திங்கள்
 வயிறிருந்து முற்றிப் பயின்று
 கடையில் வந்துதித்துக் குழந்தை

வடிவாகி

கழுவியங் கெடுத்துச் சுரந்த
 முலையருந்து விக்கக் கிடந்து
 கதறியங்கை கொட்டித் தவழ்ந்து நடமாடி
 அரைவடங்கள் கட்டிச்ச தங்கை
 யிடுகுதம்பை பொற்சுட்டி தண்டை
 யவையணிந்து முற்றிக்கி ளர்ந்து வயதேறி
 அரியபெண்கள் நட்பைப் புணர்ந்து
 பிணியுழுன்று சுற்றித்தி ரிந்த
 தமையமுன்கூடு பைச்சித்த மென்று பெறுவேனோ
 இரவியிந்தான் வெற்றிக்கு ஈங்கின்
 அரசரென்று மொப்பற்ற வந்தி
 யிறைவனென்கி னக்கர்த்த னென்றும் நெடுநீலன்
 எரியதென்றும் ருதாற்சி றந்த
 அனுமனென்றும் ஒப்பற்ற அண்டர்
 எவருமிந்த வர்க்கததில் வந்து புனமேவ
 அரியதன்ப டைக்கர்த்த ரென்று
 அசுரர் தங்கி னைக்கட்டை வென்ற
 அரிமுகுந்தன் மெய்ச்சுற்ற பண்பின் மருகோனே
 அயனையும்பு டைத்துச்சி னந்து
 வலகமும் படைத்துப் பரிந்துன்
 அருள்பரங்கி ரிக்குட்சி றந்த பெருமானே.

(ப-ரை.) இரவி-சூரியனும், இந்திரன் - வானோர் வேந்தனும்,
 வெற்றி குரங்கின்-வெற்றியையுடைய குரங்கினங்களுக்கு, அரசர்
 என்றும்-வாலி சுக்கிரீவராகிய வேந்தர் எனவும், ஒப்பற்ற-சமான

மில்லாத, உந்தி இறைவன்-பிரமதேவன், எண்கு இனம் கர்த்தன் என்றும்-கரடி முகப்படைகளுக்குத் தலைமைபூண்டுள்ள சாம்பவன் எனவும், எரி அது-அக்கினிதேவன், நெடுநீலன் என்றும்-பெரிய சேனாபதியாகிய நீலன் எனவும், உருத்திரன்-உருத்திரமூர்த்தியானவர், சிறந்த அனுமன் என்றும்-மேன்மை பொருந்திய அனுமான் எனவும், ஒப்பற்ற அண்டர் எவரும்-உவமையற்ற வானவர் யாவரும், இந்த வர்க்கத்தில் வந்து-இவ்விதமாக வானரக் கூட்டத்தில் வந்து, புனம்மேவ-பூமியிற்றோன்ற, அரிய தன் படை-அவர்களைத் தமது அருமையாகிய சேனைகட்கு, கர்த்தர் என்று-தலைவர்களெனக் கொண்டு, அசுரர் தம்-இராட்சசரது, கிளைக்கட்டைவென்ற-சுற்றமாகிய கூட்டத்தை யொழித்து வெற்றி கொண்டவாகிய, அரி முகுந்தன் - விஷ்ணுமூர்த்தி, மெய்சுற்ற-புகழ்ந்து கொண்டாடுதற் குரிய, பண்பின்-தருதி வாய்ந்த, மருகோனே-, அயனையும்-நான் முகனையும், புடைத்து சினந்து-முடியிற் குட்டிக் கோமித்து, உலகமும் படைத்து-புவனங்களையும் சிருட்டித்து, பரிந்து-இரட்சித்து, அருள்-கிருபா நிதியாய், பரங்கிருக்குள் - திருப்பரங்கிரி என்னும் தலத்தில், சிறந்த-அலங்காரம் பொருந்தி வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே-பெருமானே! கரு அடைந்து - கர்ப்பமுற்று, பத்து உற்ற திங்கள்-பத்துமாதம் வரை, வயிறு இருந்து - வயிற்றுத் தங்கியிருந்து, முற்றி பயின்று-முதிர்ச்சியடையும் வரை அங்கு வசித்து, கடையில் வந்து உதித்து-கடைசியில் பூமியில் வந்து தோன்றி, குழந்தை வடிவு 'ஆகி-குழந்தையென்னு முருவமாகியதை, கழுவி அங்கு எடுத்து-சுத்திபண்ணி அங்குகரத்திலெடுத்து, சுரந்த முலை-பால் சுரந்த கொங்கைகளை, அருந்துவிக்க-உண்பிக்கவும், கிடந்து-பூமியின்மீது கிடந்து, கதறி-அழுதும், அங்கை கொட்டி-உள்ளங்கைகளைத் தட்டியும், தவழ்ந்து நடம் ஆடி-தவழ்ந்து நடை பழகியும், அரை வடங்கள் - அரைஞாண் முதலிய அணிகலன்களை, கட்டி-சுற்றிக்கட்டி, சதங்கை - சலங்கையும், இடுகுதம்பை-இடப்பட்டுள்ள ஆபரணமும், பொன் சுட்டி-பொன்னாலாகிய சுட்டியும்,

தண்டை அவை அணிந்து - தண்டையையும் தரித்து, முற்றி
கிளர்ந்து-முதிர்ந்து வளர்ந்து, வயது ஏறி-பிராயமடைந்து, அரிய
பெண்கள்-அருமையான மங்கையர்களது, நட்பை கூட்டுறவை,
புணர்ந்து-அடைந்து, பிணி உழன்று-நோயுற்று வருந்தி, சுற்றித்
திரிந்து-(தெருக்கள்தோலும்) சுற்றித் திரிந்ததானது, அமைய-அடங்
கும்படியாக, உன் கிருபைச் சித்தம் - உனது திருவருளாகிய
கருணையை, என்று பேறுவேனோ - அடியேன் எப்போது
பெறுவேனோ எ-று.

(க-ரை.) ஹே முருகா! வானவராதிய தேவதைகளை வான
ரப்படைகளாகத் தோன்றச்செய்து, தாம் தசரத ராமனாக அவ
தரித்து ராவண சம்மாரம் புரிந்த மஹா விஷ்ணுவின் திருமருகா!
பிரணவப் பொருள் சொல்லாத பிரமணைச் சிறையிலிட்டு முத்
தொழிலையும் புரிந்த முழுமுதற் கடவுளே! அடியேன் பிறவிப்
பெருங்கடலில் மூழ்காவண்ணம் நினது கிருபாகடாட்சத்தை
யடையும்படி அருளவேண்டும் எ-று.

(வி-ரை.) தாயின் கர்ப்பத்தில் பத்துமாதம் வரை தங்கி
யிருந்து புவியிற்றோன்றிக் குழந்தை யுருவினின்று பிராயமடையும்
வரை நடக்கும் விஷயங்களும் அதின்மீது மங்கையர் மோகத்தில்
வீழ்ந்து பிணியிலுழன்று திரிகின்ற தம்மை ஆட்கொள்ளும்படி
வேண்டுவதும் பாடலின் முற்பகுதியில் விளங்குவதாகும். “அரிய
பெண்கள் நட்பைப் புணர்ந்து, பிணியுழன்று சுற்றித்திரிந்த
தமையமுன் க்ருபை சித்தமென்று பெறுவேனோ” என்னும்
சொற்றொடர் முடிவு குறிப்பதாகும். ஆணும் பெண்ணும் கூடிப்
புணர்ந்த சிற்றின்ப நுகர்ச்சியே சரீரம் வந்ததற்குரிய மூலகாரண
மாதலின் மறுபடியும் அதையே விரும்பி மனம் வாதனையடைகிற
தென்பது இயல்பாகும். அறிவின் முயற்சியால் திருவருட்டுணை
கொண்டு விலக்கவேண்டுமென்பது நமது சுவாமிகள் கந்தரனுபூதி
யில் நவிலுகின்றதையும் இங்கு உதாரணம் காண்க.

“மட்டூர் குழன்மங் கையர்மை யல்வலைப்
பட்டூ சல்படும் படரென் றெழிவேன்
தட்டூ டறவேல் சைலத் தெறியும்
நிட்டூ ரநிரா குலகிர்ப் பயனே.”

பட்டினத்தடிகள்

“காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டியென்
கண்ணெதிரே
மாதென்று சொல்லிவருமாயை சன்னை
மறலிவிட்ட
தூதென் றெண்ணாமற் சுகமென்று நாடிமித்
துற்புத்தியை
யேதென் றெடுத் துரைப்பேன் இறைவாகச்சி
யேகம்பனே.”

இராமலிங்க சுவாமிகள்

“வாழாத வண்ணமெனைக் கெடுக்கும் பொல்லா
வஞ்சக நெஞ்சாலுலகில் மாழாதந்தோ
பாழான மடந்தையர் பாற்சிந்தை வைக்கும்
பாலியேன் முகம் பார்க்கப் படுதேயோ
ஏழாயவன் பவத்தை நீக்கும்ஞான
இன்பமே யென்னரசே யிறையே சற்றுந்
தாழாத புகழ்தணிகை மணியே சீவ
சாட்சியாய் நிறைந்தருளுஞ் சகசவாழ்வே.”

வள்ளலார்

“யோனிவழியே பிறந்து யோனிவழியே யுழன்று
யோனிவழியே யொடுங்கு மூமாகாள்—யோனிவழி
வாரா வொருவனையே வந்தித்தால் யோனிவழி
வாராவகை யருளுவான்.”

நாடையார்

“அப்புறம் அழலும் அனர்கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும்—வெம்பிக்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுத லாற்காம
மவற்றினு மஞ்சப்படும்.”

இவ்வித தன்மையுள்ள கொடிய காமநோயினால் வாதையடை
கின்ற மனம் பேரின்ப நெறியை நாடுவதற்கிய லாதாதலின் தெய்
வத் திருவருளினுதவிகொண்டு உன்னத நிலையை நாடினாரென்பது
வெள்ளிடைமலை. அவனருளாலே அவன்ருள் வணங்கவேண்டு
மென்பதையே ஈதுணர்த்துவதாகும்.

சூரியன் வாலியெனவும் இந்திரன் சுக்கிரீவனெனவும் பிரமன்
சாம்புவனெனவும், அக்கினி, நீலனெனவும், உருத்திரன் அனுமா
னெனவும் தோன்றி இராமபிரானைக் கொண்டு ராவண சம்மாரம்
புரிந்ததை இரவி.....வந்து என்று நவின்ருர் என்க.
ஓங்கார பிரணவ ரகசியத்தைச் சொல்ல வியலாத பிரமனைச்
சிரத்திற் குட்டி அவன் சிருட்டித் தொழிலையும் புரிந்தருளும் ஆற்
றலை வியந்து அயனையும் புடைத்து.....பெருமானே
என்றார்,

6. தனத் தனந் தந்ததான
தனத் தனந் தந்ததான
தனத் தனந் தந்ததான—தனதான.

வரைத்தடங் கொங்கையாலும்

வளைப்படுஞ் செங்கையாலு

மதர்த்திடுங் கொண்டையாலும்

அனைவோரும்

வடுப்படுந் தொண்டையாலும்

விரைத்திடுங் கொண்டையாலு

மருட்டிடுஞ் சிந்தைமாதர்

வசமாகி

எரிப்படும் பஞ்சுபோல

மிகக்கெடுந் தொண்டனேனு

இனற்படுந் தொந்தவாரி

கரையேற

இசைத்திடுஞ் சந்தபேத

மொலித்திடுந் தண்டைசூழும்

இணைப்பதம் புண்டரீகம்

அருள்வாயே

சுரர்க்குலஞ் சஞ்செய்சூரன்

இனக்கிரௌஞ் சந்தன்னேடு

துனக்கெழுந் தண்டகோளம்

அளவாகத்

தூத்தியன் றிந்தரலோகம்

அழித்தவன் சம்பரதாயம்

சுடப்பிர சண்டவேலை

விடுவோனே

செருக்கெழுந் தும்பர்சேனே

துளக்கவென் றண்டமூடுந்

தொனித்திடுஞ் சங்கபாணி

மருகோனே

தினைப்புனஞ் சென்றுலாவு

குறத்தியின் னன்பராகுந்

திருப்பரங் குன்றமேவு

பெருமானே.

(ப-ரை.) சுரர்க்கு-அமரர்கட்கு, வஞ்சம்செய்-சிறுமை செய்கின்ற, சூரன்-சூரபன்மன், இனக்கிரெனஞ்சன்-தன் தம்பியாகிய கிரெளஞ்சனுடன், துளக்க எழுந்து-நிலைதவறும்படியாக எழுந்து, அண்டகோளம் அளவு ஆக-ஆகாயகோளாகை வரையாக, துரத்தி அன்று-விரட்டிக்கொண்டு சென்ற அக்காலத்தில், இந்த்ரலோகம் அழித்தவன்-தேவலோகத்தை நாசப்படுத்திய அவனது, சம்பிரதாயம்-மாயா சாலங்களுல்லாம், சுடரூகும்படி, பிரசண்ட வேலை-பராக்கிரமம் பொருந்திய வேலாயுதத்தை, விடுவோனே-பிரயோகித்தவனே! உம்பர் சேனை - வானவர் சேனையானது, செருக்கு எழுந்து-களிப்புமிகுந்து, துளக்க என்று-ஊக்கங்கொண்டெழும்படி, அண்டம் ஊடு-ஆகாயம் ஊடுருவுந்தன்மையதாக, தொனித்திடும்-சப்திக்கின்ற, சங்கபாணி-பாஞ்ச சன்னியமென்னுஞ் சங்கத்தைக் கரத்திற்கொண்ட விஷ்ணுவுக்கு, மருகோனே - மருகனே! தினைபுனம்-செழிய தினைவிளையும் வயலிலே, சென்று உலாவு-போய் உல்லாசம்மாய்ப் பொழுது கழிக்கும் காவலியாகிய, குறமங்கை வள்ளிநாயகியின் இன்பம் பராவும்-இன்பம் பரவி உலகம் துதிக்கும்படி, திருப்பரங்குன்றம் மேவு-திருப்பரங்கிரியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமானே! வரைதடம்-மலைபோன்று பருமனாயுள்ள, கொங்கையாலும் - இருதனங்களாலும், வளைபடும்-வளையல்களையணிந்த, செம்கையாலும் - சிவந்த கரங்களாலும், மதர்த்திடும் கெண்டையாலும்-களிப்பெய்தி கயல்போன்ற விழிகளானும், அனைவோரும்-பாவரும், வடுசெயும்-பற்குறியாகிய வடுவைச் செய்கின்ற- தொண்டையாலும்-கொவ்வைக் கனியை நிகர்த்த இதழாலும், விரைத்திடும் கொண்டையாலும்-பரிமளம் பரவும் கொண்டையினாலும், மருட்டிடும்-மையலைத் தருகின்ற,

சிந்தை மாதர்-முக நட்பாக நடிக்கும் மனத்தையுடைய மங்கையரின், வசம் ஆகி - கைவசப்பட்டு, எரிப்படும் பஞ்சபோல-அக்கிரியிலகப்பட்ட பஞ்சைப்போல, மிக - மிகவும், கெடும் தொண்டனேனும் - கெடுதியடைகின்ற அடியனேனும், இன்னல் படும்-துன்பப்படுத்தும் தன்மையதாகிய, தொந்தவாரி - தொடர் பென்னுங் காமக்கடலிலி லின்றும், கரை ஏற-கடைத்தேறுதற்கு, இசைத்திடும் சந்தபேதம்-பொருத்தமாகிய இன்னிசை யெழும்பும் பேதங்கள் விளங்கும்படியாக, ஒலித்திடும்-சப்திக்கின்ற, தண்டை சூழும்'-தண்டையெனனும் சிலம்பணிகள் சூழப்பெற்ற, இணை பதம்-உபயசேவடிகளாகிய, புண்டரீகம்-தாமரைமலர்களை, அருள் வாய்-(எனக்கு) தந்தருள்வாயாக ஏ-அசைநிலை எ-று.

(க-ரை.) ஹே முருகா! முருந்தன் முருகா! பிரபாவந் தங்கிய வேலாயுதத்தையுடைய சூரசங்காரா! அழகிய மங்கையர்களது காம சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்தலையாது அடியேனுக்கு நினது பாத பங்கயங்களை யளித்துக் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை.) மங்கையர்களின் தனங்களும், வளையல் அணிந்த கரங்களின் வீச்சும், கண்களின் சாடை முதலிய அபிநய நடிப்பும் சிவந்த உதடும், வாசனை மலர் அணிந்துள்ள கொண்டையும், ஆடவர்களுக்குமையலைத் தந்து பஞ்சிற்பற்றிய அக்கிரியோன்று மனத்தைப்பற்றி நின்று மோக சமுத்திரத்தில் மூழ்கித் தவிக்கும் படி செய்வதால் அவ்வித தீயநெறியில் விழாது தம்மைக் கடைத் தேறும்படி அருள்புரியும்படி வேண்டினார் என்பதை பாடலின் முற்பகுதியின் 9 வரிகள் விளக்குகின்றன. பரத்தையரின் பாவனையை ஈதுணர்த்துவதாகும். பெண்களது புகழ்ச்சிக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் உதாரணங் காண்க.

“சற்றே பருத்ததனமே குலுங்கத் தரளவடம்
துற்றேயசையக் குழையூசலாடத் துவர்கொள் செவ்வாய்
நற்றேனொழுக நடனசிங்கார நடையழகின்
பொற்றேரிருக்க தலையலங்காரம் புறப்பட்டதே.”

—தனிப்பாடல்.

“காசமேகங்கடும்பிணி சூலைமோ
காதியாற்றந்து கண்கலக்கஞ் செய்யும்
மோசமேரிச மென்று பெண்பேய்களை
முன்னினேனினை முன்னிலையினேன்
பாசநீக்கிடு மன்பர்கள் போலெனைப்
பாதுகாத்தும் பரமுனக்கையனே
தேசம்யாவும் புகழ்தணிகாசலச்
செல்வமேயருட் சிற்சுகவாரியே. —திருஅருட்பா.

முருகப் பெருமானது திருவடிகளின் தண்டை சிலம்புபணி யணி
கள் சப்திக்குந் தன்மையதாகிய தஞ்சத்தை விரும்பினு ரென்பதை,
“இணைப்பதம் புண்டரீகம் அருள்வாயே” என்னும் சொற்றொடர்
கள் விளக்குகின்றன. ‘சிலம்பன் - சிலமலையுடையவ னென்பது
முருகப் பெருமானுக்கு இயற் பெயருமாகும்’ சுவாமிகள் கந்தரலங்
காரத்தில்

“திருவடியுந் தண்டையுந் சிலம்புநருவப்
பொருவடிவேலுங் கடம்புந் தடம்புய மாறிரண்டும்
மருவடிவான வதனங்களாறு மலர்க்கண்களுங்
குருவடிவாய் வந்தென்னுள்ளங் குளிரக்குதிகொண்டவே”
சூரனையும் கிரௌஞ்சனையும் சேசசமுத்திரத்தையும் அழித்த
வேலாபுத மூர்த்தி எனவும் புகழ்ந்து போற்றுவது முருகன் பிர
பாவத்தை வெளிப் படுத்துவதாகும். பாஞ்ச சன்னிய மென்னுஞ்
சங்கத்தைக் கரத்திற் கொண்ட விஷ்ணுவைக் குறித்து சங்கபாணி
மருகோனே என்றார்.

7. தனத்த நந்தன தனதன தனதன
தனத்த நந்தன தனதன தனதன
தனத்த நந்தன தனதன தனதன—தனதான

கருக்கு மஞ்சன விழியினை அயில்கொடு
நெருக்கி நெஞ்சுறு எறிதரு பொருதொரு
கணிக்கு ளின்சுவை அமுதுகு மொருசிறு நகையாலே

களக்கொடுங்கலி வலைகொடு விசிறியெம்
 மனைக்கெழுந்திரு மெனமன முருகவொர்
 கவற்சி கொண்டிட மனைதனி லழகொடு கொடுபோகி
 நறைத்த பஞ்சனை மிசைதனின் மனமுறை
 வளைத்த னந்தலி னிணைமுலை எதிர்பொர
 நகத்த முந்திட வழுதிதழ் பருகிய மிடறாடே
 நடித்தெழுங்குரல் குழுகுமு குழுவென
 இசைத்து நண்பொடு மனமது மறுகிட
 நழுப்பு நஞ்சன சிறுமிகள் துயரற அருள்வாயே
 நிறைத்த தெண்டிரை மொகுமொகு மொகுவென
 உரத்த கஞ்சுகி முடிநெறு நெறுவென
 நிறைத்த அண்டமு கிடுகிடு கிடுவென வரைபோலும்
 நிவத்த திண்கழ னிசிர ரூமொடு
 சிரக்கொடுங்குவை மலையுளா தரவிழ
 நிணக்கொழும்பொடு குருதிகள் சொரிதர அடுத்தார
 திறற்கு ரங்குழ லுமைவவ னருளுறு
 புழைக்கை மும்மத கயமுக மிகவுள
 சிவக்கொழுந்தென கணபதி யுடன்வரும் இளையோனே
 சினத்தொடுஞ்சம னுதைபதி நிறுவிய
 பரற்கு ளன்புறு புதல்வநன் மணியுரு
 திருப்ப ரங்கிரி தனிலுரை சாவண பெருமானே

(ப - ரை) நிறைந்த - நிரம்புகின்ற, தெள்திரை - தெளிவு
 பெறும் அலைகளையுடைய சமுத்திரமும், மொகுமொகு மொகுஎன-
 மொகுமொகு மொகுஎன குமுறி எழவும், உரத்தடமார்மின
 லூர்ந்து செல்லும், கஞ்சுகி - நாகராசனாகிய ஆதிசேடனது, முடி-

மகுடமானது, நெறு நெறுஎன - நெறு நெறுஎன நொறுங்கவும்,
 நிறைத்த அண்டமும் - அடுக்கடுக்காகிய எண்ணிறந்த வுலகங்
 களும், கிடுகிடு கிடுஎன-கிடு கிடுவென்று நடுங்கவும், வரைபோலும்-
 மலைபோன்றதாகிய, நிவர்த்த - உயர்வாகிய, திண்கழல் - உறுதிப்
 பாடமைந்த வீர கெண்டாமணி யணிந்துள்ள, நிசிசரர் - அசுரர்
 களுடைய, உரமொடு - மார்பகமோடு, சிரம் கொடும் குவை -
 தலைகளாகிய கொடுமை யுடைய கூட்டம், மலையுளாதர - பருவதம்
 போன்று குவியவும், இருநிணம் குழம்பொடு-பெரிதாகிய கொழுப்
 பின் குழம்பும், குருதிகள் - மிகுந்த இரத்தம், சொரிதர - சொரிந்
 தோடவும், அடுதீரா - போர்புரிந் துள்ளவல்லனே ! திறல் -
 வலிமையுள்ள, கருகுழல் - கருமை நிறைந்த கூந்தலையுடைய,
 உமையவள் - பார்வதிதேவியாரது, அருள்உறு - கிருபைக்குரிய,
 புழைகை - துவாரத்தையுடைய துதிக்கையையும், மும்மதம் -
 மூன்றுமதங்களையுமுடைய, கயம்முகம் - யானைமுகம், மிகஉள -
 சிறந்துள்ளவராகிய, கணபதியுடன்-விநாயகனுடன், சிவகொழுந்து
 என - சிவபிரானது இளங்குமரன் என்பதாக, வரும் இளை
 யோனே - வருகின்ற இளையவனே ! சினத்தொடும் - கோபத்
 தோடும், சமன்உதைபட - யமன் உதை படும்படி, நிறுவியபரற்கு-
 சேவடிக்களைத் தூக்கியருளிய சிவனாருக்கு, உள்அன்பு உறு -
 உள்ளமலர் சொரியும் அன்புமயமாகிய, புதல்வ-செல்வனே !
 நல்மணிஉகு-ஒள்ளிய ரத்தினங்களைச் சிந்துகின்ற, திருப்பரங்கிரி
 தனில்-திருப்பரங்குன்றமென்னும் பதியில், உறை-கோயில்கொண்
 டருளிய, சரவண பெருமானே-சரவணபவனாகிய பெருமானே !
 கறுக்கும் அஞ்சனம்-கருமையாகிய மை தீட்டப்பெற்ற, விழிஇணை-
 இருகண்களாகிய, அயில்கொடு-கூரிய வேலைக்கொண்டு, நெருக்கி
 நெஞ்சுஉற-நெருங்கி நெஞ்சிற்பதியும்படி, எறிதருபொழுது - வீசு
 கின்றபோது, ஒரு கனிக்குள்-ஒப்பற்ற கொவ்வைக் கனிபோன்ற
 இதழில், இன்சுவை-மதுரமாகிய சுவைநிரம்பிய, அமுதுஉகு-அமிர்
 தென சொரிகின்ற, ஒரு சிறு நகையால்-நிகரற்ற புன் சிரிப்பினால்,

கொடும் களம்கலி-உள்ளத்திற் கொடியவஞ்சகமாகிய, வலைகொடு
 விசிறி - வலையைக்கொண்டு வீசி, எம்மனைக்கு-எமது வீட்டிற்கு,
 எழுந்திரும் - எழுந்து வருவீர், என் - என்பதாக, மனம் உருக -
 மனம் இளகும்படியாக, ஓர் கவற்சிகொண்டிட - ஒருமையுடன்
 மோகங் கொண்டும், மனைதனில் - வீட்டினிடமாக, அழுகொடு -
 ஒழுங்காக, கொடுபோகி-கூட்டிக்கொண்டுபோய், நறைத்த பஞ்சு
 அணை-மரிமள மிகுந்த பஞ்சு மெத்தையின்மீது, மனம்உற-மனத்தி
 லாசையுற்றிட, வளைத்து - இங்கிதமுற்று, அனந்தலில்-மதனலீலை
 யில், இணைமுலை-இரண்டு கொங்கைகளும், எதிர்பொர - ஆடவர்
 மார்பில் எதிர்த்துப் பொருத, நகத்து அழுந்திட-நகக்குறிபதிய,
 இதழ்அமுதுபருகிய - அதரபானஞ்செய்து, மிடறாடு-கண்டத்தி
 னிடமாக, நடித்து எழும் குரல் - வெளிப்பகட்டாக எழுகின்ற
 இன்சொல்லால், குமுகுமுகுமுஎன - குமுகுமுவென்று அடுக்கடுக்
 காக, இசைத்து - வார்த்தையாடி, நன்கொடு - நன்மை யெனக்
 கொண்டு, மனம் அது மறுகிட-மனம் சுழற்சி யடையும்படியாக,
 நழுப்பு-அகநட்டில்லாத, நஞ்சுஅன - விஷத்திற்கொப்பான, சிறு
 மிகள் - இளம்பெண்களாகிய பரத்தையரது, துயர் அற - துன்பம்
 நீங்கும்படியாக, அருள்வாய்-(அடியேனுக்கு) கிருபை புரிவாயாக,
 எ-று.

(க-ரை.) ஹே முருகா! மகா மாயாவிகளாகிய அசுரர்களை
 அழித்த பராக்கிரமமுடைய வேலாயுதா! காலகாலனாகிய சிவ
 பெருமானது அன்பிற்குரிய செல்வனே! அடியேன் மங்கையரது
 மோகத்தில் வீழ்ந்து மயங்கி யழிந்துவிடாது கிருபை பாலிக்க
 வேண்டுமென்பதாகும்.

(வி-ரை) சமுத்திரம் தெள்ளிய நீர்ப்பரப்பாதலின் அதனிடத்
 துண்டாகும் அலைகளை, தெளிந்திரையென்பதாயிற்று, குமுகுமு
 என்பது அலையின்பேரொலியை விளக்குவதாகும். குமுறுதல்
 எனவும் பொருளை வருவிக்கும். வீரக்கழல்-வெற்றியடைந்தவர்

காலில் அணியும் சிலம்பு அல்லது வீரத்தண்டை யெனவும் பொருளாகும். சர்வ சத்திவாய்ந்த பார்வதிதேவியாரை திறல் கருங்குழல் உமையவள் என்றார். திறல்-திறமையை விளக்கும் அடைமொழி. சத்தியின்றிச் சிவமில்லை எனவுமாகும். அத்துவித முத்திப்பேற்றை யளிப்பதற்காகக் கொள்ளும் மூவகைவடிவிற்கும் ஐந்தொழிற்கும் காரணமாயுள்ளது சத்தியேயாம். நீரிற் குளிர்ச்சியும், நெருப்பிற்குடும், மரத்தில் வைரம் போன்றதும், உடலும் உயிரும் போன்றதும் சக்தியும் சிவமும் என்க.

சௌந்தரியலகிரி

“ சிவமெனும் பொருளுமாதி சத்தியொடு சேரினெத்
தொழிலும் வல்லதாம்
இவன்பிரிந் திடினியங்குதற்குமரி
தரிதெனமறை யிரைக்குமா
னவபெரும்பு வனமெவ்வ கைத்தொழி
னடத்தியாவெரும் வழுத்துதா
லவணியின்க ணெருதவ மிலார்பணிய
லாவதோபர வலாவதோ.”

தம் தொண்டனாகிய மார்க்கண்டன் காரணமாக சிவபெருமான் யமனைக் காலாலுதைத்தாரென்பது பற்றி, சினத்தொடுஞ் சமனுதைபட நிறுவியபரற்கு என்னும் பதங்கள் விளக்குவதாகும்.

“ மார்க்கண்டர்க்காக மறவிபட்ட பாட்டையுன்னிப்
பார்க்கிலன்பர்க் கென்னபயங்காண் பராபரமே ”

—தாயுமானவர்

மலைகளில் வசிக்கும் நாகங்கள் மணிகளை உமிழ்வதாலும் யானை, பன்றி முதலிய ஒள்ளிய முத்துக்களைத் தருவதாலும் அக்காரணம் பற்றி, “ நன்மணியு கு திருப்பரங்கிரி என்றார். சரவண என்ற பதம் சரவணபவன், என்னும் நாமத்தை விளக்குவதாகும்.

சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவனெனவும் பொருள்படும் ;
 “சரவணபவ” என்னும் ஆறு அபசரங்களையும் ஒங்காரத்வனி
 யுடன் உக்சரிப்பதே மூலமந்திரமாகும்.

“எழுத்தாறு மொன்றுபட்டேகிக் கருத்து ளெழுந்ததொளி
 வழுத்தாதமுல் முருகன் பொற்றாடனை வைத்துளத்தே
 பழுத்தோகையன் போடிரவும் பகலும் பரமுனக்கென்
 வழுத்தாது சத்தப் பிறவிக்கடல்விட்ட கலரிதே”

—ஆறெழுத்தந்தாதி

“சேருமுக்கட்கனி கனிந்ததேனே ஞானச்செழுமணியே
 யாரும்புகழூந் தணிகையெமதன்பே யுன்றன மெழுத்தை
 ஒருமனத்தினுச் சரித்திங் குயர்ந்ததிரு வெண்ணீறிட்டால்
 பாரும்விசும்பும் பதஞ்சாரும் பழங்கனென்றுஞ் சாராதே”

—திருஅருட்பா

மங்கையர்களின் மைதிட்டிய கண்கள் கூரிய வேல்போன்றும்,
 மனம் வஞ்சமாகிய வலைபோன்றும், இதழ் கொவ்வைக்கனி
 போன்றும் இரு தனங்களைச் சிறப்பித்தும் உவமை கூறி அவ்வித
 நங்கையர்களின் மையலிற்பட்டு அழிந்துவிடாது அடியேனை ஆட்
 கொண்டருளவேண்டுமெனப் போற்றினாரென்க. நமது சுவாமி
 கள் கந்தரனுபூதியிலும் சொல்லியிருப்பது இங்குதாரணக் காண்க.

“சிங்காரமடந் தையர்தி நெறிபோய்
 மங்கா மலெனக் குவரந் தருவாய்
 சங்கரா மசிகா வலசண் முகனே
 கங்கா நதிபாலக்ருபா கரனே.”²

8. தனத்தனந்தன தனதன தனதன
 தனத்தனந்தன தனதன தனதன
 தனத்தனந்தன தனதன தனதன—தனதான

அருக்கு மங்கையர் மலரடி வருடியுங்
 கருத்த நிரந்தரின் அரைதனி லுடைதனை
 யவிழ்த்தும் அங்குள அரசிலை தடவியும் இருதோளந்

றணைத்து மங்கையின் அடிதொறு நகமெழ
 உதட்டை மென்றுப விடுகுறி களுமிட
 அடிக்க ளந்தனின் மயில்குயில் புறவென மிகவாய்விட்
 டுருக்கு மங்கியின் மெழுகென வருகிய
 சிரத்தை மிஞ்சிடு மனுபவ முறுபலம்
 உறக்கை யின்கனி நிகரென இலகிய முலைமேல்வீழ்ந்
 துருக்க லங்கிமெ யுருகிட அமுதுகு
 பெறுத்த வுந்தியின் முழுகிமெ யுணர்வற
 வுழைத்தி டுங்கன கலவியை மகிழ்வது தவிர்வேனோ
 இருக்கு மந்திர மொழிவகை முனிபெற
 உரைத்த சம்பர சரவண பவசூக
 இதத்த இங்கித மிலகிய அறுமுக எழில்வேளென்
 றிலக்க ணங்கனும் இயலிசை களுமிக
 விரிக்கு மம்பல மதுரித கவிதனை
 யியற்று செந்தமிழ் விதமொடு புயமிசை புனைவோனே
 செருக்கு மம்பல மிசைதனி லசைவுற
 நடித்த சங்கரர் வழிவழி அடியவர்
 திருக்கு ருந்தடி அருள்பெற அருளிய குருநாதா
 திருக்கு ழந்தையு மெனவவர் வழிபடு
 குருக்க ளின்றிற மெனவரு பெரியவ
 திருப்ப ரங்கிரி யுறைபவ சரவண பெருமானே

(ப-ரை) இருக்கு மந்திரம் - இருக்குவேத மந்திரங்களின்,
 மொழிவகை-வாக்கிய முறைகளை, முனிபெற-அகத்திய முனிவர்
 உணரும்படியாக, உரைத்த-போதித்தருளிய, சம்பிரம-பெருமை
 பொருந்தியவனே, சரவணபவ-சடாட்சரப் பொருளே, குக-

(அண்ட மிண்டங்களில் வியாபித்துள்ள) குகபரம் பொருளே, இதத்த-நன்மை பொருந்தியவனே, இங்கிதம்-இன்பகரம், இலகிய-பிரகாசிக்கின்ற, அறுமுக-ஆறுதிருமுகங்களையுடையவனே ! எழில் வேள் என்று-சுந்தரமிசைந்த கந்தவேனோ என்பதாக, இலக்கணங்களும் இயல் இசைகளும்-இலட்சணங்களோடு கூடிய இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ்களும், மிகவிரிக்கும்-மிகவும் பொருள் விரிந்துள்ள, அம்-அழகிய, பலமதுரிதம்-பலவிதங்களிலும் இனிமையையுடைய, கவிதனை-பாசுரங்களை, இயற்ற-(அடியார்கள்) பாடுகின்ற, செந்தமிழ் விதமொடு-செவ்வை பொருந்தியதமிழ் மாலைகளை, புயமிசை-புயாசலங்களின் மீது, புணைவோனே-அணிந்து கொண்டிருப்பவனே ! செருக்கும்-ஆனந்தமயமான, அம்பலமிசை-சிற்றம்பலமாகிய ஞான சபையில், அசைவுற-பஞ்சகிருத்தியங்களின் காரணமாக, நடித்த சங்கரர்-தாண்டவமாடிய சிவபெருமானது, வழிவழி அடியவர்-பரம்பரைத் தொண்டர், திருக்குருந்தடி-அழகிய குருந்த விருட்சத்தினடியிலே, அருள்பெற அருளிய-கிருபை பெற்றுய்யும் படியுபதேசித்தருளிய, குருநாதா-குருமூர்த்தியே, திருகுழந்தையும் என - செல்வக் குழந்தை எனவும், அவர் வழிபடு - சிவபிரான் வணக்கம் புரிவதற்குரிய, குருக்களின்திறம்என-குருபீடத்திலமர்ந்தவனெனவும், வரு-எழுந்தருளியுள்ள, பெரியவ - பெரியோனே ! திருப்பரங்கிரி - திருப்பரங் குன்றமென்னுந் தலத்தில், உறைபவ - கோயில்கொண்டுள்ள, சரவணப்பெருமாளே-கந்தப்பெருமாளே ! அருக்கும்-(அழகு)சிறந்த, மங்கையர்-நங்கையரது, மலர் அடி-மலர் போன்ற மெல்லியபாதங்களை, வருடியும்-தடவியும், கருத்து அறிந்த பின்-உள்ளக்குறிப்பை யுணர்ந்த பின்பு, அரைதனில உடைதனை-இடையிற்கட்டியுள்ளசேலையை, அவிழ்த்தும்-உரிந்தும், அங்குஉள-அங்கேயுள்ள, அரசுஇலைதடவும்-அரசிலைபோன்றதாகிய குறியைத் தடவியும், இருதோள் உற்று - இரண்டு தோள்களையும் தழுவி, அணைத்தும்-சேர்ந்தும், அங்கையின் அடிதொறும்-அழகியகரத்தால் அடிக்கடி குறித்த இடங்களில், நகம் எழ-நகக்குறி எழுப்பியும்,

உதட்டைமென்று - அதரத்தை அசைத்து, பல்லிடு குறிகளும் இட-
பல்லாலிடும் அடையாளமும் செய்ய, அடிக்களம்தனில் - அடித்-
தொண்டையினிடமாக, மயில் குயில் புறவுளன-மயில் குயில் புற-
வென்னுங்கானமிசைந்த இனியவார்த்தைகளுமெழுப்பி, உருக்கும்
அங்கியின்-உருக்கின்றதாகிய காமாக்கினியில், மெழுகென உருகிய-
மெழுகைப்போன்று மனம் இளகிடு, சிரத்தை மிஞ்சிடும் - காதல்
மிகுந்துள்ள, அதுபவம் உறுபலம் - சுகபோகத்திலுற்ற பயனாக,
உற - அடைவதாகிய, கையின் கனி நிகர் என - கை நிறைந்த
கனிக்குச் சமானமாக, இலகிய - விளங்குகின்ற, முலைமேல்
வீழ்ந்து - கொங்கைகளின்மீது விழுந்து புரண்டு, உரு கலங்கி -
மனம் பதனழிந்து, மெய் உருகி - உடல் குழைந்திட, அமுது உகு-
மதன நீராகிய அமிர்தத்தைச் சொரிகின்ற, பெருத்த உந்தியில் -
பெரிதாகிய மோக சமுத்திரத்தில், முழுகி - அமிழ்ந்து, மெய்
உணர்வு அற - உண்மையறிவு ஒழிபுந் தன்மையில், உழைத்திடும்-
(சிற்றின்ப நுகர்ச்சியில்) வருந்தச் செய்கின்ற, கன கலவியை -
மிகுந்த புணர்ச்சியில், மகிழ்வது - மகிழ்ச்சியடைவதை, தவிர்-
வேனோ - (என்று) விட்டு நீங்குவேனோ, (கிருபை செய்வாய் எ-று.)

(க-ரை.) ஹே சரவணபவ! அண்ட பகிரண்டமெங்கும்
வியாபித்துள்ள குக பரம்பொருளே! சிவபெருமானது குழந்தை
எனவும் குருநாதனெனவும் போற்றுதற்குரிய சாமிநாதா! அகத்-
திய முனிக்கு, ருக்குவேத சாரங்கனை உபதேசித்தருளிய ஆண்ட
வனே! அடியேன் பெண்ணைசையில் மயங்கி எனது சென்மத்தை
வீணுக்கிவிடாது நினது திருவருளை என்று பெறுவேன் (எ-று.)
(ஆட்கொண்டருளவேண்டும் என்பதாகும்.)

(வி-ரை) அரு(க்)கு மங்கையர்-கிட்டிய, அல்லது அணுகிய
பெண்களென்பதும் பொருந்தும். வருடல் - கரங்களினால் தடவு-
தல், அரசிலை - ரகசியத்தானமாகிய வடிவத்திற்கு உவமையாகு
பெயர். மங்கை - பெண்களின் பருவத்தைக் குறிக்கும். இருக்கு

மந்திரம்-இருக்கு என்பதற்கு, என்னும் வினைச் சொல்லி விருந்து உதிப்பதாகும். அதாவது பரம்பொருளைத் துதித்தலாகிய கீதம். கர்மகாண்டம், உபாசனகாண்டம், ஞானகாண்டம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளையுடையது. பதினாயிரம் கவிதை களடங்கியது. முருகப் பெருமான் அகத்திய முனிவருக்கு உபதேசம் புரிந்த மையை “ இருக்கு மந்திர மொழிவகை முனிபெற, உரைத்த சம்பரம் சரவணபவா ” என்றார்.

மெய்யன்பர்களின் பாடல்களாகிய செந்தமிழ் மலர்மாலை களை பன்னிரு புயாசலங்களிலும் புனைந்துள்ளவ னென்பதை ” இயற்று செந்தமிழ் வித மொடுபுய மிசைபுனைவோனே ” என்னும் பதங்கள் விளக்குகின்றன. ஐந்தொழில் காரணமாக தில்லையம்பலத்தில் நிர்த்தனம் புரிகின்ற சங்கரராகிய சிவபெருமானுக்குக் குருநாதன் என்பதுபற்றி, “ செருக்குமம்பல மிசைதனில் அசைவு நடித்த சங்கரர் குருநாதா ” என்றார். பரம்பரை அடியவனாகிய மாணிக்கவாசகருக்கு குருந்ந விருட்சத்தினடியில் உபதேசித்த மையை ” வழி வழி அடியவர் திருக்குருந்தடி அருள்பெற அருளிய ” என நவீனார். ‘ சிவனே குகன் குகனே சிவன் என்னும் பான்மையும் இப்பதங்களில் விளங்குவதாகும். சோதியுஞ் சுடரும் போன்று தந்தையுங் குமரனும் என்க ’

கந்தப்புராணம்

- “ ஏவர்தம்பாலுமின்றி யெல்லீதீரமலர்க்குள்ள
மூவிரு குணனுஞ் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்ததென்னப்
பூவியல் சரவணத்தண் பொய்கையில் வைகுமைய
னவிகளருளுமாற்றலறுமுகங் கொண்டானன்றே.”
- “ நன்முகமிரு மூன்றுண்டானமக்கவை தாமேகந்தன்
றன்முகமாகி புற்றதாரகப் பிரமமாகி
முன்மொழிகின்ற நந்தமூவி ரெண்டெழுத்து மொன்று
யுன்மகனாமத்தோரா ரெழுத்தென புற்றதன்றே.”

“செம்மைய ஞானசத்தித் திருவுருக் கொண்டசெம்ம
லெம்மின் வேறல்லன் யாமுமவனில் வேறல்லெங்கண்ம
ரம்மழ வடிவினுன் பாலன்பு செய்தவர் பிழைத்தோர்
நம்மடித் தொண்டுசெய்தோர் நவைபடப் பிழைத்தோராவர்.”

ஆறெழுத்தந்தாதி

“ஆதிபரை கங்கை தெய்வாளை வள்ளியரன் முருகன்
சோதி முகமைந்து மாறுமுக மழுச்சூர்க் கதிர்வேற்
கோதிவிடமயில் கொன்றைமலை குளிர்கடப்ப
மோதிய வஞ்செழுத்தா நெழுத்தாஞ்சுட ருற்பவமே.”

9. தந்தனந் தந்ததன
தந்தனந் தந்ததன
தந்தனந் தந்ததன — தனதான

மன்றலங் கொந்துமிசை
தெந்தனந் தெந்ததென்
வண்டினங் கண்டுதொடர்

குழல்மாதர்

மண்டிடுந் தொண்டையமு
துண்டுகொண் டன்புமிக
வம்பிடுங் கும்பகன

தனமார்பில்

ஒன்றஅம் பொன்றுவிழி
கன்றஅங் கங்குழைய
உந்தியென் கின்றமடு

விழுவேனை

உன்சிலம் புங்கனக
தண்டையுங் கிண்கணியும்
ஒண்கடம் பும்புனையும்

அடிசேராய்

பன்றியங் கொம்புகம

டம்புயங் கஞ்சரர்கள்

பண்டையென் பங்கமணி

பவர்சேயே

பஞ்சரங் கொஞ்சுகிளி

வந்துவந் தைந்துகர

பண்டிதன் தம்பியெனும்

வயலூரா

சென்றுமுன் குன்றவர்கள்

தந்தபெண் கொண்டுவுளர்

செண்பகம் பைம்பொன்மலர்

செறிசோலை

திங்களுஞ் செங்கதிரு

மங்குலுந் தங்குமுயர்

தென்பரங் குன்றிலுறை

பெருமானே.

(ப-ரை) பன்றி-பன்றியினது, அம்-அழகிய, கொம்பு-கொம்பையும், கமடம் - ஆமையோட்டையும், புயங்கம் - சர்ப்பத்தையும், சுரர்கள்-அமரர்களது, பண்டை-பழமையாயுள்ள, என்பு-எலும்பையும், அங்கம் அணிபவர்-தமது திருமேனியில் அணிந்துள்ள சிவபிரானுக்கு, சேயே-புதல்வனே! பஞ்சரம்-கூண்டில், கொஞ்சுகிளி-கொஞ்சிப்பேசும் இன்னிசையுடைய கிள்ளைகள், வந்து வந்து-மென்மேலும் வந்து, ஐந்து கரபண்டிதன்-ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய விநாயகப் பெருமானது, தம்பி எனும்-இளைய சகோதரன் எனப் புகலும், வயலூரா-வயலூரென்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள முருகா! சென்று-குறிஞ்சித் திணைப்புனஞ்சென்று, முன் குன்றவர்கள்-பழமையுடைய குறக்குலத்தார், தந்த பெண்-திருமணஞ் செய்து கொடுத்த வள்ளிநாயகியை, கொண்டு-காதலியாக ஏற்றருளி, வளர்-உன்னதங்கொண்டு வளந்துள்ளார், செண்பகம்-செண்பகத்தருவின், பைம்பொன்-அழகிய பொன்போன்ற மலர்

களையுடைய, செறிசோலை-அடர்ந்த சோலைகளையுடைய, திங்களும்-
சந்திரனும், செங்கதிரும்-சூரியனும், மங்குலும்-முகிலினங்களும்,
தங்கும்-தங்குகின்றதாகிய உயர்-உயர்ந்துள்ள, தென்பரங்குன்றில்
திருப்பரங்குன்றம் என்னும் பதியில், உறைபெருமானே-கோயில்
கொண்டருளிய கந்தப் பெருமானே! மன்றல்-பரிமளம் சார்ந்த,
கொந்துமிசை-பூங்கொத்துகளின் மீது, தெந்தனந் தெந்தனென-
தெந்தனம் தெந்தனமென்னும் இனிய கானத்துடன், வண்டு
இனம்-வண்டுகளின் கூட்டம், கண்டு-நோக்கி, தொடர்-தொடரு
கின்ற, குழல்மாதர்-அளகபாரத்தையுடையமங்கையர்களை, மண்டி
டும்-நெருங்கியும், தொண்டை அமுது உண்டு-இனிய குரலாகிய
அமிர்த்ததை அருந்தி, அன்புமிக-காமமிருந்து, வம்பு இடும்-
களப முதலிய வாசனையணிந்த, கும்பம்-கலசமாகிய, கனதன
மார்பில்-பாரமான கொங்கைகளென்னும் மார்பில், ஒன்ற-ஐக்கிய
முண்டாக, அம்பு ஒன்றுவிழி-கூரிய வேல்போன்ற கண்கள்,
கன்ற-சிவக்க, அங்கம்குழைய - மேனி சோர்ந்து, உந்தி என்கின்ற-
உரோமச்சுழியாகிய, மடுவிழுவேனை-கடிதடமென்னும் மடுவில்
வீழும் இயல்பினனாகிய அடியேனை, சிலம்பும்-பரிபுரமும், கனக
தண்டையும்-(சிறந்த) பொன்னாலாகிய தண்டைகளும், கிண்கிணி-
சதங்கையணிகளும், ஒண்கடம்பும்-பிரகாசிக்கின்ற கடப்பமாலே
யும், புனையும்-அணிந்துள்ள, உன் அடிசேராய்-நினது திருவடி
மலரில் அடையும்படி கிருபைபுரியவேண்டும். (எ-று)

(க-ரை) ஹே முருகா! சிவபாலக! விநாயகப் பெருமான்
சோதர! செண்பக வனங்களடர்ந்த திருப்பரங்குன்றமென்னுந்
தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! அடியேன் பெண்ணை
யில் வீழ்ந்து மயங்காது நிற்பாத கமலங்களை யளிக்கவேண்டும்
என்பதாகும்.

(வி-ரை) மன்றலம் என்னும் சொல்லில், அம்சாரியை,
கொத்து-கொந்து எனவாயிற்று. தொண்டை அமுது-இனிய

குரலாகிய அமிர்தம். தொண்டை-இனிய குரல் என்பது பொருந்தும். மங்கையரின் வாயின்மூலமாகவே ஆடவர் மயங்குதற்குரிய இனிய குரலும் இதழாகிய அதரபானமும் உளதாதலின் அதுவே தொண்டையமுதுண்டு எனவும் பொருள்படும்.

“பாலொடுதேன் கவந்தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறியநீர்.”

—வள்ளுவர்.

“செந்தேன்மொழியாள் செறியளக பந்தியின்கி
ழிந்து முறியென் றியம்புவார்—வந்தென்றும்
பூவாளி வேந்தன் பொருவெஞ் சிலைசார்த்தி
யேவாளி நீட்டுமிடம்.

—நளவெண்பா.

காதலர்கள் நேத்திரானந்த மடைவதற்கு பெண்ணின் உடற்கூறுகளும், அவர்களது சரசமொழிகளும் பற்றி மகாகவிகளாற் சிறப்பிக்கப் பட்டிருக்கும் தொன்மை நூற்கள் அனந்த முண்டு. மூவாசையினும் பெண்ணாசையே முதன்மை பெற்றது. முற்றத்துறந்த முனிவர்களையும் விட்டபாடில்லையாதலின் நமதுசுவாமிகள் காம மயக்கம் ஒழியும்படி கிருபை செய்யவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தாரென்க.

பன்றியங்கொம்பு விஷ்ணுவின் வராகாவதாரத்தில் அகந்தைகொண்டு பயங்கரத் தோற்றமுடன் கிளம்பியபோது தேவர்கள் வேண்டுகோட் கிரங்கி, சிவபிரான் விஷ்ணுவாகிய பன்றியின் கொம்பைப்பறித்து அணிந்து விஷ்ணுவின் செருக்கை அடக்கினாற்போது புராணக்கூற்று. மாயோனது கூர்மவதாரத்தில் அவனது பயங்கரச் செயலை ஒழித்து கூர்மாமாகிய ஜமையின் ஓடுதமதுமார்பகத்தில் அணிந்துள்ளா ரென்பதும், தாருகா வனத்து ரிஷிகள் அபிரசார வேள்வி செய்ததிலிருந்துண்டான சர்ப்பங்களைத் தமது ஆபரணமாக அணிந்து கொண்டா ரென்பதும், சர்வ சங்கார

காலத்தில் பிரம விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை யழித்து அவர் எலும்புகளை சிவபெருமான் அணிந்துள்ளா ரென்பதும் புராண வாக்கியங்களாகும். அவ்விபரங்களையே நமது சுவாமிகள் விளக்கி யுள்ளாரென்க. இவைகட்குதாரணங் காண்க.

கந்தப்புராணம்

“கண்டு கண்ணுதலவன் மருப்பொன்றினைக் கரத்தாற்
கொண்டு வல்லையிற் பறித்தலு முணர்வு முன்குறுக
விண்டு மற்றதும் பறிப்பனிங் கிவனென வெருவிப்
பண்டு போலநின் றேக்கலும் யோயினன் பரமன்”

“மகரந்தினைக்குங் கடலேழு மலங்கக் கலக்கும் பசுந்துவை
முகைவிண் டலர்தாரா மையினைப்பற் றித்தகர்த்த முதுகோடு
நகுவெண் டலைமாலிகை யணிக்குநடு நாயகமாய்க் கோத்தணிந்து
புகரின்று யர்ந்தோர் தொழப்பொலிந்த புத்தேள்செல்வத்திரு
[வுருவம்].”

“ஏந்திய பின்னர் வேள்வியெ ரியதற்கிடையே யெண்ணில்
பாந்தளங் கொழுந்துதீ யோர்பணி யினாற்சீற் றங்கொண்டு
போந்தன வவற்றை மாயோன்புள்ளி னுக்கஞ்சித் தன்பால்
சேர்ந்தோர் பணிகளோடு செவ்விதிற் புனைந்தா னெங்கோன்”

10. தனதந்தன தந்தன தந்தன
தனதந்தன தந்தன தந்தன
தனதந்தன தந்தன தந்தன—தனதான

சருவும்படி வந்தன னிங்கித
மதனின் றிட அம்புலி யஞ்சுடு
தழல்கொண்டிட மங்கைகயர் கண்களில் வசமாகி
சயிலங்கொளு மன்றல்பொ ருந்திய
பொழிலின்பயில் தென்றலு மொன்றிய
தடவஞ்சனை துன்றியெ முந்திடு திறமான

இரவும்பக லந்தியு நின்றிடு

குயில்வந்திசை தந்தன வென்றிட

விருகண்கள் து யின்றிட லின்றியும்

மயலான

விவனெஞ்சு பதன்பத னென்றிடு

மயல்கொண்டுவ ருந்திய வஞ்சக

னினியுன்றன்ம லர்ந்தில சும்பத

மடைவேளை

திருவொன்றி விளங்கிய அண்டர்கள்

மனையின் தயிருண்டவ னெண்டிசை

திகழும்புகழ் கொண்டவன் வண்டமிழ் பயில்வோர்பின்

திரிகின்றவன் மஞ்சரி நம்புனை

பவன்மிஞ்சுதி நங்கொள வென்றடல்

செயதுங்கழு குந்தன்ம கிழந்தருள்

மருகோனே

மருவுங்கட றுந்துமி யுங்குட

முழவாங்களுக்கு மின்குமி னென்றிட

வயமொன்றிய செந்திலில் வந்தருள்

முருகோனே

மதியுங்க திரும்புய லுந்தின

மருகும்படி யண்டமி லங்கிட

வளர்கின்ற பரங்கிரி வந்தருள்

பெருமாளே

(ப-ரை.) திரு ஒன்றிய - இலட்சுமி கடாட்ச மிசைந்துள்ள, அண்டர்கள் - ஆயர்களது, மனையின் தயிர் - வீட்டினிடமாயுள்ள தயிரை, உண்டவன் - அருந்தியவனும், எண் திசை - அட்டதிக்குகளிலும், திகழும் புகழ் கொண்டவன் - பிரகாசமான கீர்த்தியையுடையவனும், வண் தமிழ் - வளம் பரவு தமிழை, பயில்வோரின் - பயின்று பாடுந் தன்மையுள்ள அன்பர்களுடனே, திரிகின்றவன் - உலாவுகின்றவனும், மஞ்சு நிறம் புனைபவன் - கருமுகில்

வடிவம் பெற்றவனும், மிஞ்சு திறம்கொள - மிகவும் வெற்றி யுண்
 டாகுந் தன்மையில், அடல் வென்று - போரினிடமாக எதிரிகளை
 அழித்துள்ளவனுமாகிய, செயதுங்க முருந்தன் - செய வீரபராக்
 கிரமமுயர்ந்துள்ள திருமால், மகிழ்ந்தருள் மருகோனே - மகிழுதற்
 குரிய மருகா!, மருவும் கடல் - ஒலி பரவும் சமுத்திரம் போன்று,
 துந்துமியும் - பேரிகையும், குடம் முழுவங்கள் - குடமுழாவென்னும்
 வாத்தியங்களும், குமின்குமின் - குமின்குமினென்று தாளத்துடன்
 பேரொலி இசைக்க, களம்ஒன்றிய-மனோரம்மியமான, செந்திலில்-
 திருச்செந்தூர் என்னும் தலத்தில், வந்து அருள் - வந்தருளியுள்ள,
 முருகோனே - முருகப்பெருமானே! மதியும் - சந்திரனும், கதிரும் -
 சூரியனும், புயலும் - முகிற்கூட்டங்களும், தினம் மறுகும்படி -
 நாள்தோறும் தடுத்து மயங்கச் செய்வது போன்று, அண்டம்
 இலங்கிட - வானளாவும்படி, வளர்கின்ற - உயர்வை யுடைய
 தாகிய, பரங்கிரி - திருப்பரங்குன்றமாகிய பதியில், வந்து அருள்
 பெருமானே - கோயில் கொண்டருளிய பெருமானே!, சருவும்படி-
 மருவும்படி, இங்கித மதன் - மனோகரனாகிய மன்மதன், வந்தனன்-
 வந்தவன், நின்றிட - இடையில் நிற்க, அம்புலியும் - குளிர்ந்த
 சந்திரனும், சுதேழல் கொண்டிட - அக்கினிபோன்று சுடுந்தன்மை
 யாகிய வெப்ப முற்றிட, மங்கையர் - பருவமாயுள்ள பெண்களது,
 கண்களின் வசமாகி - கண்களாகிய வலையிற் பட்டு, சயிலங்
 கொளும் - மலையாசலத்திலுள்ள, மன்றல் பொருந்திய - வாசனை
 யமைந்த, பொழிவின்பயில் - சோலையி லெழுந்ததாகிய, தென்ற
 லும் - தென்றற் காற்றும், ஒன்றிய - குளிர்ச்சி பொருந்திய, தடம்-
 விசாலமாகிய, அம்சனை - அழகிய நீரற்றுகளாகிய தடாகங்களி
 லும், துன்றி எழுந்திட - நெருங்கி வீசிடவும், திறம் ஆன - காரண
 மாகிய, இரவு பகல் அந்தியும் - இரவிலும் பகலிலும் அந்தி நேரத்
 திலும், நின்றிடு சூயில் - நிற்கின்ற கோகிலங்கள், வந்து - வந்து,
 இசை - இன்பகரமான கானங்களை, தந்தன என்றிட - தந்தனம்

என்றுத் தாளப் பிரமாணத்துடன்பாட, இரு கண்கள் - இருவிழிகளும், துயின்றிடல் இன்றியும் - நித்திரை யில்லாமலும், மயல் ஆன இவன் - காமாந்தகாரமாகிய மயக்கிப்பட்டு எனது, நெஞ்சு-நெஞ்சானது, பதன் பதன் என்றிட - பதைபதைக்கும் படியான, உடல் கொண்டு - சரீரத்தை யடைந்து, வருந்திய வஞ்சகன் - துன்புறுகின்ற வஞ்சகத் தன்மைவாய்ந்த அடியேன், இனிஉன்றன்-இனியாவது நினது, மலர்ந்து இலகும் - செந்தாமரை மலர் போன்று விளங்குகின்ற, பதம் அடைவேனோ - சரணங்களைப் பெறுவேனோ எ-று.

(க-ரை.) ஹே பரங்குன்றுதிப! மேகவண்ணனாகிய திருமால் மருகா! மங்கையர்களின் மோக வலையிற்பட்டு வருந்துகின்ற அடியேன் நினது சரணகமலங்களை எவ்விதம் பற்றுவேன், காத்தருள வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை.) உடலில் இயல்பா யமைந்துள்ள காம இச்சையாகிய மதம், உடல் உள்ளவரை நிலைபெற்றுள்ள தாதலின் அதையே மன்மத(ம்)ன்ன உருவகிக்கலாயிற்று. உலகின் பிரஜா உற்பத்திக்கு மூல காரணமாயுள்ளது காம நுகர்ச்சியே யாகும். ஆதலின் அவ்வித இன்பத்திற்கு தென்றலும், பூஞ்சோலையும், சந்திரனும், நீரற்றும், கடலொலியும் மிகவும் இசைந்ததாகும். மங்கைக் காமிகளின் கூரிய வேல்போன்ற கண்களாகிய அம்புபட்டு மோகவசத்தினனாகி இரவிலும், பகலிலும், அந்தி நேரத்திலும் போகத்திலாழ்ந்து அவர் இனிய மொழிகளை குயில் மொழியெனப் புகழ்ந்து போற்றி இரு கண்களும் நித்திரை யின்றி மோகாந்த காரத்தில் மனதைப் பலியிட்டுள்ள அடியேன் உனது சரண கமலங்களை எவ்விதமாக அடைவேன் என்னும் தமது அறியாமையை விளக்கி “இனியுன்றன் மலர்ந்திலகும் பதமடைவேனோ” என்றார். பரகதியின் வழியடைக்குங் கபாடமாகிய மங்கையராசையை யொழிக்க வேண்டு மென்பதற்குத் திருவருட்டுணையை நாடினார் என்க.

கந்தரனுழியில்

“கூர்வேல் விழிமங் கையர்கொங் கையிலே
சேர்வே னருள்சே ரவுமெண் ணுமதோ
சூர்வே ரொடுகுன் றுதொனைத் தநெடும்
போர்வே லபுரந் தரபூ பதியே”.

கந்தரலங்காரம்

“கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார்புடன்கிரி யூடுருவத்
துளைத்துப் புறப்பட்ட வேற்கந்த னேதுறந் தோருள்ளத்தை
வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப் பதைக்க வதைக்குங் கண்ணார்க்
கிளைத்துத் தவிக்கின்ற வெண்ணையெந் நாள்வந்திரட்சிப்பாயே”.

“சீறும்வினை யதுபெண் ணுருவாகித் திரண்டு ருண்டு
கூறுமுலையு மிறைச்சியு மாகிக் கொடுமை யினாற்
பீறுபலமு முதிரமுஞ் சாயும்பெருங் குழிவிட்
டேறுங் கரைகண்டிலே லிறைவா கச்சியே கம்பனே”.

“அருப்புப் பொன்முலை யாரல்லல் வாழ்க் கைமேல்
விருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநல் லிட்ட மாய்த்
திருப்புத் தூரனைச் சிந்தை செயச்செய
கருப்புச் சாற்றிலு மண்ணிக்குங் காண்மினே”.

—தேவாரம்.

மையல் லென்பது மனத்தைப் பிடித்தலைக்கின்ற கொடிய பிணி யாகும். ஆதலால், இவ்வித தீயவழியைப் பின்பற்றாது மனம் முருகன் பதமலர்களை நாடுதற் கருள்புரியும்படி அவனைப் பிரார்த்திப்பது மாகும்.

“ஐயமுஞ் சலமும் நிற்கச் செய்தலும்
வெய்ய வெங்கொடு மையும் விகற்ப மேவலும்
பொய்ய துணர்த்த லும்பொருந்த நோக்கலும்
மையல் கொண்டு ழல்வதும் மனத்தின் றன்மையே”.

—சித்தியார்.

“மனமெனுந் தோணிபற்றி மதியெனுங் கோலை யூன்றிச்
சினமெனுஞ் சாக்கை யேற்றிச் செறிகட லோடும்போது
மதனெனும் பாதைதாக்கி மறியும் போதறிய வொண்ண
துணையுனு முணர்வை நல்காய் ஒற்றியூருடையகோவே”.

—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

அவனருளாலே அவன்றூள் வணங்க வேண்டு மென்பதும் மனத்
தின் அறியாமை கொண்ட செயலையும் ஈதுணர்த்துவ தாகும்.
லட்சுமிகரம் பொருந்தி விளங்கிய யாதவர் மனைகளில் கள்வன்
போன்று நடித்து உறிகடோறும் தயிர்களைக் கவர்ந்து உண்டுவிளை
யாடியவனும், அட்ட திசைகளிலும் போற்றிப் புகழுதற் குரிய
வனும், திருமழிசை யாழ்வார் பாடலின்படி பின் சென்றவனும்,
முகில்வண்ண மேனியை யுடையவனும் போர்களில் அசுரர்களை
யொழித்து வெற்றி கொண்ட வனுமாகிய முகுந்தன் மகிழ்ச்சிக்
குரிய மருகோனே! என விளக்கி.பிரப்பது விஷ்ணுவின் லீலா
விபூதியைக் கூறுவதாகும். “திரு ஒன்றி விளங்கிய அண்டர்கள்,
மனையின் தயிர் உண்டவன், எண்டிசை திகழும் புகழ் கொண்ட
வன். வண்டமிழ் பயில்வோர் பின் திரிகின்றவன், மஞ்சு நிறம்
புனைபவன், மிஞ்சு திறங்கொள வென்ற அடல் துங்க முகுந்தன்
என்றும் பதங்கள் இசைக்கின்றன.

திருமழிசையாழ்வார்

“கணிகண் ணன்போகின் ருன்காமரு பூங்கச்சி
மணிவண் ணரீயிங்கிராதே—துணிவுடனே
செந்நாப் புலவன்யான் செல்கின்றேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்.”

இப்பாடலின்படி திருமால் அவர்பின் சென்றார். மறுபடி அரசன்
வேண்டு கோளின்படி மாற்றிப்பாடி காஞ்சிப்பதிக்குப் பெருமாள்
திரும்பிவந்ததாகச் சரித்திரம் கூறுகிறது.

திருச்சேந்தில்

11. தந்தன தந்தனந் தந்தன தந்தனந்
தந்தனன தந்தனந்—தந்ததான
தண்டையணி வெண்டையங் கிண்கிணிச தங்கையுந்
தண்கழல்சி லம்புடன் கொஞ்சவேரின்
தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவுரி கொண்டுநன்
சந்தொட மணைந் துரின் றன்புபோலக்
கண்டுறக டம்புடன் சந்தமகு டங்களும்
கஞ்சமலர் செங்கையுந் சிந்துவேலும்
கண்களுமு கங்களும் சந்திரநி றங்களும்
கண்குளிர என்றன் முன் சந்தியாவோ?
புண்டரிக ரண்டமுங் கொண்டபகி ரண்டமும்
பொங்கியெழ வெங்களங் கொண்டபோது
பொன்கிரியெ னஞ்சிறந் தெங்கினும் வளரந்துமுன்
புண்டரிக தந்தையுஞ் சிந்தைகூறக்
கொண்டநட னம்பதஞ் செந்திலு மென்றன் முன்
கொஞ்சி நடனங் கொளுங் கந்தவேளே!
கொங்கைகுற மங்கையின் சந்தண முண்டிடுந்
கும்பமுனி கும்பிடுந் தம்பிபானே
(ப-ரை.) புண்டரிகர் அண்டமும் - (மகாவிஷ்ணுவின் உந்திக்)
கமலத்தினின்றும் உதித்த நான்கு முகங்களை யுடைய பிரம தேவ
ரது அண்டமும், கொண்ட பகிர் அண்டமும் - அவ்வண்டத்தை
யும் தன்னகத்தே அடக்கிக் கொண்டுள்ள, பேரண்ட வெளியும்,
பொங்கியெழ - கொதித் தெழும்படியாக, வெங்களம் கொண்ட
போது - (கோபாக்கினி சிந்த) வெம்மை மிகுந்துள்ள சமர்க்

களத்தை யுற்ற பொழுது, பொன் கிரி என - மகா மேரு கிரி என்னும் பொன் மலைபோன்று, அம் சிறந்து - அழகு மிகுந்து, எங்கினும் வளர்ந்து - எங்கினுந் தோற்றுந் தன்மையதாகிய விசுவ ரூபங்கொண்டு, முன் புண்டரிகர் தந்தையும் சிந்தை கூற - முன்பு விசுவ ரூபங் காட்டியுள்ள பிரமனது தந்தையாகிய திருமால் உள்ளமும் அதிசயிக்கும்படி, நடனம் கொண்ட - நிர்த்தனம் புரிந்த, பதம் - சேவடிகள், செந்திலிலும் - திருச் செந்தூரிலும், என்றன் முன் - அடியேனது உள்ளத்திலும், கொஞ்சி - செல்வம் பரவி, நடனங்கொளும் - நிறுத்தமிடுகின்ற, கந்த - கந்தபிரானே, வேளே - குமார மூர்த்தியே! கொங்கை - அழகிய தனபாரங்களை யுடைய, குறமங்கையின் - குறக்கொடியாகிய வள்ளியம்மையின், சந்தமணம் உண்டிடும் - வடிவையும் பரிமளமுதலிய வாடைகளை யும் அனுபவிப்பனும், கும்பமுனிகும்மிடும் - அகத்திய முனிவன் (குருநாதனாகக் கொண்டு) துதி செய்தற் குரியவனுமாகிய தம்மி ரானே-முருகப் பெருமானே! தண்டயணிவெண்டையம்-தண்டை யணியாகிய பூண்பணியும், கிண்கிணி சதங்கையும் - கிண்கிணி யென்னும் சதங்கைகளும், தண் கழல் - குளிர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற பாத மிசைந்த, சிலம்புடன் - பரிபுரங்களுடன், கொஞ் சவே - இன்னிசை முழங்குந் தன்மையில், முன் - முன் காலத்தில், நின் - உனது, தந்தையினை பரிந்து-தந்தையாகிய சிவபெமானிடம் அன்புகொண்டு, இன்பவுரி கொண்டு - இனிது நடனம் புரிந்து, நல் சந்தோடம் - மிக்க ஆனந்தம், அணைந்து நின்ற - அடைந்து நின்ற, அன்புபோல - நேசம் போன்று, கண்டு உற-(அடியேனும்) நின்னை (அக்கோலத்தை) தரிசனம் செய்யும் படியாக, கடம் புடன் - கடப்ப மலர் மாலையுடன், சந்த மகுடங்களும் - அழகு விளங்குங் கிரீடங்களும், கஞ்சமலர் செம்கையும் - தாமரை மலர் போன்ற செவ்விய கரங்களும், சிந்துவேலும் - (பிரபை தங்கிய) சுடர்வேலும், கண்களும் - கருணை விழிகளும், முகங்களும் - ஆறு திரு முகங்களும், சந்திர நிரங்களும் - (அம்முகங்கள்) செம்பொன்

போன்ற சோதியுமாக, கண்குளிர - (அடியேன்) கண்கள்களிப்படையும்படியாக, என்றன் முன்-தொண்டனாகிய எனதுமுன்பாக, சந்தியாவோ - எதிரில் வந்து காட்சி தராயோ, எ-று. (அவ்வித தரிசனத்தை யளிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திப்பதாகும்.)

(க-ரை.) ஹே முருகா! அண்டபகிரண்டங்கள் யாவும் நடுங்கும்படி சூரசங்காரம் புரிந்த சுடர்வேலாயுதா! தந்தையாகிய சிவபெருமான் நீ காட்டியுள்ள நடனத் திருக்கோலத்தை அடியேன் தரிசனம் செய்யும்படியாக அருள் புரிய வேண்டும் எனப் பிரார்த்திப்பதாகும்.

(வி-ரை.) பார்வதி சமேதராகிய சிவபெருமானது மடியீது குழந்தை வடிவாக சோமாஸ்கந்தராக எழுந்தருளிய போது காட்டிய நடனத்திருக்கோலத்தை விளக்கியதாகும். அகில லோக நடன மூர்த்தியென முருகன் பிரபாவத்தை ஈதுணர்த்து வதாகும். இதின் விபரம் சாகித்ய சிந்தாமணியில் காண்க. இது வன்றியும் சித்திரசேன மன்னன் தவத்திற்கிரங்கி ஆலாஸ்ய சேத்திரத்தில் சிவபெருமான் நடித்துள்ள அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் முருகபிரான் புரிந்தருளினு ரென்பதற்கும் இங்குதாரணக் காண்க.

திருச்சேந்தூர்ப் புராணம்

“கூறுமறு பானுன்காங் கோலத்தின் செய்கை யெல்லாம்
வேறுவே ருக்கந்த வேடிரு நடனங் காட்டி
பூறுதே னருவிகால வுயர்ந்த வான்பரங் குன்றத்தி
னேருசீர் நடனநாத னெனவொரு பெயர் பெற்றானால்.”

சந்திர நிறங்கள்-ஆடகம் முதலிய நால்வகைப்பொன்னில் உயர்ந்து சுயம் பிரகாசம் நிறைந்த செம்பொன்னைக் குறிப்பதாகும். கும்ப முனி - மித்திரா வருணர் வீரியத்தினிடமாக கும்பத்திற் பிறந்தவர். குடமுனி - கலசமுனி எனவும் வழங்குவர்.

12. தனதனன தனதனன தந்தத் தந்தத்
தனதனன தனதனன தந்தத் தந்தத்
தனதனன தனதனன தந்தத் தந்தத்—தனதான

அமுததுதி விடமுமிழு செங்கட் டிங்கட்
பகவினொளிர் வெளிறெயிறு ஞஞ்சற் குஞ்சித்
தலையுமுடை யவனரவ தண்டச் சண்டச் சமனோலை
அதுவருகு மளவிலுயி ரங்கிட் டிங்கும்
மறைதமிழை திமிர்தமிழு தம்பட் டம்பற்
கறையவுற வினரலற வுந்திச் சந்தித் தெருவூடே
எமதுபொரு ளெனுமருளை யின்றிக குன்றிப்
பிளவளவு தினையளவு பங்கிட் டுண்கைப்
கினையமுது வரைதவிர இன்றைக் கன்றைக் கெனநாட
திடுகடி தெனுமுணர்வு பொன்றிக் கொண்டிட்
டுடுடுடு டுடுடுடு டுண்டு டுண்டு
டெனவகலு நெறிகருதி நெஞ்சத் தஞ்சிப் பகிராதோ
குமுதபதி வகிரமுது சிந்தச் சிந்தச்
சரணபரி புரகருதி கொஞ்சக் கொஞ்சக்
குடிசடை பவுரிகொடு தொங்கப் பங்கிற் கொடியறக்
குலதடினி அசையஇசை பொங்கப் பொங்கக்
கழலதிர டெகுடெகுட டெங்கட் டெங்கத் [தோ
தொகுக்குகு தொகுக்குகு தொங்கத் தொங்கத் தொகுதி
திமிதமென முழுவொலி முழங்கச் செங்கைத்
தமருகம ததிர்ச்சதியொ டன்பர்க் கின்பத்
திறமுதவு பாதகுரு வந்திக் குஞ்சன் குருநாதா

திரளுமணி தரளமுயர் தெங்கிற் றங்கிப்

புரளளறி திரைமகர சங்கத் துங்கத்

திமிரசல நிதிதழுவு செந்திற் கந்தப்

பெருமானே !

(ப-ரை) குமுத பதிவகிர் - (மாலையில் மலரும்) நீரம்பல் மலரின் நாயகனான சந்திரனது, அமுத சிந்த சிந்த - அமுதகிரணங்களை மேலும் மேலும் சொரியவும், சரண பரிபுர சுருதி கொஞ்ச கொஞ்ச - திருவடிகளி லணிந்துள்ள சிலம்புகளின் இசைபரவவும், குடில சடை - வளைவு பொருந்திய சடைகள், பவுரி கொடு தொங்க - (நடனத்திற் கிசைந்தவாறு) இசைந்தசைந்து தொங்கவும், பங்கில் - இடப்பாகத்திலுள்ள, கொடி ஆட-பூங்கொடி போன்ற நுண்ணி டையபுடைய உமா தேவியார் ஆடவும், குலதடினி அசைய.மிக்க தன்மை வாய்ந்த கங்காதேவி யசைந்து நடிக்கவும், இசை பொங்க பொங்க - இனிய நாத கேதங்கள் முழங்கவும், கழல் அதிர - (சேவடி யிலணிந்துள்ள) பூண்கள் சப்திக்கவும், டெகுடெகு டெங்கட் டெங்கத்.....திமிதம் என - என்ற தாளப் பிரமாணத்துடன் பறை ஒலிக்கவும், செம்கை - செந்தாமரை மலர் போன்ற கரத்தினிடமாக, தமருகம் - உடுக்கையானது, அதிர்சதியொடு - தொனிக்கும் இசையுடன், (பொன்னம்பலத்தில் நடனம் செய்து) அன்பர்க்கு - மெய்யடியார்கட்கு, இன்பதிறம் - பேரின்ப நிலையை, உதவும் - கொடுத்தருளும், பரதகுரு - பரத சாஸ்திரத்தை போதிக்க வல்ல தேசிகனாகிய (ஒப்பற்ற) சிவபிரான், வந்திக்கும் - போற்றித் துதிக்கும், சத்குருநாதா-சச்சிதானந்த மயமாய் விளங்கும் குருநாதனே ! திரளும் மணி - திரட்சியுள்ள மணிகளாகிய, தரளம்-ஒள்ளிய ஆணி முத்துக்கள், உயர் தெங்கில் தங்கிபுரள - (அருகிலுள்ள) உயர்ந்த தென்னை மரங்களில் சேர்ந்து புரளுந் தன்மையில், எறிதிரை-வீசுகின்ற அலைகளை யுடையதும், மகர சங்க-மீனராசிகளை யுள்ளதும், துங்க - மிக்க விசாலமானதும், திமிர - இருள் வடிவமுமான, சல - நிதிதழுவும் - சமுத்திர மாகிய மகன் தழுவுகின்ற, செந்தில் -

திருச்செந்தூரில், (கோயில் கண்டருளிய) கந்தபெருமானே-கந்தக் கடவுளாகிய பெரியோனே! அமுத உததி - திருப்பாற் கடலில் (உண்டான), விடம் உமிழும் - ஆலகால விடத்தைக் கக்கும், செம் கண் - சிவந்த விழிகளையும், திங்கள் பசுவின் ஒளிர் - சந்திர பிறை போன்று பிரகாசிக்கின்ற, வெளிறு எயிறு - வெண்மையான தந்தங்களையும், தஞ்சல் குஞ்சிதலையும் - பறட்டை மயிரையுடைய தலையும், உடையவன் - உள்ளவனும், அரவு தண்ட - பாம்பைத் தண்டமாகக் கொண்டவனும், சண்ட சமன் ஓலை - கொடுங் கோபத்தை யுடையவனான யமனது சிட்டு, வருகும் அளவில்.வரும் போது, உயிர் அங்கிட்டு - சீவனை அங்கு இட்டுச் செல்ல, இங்கு-இவ்விடம், பறைதிமிலை திமிர்தம்மிகு - சாப்பறை பம்பை மேளம், மிகவும் தொனிக்க, பல் தம்பட்டம் - பல தம்பட்ட வாத்தியங்களும், கரைய - பேரொலி எழும்பவும், உறவினர் - உறவின் முறையார், அற - கதறி யழவும், உந்தி சந்தி தெருவூடே-அகல் சந்திப்புகளையுடைய வீதி வழியாக, கிளை(உம் - அசை) முதுவசை கிளையார்கள் முன் கூறியுள்ள (ஈகையில்லாதவன் என்ற) நின்றை மொழியை, தவிர-விளக்க, எமது பொருள் - எம்முடைய சம்பத்து எனும் மருள் - (ஐசாரியை) என்னும் மயக்கமின்றி, குன்றி பிளவு அளவு - குன்றிமணியில் அரைப்பாகமுள்ள அளவாயினும், திணையளவு - சிறிய திணையளவாயினும் பங்கிட்டு (ஏழைகட்கு) பகிர்ந்து கொடுத்து, உண்கைக்கு - புசித்தற்கு, இன்றைக்கு அன்றைக்கு என நாடாது - இன்றைக்கு நாளைக்கு என்றுகடத்திக்கொண்டிராமல், கடிது இடுக எனும் உணர்வு - விரைவில் தர்மம் செய்ய வேண்டுமென்கிற மெய்யறிவாளனது, பொன்றிக் கொண்டிட்டு - அழியுந் தன்மையுற்று, ௦௦௦௦௦...௦௦௦௦௦.உண்டு உண்டுஉண்டு என எண்ணிய தெல்லாம், (பிரபஞ்ச மயக்கமெல்லாம்) அகலும் நெறி கருதி - நீங்கிவிடப் போகிற தென்கிற உண்மை நெறியைக் கடைப்பிடித்து, நெஞ்சத்து அஞ்சி - மனத்தில் அச்ச முற்று,

பகிராதோ - (அடியேன்) பகிர்ந்தளிக்க மாட்டேனே; எ-று. சரீர முள்ளபோதே தர்மம் செய்ய வேண்டினானென்க.

(க-ரை) ஹே முருகா! அநித்யமான சரீரத்தையுள்ள அடியேன் பிரபஞ்ச மயக்கிற்பட் டுழலாது மரணம் வருவதற்கு முன்னமே நினது திருவருளை யடையவும் தர்மார்த்தமாயுள்ள நல்ல காரியங்களைச் செய்யவும் அதுக்கிரகம் புரிய வேண்டு மென்பதாகும்.

இப்பாடல் மனித வாழ்க்கையில் இட்டுண்டு வாழ வேண்டுமென்பதையே விளக்கினாரென்க.

“நமக்கு முன்புங் குணவிலை யாயினும்
இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்
தமக்கு நாமின் னடிசி நகவுற
வமைக்கு மாறெங் னனையணங் கேயென.”

—இனையாங்குடி மாற நாயனார்.

“இம்மிய ரிசித்து ணையானும் வைகலு
நும்மிலியைவ கொடுத்துண்மி—னும்மைக்
கொடாஅ தவரென்பர் குண்டுரீர் வையத்
தடாஅ வடுப்பினவர்.”

“நின்றன நின்றன நில்லா வெனவுணர்
தொன்றின வொன்றின வல்லே செயிற் செய்க
சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று.”

—நாலடியார்.

“பொருபிடி யுங்களிலும் வினையாடும்புனச் சிறுமான்
தருபிடி காவல்சண்முக வாவெனச் சாற்றி நித்தம்
இருபிடி சோறுகொண் டிட்டுண் டிருவினையோ மிறந்தால்
ஒருபிடி சாம்பருங் காணாது மாயவுடம் பிதுவே.”

—கந்தரலங்காரம்.

“கொள்ளுங் கொடுங்கூற்றங் கொல்வான் குறுகுதன்முன்
உள்ளங் கனிந்தறஞ்செய் துய்கவே—வெள்ளம்
வருவதற்கு முன்ன ரணைகோலி வையார் வெள்ளம்
பெருகுதற்கு ணென் செய்வார் பேசு.”

—சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.

13. தந்தனன தானதன தத்தான
தந்தனன தானதன தத்தான
தந்தனன தானதன தத்தான—தனதான
சந்தனச வாதுநிறை கற்பூர
குங்குமப டீரவிரை கத்தூரி
தண்புழுக ளாவுகள பச்சீத வெருவாச
சண்பகக லாரவகு ளத்தாம
வம்புதுகி லாரவயி ரக்கோவை
தங்கியக டோரதர வித்தார பரிதான
மந்தரம தானதன மிக்காசை
கொண்டு பொருள் தேடுமதி நிட்டுர
வஞ்சக விசாரஇத யப்பூவை யனையார்கள்
வந்தியிடு மாயவீர கப்பார்வை
அம்பிலுளம் வாடுமறி வற்றேனை
வந்தடிமை யாளினி யெப்போது நினைவாயே!
இந்தரபுரி காவல்முதன் மைக்கார
சம்பரம மயூரதூர கக்கார
என்றுமக லாதஇள மைக்கார குறமாதின்
இன்பஅநு போகசர சக்கார
வந்தஅசு ரேசர்கல கக்கார
எங்களுமை சேயெனரு மைக்கார மிருபாவின்

செந்தமிழ் சொல்நாலு கவிதைக்கார
 குன்றெறியும் வேலின் வலிமைக்கார
 செஞ்சொலடி யார்களுளி மைக்கார எழில்மேவும்

திங்கள்முடி நாதர்சம யக்கார
 மந்த்ரவுப தேசமகி மைக்கார
 செந்தினகர் வாழுமரு மைத்தேவர் பெருமானே !

(ப-ரை.) இந்தரபுரி - தேவேந்திரனது பொன்னாட்டிற்கு, காவல் முதன்மைக்கார - காக்கின்ற முதல்வனு யுள்ளவனே! சம்பரம - மிகு தீவிரமாகிய, மயூரதுரகக்கார - மயில் வாகனமாகிய பரியை யுடையவனே! என்றும் - எக்காலமும், (சாசுவதமாயுள்ள) அகலாத இளமைக்கார - நீங்காத இளமையையுடைய குமார மூர்த்தியே! குறமாதின் - குறத்தியாகிய வள்ளிநாயகியின், இன்ப அநுபோக சரசக்கார - இன்பநுகர்ச்சியின் காரணமாகிய லீலா விநோதம் புரிகின்றவனே! வந்த அசுரேசர் கலகக்கார, எதிர்த்து வந்த அசுரேசனாகிய ரூரபன்மன் மனதிற் கலக்கத்தை யுண்டு பண்ணியவனே! எங்கள் உமைசேய் - எங்கள் பார்வதி தேவியாரின் புதல்வனே! என் அருமைக்கார - அடியேனது அருமைக்குரிய செல்வமே! மிகுபாவின்-பூரணத் தன்மை வாய்ந்த பாடல்களாகிய, செம்தமிழ் சொல் - செவ்விய தமிழ் சொற்களா ளியற்றிய, நாலு கவிதைக்கார - ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தா ரம் என்னும் நான்கு விதமான கவிதைகளுக்கும் மூல காரணமா யுள்ளவனே! குன்று எறியும் - (மாயைக்கிலக்காகிய) கிரௌஞ்ச கிரியை பிளந்தொழிக்கும், வேலின் வலிமைக்கார-வேலாயுதத்தை யுடைய பிரபாவம் பொருந்தியவனே! செம் சொல் - செம்மை பொருந்திய சொற்களைக் கொண்டு, அடியார்கள் எளிமைக்கார-மெய்யன்பர்கள் துதிக்கு மளவில் அவர்கட்கு எளிதில் வந்து அருள் புரிகின்றவனே! எழில் மேவும் - அழகு விளங்கும்,

திங்கள் முடிநாதர் - சந்திரனை தமது சடாமுடியில் அணிந்துள்ள சிவபிரானது, சமயக்கார - வழியிற்றோன்றியவனே ! மந்தர் உப தேச மகிமைக்கார - (தந்தையாராகிய சிவனருக்கு) பிரணவமகா மந்திர நியமத்தை யுபதேசம் புரிந்தருளிய சுவாமி நாதா ! செந்தில் நகர்வாழும் - திருச்செந்தூர் என்னுந் தலத்திற் கோயில் கொண்ட ருளியவனும், அருமை - அடியார்களின் அருமைத் தெய்வமாகிய, தேவர் பெருமானே - வானவர் (பூசித்துள்ள) பெருமானே ! சந் தனம் சவாது நிறைகற்பூரம் குங்குமம் - சந்தனம், சவாது மாட்சி யுள்ள கற்பூரம் குங்குமப்பூ, பரவிரை - உயர்தரமான வாசனை பொருந்திய, கத்தூரி - கஸ்தூரி, தண்புழுகு - குளிர்ந்த தன்மை வாய்ந்த புணுகு, அளவுகளப - இவைகள் சேர்த்துக் கலந்துள்ள சாந்தும், சிதவெகுவாச - குளிர்ந்து மிகவும் வாசனை பொருந்திய, சண்பக கலாரவகுளதாமம் - செண்பகமலர் செங்கழு நீர்மலர் மகிழும்பூ இவைகளாற்றெடுத்த மாலைபும், வம்புதுகில் - கச்சு ஆடை முதலியனவும், ஆரவயிரகோவை - முத்தாரமும் வயிரமணி மாலைபும், தங்கிய-பொருந்தியுள்ளவைகளும், கடோரதர-கடினத் தன்மையுள்ளவைகளும், வித்தாரபரிதான - அகன்று பருத்தவை யும், மந்தரம் அது ஆன - மந்தரமலை யென்னு சொல்லும்படி யான, தன - கொங்கைகளையுடையவர்களும், மிக்க ஆசை கொண்டு - பேராசையுற்று, பொருள்தேடும் - தனம்தேடும் நோக்க முடன், அதிரிட்ரே - மிகவும் இடர் செய்பவர்களும், வஞ்சம் - கபடத்தன்மை கொண்டு, பூவை அனையார்கள் - கிள்ளைமொழி போன்று பேசும் பரத்தையர்களது, வந்தி இடும்-ஆடவர் மனத்தை வருத்துகின்றதும், மாய விரகபார்வை - தந்திரமாகிய காமப் பார்வையாகிய, அம்பில் - விழியென்னும் வேவில், உளம்வாடும் - உள்ளம் நைந்துவாடும், அறிவற்றேனை - அறிவில்லாதவனாகிய அடியேனை, வந்து அடிமை ஆள - நீ எழுந்தருளிவந்து ஆட் கொண்டருள, இனி - இனிமேலாவது, எப்போது நினைவாயே - எப்போது திருவுளம் பற்றுவாய். ஏ - அசை.

(க-ரை) ஹே முருகா! தந்தையாருக்குத் தாரக மந்திரத்தை உபதேசம் புரிந்த சுவாமிநாதா! அமராவதியைக் காத்தருளிய கந்தப் பெருமானே! குறமங்கையாகிய வள்ளி நாயகின் இன்ப கரமான காதலனே! செந்தமிழ் மாலையணிந்துள்ள தெய்வமே! அடியேன் பரத்தையரின் மோகவலையிற்சிக்கி மயங்காது ஆட்கொண்டருள வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) “இந்திரபுரிகாவல் முதன்மைக்கார” சுவாமிகள் கந்தரனுபூதியிலும், “அமராவதிகாவல் சூரபயங்கரனே” எனவும், “என்றும் அகலாத இளமைக்கார” என்பதுபற்றி நக்கீரர், என்றும் “இளையாய்” எனவும் திருமுருகாற்றுப்படையில் சொல்லியிருப்பது காண்க. முருகன் என்னும் பதம் நித்யகாளை பருவத்தையே குறிப்பதாகும். தமிழ்த் தெய்வமாதலின் ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நான்கு விதமான கவிதைரூபமாகவு முள்ளவனென்பதைப் பற்றி “செந்தமிழ் சொல் நாலு கவிதைக்கார” என்றார். அன்பர்கள் கவிபாடும் வன்மையை யளிக்கின்றவனும், அவ்விதபாடல்களைத் தமது புயாசலங்களிலணிகின்றவனென்பதும் முருகப்பெருமானே யாமென்பது துணிபு.

“கூகா வெனவென் கிளைகூடி யழப்
போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா
நாகா சலவே லவநாலு கவித்
தியாகா சுரலோகசிகா மணியே.”

கந்தரனுபூதி.

“மொய்தாரணி குழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதாரையும் அங்குவாழ வைப்பான் வெய்யவா ரணம்போற்
கைதானிரு பதுடையான் தலைபத்துங் கத்தரிக்க
வெய்தான் மருகனு மையாள் பயந்த விலஞ்சியமே.”

கந்தரலங்காரம்.

தந்தையாராகிய சிவமிரானுக்குப் பிரணவமந்திர வுபதேசம்செய்த காரணமாக சுவாமிநாதன், தகப்பன் சாமி எனவும் திருநாமம் பொருந்துவதாகும். இதன் விபரம் 3-வது பாடல் விரிவுரையில் விளக்கியிருப்பது காண்க.

பரத்தையர்கள் வஞ்சகமாகிய மனமும் காமப் பார்வையுங் கொண்டு ஆடவர்களை மயங்குகின்றார்களென்பதை “வந்தியிடு மாய விரகப்பார்வை” என்ற பதங்கள் விளக்குகின்றன.

14. தந்தன தான தானத்தான

தந்தன தான தானத்தான

தந்தன தான தானத்தான — தன தான

முந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி

சந்தமொடு நீடு பாடிப் பாடி

முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி

யுழலாதே

முந்தைவினை யேவ ராமற் போக

மங்கையர்கள் காதல் தூரத்தேக

முந்தடிமை யேனை யாளத்தானு

முனைமீதே

திந்திமி தோதி தீதித் தீதி

தந்தன தான தானத்தான

செஞ்செண்கு சேகு தானத்தோடு

நடமாடுஞ்

செஞ்சிறிய கால்வி சாலத் தோகை

துங்கஅனு கூல பார்வைத்தீர

செம்பொன் மயில் மீதி லேயெப்போது வருவாயே?

அந்தண்மறை வேள்வி காவற்கார

செந்தமிழ்சொல் பாவின் மாலைக்கார

அண்டருப கார சேவற் கார

முடிமேலே

அஞ்சலிசெய் வோர்கள் நேயக் கார

குன்றுருவ ஏவும் வேலைக் கார

அந்தம்வெகு வான ரூபக் கார

எழிலான

சிந்துரமின் மேவு போகக்கார

விற்தைகுற மாது வேளைக்கார

செஞ்சொலடி யார்கள் வாரக்கார

எதிரான

செஞ்சமரை மாயு மாயக் கார

துங்கரண சூர சூறைக் கார

செந்தினகர் வாழு மாண்மைக் கார

பெருமானே!

(ப-ரை) அம்தண் மறை வேள்வி-அழகிய தண்மைபொருந்து வேதங்களில் கூறிய முறைப்படி நடத்தும் யாகக்களை, (விக்கின மன்னியில் பூர்த்தியடையச் செய்கின்ற) காவற்கார - இரட்சிக்குங் கடவுளே! செம்தமிழ் சொல்பாவின் பாவின் மாலைக்கார-(நினது பிரபாவத்தைப் போற்றிப் புகழும்) செவ்விய தமிழ் சொற்களா லாகிய பாமாலை யுடையவனே!, அண்டர் உபகார - (அசுரர்களை சங்கரித்து) அமரர்களை ஆரித்தவனே! சேவற்கார - சேவலைக் கொடியாகக் கொண்டவனே, முடிமேலே - சிரத்தின்மீது அஞ்சலி, செய்வோர்கள்-கரங்குவித்துத் தொழுகின்ற மெய்யடியார்களிடம், நேயக்கார - அன்பு சாதிக்கின்றவனே! குன்று உருவ ஏவும் - கிரௌஞ்ச பர்வதமாகிய மாய மலையை ஊடுருவப் பிளந்தொழியும்படி பிரயோகித்திற்குரிய, வேலைக்கார-வெற்றி வேலாயுதத்தை யுடையவனே! அந்தம் வெகுவான - சுந்தர மிகுந்த, ரூபக்கார-வடிவு பொருந்தியவனே! எழிலான - இலாவண்யம் வாய்ந்த, சிந்துரமின் போகக்கார - (ஐராவதமாகிய) யானையால் வளர்க் கப்பட்டதேவகுஞ்சரியம்மையாரின் இன்ப நுகர்ச்சிக் குரியவனே! விற்தை குறமாது வேளைக்கார - அற்புதம் வாய்ந்த கட்டழகியாகிய

குறவள்ளியைப் பருவங் கண்டு சேர்ந்துள்ள பரம புருஷனே !
 செம்சொல் அடியார்கள்-திரிகரண சுத்தியாகிய செம்மைகொண்டு
 சொன் மலர் தூவி நினை துதிக்கின்ற தொண்டர்களிடம், வாரக்
 கார - உரிமைக்குரியவனே ! எதிரான செம்சமரை - எதிரிகளான
 அசுரரின் கொடிய போரை, மாயும் மாயக்கார - ஒழிந்து வெற்றி
 கொண்ட மாயா விநோதனே !, ரணதுங்கூர் சூரைக்கார - யுத்த
 களத்தில் பயங்கரத் தோற்ற முடையவனான சூரபன்மனுயிரைக்
 கொள்ளை கொண்டவடனே ! செந்தில் நகர்வாழும்-திருச்செந்தூர்
 என்னும் பதியில் கோயில் கொண்டருளிய, ஆண்மைக் கார
 பெருமானே - (அன்பரை) ஆட்கொண்டருளுகின்ற பெருமானே !
 முந்து தமிழ் மாலை கோடி கோடி - முதன்மை பொருந்திய தமிழ்
 மலர்கொண்டு தொடுத்த பாமாலைகள் கோடிகோடியாக, சந்த
 மொடு நீடு பாடிபாடி - கவிலட்சணப்படி நெடுங்காலமாக பாடல்
 களை இயற்றி, முஞ்சர்மனைவாசல் தேடிதேடி - அழிந்து போகுந்
 தன்மையுள்ள மனிதரது வீட்டு வாசலை அடிக்கடி விரும்பிச்சென்று,
 உழலாது - (ஏ - அசை) மனம் நொந்து திரியாது, முந்தை வினை -
 (ஏ-அசை) முன்மிறப்பிற் செய்த தீயவினைகள், வராமல் போக -
 (அடியேனை) தொடர்ந்து வராமல் நீங்கிப்போகவும், மங்கையர்கள்
 காதல் பெண்கள் மீதேற்படும் காமஇச்சை, தூரத்துஏக - நெடுந்
 தூரம் விலகிச் செல்லவும், முந்து அடிமையேனை - (மூவாசைகட்
 கும்) முதன்மை பெற்ற அடிமையாயுள்ள தமிழேனை, ஆள-(உனது
 அடியவனாக) ஆட்கொண்டருளு வதற்காக, தான்(உம்-அசை)நீ,
 முனைமீது - போர் முனையில், திந்திதிமிதோதி தீதித்தீதி.....செஞ்
 செணகுசேகு-(என்னும்) தாளத்தோடு நடமாடும் தாளப்பிரமாண
 முடன் நிர்த்தனம் புரிவதும், செம் சிறிய கால் - அழகிய சிறிய
 கால்தளையும், விசாலதோகை-விரிந்த பசுந்தோகையையம், துங்க
 அதுகூலபார்வை-உயர்வாகிய காருண்யம் நிறைந்த பார்வையும்,
 தீர - வெற்றியையுமுடைய, செம்பொன் மயில் மீதில் - (ஏ-அசை)
 செவ்வை பொருந்திய பிரகாச மயமான மயில் வாகனத்தின்மீது,

எப்போது வருவாய் - (ஏ-அசை) எப்பொழுது வந்து தெரிசனந் தருவாய் எ-று.

(க-ரை) ஹேயாகரட்சக மூர்த்தியே! அன்பர் புகழ்ந்துபோற் றும் செந்தமிழ் மலர்களாகிய பாமாலைகளை யுடைய தெய்வமே! அசுரர்களைச் சங்கரித்து அமரர்களை ஆதரித்தகடவுளே! கிரௌஞ்ச மலையை ஊடுருவம்படி வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்தவனே! வள்ளி தெய்வயானை மணவாளனே! அடியேன் அறித்யமான மனிதர்களைப் புகழ்ந்து பாடாதிருக்கவும், மங்கையர்கள்மையலில் வீழாதிருக்கவும், நினது பிரபாவங்களைப் போற்றித் துதி பர்டவும் கடாட்சம் புரிந்து மயில்வாகனத்தில் வந்து தரிசன மளிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) முருகப்பெருமான் யாகங்களை ரட்சிக்குங் கடவு ளென்பது வேதசாகைகளின் விளக்கமாகும். திருமுருகாற்றுப் படையில் “மந்திரவிதியின் மரபுளி வழாஅ வந்தணர் வேள்வி யோர்க்கும்மே யொருமுகம்” என்பது காண்க.

காஞ்சிப்புராணம்

“எக்கலைக் கும்பூதங்க ளெவற்றினுக் கும்பிரமனுக்கு மீசனெனத் தக்கமுதற் பரப்பிரமஞ் சதாசிவனோ மெனவேதஞ் சாற்றாமல்லான் முக்கனல்கூழ் வேள்வியிற் சுப்பிரமணியனோ மெனவு முக்காற்கூறு மிக்கருத்தையறியானை யெவ்வாறு விடுவிப்பதியம்பு மின்னோ.”

இக்கருத்தையே சுவாமிகள் “அந்தண்மறை வேள்வி காவற் கார” என்றார் என்க.

அறித்தியமான சரீரத்தையுடைய மனிதர்களைப் புகழ்ந்துபாடி அவர்களின் மனைவாசலில் அடிக்கடி சென்று மனம் வருந்தா திருக்கவும், பழவினைகள் நீங்கவும், மங்கையர்கள் மீது காதல் கொள்ளாதிருக்கவும், தம்மை ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்பது பாடலின் முற்பகுதியின் கருத்தாகும். காமாதிகளாகிய அறு

பகையினின்றும் மனம் விடுதலையடைய வேண்டுமென்பதே
பிரார்த்தனை யாகும்.

மனிதன் பிறக்கும்போது பொருள் கொண்டு வருவதில்லை
இறக்கும்போதும் கொண்டுபோவதில்லை. மத்தியில் உலகவாழ்வில்
அனுபவிக்கும் நல்வினைப் பயனாகிய செவ்வழியிற் செலவிட்டு
மேலும் புண்ணியச் செயலை யடையவியலாது அறியாமையும்,
அகம்பாவமும், உலோபகுணமும் மனிதனை படுகுழியில் விழ்த்து
வதால், அவ்விததன்மையுள்ள மூடர்களைப் புகழ்ந்துபாடி வியர்த்த
மாகும் புலவர்கட்கும் இப்பாடல் அறிவுறுத்துவதாகும். அன்பர்
கள் விரும்பியவற்றை யளித்தருளும் தயாரிதியாகிய ஸ்ரீ முருகப்
பெருமானையே புகழ்ந்து பாடவேண்டுமென்பது கருத்தாகும்.

“மூடர்முனே பாடல் மொழிந்தால் அறிவரே
ஆடுடுத்த தென்புலியூரம்பலவா—ஆடகப்பொன்
செந்திருவைப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபயன்
அந்தக னேநாயகனானால்.”

—இரட்டையர்

“தம்மையே புகழ்ந்திச்சை பேசினுஞ்
சார்வினுந் தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்மையாளரைப் பாடாதே யெந்தை
புகலூர்பாடுமின் புலவீர்கள்
இம்மையேதருஞ் சோறுகூறையு
மேத்தலாமிடர் கெடலுமாம்
அம்மையே சிவலோக மாள்வதற்கி
யாதுமையுற வில்லையே ”

—சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

“கல்லடிக் கும் உளிஇரண்டு கா தடிக்குள்
அடிப்பதெனக் கவிதைகேட்டும்

பல்லடிக்குக் கிடுகிடெனப் பறைபடிக்கும்நெஞ்
சர்தமைப் பாருவேனே
வில்லடிக்கும் பிரம்படிக்குங் கல்லடிக்கும்
விரும்பினின்ற மெய்யனீன்ற
செல்லடிக்குந் தடவரையிற் சேறடிக்க
வலையடிக்குஞ் செந்திலானே "

—படிக்காசுத்தம்மிரான்

"வணக்கம்வருஞ் சிலநேரங் குமரகண்ட
வலிப்புருஞ் சிலநேரம்வலியச் செய்யக
கணக்குவருஞ் சிலநேரம் வேட்டை நாய்போற்
கடிக்கவருஞ் சிலநேரம் கயவர்க்கெல்லாம்
இணக்கம்வரும் படித்தமிழைப் பாடிப்பாடி
எத்தனைநாடிருந் துதிரிந்தினைப் பேனையா
குணக்கடலே யருட்கடலே யசுரான
குரைக்கடலை வென்றபரங் குன்றுளானே."

—தனிப்பாடல்

15. தந்ததனன தனனா தனனதன
தந்ததனன தனனா தனனதன
தந்ததனன தனனா தனனதன—தனதான

தொந்திசரிய மயிரே வெளிரநிறை
தந்தமசைய முதுகே வளையஇதழ்
தொங்கவொருகை தடிமேல் வரமகளிர் நகையாடி

தொண்டுகிழவ னிவனா ரெனஇருமல்
கிண்கிணெனமு னுரையே குழறவிழி
துஞ்சுருடு படவே செவிடுபடு செவியாகி

வந்தபிணியு மதிலே மிடையுமொரு
 பண்டிதனுமெ யுறுவே தனையுமிள
 மைந்தருடைமை கடனே தெனமுடுக துயர்மேவி
 மங்கையழுது விழவே யமபடர்கள்
 நின் றுசருவ மலமே யொழுகவுயிர்
 மங்குபொழுது கடிதே மயிலின்மிசை வரவேணும்!
 எந்தைவருக ரகுநா யகவருக
 மைந்தவருக மகனே யினிவருக
 என்கண்வருக எனதா ருயிர்வருக அபிராம
 இங்குவருக அரசே வருகமுலை
 யுண்கவருக மலர்கூ டிடவருக
 என்றுபரிவி னெடுகோ சலைபுகல வருமாயன்
 சிந்தைமகிழு மருகா குறவரிள
 வஞ்சிமருவு மழகா அமரர்சிறை
 சிந்தஅசுரர் கிளைவே ரொடுமடிய அடுத்திரா!
 திங்களரவு நதிசூ டியபரமர்
 தந்தகுமர அலையே கரைபொருத
 செந்தினகரி லினிதே மருவிவளர் பெருமானே!

(ப-ரை) எந்தைவருக - எனது அப்பனே வருக! ரகுநாயக
 வருக - இரகு வமிசத்திற்குன்றிய குலமணியே வருக, மைந்த
 வருக - எனது செல்வனே வருக! மகனே இனிவருக - எனது
 புத்திரனே இனி வந்துவிடு! என் கண்வருக - எனது கண்மணியே
 வருக! எனது ஆர் உயிர்வருக - எனது அன்புநிறைந்த உயிரே
 வருக! அபிராம - கட்டழகு பொருந்தியவனே! இங்கு வருக -
 (என்னிடம்) இங்கே வருக! அரசே வருக - இறைவனே வருக!

முலைஉண்க வருக - பால் அருந்த வருக! மலர்சூடிட வருக - பூ முடித்துக்கொள்ள வருக! என்று பரிவினெடு - என்பதாகப் பிரீதியுடன், கோசலேபுகல - (அருமைத் தாயாகிய) கௌசலாதேவி அழைக்கும்போது, வருமாயன் - வருபவனான விஷ்ணுவின் அவதார மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ராமன், சிந்தைமகிழும் மருகா - உள்ளம் மகிழ்விற்குரிய மருகனே! குறவர் இளவங்கி மருவும் - வேடர் குலத்தில் வளர்ந்துள்ள கோமளச் செல்வி வள்ளிநாயகி தழுவும், அழகா - முருகா, அமரர் சிறைசிந்த - வானவர் சிறை நீங்கும்படியாக, அசுரர்களை வேரொடு மடிய - அவுணர்களின் குலம் வேருடன் மடியுந்தன்மையில், அடுதீரா - சமர்புரிந்த வெற்றி வீரனே!, திங்கள் அரவுநதி சூடிய-சந்திரனையும் சர்ப்பத்தையும் கங்கையையும் சடையிற் றரித்தருளிய, பரமர் தந்த குமர-சிவமிரான் அளித்துள்ள குமார மூர்த்தியே! அலை - (ஏ-அசை-) கடலின் அலைகளை, கரைபொருத - கரையில் வந்து மோதப்பெறும் பதியாகி, செந்தில் நகரில் - திருச்செந்தூர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில், இனிது மருவிவளர் பெருமாளே-இன்பமாய் விளங்குகின்ற பெருமானே! தொந்தி சரிய-வயிறு சரிந்து தள்ளவும், மயிரே வெளிந-தலைமயிர் முதலிய ரோமங்களெல்லாம் பஞ்சுபோல் நரைக்கவும், நிரைதந்தம் அசைய - வரிசை வரிசையாயுள்ள பற்கள் அசையவும், முதுகு - (ஏ - அசை) முதுகானது, வளைய - கூனலாகவும், இதழ் தொங்க - உதடுகள் (தளர்வடைந்து) தொங்கவும், ஒரு கைதடிமேல்வர - ஒரு கரமானது தடியை யூன்றி (அதன் ஆதரவில்) நடந்துவரவும், மகளிர் நகையாடி - மங்கையர் பரிகாசம் கொண்டு, தொண்டுகிழவன் இவன் ஆர் என - பழங்கிழவனாகிய இவன் யார் என்பதாகக் கேட்குந் தன்மையில், இருமல் கிண்கிண் என-(தொண்டையில் சளியுடன்) இருமல் அடிக்கடி கிண்கிணென்ற ஒலியெழும் பவும், முன்உரை-(ஏஅசை) சொல் ஆரம்பிக்கும்போது, குழற-வாய் குழறவும், விழி தஞ்சுகுருடுபட - (ஏ - அசை) கண்கள் சோர்வடைந்து பார்வை மங்கவும், செவிடுபடு செவியாகி - (சத்தத்

தைக் கிரகிக்க வலிமைகுன்றிய) செவிட்டுச் செவிகளாகியும், வந்தபிணி (உ-ம்-அசை) வந்தடைந்துள்ள நோயும், அதிலேமிடையும் - அதிநிமித்தமாக நெருங்கி வருகின்ற, ஒரு பண்டிதன் - (நோயைவிலக்குவதாகச் சொல்கிற) ஒரு வைத்தியன், மெய் உறு வேதனை (உ-ம்-அசை) உடலை வருத்துகின்ற மரணவேதனை, (இவைகளுடன்) இளமைந்தர் - இளம் பிராயமாயுள்ள புத்திரர்கள், உடைமை கடன் ஏது என - பொருள் கடன் முதலியவைப் பற்றியாதென்பதாக, முடுக - விரைந்து பேசவும், மங்கை - மனைவியானவள், துயர்மேவி - மனத்துயரடைந்து, அழுதுவிழ - கண்ணீர் விட்டழுது பூமியில் விழுந்து புரளவும், யமபடர்கள் - யமனது தூதர்கள், நின்று சருவ - வந்து நின்று பொருத, மலம் (ஏ - அசை) மலமானது, ஒழுக - தானாகவே நெகிழ்ந் தொழுகவும் (இவ்வித நிலையில் அடியேனது) உயிர் மங்குபொழுது - ஜீவன் நீங்கும் பொழுது, கடிதே-விரைவாக, மயிலின் மிசைவரவேணும் - மயில் வாகனத்தின் மீது வந்து தரிசனம் தந்தருளவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேன் அறித்தியமாகிய சரீரத்துடன் இன்ப துன்பங்களுக்குள்ளாகி உலக வாழ்க்கையைவிட்டு மரண வேதனையடையுந்தறுவாயிலிருக்கும்போது அழகு விளங்கிய மயில் வாகனத்தின் மீது வந்து நினது தரிசனந்தந்து ஆட்கொண்டருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) மனிதர்களின் வயோதிக பருவத்தில் நடைபெறக் கூடிய சரீர நிலையையும், மரணவேதனை யடையும் போது ஏற்படும் சம்பவங்களையும், விளக்கிக் கூறியும், தாம் அவ்வித தன்மையை யடையாவண்ணம் யமபயத்தை விலக்கி மயில்வாகன சமேதராகத் தரிசனந்தந்து ஆட்கொள்ள வேண்டும் என பிரார்த்திப்பதாகும். நமது சுவாமிகளின் வாக்கியம்.

“கார்மா மிசைகா லன்வரிற் கலபத்
தேர்மா மிசைவந் தெதிரப் படுவாய்

தார்மார் பவலா ரிதலா ரியெனுஞ்
 சூர்மா மடியத் தொடுவே லவனே.”
 “சாகா தெனையே சரணங் களிலே
 காகா நமனார் கலகஞ் செயுநாள்
 வாகா முருகா மயில்வா கனனே
 யோகா சிவனா னொபதே சிகனே.”

—கந்தரனுபூதி.

“தண்டா யுதமுந்திரிகுல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
 திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
 தொண்டாகியவென் னவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
 கண்டா யடாவந்த காவந்து பார்சற்றென் கைக்கெட்டவே.”

—கந்தரலங்காரம்.

16. தானதந்த தானதான தானதந்த தானதான
 தானதந்த தானதான—தனதான

நாலுமைந்து வாசல்கீறு நூறுடம்பு கால்கையாகி
 நாரியென்பி லாகுமாக மதனாடே
 நாதமொன்ற ஆதிவாயில் நாடகங்க ளான ஆடி
 நாடறிந்தி டாமலேக வளராமுன்
 நூலனந்த கோடிதேடி மால்மிகுந்து பாருளோரை
 நூறுசெஞ்சொல் கூறிமாறி வினைதிமை
 நோய்கலந்த வாழ்வுறாமல் நீகலந்து ளாகுஞான
 நூலடங்க வோதவாழ்வு தருவாயே!
 காலன்வந்து பாலனாவி காயவென்று பாசம்வீச
 காலம்வந்து வோல மோல மெனுமாதி
 காமனைந்து பாணமோடு வேமினென்று காணுமோனர்
 காளகண்ட ரோடுவேத மொழிவோனே!

ஆலமொன்று வேலையாகி யானையஞ்சல் தீருமூல

ஆழியங்கை ஆயன் மாயன் மருகோனே!

ஆரணங்கள் தானைநாட வாரணங்கை மேவுமாதி

யானசெந்தில் வாழ்வதான பெருமானே!

(ப-ரை) காலன் வந்து - இயமன் வந்து, பாலன் ஆவி-பாலனாகியமார்க்க கண்டயேனது உயிரை, காய் என்று-தறிக்க வென்று, பாசம் வீசுகாலம் - பாசக்கயிற்றை வீசியபோது, ஒலம் ஒலம் எனும் - அபயம் அபயம் என்க, வந்து - (இலிங்கத்தினிடமாக) வந்து (பயத்தை நீக்கிய), ஆதி - முதற் பொருளாயுள்ளவனும், காமன் ஐந்து பாணமோடு - மன்மதனாவன் பஞ்ச பாணங்களுடன், வேமின் என்று - சாம்பலாகும் படியாக, காணும் மோனார்-நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தருளிய ஞானமூர்த்தியுமான, காளகண்ட ரோடு - ஆலால விடத்தை கண்டத்தில் அடக்கிய சிவபிரானுடன், வேதம் மொழிவோனே-வேதரகசியத்தைச் சல்லாபம் புரிந்த பெரியோனே!, ஆலம் ஒன்றுவேலையாகி - ஆலகாலவிடம் தோன்றிய பாற்கடலிற் பள்ளி கொண்டவனும், யானை அஞ்சல் தீரும்மூல-கசேந்திரன் என்னும் யானையின் இன்னலை நீக்கியவரும், ஆழி அம்கைமாயன் - திருக்கரத்தி னிடமாக சக்கிராயுதந் தரித்தவருமாகிய விஷ்ணுவின், மருகோனே-மருகனே! ஆரணங்கள்தானை நாட - நான்கு வேதங்களும் நினது திருவடி மலரைப் புகழ்ந்தே, வாரணம் கைமேவும் - சேவற் கொடியைக் கரத்திற் கொண்டவனும், ஆதி ஆன - (சர்வசகத்திற்கும்) மூலகாரணமாக விளங்குகின்றவனும், செந்தில் வாழ்வு அது ஆன - திருச்செந்தூர் வாழ்கக் கோயில் கொண்டருளிய, பெருமானே - பெருமானே! நாலும் ஐந்து வாசல் கீறு - ஒன்பது வாயில்களாகிய அடையாளங்களுடைய, தூறு உடம்பு - பீற்றல் வாய்ந்துள்ள சரீரம், கால்கைஆகிகால்கைகளையு முடையாகித், நாரி என்பில் ஆகும் ஆகம்-பெண்ணின் எலும்புக் கூண்டிலிருந்து உண்டானதாகும், அதன் ஊடே-

அதினுள்ளே, நாதம் ஒன்ற - சத்தம் பொருந்த, ஆதிவாய் இல்-
 (உடலின் ஆறு) ஆதரங்களிடமாக, நாடகங்களாள் ஆடி - பலபல
 நடனங்களாகிய லீலைகளாடி, நாட அறிந்திடாமல் - (யோகவாயி-
 லாக) மெய்யுணர்வு கொண்டு (நின்னை) நாட அறியாமல் பழகு
 வதிலும், ஏக வளராமுன் - அறிவானந்தம் ஐக்கிய மாவதற்கு
 முன்னே, மால் மிகுந்து - பிரபஞ்ச மயக்க மிகுந்து, நூல் அனந்த
 கோடி தேடி - அனந்தம் ஆனந்தமான நூல்களைத் தேடிப் பிடித்து
 ஆராய்ந்து, பார்உள்ளோரை - இல்லுலகத்திலுள்ள மனிதர்களை,
 நூறு செம் சொல் கூறி - (பிரயோஜனமற்ற) பலவிதமான அலங்
 கார சொற்களால் ஏமாற்றிப் பேசி, மாறி - (மின்பு) அதின்பிரதிப்
 பயனாகக், விளை - விளைகின்ற, தீமைநோய் கலந்த வாழ்வு - தீமை
 யைத் தரத்தக்கதாகிய வாழ்க்கையை, உருமல் - (அடியேன்)
 அடையாமல், நீ கலந்து உள்ஆகும் - இதயகமலமாகிய உள்ளத்
 தில் நின்றிருவளின் பங்கலந்து விளங்கத்தக்கதான, ஞான நூல்
 அடங்க ஓத - மெய்ஞ்ஞானத்தை யளிக்கும் உயர்வு பெற்ற நூற்
 களை ஓதி யுணரும்படியான, வாழ்வு தருவாயே - முறையை
 அருள் புரியவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! வேதரகசியத்தைச் சிவபிரானுக்கு
 உபதேசம் புரிந்த பெரியோனே! அடியேன் பசு நூற்களைக்
 கற்றுப் பிரபஞ்ச மயக்கில் வீழாது, பதியாகிய நினது பிரபாவங்
 களைப் புகழ்ந்து கூறும் ஞான நூற்களின் வாயிலாக யோகசித்தி
 யடைந்து, இருதய கமலமாகிய உள்ளத்தில் நினது பரஞ்சோதி
 வடிவைத் தரிசனம் புரியும்படியான வாழ்வை அருளல்வேண்டும்
 என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் ஜீவன் பரிபக்குவமடைதற்குரிய யோக
 நெறியை விளக்குவதாகும். தியானயோகம் புரிதலாகிய அப்பியா
 சத்தினால் அந்தர்முக வாயிலாக ஞான வெளிதோன்றி, அதுவே
 திருவருட்பிரகாசமாகி மோட்ச நிலைக்கு மூலதரிசனமாக விளங்கு

மென்பது ஞான நூற்களின் போதனையாகும். உதாரணங்காண்க.

“ஆங்காரமும் அடங்கார் ஒருங்கார் பரமாத் தனந்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்புமறார் தினைப்போதளவும்
ஒங்காரத்துள்ளொளிக் குள்ளேமுருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார்தொ மும்புசெய் யார்என்செய்வார் எமதூதருக்கே.”

—கந்தரலங்காரம்

“உள்ளத்தி னுள்ளேயுடனிருந் தைவர்தங்
கள்ளத்தைநீக் கிக்கலந்துடன் புல்கிக்
கொள்ளத் தவநெறிகூடிய இன்பத்து
வள்ளற் றலைவிமருட்டிப் புரிந்தே”

—திருமந்திரம்

“உள்ளொளி தோன்றிலுணரில் அருளொளி
அவ்வொளி யாதியொளி.”

ஒளவைக்குறள்

முருகப் பெருமானை ஆரூதார மூலமாக அந்தர் முகமாகத் தரிசனம்
புரியும் விசேடத்தை விளக்கினாரென்க.

17. தான தானன தந்தன தந்தன
தான தானன தந்தன தந்தன
தான தானன தந்தன தந்தன—தனதான

மாய வாடைதி மிர்ந்திடு கொங்கையில்
முடு சீலைதி றந்தம முங்கிகள்
வாசல் தோறுந டந்துசி னுங்கிகள் பழையோர்மேல்
வால நேச நினைந்தழு வம்பிகள்
ஆசை நோய்கொள் மருந்திடு சண்டிகள்
வார பேர்பொருள் கண்டுவி ரும்பிக ளெவரேனும்
நேயமே கவி கொண்டுசொல் மிண்டிகள்
காசி லாதவர் தங்களை யன்பற
நீதி போலநெ கிழந்தப றம்பிக ளவர்தாய்மார்

நீலி நாடக மும்பயில் மண்டைகள்
 பாளை யூறுக னுண்டிடு தொண்டிகள்
 நீச ரோடுமி னைங்குக டம்பிக ஞறவாமோ?
 பாயு மாமத தந்திமு கம்பெறு
 மாதி பாரத மென்ற பெருங்கதை
 பார மேருவி லன்றுவ ரைந்தவ னிளையோனே!
 பாவை யாள்குற மங்கைசெ முந்தன
 பார மீதில ணைந்துமு யங்கிய
 பாக மாகிய சந்தன குங்கும மணிமார்பா!
 சீய மாயுரு வங்கொடு வந்தக
 ரேசன் மார்பையி டந்துப சுங்குடர்
 சேர வாரிய ணிந்தநெ டும்புயல் மருகோனே!
 தேனு லாவுக டம்பம ணிந்தகி
 ரீட சேகர சங்கரர் தந்தருள்
 தேவ நாயக செந்திலு கந்தருள் பெருமானே!

(ப-ரை) பாயும் மாமத - பெருமைதங்கிய மதங்களொழுது
 கின்ற, தந்தி முகம் பெறும் - யானையின் வதனத்தைப் பெற்ற
 வரும், ஆதிபாரதம் என்ற பெரும்கதை - முதலாலாம் ஐந்தாம்
 வேதமென்னும் இதிகாசமாகிய பெருங்கதையை, பாரமேருவில் -
 பெருமை தங்கிய மகாமேருகிரியின் மீது, அன்று வரைந்தவன் -
 அந்நாளில் எழுதியவராகிய யானை முகக் கடவுளின், இளை
 யோனே - இளையவனே! பாவையாள் குறமங்கை - பேரழகு
 வாய்ந்து குறக் குலத்தில் வளர்ந்துள்ள வள்ளியம்மையாரின்,
 செழும் தனபாரமீதில் - வளம் பெற்ற தன பாரங்களாகிய
 கொங்கைகளின் மீது, அணைந்து முயங்கிய - சேர்ந்து தழுவிய,
 பாகமாகிய சந்தன குங்குமம் அணிமார்பா - பக்கமாயுள்ள மார்

பகத்தினிடமாக சந்தன குங்குமம் அணியப் பெற்றவனே ! சிய
மாய் உருவம் கொடுவந்து - (நர) சிங்க வடிவம்கொண்டு தோன்றி,
அசுரேசன் - இரணியா சூரனது, மார்பை இடந்து - நெஞ்சை
வகிர்ந்து, பசும்குடர் - ஈரஞ் செறிந்த குடல் முழுதும், சேரவாரி
அணிந்த-ஒன்று சேரபெடுத்துமாலையாகப் பூண்டவராகிய, நெடும்
புயல் - உயர்ச்சி பெற்ற மேகவண்ணமிசைந்த விஷ்ணு மூர்த்தி
யின், மருகோனே-மருகனே ! தேன்உலாவு-மகரந்தம் பொழியும்
கடம்பம் அணிந்த - கடப்பமலர் மாலே புனைந்துள்ள, கீரீட்சேகர -
(பிரகாசம் தங்கிய) முடியையுடையவனே ! சங்கரர் தந்தருள்-சிவ
பெருமான் அளித்தருளிய, தேவநாயக, தெய்வசிகாமணியே செந்தில்
உகந்து அருள் பெருமானே-திருச்செந்தூரில் கோயில் கொண்டரு
ளியபெருமானே ! மாயவாடைதிமிர்ந்திடு-(ஆடவர்கட்கு)மனமயக்க
முண்டுபண்ணும் வாசனை புனைந்துள்ள, கொங்கையில் - தனங்க
ளின் மீது, மூடு சீலைதிநந்த மழுங்குகிகள்-மூடியுள்ள வஸ்திரத்தை
நழுவச் செய்து வெளியே காட்டுகின்ற புத்தி மழுங்கியவர்களும்,
வாசல் தோறும் நடந்து சிணுங்கிகள் - (விடைபு குடர்களின்)
மனைகள் தோறும் நடந்து அபிநயங் காட்டி கொஞ்சிப் பேசுபவர்
களும், பழையோர் மேல் - முந்தியவங்களைகாரர்களீது, நினைந்து
அழும் வம்பிகள் - (அவர்களைக் கண்டவுடன்) பழைய உறவை
யெண்ணி யழுவதுபோற் பாசாங்கு-செய்யுங் கபடிகளும், ஆசை
நோய் கொள்-(அவர்கள் மீது) விரகங்கொள்ளதக்கத்தான, மருந்து
இடும் சண்டிகள் - மருந்தைப் பிரயோகஞ் செய்யும் சண்டாளி
களும், வார பேர் பொருள்கண்டு விரும்பிகள் - தம்மிடம் வரக்
கூடிய ஆடவர்கள் கைப்பொருளுக்குத் தகுந்த விதமாக ஆசை
காட்டுபவர்களும், எவரேனும் - (எதிர்ப்பட்டுள்ள) யாவாரினும்,
நேயமே கவி கொண்டுசொல் மில் மிண்டிகள் - அவர்கள் மீது
சிற்றின்பகரமான இனிய பாடல்களைப்பாடி வசப்படுத்த நெருங்கு
பவர்களும், காசிலாதவர்களை - கையில் பொருளில்லாத எளி
யோரை, அன்புஅற - அன்பில்லாது, நீதிபோல - பத்தினிபோன்று

நடித்து, நெகிழ்ந்தபறம்பிகள்-விலகச் செய்யும் முலைமாதர்களாகிய
பரத்தையருடைய, (நேசமும்) அவர்தாய்மார்-அம்மாதர்கள் தாய்
மார்களோ, நீலி நாடகமும் பயில் மண்டைகள் - (மானமிழந்து)
நீலித்தனமான கூத்தாடுந் தன்மையுள்ள கொடுஞ்ஞலிகள், பாளை
ஊறுகள் உண்டிடு தொண்டிகள் - (தென்னை, பனை முதலிய)
பாளையினு கின்ற மதுபானத்தை குடிக்கின்ற தாதிகள் :
நேசரோடும்-சண்டாளருடனும், இணங்கு-மருவுகின்ற, கடம்பிகள்-
மதிக்கேடிகள், உறவு ஆமோ - (அடியேன் அவர்களின்) நேசங்
கொள்ளத்தகுமோ, (ஆகாது) எ-று.

(க-ரை.) ஹே முருகா! கடப்பமலர் மாலையணிந்த கந்தப்
பெருமானே! அடியேன் வேசையர் மோகவலையிற் சிக்கி அழிந்து
விடாது காப்பாற்றி யருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை.) இப்பாடல் விலைமாதர்களின் இழிவான செயல்களை
விளக்கிக் கூறுவதாகும். உலகம் புன்னெறியில் வீழாது நன்னெ
றியை நாடும் தன்மையை மக்களுக்குக் அறிவுறுத்துவதுமாகும்.
ஐந்தாம் வேதமாகிய மகாபாரதத்தை வேதவியாசர் பிரார்த்தனைக்
கிணங்க விநாயகப் பெருமான் தமது கொம்பாகிய எழுத்தாணி
யால் மேருகிரியில் வரைந்தாரென்பதுபுராணக்கூற்றாகும். அவ்விப
ரத்தையே இங்குச் சுவாமிகள் “ஆதிபாரதம் என்ற பெருங்கதை
பாரமேருவில் அன்று வரைந்தவன் இளையோனே.” என்றார்.

18. தனதனன தனதனன

தனதனன தனதனன

தனதனன தனதனன—தனதான

அறிவழிய மயல்பெருக

வுரையுமற விழிசுழல

அனல்விய மலமொழுக

அகலாதே

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

அனையுமனை யருகிலுற	
வெருவியழ வுறவுமழ	
அழலினிகர் மறலியெனை	யழையாதே
செறியுமிரு வினைகரண	
மருவுபுல னெழியவுயர்	
திருவடியி லணுகவர	மருள்வாயே !
சிவனைநிகர் பொதியவரை	
முனிவனக மகிழஇரு	
செவிகுளிர இனியதமிழ்	பகர்வோனே !
நெறிதவறி யலரிமதி	
நடுவன்மக பதிமுளரி	
நிருத்திரிதி பதிகரிய	வனமாலி
நிலவுமறை யவனிவர்க	
ளலையஅர சுரிமைபுரி	
நிருதனூர மறஅயிலை	விடுவோனே !
மறிபரசு கரமிலரு	
பரமனுமை யிருவிழியு	
மகிழ்மடி மிசைவளரு	மினையோனே !
மதலைதவ முத்தியிடை	
வருதாள மணிபுளின	
மறையவுயர் கரையிலுறை	பெருமானே !

(ப-ரை) சிவனை நிகர் - சிவபிரானுக்கு ஒப்பாகிய, பொதிய வரை முனிவன். பொதிகைமலையில் வாழ்கின்ற அகத்திய முனிவன், அகம்மகிழ் - உள்ளமகிழும் படியாக, இரு செவிகுளிர - (அவரது) இரண்டு காதுகளும் குளிரும் தன்மையில், இனிய தமிழ் பகர்

வோனே-இன்பகரமான தமிழ்மொழியை உணர்த்தியருளியவனே!
 நெறி தவறி - முறை தவறி நடந்தவர்களான, அலரி - சூரியன்,
 மதி - சந்திரன், நடுவன் - இயமன், மகபதி - தேவேந்திரன், முளரி -
 அக்கினிதேவன், நிருதி - நிருதிதேவன், நிதிபதி - செல்வங்களுக்
 கெல்லாம் பதியாகிய ருபேரன், கரியவனமாலி - கார்வண்ணனாகிய
 திருமால், நிலவும் மறையவன் - அவனிடமாகத் தோன்றியுள்ள
 பிரமன், இவர்கள் அலைய - இவ்வித தேவர்களெல்லாம் வருந்தி
 யலையும்படியாக, அரசு உரிமைபுரி-கொடுங்கோலாட்சி புரிந்துள்ள,
 நிருதன் உரம் அற - அவுண்ணாகிய சூரபன்மனது வல்லமை
 அழியும்படி, அயிலைவிடுவோனே - வேலாயுதத்தை ஏவியவனே!
 மறிபரசு கரம் இலகு - மானும்மழுவும் திருக்கரங்களில் விளங்கு
 கின்றவரான, பரமன் உமை - சிவபிரானது நாயகியாகிய பார்வதி
 தேவியாரின், இருவிழியும் - இரண்டு நேத்திரங்களும், மகிழ -
 ஆனந்திக்கும்படி, மடிமிசை - (அவரது) மடியின்மீது, வளரும்
 இனையோனே - அமர்ந்து (வினையாடிய) இளங்குமரனே! மதலை
 தவழ் - மரக்கலங்கள் நகர்ந்து செல்லுகின்ற, உததி இடைவரு -
 சமுத்திரத்தினிடமாகத் தோன்றும், தரளமணி - முத்து மணிகளும்,
 புள்ளினம் - பறவைக் குலங்களும், மறைய உயர் - ஒதுங்குகின்ற
 உயர்வு பெற்றதாகிய, கரையில் - சீரலைவாயாகிய திருச்செந்தூர்
 என்னும் தலத்தில், உறை-கோயில் கொண்டருளிய, பெருமானே-
 பெருமானே! அறிவு அழிய - உணர்வு ஒழியவும், மயல் பெருக -
 (உடல் சோர்ந்து மென்மேலும்) மயக்கம் அதிகரிக்கவும், உரையும்
 அற - சொல்லும் நின்றுவிடவும், விழிசுழல் - (பார்வை யொழிந்து)
 கண்கள் சுழற்சியடையவும், அனல் அவிய - உடம்பில் சூடுதணி
 யவும், மலம் ஒழுக - நிலைதவறிதானாகமலம் கழியவும், அகலாதே -
 (இவ்வித தன்மையிலும்) நீங்காது, அனையும் மனை - தாயாரும்
 மனையாளும், அருகில் உற - அண்டையிலமர்ந்து, வெருவி அழ -
 அஞ்சியழவும், உறவும் அழ-மற்ற உறவினர்கள் அழவும், அழலின்

நிகர் - நெருப்பிற்கு சமானமுள்ளவனான, மறலி - கூற்றுவன், எனை அழையாதே - அடியேனை வாடுவென்று கூப்பிடாவண்ணம், செறியும் இருவினை-(தமியேனை) பொருந்தியுள்ள நல்வினை தீவினை, கரணமருவு புலன்-பிறவிக்கேதுவாகிய உபகரணங்களும், ஒழிய-ஒழிபும்படியாக, உயர் - மாண்புற்ற, திருஅடியில் அணுக - நினது அழகிய சரண கமலங்களை யடையும்படியாக, வரம் அருள்வாய்- (ஏ - அசை) அதுக்கிரகம் புரிவாயாக ஏ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! மும்மல மயக்கிற்குட்பட்ட சரீரம் முடிவில் மரணமடைகின்றதென்பது உண்மையாதலின் அப்போது யமவாதனைக்காளாகாது நினது சரண கமலங்களில் அடியேனை வைத்துக் காத்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை.) வரபலமிருந்தவனான தட்சபிரஜாபதிக்குப் பயந்து அவன் ஆஞ்ஞையின்படி பிரமேந்திராதியராக தேவர்கள் நீதி தவறிய யாகத்தை முடிக்கவும், சிவபிரானுக்கு அவிர்ப்பாகம் கொடாதிருக்கவும் உடந்தையாக முறைதவறியதின் காரணமாக சூரபன்மனது கொடுங்கோன்மைக்குட்பட்டு துன்பமனுபவித்த பின்னர், மனம் திருந்தியதின் பயனாக கந்தக் கடவுளாகத்தோன்றி அசுரர் குலத்தை யழித்துத்தேவர்கட்கு நன்மையளித்தாரென்பதை பாடல் விளக்குவதாகும். தோன்றிமறையும் இயல்பையுடையது இம்மானிட சரீரம். இவ்வித நிலையில் தாய், தந்தை, தாரம், தநயர், உறவோர் என்னுங் கூட்டங்களும் மூவாசைகளும் பந்த பாசங்களாக யேற்பட்டு உண்மைபோலத் தோன்றிச் சுகதுக்கங்களை யடையச்செய்வது பிரபஞ்சமாயை என்னும் கூற்றுவனாகவும், அவ்வித பந்தமாகிய பாசமே யமபாசமாதலின் இனியும் பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படாது காத்தருளவேண்டுமென்பது சுவாமிகளின் பிரார்த்தனை யாகும்.

“வளைபட்டகைமா தொடுமக் களெனும்
தளைபட்டழியத் தகுமோ தகுமோ

கிளைபட் டெழுஞ் ருரமுங் கிரியும்
துளைபட் டிருவத் தொடுவே லவனே.”

“மகமாயைகளைந் திடவல் லமிரான்
முகமா நுமொழிந் துமொழிந் திலனே
யகமா டைமடந் தையரென் றயருஞ்
சகமாயையுணின் றுதயங் குவதே.”

“சாகா தெனையே சரணங் களிலே
காகா நமனார் கலகஞ் செயுநாள்
வாகா முருகா மயில்வா கனனே
யோகா சிவஞா னோபதெ சிகனே.”

—கந்தரனுபூதி

“நாளென் செயுங்வினை தானென்செயும் நமைநாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங் குமரேசனிரு
தாளுஞ்சிலம் புஞ்சதங்கை யுந்தண்டை யுஞ்சண்முகமுந்
தோளுங்கடம்பு மெனக்கு முன்னேவந்து தோன்றிடினே.”

“தோலாற் சுவர்வைத்து நாலாறுகாலிற் சுமத்தியிரு
காலா லெழுப்பி வளைமுது கோட்டிக்கை நாற்றிரம்
பாலாற் கையிட்டு தசைகொண்டு மேய்ந்த அகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிரிதுளைத் தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே.”

—கந்தரலங்காரம்

19. தானன தானன தானனதன

தானன தானன—தன தான

ஏவினை நேர்விழி மாதரைமேவிய

ஏதனை மூடனை

நெறிபேணு

சனனை வீணனை யேடெழு தாமுழு

ஏழையை மோழையை

அகலாநீர்

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

மாவினைமூடிய நோய்பிணி யானனை

வாய்மையி லாதனை

யிகழாதே

மாமணி நூபுர சீதளதாள்தனி

வாழ்வுற ஈவது

மொருநாளே ?

நாவலர் பாடிய நூலிசை யால்வரு

நாரதனாற்புகல்

குறமாதை

நாடியெ கானிடை கூடியசேவக

நாயக மாமயி

ஹுடையோனே !

தேவிம னோமணி ஆயிபராபரை

தேன்மொழி யாள்தரு

சிறியோனே !

சேணுயர்சோலையி னீழ்வினேதிகழ்

சீரலை வாய்வரு

பெருமானே !

(ப-ரை) நாவலர் பாடிய - புலவர் சிகாமணிகள் பக்திரசங் கொண்டு பாடியுள்ள, நூல் இசையால் வரு - நூல்களிலுள்ள இனிய கானங்களை என்னேரமும் பாடிவருமியல்பையுடைய, நாரதனாற் புகல்-நாரத மாமுனிவர் புகழ்ந்துரைத்துள்ள, குறமாதை- குறக் குலத்தில் வளர்ந்த கட்டழகியாகிய வள்ளி நாயகியாரை, நாடி - (ஏ - அசை) தேடிச்சென்று, கானிடை கூடிய சேவக - கானகத்தினிடமாகக் கலந்துள்ள ஐயனே ! நாயக - எப்பொருட்டு மிறையவனே ! மாமயில் உடையோனே - பெருமை தங்கிய மயில் வாகனத்தையுடைய கடவுளே ! தேவிமனோமணி - பார்வதி தேவி யாரும் மனத்தில் மாயையாகிய இருனையகற்றி அருளொளியைப் பரப்பும் கிருபைக் குரியவருமாகிய, ஆயி - புவனகோடிகளின் மாதாவும், பராபரை - பராசத்தியும், தேன்மொழியாள் - இனிய வசனங்களை யுடையவருமான இமயவல்லியார், தருசிறியோனே - அளித்தருளிய செல்வனே ! சேண் - உயர் - வானளாவியுள்ள,

சோலையின் நீழலில் - (ஏ - அசை) சோலைகளின் குளிரந்த நீழலில் - திகழ் - விளங்கும், சிரலைவாய் - திருச்சிரலைவா யென்னும் செந்திலம் பதியில், வருபெருமானே - கோயில் கொண்டருளிய பெருமானே! ஏவினை நேர்விழி - (ஆடவர்களை) எய்வதற்கு அம்பு போன்று உடன்பாடாயுள்ள நீண்ட கண்களையுடைய, மாதரை - மங்கையர்களை, மேவிய - ஆசையுற்ற, ஏதனை - குற்றவாளியை, மூடனை - அறிவீனனை, நெறிபேணு - சன்மார்க்கத்தைக் கைக்கொள்ளாத, ஈனனை - இழிவானவனை, வீணனை - யாதொரு பயனுமில்லாதவனை, ஏடு எழுதாமுழு ஏழையை - ஏடு எழுதத் தெரியாத முற்றிலும் மதியற்றவனை, மோழையை - மடமையுள்ளவனை, அகலா - நீங்காத, நீள்மாவினை மூடிய - தொடர்ந்து வரும் மிறவிகள் தோறும் செய்துள்ள மிகுந்த வினைப் பயன்களாகிய போர்வையை யுடைய, நோய்ப் பிணியாளனை - துன்பம்பரவும் பிணிபற்றியவனை, வாய்மை இலாதானை - சத்திய நெறியில் நில்லாதவனை, இகழாது-(ஏ-அசை) (இவ்விதத்தன்மையிலுள்ள அடியேனை) இகழ்ந்து விடாது, மாமணிநூபுரம் - பெருமை தங்கிய இரத்தினங்கள் பிரகாசிக்கின்ற சிலம்புகளையுடைய, சீதள தாள்-குளிரந்த செந்தாமரை போன்ற நினது சரணங்களை, தனி வாழ்வு உற - அடியேன் ஒப்பற்ற நித்திய வாழ்வை அடையும் படியாக, ஈவது-(உ.ம் அசை) தந்தருள்வது, ஒரு நாள்-(ஏ-அசை) ஒரு நல்ல தினம் உண்டு, (அது எந்த நாள்?) ஏ-று.

(க-ரை.) நேர வள்ளி நாயக! பார்வதி பாலக! அடியேன் நீண்ட செனனந்தோறும் எண்ணிறந்த தீய வினைகளைச் செய்துள்ள வீணனென்று இகழ்ந்து விடாது எனது குற்றங்களை நின் சந்நிதானத்தில் முறையிடும் தன்மையைத் திருவுளங்கொண்டு காருண்யமளித்து நினது சரண கமலங்களைத் தந்தருள வேண்டும் என்பதாகும்.

வி-ரை. “வாழ்வுற ஈவதும் ஒரு நாளே” எனவும் பொருள் பெறும். தம்முடைய குற்றங்களை வெளியிட்டு மன்னிப்புக்கோரி

யுள்ளபடி முருகன் அருள் புரியும் நாள் ஒன்று உண்டு என்பதை விளக்கினார் என்க.

“ஊழி பெயரினுந் தாம்பெயரார் சான்றுண்மைக்கு)

ஆழி யெனப்படு வார்.”

—நாயனார்

20. தந்தன தானான தானன

தந்தன தானான தானன

தந்தன தானான தானன—தனதான

கொம்பனை யார்காது மோதிரு

கண்களி லாமோத சீதள

குங்கும பாடர பூஷண

நகமேஷி

கொங்கையி னீராவி மேல்வளர்

செங்கழு நீர்மாலை சூடிய

கொண்டையி லாதர சோபையில்

மருளாதே

உம்பர்கள் ஸ்வாமீந மோநம

எம்பெரு மாணேந மோநம

ஒண்டடி மோகாந மோநம

எனநாளும்

உன்புகழேபாடி நானினி

அன்புட னுசார பூசைசெய்

துய்ந்திட வீணுள்ப டாதருள்

புரிவாயே !

பம்பா மேபோல ஆடிய

சங்கரி வேதாள நாயகி

பங்கய சீபாத நுபுரி

கரகூலி

பங்மி லாநீலி மோடிப

யங்கரி மாகாளி யோகினி

பண்டுசு ராபான சூரனெ

டெதிர்போர்கண்

டெம்புதல் வாவாழி வாழியெ

னும்படி வீருன வேல்தர

என்றுமு ளானேம னோகர

வயலூரா

இன்சொல்வி சாகாக்கு பாகர

செந்திலில் வாழ்வாகி யேயடி

யென்றனை யீடேற வாழ்வருள்

பெருமானே !

(ப-ரை) பம்பரமேபோல ஆடியசங்கரி - (சிற்சபையினிடமாக சிவபெருமானுடன்) பம்பரம்போன்று விசைகொண்டு சுழன்று சுழன்று நடனம்புரிந்த பார்வதியும், வேதாள நாயகி - வேதாளங்கட்குத் தலைவியும், பங்கய சீபாத நூபுரி - செந்தாமரைபோன்ற பாதங்களில் சிலம்புகளணிந்துள்ள வரும், கரகூலி - திருக்கரத்தில் சூலத்தையுடைய வரும், பங்கம் இலாநீலி - மாசில்லா நீலவண்ண முடையவரும், மோடி - மௌடியாகிய கொற்றவளும், பயங்கரி - (அடியார்கள்) அச்சத்தை நீக்குகின்றவரும், மாகாளி - மகத்துவம் பொருந்திய காளிதேவியும், யோகினி - யோகினிதேவியுமான, பரமேஸ்வரி, பண்டு - முன் காலம், சுராபான சூரனெடு-சுராபான லோலனாகிய சூரபன்மனுடனே, எதிர்போர் கண்டு - நீ நேரில் நின்று சமரிடும் பிரபாவத்தை மெச்சி, எம்புதல்வா - எனது செல்வனே! வாழி வாழி - நீ வாழிய! வாழிய! எனும் தன்மையாக, நினக்கு ஆசிகூறி, வீருனவேல்தர - பெருமைதங்கிய வெற்றி வேலையுதம் தரப் பெற்றவனே! என்றும் உளானே - எக்காலமும் நிலைபெற்றவனே! மனோகர-ஆனந்த மயமானவனே! வயலூரா - வயலூர் என்னும் பதியையுடையவனே! இன் சொல்விசாகா - இனிமையையுடைய சொன்மால்களை யணிந்த விசாகமூர்த்தியே, க்ருபாகர - கருணை வடிவானவனே! செந்திலில் வாழ்வாகி - (ஏ - அசை) திருச்செந்தூர் என்னும் தலத்தில் எழுந்திருளி, அடியேன்தனை - அடியவனாகி என்னை, ஈடேற வாழ்வு அருள் - உய்வ

தற்கான நல்வாழ்வைத் தந்தருள்கின்ற, பெருமானே-பெருமானே!
 கொம்பு அணையார் - பூங்கொம்புபோன்ற கொடியிடைையுடைய
 மங்கையரின், காது மோது இருகண்களில் - காதினளவுவரை
 நீண்டுள்ள வேல்விழிகளைக் கண்டும், ஆமோத - மிக்க பரிமளம்
 வாய்ந்தவைகளும், சீதளம் - குளிர்ச்சியையுமுடைய, குங்கும
 பாடர - குங்குமங்கலந்த சந்தனம் அணியப் பெற்றதும், நகம்
 மேவு - (காமலீலையின் காரணமான) நகக்குறி பதிந்தவைகளு
 மாகிய, கொங்கையில் - தனமாகிய சூம்பங்களைக் கண்டும், நீர்
 ஆவிமேல்வளர் - நீர்ப்பெருக்காயுள்ள தடாகங்களில் வளருந் தன்
 மையதாகிய, செங்கழு நீர்மலை-செங்குவளை மலர்மாலையை, சூடிய
 கொண்டையில் - அணிந்துள்ள கொண்டையின் பார்வையினாலும்,
 ஆதார சோபையில் உடம்பின் கட்டழகைக் கண்டும், மருளாதே-
 அடியேன் மனமயக்கக் கொள்ளாது, உம்பர்கள் ஸ்வாமி நமோ-
 நம - தேவாதி தேவனே நமஸ்காரம்! எம்பெருமானே நமோ நம-
 எமது கடவுளே நமஸ்காரம்! ஒள்தொடி மோகா நமோ நம -
 ஒளிபொருந்திய வளையல்கள் விளங்கும் குறமங்கையின் காதலனே
 நமஸ்காரம்! என என்று தொழுது, நாளும்-அனுதினமும், உன்
 புகழேபாடி - நினது பிரபாவங்களைப் புகழ்ந்துரைக்கும் பாடல்
 களையே பாடி, நான் இனி - அடியேன்! இனிமேல், அன்புடன் -
 மெய்யன்புடன், ஆசார பூசை செய்து - பரிசுத்த நியமமுடன்
 நின்னையே பூசித்து, உய்ந்திட - வாழ்கவும், நாள் வீண்படாது-
 (இப்பிறப்பு ஒழியும் வரை) காலத்தை வீண் போக்காமலுமிருக்
 கும்படியாக, அருள்புரிவாயே - (அடியேனுக்கு) வரப்பிரசாதம்
 தந்தருள்வாயாக எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! பராசத்தியினிடமாகப் பெற்ற வெற்றி
 வேலாயுதங்கொண்டு துன்மார்க்கர்களாகிய அசுரர்களைச் சங்
 கரித்தவனே! ஆனந்தமயமானவனே, இன்பகரமான தமிழ் மாலை
 யணிந்த விசாகப் பெருமானே! வள்ளி நாயகியின் காதலனே!
 எனது மனம் மங்கையராசையில் மயங்கி வீண்போகாது நினது

சுரண கமலங்களை மெய்யன்புடன் பூசித்து நாள் தோறும் நின்
பிரபாவங்களையே புகழ்ந்து பாடுகின்ற நல்வாழ்க்கையையடையும்
வண்ணம் திருவருட்செல்வம் அளித்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.
நமது சுவாமிகள் கந்தரனுபூதியில் மொழிந்தவையும் உதாரணங்
காண்க.

“ஆடும் பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா வருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந்தலியா னைசகோ தரனே.”

“சிங்கார மடந்தையர் தீநெறிபோய்
மங்கா மலெனக் குவரந் தருவாய்
சங்க்ரா மசிகா வலசண் முகனே
கங்கா நதிபா லக்ருபா கரனே.”

21. தனனாதன தனதந் தாத்த
தனனாதன தனதந் தாத்த
தனனாதன தனதந் தாத்த—தனதான

முகிலாமெனு மளகங் காட்டி

மதிபோலுயர் நுதலுங் காட்டி

முகிழாகிய நகையுங் காட்டி

அமுதூறு

மொழியாகிய மதூரங் காட்டி

விழியாகிய கணையுங் காட்டி

முகமாகிய கமலங் காட்டி

மலைபோல

வகையாமிள முலையுங் காட்டி

யிடையாகிய கொடியுங் காட்டி

வளமானகை வளையுங் காட்டி

யிதமான

மணிசேர்கடி தடமுங் காட்டி
 மிகவேதொழி லதிகங் காட்டு
 மடமாதர்கள் மயலின் சேற்றி லுழல்வேனோ ?
 நகையால்மத னுருவந் தீத்த
 சிவனாராள் சுதனென் றூர்க்கு
 நலனையரு ளமர்செந் தூர்க்கு னுறைவோனே !
 நவமாமணி வடமும் பூத்த
 தனமாதெனு மிபமின் சேர்க்கை
 நமுவாவகை பிரியங் காட்டு முருகோனே !
 அகமேவிய நிருதன் போர்க்கு
 வரவேசமர் புரியந் தோற்ற
 மறியாமலு மபயங் காட்டி முறைசூறி
 அயிராவத முதுகின் தோற்றி
 யடையாமென இனிதன் பேத்து
 மமரேசனை முழுதுங் காத்த பெருமானே !

(ப-ரை) நகையால் - சிரிப்பினால், மதன் உருவம் தீத்த -
 காமனது உடலை எரித்தவனான, சிவனார் - சிவபிரான், அருள் -
 தந்தருளிய, சுதன் என்றூர்க்கு - புத்திரனெனப் போற்றி நின்னை
 வணங்கும் அடியார்க்கு, நலனே அருள் - நன்மையையே அளிக்
 கின்ற(வனே!) அமர் செந்தூர்க்குள் - சமரின் பாடிவிடாகிய திருச்
 செந்தூரென்னும் பதியில், உறைவோனே - வசிக்கின்றவனே !
 மா-பெருமை தங்கிய, மணிவடம் - (உம் - அசை) நவரத்தினமாலே,
 பூத்த - பிரகாசிக்கின்ற, தனம் - கொங்கைகளையுடைய, (கட்டழக
 மைந்த) மாது எனும் - மங்கையரென்னும், இபமின் - யானையால்
 வளர்க்கப் பெற்றமின்னற் கொடிபோன்ற தெய்வயானையம்மை

யாரது, சேர்க்கை நழுவாவகை-கூட்டுறவு நீங்காவிதமாக, டிரியங் காட்டு முருகோனே - அன்பளாவுகின்ற கந்தக் கடவுளே! அகம் மேவிய - அகங்கார சொருபனாகிய, நிருதன் - அசுரனாகிய ரூரபன் மனுவன், போர்க்குரவரவே - நின்னுடன் யுத்த சன்குமரமாக வந்தபோது, சமர்புரியும் தோற்றம் அறியாமல் - (உம் - அசை) போர்க்கோலத்தை யுணராவிதமாக மறைவுதல் செய்து, அபயம் காட்டி - (விசுவரூப தரிசனமளித்து) கிருபா விசேடங்காட்டி, முறைகூடி - நீதிமார்க்கமான புத்திகளை எடுத்துக் கூறி, அயிராவதமுதுகின் தோற்றி - ஐராவதம் என்னும் யானையின்மீது வந்து, அடை ஆகும் என - நினைது சரண கமலங்களை தனக்கு அடைக் கலமாகு மெனத்துதித்து, இனிது அன்பு ஏத்து - இனிமையுடன் அன்புசாகித்தவனான, அமரேசனை - தேவேந்திரனை, முழுதும் காத்த - முற்றிலும் ரட்சித்தருளிய, பெருமாளே-பெருமை பொருந் தியவனே! முகில் ஆகும் எனும்-கருமை தங்கிய மேகமாகு மெனத் தோன்றுகின்ற, அளகம் காட்டி - கூந்தலைக் காட்டி, மதிபோல்-சந்திரபிறை போன்றுள்ள, நுதலும் காட்டி-நெற்றியையும் காட்டி, முகிழ் ஆகிய - முல்லை யரும்பு போன்ற, நகையுங் காட்டி - (புன்னகை தவழும் ஒள்ளிய) பல்வரிசைகளையும் காட்டி அமுது ஊறு மொழி ஆகிய - அமுதம் பரவும் வசனமாகிய, மதுரம்காட்டி - இனிமையைக் காட்டி, விழி ஆகிய - கண்களாகிய, கணையும் காட்டி - (நீண்டு கூர்மைதங்கிய) வேல்களையுங் காட்டி, முகம் ஆகிய - வதனமாகிய, கமலம் காட்டி - வட்ட வடிவமான தாமரை மலரையும் காட்டி, மலைபோலேவகை ஆகும் - மலையைப்போன்ற தெனமதிக்கத்தக்கதாகப் பருத்துயர்ந்த விதமாயுள்ள, இளமுலையும் காட்டி - (ஆடவர் மனதைமயக்குதற்குரிய) உன் மத்தமிசைந்த தனபாரங்களையும் காட்டி இடையாகிய - இடை என்பதான, கொடியும் காட்டி-பூங்கொடியோவென வியந்துரைக்கும்படிகாட்டி, வளமான - வளஞ் சிறந்த, கைவளையும் காட்டி - கரங்களில் விளங்கும் உளையல்களையும் காட்டி, இதமான - இன்ப நிலையாகிய, மணி

சேர்க்கிடமும் காட்டி-அழகுவாய்ந்த அல்குலையும் காட்டி, தொழில் மிக - (ஏ - அசை) சாமர்த்தியமாகிய தொழிலை மிகவும், அதிகம் காட்டும் - அபாரமாகக் காண்பிக்கின்ற, மடமாதர்கள் - மடமை தங்கிய விலைமாதர்களது, மயலின் சேற்றில்-மயக்கமாகிய அளறில், உழல்வேனோ - மனம் சுழன்று திரிவேனோ, எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அகங்கார சொரூபனாகிய சூரபன்மன் என்னும் அசுரனை யழித்த ஞான சொரூபியே! சத்துவ குணத்த வர்களாகிய தேவர்களைக் காத்தருளியவனே!, அடியேன் மாயா மயக்கிற்கிடந்துழலாது ஆட்கொண்டருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) ஆணவம், கன்மம், மாபை என்னும் மும்மலங்களும் முறையே சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாருகன் என்னும் மூன்று அசுரர்களெனவும், அவர்களை சங்கரிப்பது ஞானச் சுடராகிய வேலாயுதமெனவும், ஓங்காரபீடமாகிய மயில் வாகனத்தையுடைய பரம் பொருளாகிய சண்முகப் பெருமானே எப்பொருட்கு மிறைவனென்பதும் தத்துவ நூற்களின் கூற்றாகும். மண், பொன், பெண், என்னும் மூவாசைகளும் பிரபஞ்சமாயை யென்னும் பேர்பெற்று மனத்தின் மூலமாக மக்களை அலைத்து வருத்திப் பிறவிப் பெருங்கடலில் அமிழ்த்துகின்றனவாகும். மூவாசையிலும் பெண்ணாசையே முதன்மை பெற்று சிருட்டியின் தத்துவ நியமனமாக விளங்குகின்றது. அவ்வாசை சாமானியமல்ல. ஞானப்பெரியார்களையும் விட்டபாடில்லே. ஆதலின் நமது சுவாமிகள் மயக்கத்தைத்தருகின்ற மங்கையரின் அவயவங்களை விளக்கிக் கூறியிருப்பது சாலவும் பொருத்தமாகும். பட்டினத்தடிகள் வாக்கியத்தையும் இங்கு உதாரணங் காண்க.

“பெண்ணாகி வந்தொரு மாயப்பிசாசம் பிடித்திட்டென்னைக் கண்ணல் மருட்டி முலையான் மயக்கிக் கடிதடத்துப் புண்ணங்குழி யிடைதள்ளி யென்போதப் பொருள்பறிக்க எண்ணுதுனை நினைந்தேன் இறைவாகச்சி யேகம்பனே ”

22. தந்ததனை தந்ததனை
தந்ததனை—தன தான

மங்கை சிறுவர் தங்கள் கிளைஞர்
வந்து கதற

வுடல்தீயின்

மண்டிபெரிய விண்டு புனலில்
வஞ்ச மொழிய

விழஆவி

வெங்கண் மறவி தன்மை மருவி
வெம்பியிடறு

மொருபாச-

விஞ்சைவினையு மன்று னடிமை
வென்றியடிகள்

தொழவாராய்!

சிங்க முழுவை தங்கு மடவி
சென்று மறமி

னுடன் வாழ்வாய்!

சிரந்த மகிழ அன்பர்புகழும்
செந்திலுறையு

முருகோனே!

எங்கு மிலகு திங்கள் கமல
மென்றுபுகலு

முகமாதர்

இன்பம்வினைய அன்பினனையு
மென்று மினைய

பெருமானே!

(ப-ரை) சிங்கம் உழுவை - சிங்கமும் புலியும், தங்கும் - தங்கி வசிக்கின்ற, அடவி சென்று-குன்றங்கள் நெருங்கிய வனத்திற்குச் சென்று, மறமின் உடன் வாழ்வாய் - வேடர் குலத்தில் வளர்ந்த மின்னற்கொடியை நிகர்த்த அழகிய வள்ளி நாயகியை ஆட்கொண்

டருளி வாழ்ந்தவனே! சிந்தை மகிழ் - உள்ளம் களிப்படைந்து, அன்பர் புகழும் - மெய்யடியார் புகழ்ந்துரைக்குந் தன்மைய தாகிய, செந்தில் உறையும் - செந்திலம் பதியில் கோயில் கொண் டருளிய, முருகோனே - சண்முகப் பெருமானே! எங்கும்இலகும்- உலக மெங்கும் ஒளி பரவுகின்ற, திங்கள் - சந்திரன் எனவும், கமலம் என்று - தாமரை மலரெனவும், புகலும் - சொல்லத்தக்க, முகமாதர்-அழகிய வதனங்கனையுடைய நங்கையர்களாகிய வள்ளி தெய்வானை மகிழும்படியாக, இன்பம் விளைய-இன்பமுண்டாகும் வண்ணம், அன்பின் அணைய - அன்பினால் அவர்களை மருவும், என்றும் - எப்போதும், இளைய பெருமானே-இளைமையையுடைய பெருமானே! மங்கைசிறுவர்-மனைவிபுத்திரர்கள், தங்கள்கிளைஞர்- தமது சுற்றமாகிய உறவினர்களும், வந்து கதற - அருகில்வந்து கதறியழும்படி, உடல்-சரீரமானது, தீயில் மண்டி எரிய - அக்கினி சுடர்மண்டி எரியுமாறு, புனல்தில் - ஈரமில்லாத (நெஞ்சின்) வஞ் சம் ஒழிய-கபடத்தன்மை நீங்கத்தக்கதாக, ஆவிவிண்டுவிழ-உயிர் (உடலை விட்டு) வேரூரும்போது, வெங்கண் மறலி - கொடூரத் தன்மையையுடைய கூற்றுவனது, தன்கைமருவி-கரத்தில்சேர்ந்து வெம்பிஇடறும் - கோடுங் கோபத்துடன் புடைத்து இழுக்கின்ற, ஒரு பாசம் - ஒருபாசக்கயிறுனது, விஞ்சை விளையும் - மிகுந்த ஆபத்தை விக்கின்ற, அன்று - அந்நாளில், உன் அடிமை (நினது தொண்டனாகிய) அடியேன், வென்றி அடிகள்-(அசுரர்கனையழித்து அமரர் சிறைநீக்கிய) நினது வெற்றிக்குரிய சரணகமலங்களை, தொழவாராய் - துதிக்கும்படி எழுந்தருளி காட்சியளிக்க வேண் டும், எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அழிந்து போகும் சரீரத்தைவிட்டு அடியேனது ஆவி பிரியும்போது நினது சரணகமலங்களின் தரி சனந்தந்து எம்பாசத்தினின்றும் காத்தருள வேண்டும். என்ப தாகும்.

23. தன தன்ன தானதான தந்தன
 தன தன்ன தானதான தந்த
 தன தன்ன தானதான தந்தன—தனதான
 படர்புளியின் மீதுமீறி வஞ்சர்கள்
 வியனினுரை பானு வாய்வியந்துரை
 பழுதில்பெரு சீலநூல்க ஞந்தெரி சங்கபாடல்
 பனுவல்கதை காவ்யமாமெ ணெண்கலை
 திருவஞவ தேவர்வாய்மை யென்கிற
 பழமொழியை யோதியே யுணர்ந்துபல் சந்தமலை
 மடல்பரணி கோவையார்க லம்பக
 முதலுளது கோடிகோள்பர பந்தமும்
 வகைவகையி லாசசேர்பெருங்கவி சண்டவாயு
 மதூரகவி ராசனானென் வெண்குடை
 விருதுகொடி தாளமேள தண்டிகை
 வரிசையொடு லாவுமாலகந்தைத விரந்திடாதோ !
 அடல்பொருது பூசலேவி னைந்திட
 எதிர்பொரவொ ணாமலேகசங்கர
 அரஹாசி வாம ஹாதெ வென்றுனி அன்றுசேவித்
 தவனிவெகுசாலமாய்வ ணங்கியு
 ஞருகுவெகு பாசகோச சம்பரம
 அதிபெலக டோரமாச லந்தர னெந்துவீழ
 உடல்சடியு மாழிதாவெ னப்புப
 மலர்கள்தச நூறுதாளிடும்பக
 லொருமலரி லாது கோவணிந்திடு செங்கண்மாலுக்

குதவியம கேசபாலஇந்திரன்

மகனாமண மேவிவீறு செந்திலி

லுரியஅடியேனை யாள வந்தருள்

தம்பிரானே !

(ப-ரை) அடல் பொருது பூசல் விளைந்திட (ஏ-அசை) வலிமை யுடன் (ஐலந்தரா ரூரன்) சமர்புரிந்தபோது, எதிர்பொர ஒணைமல் - அவனை எதிர்த்துப் போரிட வியலாது, ஏக - எங்கும் நிறைந்த ஏக வஸ்துவே! சங்கர் - சங்கர - ஏ சிவபெருமானே! அரஹர - அன்பர்களின் பாசவினைகளை யொழிப்பவரே! சிவா - மங்கள சொருபரே! மகாதேவ - தேவதேவனே! என்று உன்னி - என்பதாக அன்புகனிந்து, அன்று சேவித்து - அந்நாளில் தொழுது, அவனி - உலகமானது, வெகு காலமாக-நெடுங்காலமாக, வணங்கி-துதித்த (காணமாக) உள் உருகி - திருவுளங்கொண்டு, வெகுபாச - மிகவும் அகங்காரமுள்ளவனும், கோச சம்ப்ரம - செல்வச் செருக்கில் ஆடம்பரங்கொண்டவனும், அதிபெல-அதிக பலமுள்ளவனும், கடோர - கொடுமையாளனும், (ஆகிய) மாசலந்தரன் - பெருமை படைத்துள்ள சலந்தரா ரூரனென்பவன், நொந்து வீழ - கருத் தழிந்து துக்கித்து கீழே விழும்படியாக, உடல்தடியும் - அவனது உடலைச் சேதிக்கக் கூடிய, ஆழிதா என - சக்கிராயுதத்தை அளிப்பாயாகவென்று, தசநாறு அம்புயமலர்கள் - ஆயிரம் தாமரை மலர்களை, தாள் இடும்பகல் - சேவடிகளில் சொரிந்து அர்ச்சித்த நாளில், ஒரு மலர் இராது-ஒரு மலர் மட்டும் குறைந்த நிமித்தமாக, கோஅணிந்திடு - (மலர்போன்ற) தமது கண்களில் ஒன்றைப் பிடுங்கி அருச்சனை புரிந்துள்ள, செம்கண்மாலுக்கு - செந்தாமரை மலரை யொத்த கண்களையுடைய விஷ்ணுவுக்கு, உதவிய - சக்கிராயுதத்தை யளித்தருளிய, மக ஈசர்பால - மகாதேவனாகிய சிவபிரானது செல்வனே! இந்திரன் - தேவராசனது, மகளை மணம்மேவி - வளர்ப்பு மகளாகிய தெய்வயானையம்மையாரை திருமணம் புரிந்துகொண்டு, வீறு செந்திலில் - புண்ணியக்ஷேத்திர

மாகிய செந்திலம் பதியில், உரிய அடியேனை - உரிமையுடைய வனாகிய என்னை, ஆளவந்து அருள் தம்பிரானே - ஆட்கொள்வந்தருளிய கடவுளே! படர்புவியின்மீது - விசாலம் பொருந்திய பூமியின்மீது, மீறி - அகங்கார மிகுந்த, வஞ்சகர்கள் - கபடத் தன்மை வாய்ந்த மனிதர்கள், வியனின் உரை - பெருமை பேசுதற்குரிய, பாணுவாய் - புத்தியில் குரியன்போன்றவனென, வியந்து உரை - (உலகில்) புகழ்ந்து பேசுதற்குரிய, பழுதில்-குற்றமில்லாத, பெருசில நூல்களும் - பெருமை தங்கிய சில பனுவல்களும், தெரிசங்க பாடல் - தெரிந்துள்ள சங்க நூல்களையும், பனுவல் - ஆக மங்களையும், கதை - பழைய சரித்திரங்களையும், காவ்யம்-காபிய மாகிய நூலையும், எண் எண்கலை - அறுபத்து நான்கு விதமான சாஸ்திரங்களையும், திருவருவ தேவர் - திருவள்ளுவ நாயனரது, வாய்மை என்கிற - மெய்யாகிய, பழமொழியை-பழமை பொருந்திய திருக்குறளையும், ஓதி - (ஏ - அசை) படித்து, உணர்ந்து - அறிவினால் ஆராய்ந்து, பல் சந்தமலை - பல சந்தப் பாக்களாகிய மாலையையும், மடல் பரணிகோவை - மடல் பரணிகோவை என்னும் நூல்களும், ஆர்கலம்பகம் - நிறைவுபெற்ற கலம்பகம், முதல் உனது - முதலாகவுள்ள, கோடிகேள்-கோடிக் கணக்கான, ப்ரபந்தமும் - பிரபந்தங்களையும், வகை வகையில் - விதம் விதமாகிய, ஆசசேர் பெருங்கவி - நிமிடத்தில் ஆச சேர்ந்து பாடக் கூடிய பெரும்புலமை வாய்ந்தவன் (நான்) சண்டவாயு-(கவிபாடுவதில்) பிரசண்ட மாருதம்போன்றவன் (நான்) மதுரகவி ராசன் நான் - இனிமை வாய்ந்த கவிதை பாடுகின்றவன் நான், என் வெண்குடை விருதுகொடிதாளம் மேளம் - எனக்கூறி வெண்மை நிறமுள்ள குடை விருது கொடிதாளம், மேளமுதலியவைகள் (முன் செல்லும்படியாக) தண்டிகை வரிசையொடு - பல்லக்கிலமர்ந்த முறைமையுடன், உலாவு - உல்லாசமாகத் திரிகின்றதாகிய, மால் - (பெருமைகொண்டு) மயங்கும், அகந்தை - அகங்காரம், தவிர்ந்

திடாதோ . (என்னையணுகாமல்) விலகிவிடாதோ ? ஒழியும்படி அருள்புரியவேண்டும்.

(க-ரை) தேவர்கட்கு அபயமளித்துச் சலந்தரா சூரனைச் சங்கரித்த மகாதேவரது புத்திரச் செல்வமே ! கவிபாடும் புலவர்கள் மனத்தை யலைக்கின்ற அகங்கராமாகிய மயக்கம் அடியேனையும் பற்றிவிடாதபடி ஆட்கொண்டருளவேண்டும், என்பதாகும்.

சலந்தரன் சீத்திரச் சுருக்கம்

தேவேந்திரன் இறுமாப்புடன் கைலையை யடைகையில் சிவமூர்த்தி பூதவடிவமாக அவன் முன்னர் தோன்றினர். இந்திரன் பூதத்தின்மீது தனது வச்சிரப்படைபை எறியப் பூதவுருக் கொண்ட சிவமூர்த்தி உக்கிரவடிவுடன் கோபங்கொண்டவர்போல் சிற்றங் காட்டினர். இந்திரன் பொறுக்கும்படி வேண்டினமையால், சிவமூர்த்தி அக்கோபத்தைக் கடலில் விடுத்தார். அது ஒரு குழந்தையுருவாய் வளர்ந்தது. அதின் காரணமாகவே சலந்தரன் என்னும் பெயர் வாய்ந்து பிரமதேவனிடம் பெற்றவர பலத்தினால் தேவர் முதலியோரை வருத்திப் பலரையும் வெற்றிகொண்டு சிவமூர்த்தியிடம் சமர் பொருதச் சென்றனன். சிவமூர்த்தி ஒரு கிழவேதியராய் எதிர்தோன்றி ஆசீர்வதித்து எங்கும் செல்கிராய், என, அவன் கைலைக்கு யுத்தம் செய்யப் போகிறேன் எனக் கூறினன். ஆயின் நான் கிழிக்கும் இவ்வளவு பூமியைப் பேர்த்து எடுக்க எனக்கூறி பூமியில் வட்டமாகக் கிழித்தனர். சலந்தரன் அதனைப்பேர்த்துத் தலையில் இட அதுவே சக்கரமாக இவன் உடலைக்கிழித்தது. அதனால் சலந்தரன் அழிந்தானென்பது புராணக்கூற்று.

அப்பர் சுவாமிகள், “சலந்தரனைக் கொல்லுதற்கு முன்னே தண்ணூர் கோயிலாக் கொண்டநாளே” என்று தேவாரத்திற் புகன்றமைகாண்க.

திருமால் சக்கராயுதம் பெறுங்காணமாக ஆயிரம் தாமரை
மலர் கொண்டு சிவபெருமானை அர்ச்சிக்கும்போது ஒரு மலர்
குறைந்த நிமித்தமாக தமது ஒரு கண்ணைப் பிடுங்கி அர்ப்பணம்
செய்து சக்கிராயுதம் பெற்றாரென்பது புராணக் கூற்று.

“சங்கரன் காண் சக்கரமாற்கருள் செய்தான்காண்” என்பது
தேவாரவாக்கியம்.

24. தந்த தன்னதன தந்த தன்னதன

தந்ததன்னதன—தனதான

தந்தபசிதனைய றிந்துமுலையமுது

தந்துமுதுகுதட

வியதாயார்

தம்பிபணிவிடைசெய் தொண்டர்பிரியமுள

தங்கை மருகருயி

ரெனவேசார்

மைந்தர்மனைவியர்க டும்புகடனுதவு

மந்தவரிசைமொழி

பகர்கேடா

வந்துதலைவிர விழ்ந்துதரைபுகம

யங்கவொருமகிட

மிசையேறி

அந்தகனுமெனைய டர்ந்து வருகையினி

லஞ்ச லெனவலிய

மயில்மேல்நீ

அந்த மறலியொடு கந்த மனிதனம

தன்பனெனமொழிய

வருவாயே!

சிந்தை மகிழ்மலை மங்கைநகிலிணைகள்

சிந்து பயமயிலு

மயில்வீரா!

திங்களரவுநதி துன்றுசடிலரருள்

செந்தினகரிலுறை

பெருமானே!

(ப-ரை) மலைமங்கை - இமையபர்வதராசன் புத்திரியாகிய உமாதேவியயாரது, சிந்தை மகிழ் - உள்ளம் களிக்கும், நகில் இணைகள் - இருகொங்கைகளும், சிந்து சொரியத் தக்க, பயம் - அமிர்ததைத் அயிலும் - அருந்தியருளிய(வனே) அயில்வீரா - வெற்றி வேலாயுதத்தையுடைய வீரனே, திங்கள் அரவுநதி - சந்திரனையும் சர்ப்பத்தையும் கங்யாநதியையும், துன்றுசடிலர் அருள் - பொருந்தப் பெற்ற சடாமுடியையுடைய சிவபிரான் தந்தருளிய (செல்வனே) செந்தில் தகரில் உறை - திருச்செந்தூர் என்னும் பதியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெருமாளே ! தந்தபசிதனை - உண்டாகின்ற பசிபின் கொடுமையை, அறிந்து - குறிப்பிடுவதுணர்ந்து, முலை அமுது - தனங்களில் ஊறுகின்ற அமுதத்தை, தந்து-வயிறு உண்ணும்படி செய்து, முதுகுதடவிய- (அன்பினால்) முதுகையும் தடவியுள்ள, தாயார் - அன்னைவர், தம்பி-சகோதரன், பணிவிடைசெய்-குற்றேவல்புரியும், தொண்டர்- பணியாளர், பிரியம் உன்ன - அன்பிற்குரித்தாகிய, தங்கைமருகர் - சகோதரி (அவர்) மக்களாகிய மருகர், உயிர் எனவே சார் - உயிருக்கொப்பாக நெருங்கியுள்ள, மைந்தர் - புத்திரர்கள், மனைவியர் - மனையாட்டி, கரும்பு - (ஏனைய உறவினர், (இக்கூட்டத்தார்) கடன் உதவும் - ஈமக்கடன் புரிவதற்குரிய, அந்த வரிசை மொழிபகர் - முறைகளைப் பேசி (புலம்பி) கேடாவந்து - கேட்ட நாளாக வந்து, தலைநவீர் அவிழ்ந்து தரைபுக-தலைமயிர் அவிழ்ந்து தரையில் புரளும்படி, மயங்க - அறிவுமயங்க, ஒரு மகிடம் மிசை ஏறி - ஒரு எருமைக் கடாவினமீதேறி, அந்தகன் - (உம் - அசை) கூற்று வ்னானவன், எனை அடர்ந்து வருகையினில் - அடியேனை நெருங்கி வரும்பொழுது, அஞ்சல் என - அஞ்சாதே யென்று அபயமளித்து, அந்த மறலியொடு - (உயிரைக் கொள்ளுகொள்ளும்) முடிவனாகிய யமவிடமாக, உகந்த மனிதன்-இவன் நமது அடிமையாயுள்ளவன், இவன் நமது அன்பிற்குரியவன், எனமொழிய-என்று (அவனுக்கு) கட்டளை யிட்டருளுதற்காக, வலிய மயில்மேல் நீ வருவாயே -

வன்மை பொருந்திய அழகிய மயில் வாகனத்தின்மீது, (மரணம் அடையப்போகும் தருணம்) வந்தருளவேண்டும் என்று.

(க-ரை) ஹே பார்வதி பாலக! தாய் தந்தையர் புத்திரர் சுற்றத்தாராகிய சந்தைக் கூட்டத்தில் வாழ்ந்து வரும் அடியேன் மரண காலத்தில் எமவாதைக்காளாகாது அழகிய மயில் வாகனத்தின் மீது தரிசனந்தந்து காத்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் மனித வாழ்க்கை நிலையில்லாதென்பதை செவ்வனே உணர்த்துவதாகும்.

“வெம்புமுயிருக் கோருறவாய் வேளைநமனும் வருவானேல் தம்பிதமையன் துணையாமோ தனையர்மனைவி வருவாரோ உம்பர்பரவுந் திருத்தணிகை உயர்மாமலைமேல் இருப்பவர்க்குத் தும்பக்குடலை எடுக்காமல் துக்கவுடலை எடுத்தேனே.”

இராமலிங்கசுவாமிகள்

“எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற்றத்தார்
எம்மாடு சும்மாடம் ஏவர் நல்லார்
செத்தால் வந்துதவுவா ரொருவரில்லைச்
சிறுவினகாற் றீழட்டிச் செல்லா நிற்பர்”

அப்பர்சுவாமிகள்

25. தானன தானன தானன தந்தத்
தானன தானன தானன தந்தத்
தானன தானன தானன தந்தத்—தனதான

தோலொடு மூடிய கூரையை நம்பிப்

பாவையர் தோதக லீலைநிரம்பிச்

சூழ்பொருள் தேடிட வோடிவருந்திப்

புதிதான

தூதொடு நான்மணி மாலைப் பந்தக்

கோவையு லாமடல் கூறிய முந்தித்

தோமுறுகாளையர் வாசல் தொறும்புக்

கலமாருங்

காலனை வீணனை நீதிகெ டும்பொய்க்
 கோளனை மானமி லாவழி நெஞ்சக்
 காதக லோபவ்ரு தாவனை நிந்தைப் புலையேனைக்
 காரண காரிய லோகப்ர பஞ்சச்
 சோகமெலாமற வாழ்வுறநம்பிற்
 காசறு வாரிமெய்ஞ்ஞான தவஞ்சற் றருளாதோ ?
 பாலன மீதும னுன்முக செம்பொற்
 பாலனை மோதப ராதன பண்டப்
 பாரிய மாருதி தோள்மிசை கொண்டு றமராடிப்
 பாவியி ராவண னுர்தலை சிந்திச்
 சீரிய வீடணர் வாழ்வுற மன்றற்
 பாவையர் தோள்புணர் மாதுலர்சிந்தைக் கினியோனே!
 சீலமு லாவிய நாரதர் வந்தற்
 நீதவள் வாழ்புன மாமென முந்தித்
 தேமொழி பாளித கோமள இன்பக் கிரிதோய்வாய்!
 சேலொடு வானைவரால்கள் கிளம்பித்
 தாதுகொள் பூகமளாவிய இன்பச்
 சீரலைவாய்நகர் மேவிய கந்தப் பெருமாளே !

(ப-ரை) பால் அன்னம் மீது - பால்போன்று வெண்மை
 நிறம் பொருந்திய அன்னப்பட்டியின் மீது (செல்லும்) நிலைபே
 றுடைய, நான்முக செம்பொன்பாலனை - நான்கு முகங்களையும்
 செம்பொன்போன்ற மேனியையு முடைய புத்தரனாகிய பிரம
 தேவனை, மோது அபராதன - மோதிய தாழ்விற்சூக, பண்ட
 பாரியமாருதி - உடல் பருமனுள்ள அநுமானது, தோள் மிசை
 கொண்டு - புயத்தின் மீதேறிச் சென்று, உற்று அமராடி - தக்க

விதமாகச் சமர்ப்புரிந்து, பாவி இராவணனார்-பாவி பாகிய இராவணனது, தலை சிந்தி - சிரங்களை வீழ்த்தி, சீரிய வீடணர் - அறிவிற் சிறள்ள விபீஷணர், வாழ்வு உற - நல் வாழ்வையடையும் படி செய்து, மன்றல் பாவையர் - மணந்துள்ள நங்கையராகிய மூரீ தேவி பூதேவியரது, தோள்புணர்-தோள்களை மருவியுள்ள, மாதுலர் - மாமனாராகிய திருமாவின், சிந்தைக்கு இனியோனே - மனத்திற்கு இன்பகரமானவனே ! சிலம் உலாவிய - பக்திநெறியாகிய தர்மம் குடிகொண்டுலாவிய, நாரதர்வந்து உற்று-நாரத முனிவர் நின் சந்நிதி முன்னர் வந்தமர்ந்து, ஈது அவள் வாழ்புனம் ஆம்-இதுவே (நின்னிடம் நீங்காத காதலுடைய) அந்த வள்ளிநாயகி வாசஞ் செய்கின்ற தினைப்புனமாகும், என - என்று தெரிவிக்க, முந்தி - (செவியுற்று) விரைந்து சென்று, தேமொழி-தேன்போன்ற மதுர மொழியுடைய வள்ளியம்மையின், பாளித கோமள - பரிமளம் பரவு இளமை பொருந்திய, இன்பகிரிதோய்வாய் - இன்பமயமான குன்றை நிகர்த்த தனபாரங்களை மருவுகின்றவனே ! சேலொடுவாளை வரால்கள் கிளம்பி-கெண்டைமீன்களுடன் வாளை மீன்களும் வராலினங்களும் உயரப்பாய்ந்து, தாது கொள்பூகம்-அளாவிய - பூங்கொத்துகளை யுடைய கமுக மரங்களின் பாளைகளிற் பாய்ந்து புரளுகின்ற, இன்ப - இன்பக்காட்சியை அளிக்கின்ற, சீரலைவாய் நகர் - திருச்சீரலைவா யென்னும் பதியில், மேவிய கந்த பெருமானே - கோயில் கொண்டருளிய முருகப் பெருமானே ! தோலொடு மூடிய - தோலினால் மூடப்பெற்றுள்ள, கூரையை நம்பி - தேகமாகிய சிறுகுடிசையை உண்மையென நம்பிக்கை கொண்டு, பாவையர் - மங்கையரது, தோதக லீலை நிரம்பி - வஞ்சகத் தன்மைவாய்ந்த சுரத லீலைகளின் ஆசையை மனத்தில் நிரப்பி, சூழ் பொருள்-அதற்காக வேண்டிய பொருள்களை, தேடிட - சம்பாதிக்க, ஓடிவருந்தி - (நாலாவிதமாக) ஓடித்திரிந்து கவலையுற்று, புதிதான - நூதனமான, தூதொடு நான்மணி மாலே - தூது நான்மணி மாலே என்பவைகளும், ப்ரபந்தக்கோவை

உலாமடல்-பிரபந்தக் கோவை உலாமடல் என்னும் பனுவல்களும், கூறி - இயற்றி, அழுந்தி - பொருளாசையிலேயே அழுந்துகின்ற, தோழுறுகாளையர் - மாசுற்ற லோபியர்களாகிய ஆண்மக்களின், வாசல் தொறும்புக்கு-தலைவாசல்கள்தோறும் நுழைந்து நுழைந்து, அலமாரும் காலனை-(ஐ-சாரியை) வருந்தம் கால்களை யுடையவனை, வீணன் - (ஐ - சாரியை) பிறவியை வீணுக்குகின்றவனும், நீதி கெடும் கோளன் - (ஐ - சாரியை) நியாய விரோதமான பொய்யும் கோளும் பொருந்தியவனும், மானம் இலாவழி நெஞ்ச - வெட்கத் திற்கஞ்சாத மனத்தினனும், காதக - கொலையாளியும், லோப - ஈகையில்லாதவனும், வருதாவன் - (ஐ - சாரியை) யாதொரு பயனு மில்லாதவனும், நின்றை புலையேன் - (ஐ - சாரியை) உலகில் நிந்திக் கத்தக்க ஈனனுமாகிய அடியேன், காரணகாரிய - காரணகாரிய மாகத் தோன்றும், லோக - உலகமாகிய, பிரபஞ்ச சோகம் - பொய்யை மெய்யென நம்பச் செய்யும் அஞ்ஞானமாகிய மயக் கம், எல்லாம் அற - யாவும் அழியவும், வாழ்வு உற - நித்திய மான சுப வாழ்வைப் பெறவும், நம்பில் - விரும்புதற்குரிய, காசு அறு - களங்கமற்ற, வாரி - இன்பக் கடலாகிய நின்னையடையும், மெய்ஞ்ஞான தவம் - சத்துவகுணத்தினின்று திகழும் தவராஜ யோகத்தை, சற்று அருளாதோ-சிறிது அருள் புரியமாட்டாயோ? (அருளவேண்டும்) எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! உண்மைபோலத் தோன்றும் பொய் யாகிய பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை நம்பிப் பற்பலவிதங்களான கவிதைகளடங்கிய நூல்களை இயற்றி அறிவற்ற போலி மனிதர் களான லோபிகளின் வாசல்கள் தோறும் சென்று மனம் வருந்தாது நினது சந்நிதானமாகிய நித்திய வாழ்வையடையும் படியாக அடியேனுக்குத் திருவருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) (1) காரணகாரியம் - ஆன்மாவும் சரீரமும். (2) பிரகிருதியாகிய மாயை மூவாசையில் மயங்கச் செய்து வினையின்

படி சுக துக்கங்களை யடையச்செய்வது. (3) பிரபஞ்சம் பொய்த்
தோற்றமென்பது அறிந்துங் கூட மலமறைப்பினால் உண்மை
யென நம்பும்படி செய்வதால் மாயாப் பிரபஞ்சமெனவாயிற்று.
போலி மனிதர்களாகிய லோடிகளிடம் கவிபாடி அலைந்து திரியாது
நினது திருவருட் செல்வத்தை யடையவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்
தார் என்க. இங்கு உதாரணங் காண்க.

“கலைகற் கினுமென் கவிபா டினுமென்
நிலைகற் கினுமென் நினைவந்துணராக்
கொலைகற் றிடுவோர் கொடுவஞ் சுகமா
மலைகட் டறவென்றருள்வாய் குகனே.”

—கந்தரனுபூதி

“மனிதரிலே பறவையுண்டு விலங்குண்டு கல்லுண்டு மரமுமுண்டு
மனிதரிலும் நீர்வாழுஞ்சாதி யுண்டு அநேககுலமனி தருண்டு
மனிதரிலே மனிதருண்டு வானவரும் மனிதராய் வருவதுண்டு
மனிதரிலே பிறப்பறுக்கவருவதே முத்தியென வகுத்தார்மேலோர்”

—சிவஞானபோதம்

26. தனத்தந் தானன தானன தானன
தனத்தந் தானன தானன தானன
தனத்தந் தானன தானன தானன—தன தான

அனிச்சங் கார்முகம் வீசிட மாசறு
துவட்பஞ் சானத டாகம்வி டாட்ட
அனத்தின் துளிகு லாவிய சீரடி மடமாஞர்
அருக்கன் போலொளி வீசிய மாமர
கதப்பைம் பூணணி வார்முலை மேல்முகம்
அழுத்தும் பாவியை ஆவியி டேறிட நெறிபாரா
வினைச்சண் டாளனை வீணனை நீணிதி
தனைக்கண் டாணவ மானநிர்முடனை
விடக்கண் பாய்நுகர் பாழனை யோர்மொழி பகராதே

விகற்பங் கூறிடு மோகவி காரனை
 அறத்தின் பாலொழு காதமு தேவியை
 விளித்துன் பாதுகை நீதர நானருள் பெறுவேனோ
 முனைச்சங் கோலிடு நீலம கோததி
 அடைத்தஞ் சாதஇ ராவண னீள்பல
 முடிக்கன் றோர்களை யேவுமி ராகவன் மருகோனே !
 முனைக்குஞ் சீதநி லாவொட ராவிரி
 திரைக்கங் காந்தி தாதகி கூவிள
 முடிக்குஞ் சேகரர் பேரரு ளால்வரு முருகோனே !
 தினைச்செங் கானக வேடுவ ரானவர்
 திகைத்தந் தோவென வேகணியாகிய
 திறற்கந் தாவளிநாயகி காமுறும் எழில்வேலா !
 சிறக்குந் தாமரை யோடையின் மேடையில்
 நிறக்குஞ் சூழ்வளை பால்மணி வீசிய
 திருச்செந் தூர்வரு சேவக னேசரர் பெருமானே !

(ப-ரை) முனைசங்கு ஒலிடும் - போர்முனையில் சங்கங்களின்
 நாதம் பரவும்படியாக, நீலம்மகோததி அடைந்து - நீலவண்ண
 மமைந்த பெருங்கடலடைத்து, அஞ்சாத இராவணன் - யாருக்கும்
 பயப்படாத பலசாலியாகிய இராவணனது, நீள்பலம் முடிக்கு-
 மிகவும் வலிமை பொருந்திய பத்துத் தலைகளையும் சேதிக்கும்படி-
 யாக, ஓர் கணையவும் - ஒப்பற்ற பாணப்பிரயோகம் செய்த, இரா-
 கவன் மருகோனே - இராமபிரானது மருகனே ! முனைக்கும் சீத
 நிலா வொடு - உதிக்கும் குளிர்ந்த சந்திர பிறையுடன், அராவிரி-
 சர்ப்பங்களையும், விரிதிரை - அலைகளையுடைய, கங்காந்தி-கங்கை
 யாகிய புனலையும், தாதகி கூவிளம் - ஆத்திமலரையும் வில்வதனத்-
 தையும், முடிக்கும் சேகரர் - முடிக்கின்ற சடாமகுடத்தையுடைய

சிவபெருமானது, பேரருளால் வருந் - பெருங்கருண விசேடத் தால், வந்தருளிய, முருகோனே - முருகப்பெருமானே ! தினை செம்கானக - தினைக்கதிர்வினையும் செம்மைபொருந்திய கானகத்தி னிடமாக வாழும், வேடுவர் ஆனவர் - குறவர் குலத்தாராகியவர், திகைத்து-பிரமித்து, அந்தோ எனமயங்கி-அதிசயம் என்பதாகப் புத்தி மருட்சியடையும்படி, கணிஆகிய திறல்கந்தா-வேங்கை மர மாய் நின்ற வல்லவனாகிய கந்தக்கடவுளே ! வளி நாயகி - வள்ளி யம்மையார், காமுறும்-காதலிக்கின்ற, எழில் வேலா-சுந்தர வடி வமைந்த வேலோனே ! சிறக்கும் தாமரை ஓடையில் - மென்மையுடைய தாமரை மலர்கள் பூக்கின்ற ஓடைகளிலும், மேடையில் - மேட்டுப்புறங்களிலும், நிறக்கும் சூல்வளை - சித்திரமிசைந்த நிறங் களை யுடையதும் சுருவுற்றதுமான சங்கினங்கள், பால் மணிவீசிய- வெண்ணிற ஒளிபுள்ள முத்துக்களை வீசுகின்ற, திருச்செந்தூர்வரு சேவகனே - திருச்செந்தூர் என்னும் பதியில் எழுந்தருளியுள்ள ஐயனே ! சுரர்பெருமானே - தேவர்களுக்கு நாயகனாகிய பெரு மானே ! அனிச்சம் - அனிச்ச மலரும், கார்முகம் வீசிட மாசு அறுதுவள் பஞ்சு - கொட்டும் வில்லினால் அடிக்கப்பட்டு வீசப் பெறுவதால் குற்றமில்லாத மென்மையதாகிய பஞ்சும், ஆன தடாகம் விடா - தன் மனதிற்குகந்த தடாகத்தை விட்டு நீங்காத, மட அனத்தின் தூவி - அழகிய அன்னப் பட்சியின் மிருதுவா யுள்ள சிறகினின்றும் சூலாவிய சீர் அடி மடமானார் - பிரகாசிக் கின்ற அழகிய பாதங்களையுடைய மாண்ப்போன்ற மருண்ட பார்வையையுடைய பெண்களது, அருக்கன்போல் ஒளி வீசிய - சூரியன்போன்று ஒளி வீசுகின்ற, மா மரகத - பெருமை தங்கிய மரகத மணிகள் பொதிந்த, பைம்பூண் - அழகிய ஆபரணங்களை, அணி - புனைந்துள்ள, வார்முலைமேல் - நிமிர்ந்து நேர்மையுள்ள கொங்கைகளின் மீது, முகம் அழுத்தும் பாவியை - முகத்தை அழுந்தச் செய்யும் பாவியேனை, ஆவி - சிவனானது, ஜீடேறிட நெறிபாரா - உய்வதற்குரிய நன்னெறியை நாடாத, வினைச்

சண்டாளனை-திவினைகளைச் செய்து சண்டாளத் துவமுடையேனை, வீணனை - சென்மத்தை வீணை கழிக்கின்றவனை, நீள் நிதிதனைக் கண்டு - பெருஞ் செல்வத்தைக் கண்டு, ஆணவமான நிர்மூடனை - அகங்காரங்கொண்டு நடிக்கு மியல்புள்ள முழு மூடனேனை, விடக்கு - புலாலை, அன்பாய் நுகர் - பிரீதியுடன் புசிக்கின்ற, பாழனை - (சென்மத்தை) பாழாக்கியுள்ள அடியேனை, ஓர் மொழி பகராதே - நினது சடாட்சரமாகிய மந்திர முறையை உச்சரியாமல், விகற்பம் கூறிடும் மோகவிகாரனை - சந்தேக விபரீதங்களைப் பேசுகின்ற மோக விகாரமுள்ளவனை, அறத்தின்பால் - தரும நெறியில், ஒழுகாத முதேவியை - நடக்க வியலாத துன்மதியேனை, விளித்து - அழைத்து, உன் - நினது, பாதுகை நீதர - பதுகையை அடியேன் முடியிற் சூடும்படியாக, நான் அருள் பெறுவேனோ - நினது கிருபையை அடைவேனோ? அடையும்படி அருளவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேன் அறிவீனத்தால் அகங்கார முற்றுப் பற்பல தீயகாரியங்களைச் செய்துள்ளவனாயினும் நின்னைச் சரணடைந்துள்ளேன், எனது குற்றங்களை மன்னித்து நினது பதகமலங்களை எளியேனது சென்னியிற் சூடும்படி ஞானச் செல்வத்தை அருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) மனம் தீயவழியிற் செல்லாது நன்னெறி யடைய வேண்டுமென்பதை இப்பாடல் விளக்குவதாகும். உதாரணங்காண்க.

“குலம்பொல்லேன் குணம்பொல்லேன் குறியும்பொல்லேன்
குற்றமே பெரிதுடையேன் கோலமாய்
நலம்பொல்லேனான் பொல்லேன் ஞானியல்லேன்
நல்லாரோடிசைந்திலேன் நடுவேநின்ற
விலங்கல்லேன் விலங்கலா தொழிந்தேனல்லேன்
வெறுப்பனவு மிகப்பெரிதும் பேசவல்லேன்

இலம்பொல்லேன் இரப்பதே யீயமாட்டேன்
என்செய்வான் றேன்றினேன் ஏழையேனே

—திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்—

“குலத்திடையுங்கொடிய நெருகுடித்தனத்துங் கொடியேன்
குறிகளிலுங்கொடியனன் றிக்குணங்களிலுங் கொடியேன்
மலத்திடையே புழுத்தசிறு புழுக்களிலுங் கடையேன்
வன்மனத்துப் பெரும்பாவி வஞ்சநெஞ்சப் புலையேன்
நலத்திடையோ ரணுவளவும் நண்ணுகிலேன் பொல்லா
நாய்க்கும் நகைதோன்றநின் மேன்பேய்க்கு மிகவிழிந்தேன்
நிலத்திடையோ னேன்மிறந்தே னின்கருத்தையறியேன்
நிர்க்குண னேநடராசநி புணமணிவிளக்கே.”

—இராமலிங்கசுவாமிகள்—

27. தனனாத் தனன தனனாத் தனன

தனனாத் தனன—தனதான

நிலையாப் பொருளை யுடலாகக் கருதி

நெடுநாட் பொழுது

மவமேபோய்

நிறைபோய்ச் செவிடு குருடாய்ப் பிணிகள்

நிறைவாய்ப் பொறிகள்

தடுமாறி

மலநீர்ச் சயன மிசையாப் பெருகி

மடிவேற் குரிய

நெறியாக

மறைபோற் றரிய வொளியாய்ப் பரவு

மலர்தாட் கமல

மருள்வாயே!

கொலைநாட் டவுணர் கெடமாச் சலதி

குளமாய்ச் சுவற

முதுகுதம்

குறிபோய்ப் பிளவு படமேற் கதுவு

கொதிவேற் படையை

விடுவோனே!

அலைவாய்க் கரையின் மகிழ்சீர்க் குமர

அழியாப் புரித

வடிவாகும்

அரனார்க்கதித பொருள்காட் டதிப

அடியார்க் கெளிய

பெருமானே !

(ப-ரை) கொலை காட்டும். கொல்லும் தொழிலையே இயற்கையாகப் புரிகின்ற, அவுணர் கெட - அசுரர்கள் கெட்டழியும்படியும், மாசலதி - பெருமை தங்கிய சமுத்திரமானது, குளமாய்சுவற - ஒரு சிறிய குளம் போன்று நீர்வற்றி வறளவும், முதுகுதம் - மாயையினால் முதிர்ந்து தோன்றிய மாமரமானது, குறி போய் பிளவுபட - அதன் சொருப இலட்சணம் ஒழிந்து இருகூறுகப் பிளவுண்டாகு மாறும், மேல் கதுவு - யாவற்றையும் தகிக்கத்தகுந்த, கொதிவேல் படைபை - அக்கினிச் சுவாலையையுடைய வேலாயுதத்தை, விடுவோனே - பிரயோகிப்பவனே! அலைவாய்க் கரையின் - திருச்சீரலைவா பென்னும் செந்திலம்பதியில், மகிழ்சீர் குமர - மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்தருளியுள்ள குமரக்கடவுளே! அழியாப்புரித வடிவாகும் - சாசுவதமா யுள்ளவரும் பரிசுத்த வடிவினரு மாகிய, அரனார்க்கு - சிவபிரானுக்கு, அதித பொருள் காட்டு அதிப - முடிவான ஒப்பற்ற ரகசியப் பொருளைப் போதித்தருளிய நாதனே! அடியார்க்கு - மெய்யன்பர்கட்கு, எளிய பெருமானே - நினைத்த மாத்திரத்தில் தோன்றி கிருபை பாலிக்கின்ற பெருமானே! நிலையாப்பொருளை - நிலையில்லாத போக போக்கியமாகிய செல்வப் பொருளை, உடலா(க)கருதி - நித்யமான உடைமையெனவெண்ணி, நெடுநாள் பொழுதும் - சரீரத்தோடு கூடியுள்ள நீண்ட காலப் பொழுதும், அவமேபோய் - வீணே கழிந்துபோய், நிறைபோய் - மனோதையம் நீங்கி, செவிடு குருடாய் - காது செவிடாகவும் கண்குருடாகவும் பெற்று, பிணிகள் நிறைவாய் - உடலெங்கும் வியாதிகள் நிறைந்து, பொறிகள் தடுமாறி - இந்திரியங்கள் யாவும் நிலை தளர்ந்து, மலநீர் - மலசலமானவை, சுயனமிசையாய் பெருகி -

திருப்புகழ் விருத்தியுரை 117

படுக்கையிலேயே கழிந்து பெருகி, மடிவேற்கு - மரண அடைய
மியல்புள்ளவனாகிய அடியேனுக்கு, உரிய நெறியாக - உய்வதற்
குரிய வழியாக, மறைபோற்ற அரிய வேதங்களும் புகழுதற்கரிய
தன்மை வாய்ந்த, ஒளியாய் பரவு - சுயம் பிரகாச மயமாகிய,
மலர் தாட்கமலம் - செந்தாமரை மலர்போன்ற சரண கமலங்களை,
அருள்வாயே - தந்தருளவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! வேதரகசியத்தைச் சிவபெருமானுக்
குபதேசம் புரிந்த குருநாதனே! பற்பல பிணிகளுக் குறைவிட
மாகி முடிவில் மரணமடையு மியல்பையுடைய அடியேன் நிலை
யில்லாத செல்வப் பொருளை அறியாமையால் உண்மையென
வெண்ணி வீணே காலங் கடத்துவது மென்மேலும் பிறவிக்குரிய
மார்க்க மாதலின் அவ்விதம் நேராதவாறு நினது சரண கமலங்
களைத் தந்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் யாக்கை நிலையில்லாததைக் குறிப்ப
தாகும்.

“முதற்சங் கமுதூட்டும் மெய்குழலார்தம்மை
நடுச்சங்கம் நல்விலங்கு பூட்டும்—கடைச்சங்கம்
ஆம்போது ஆதும் அம்மட்டோ விம்மட்டோ
நாம்பூமி வாழ்ந்த நலம்”

—பட்டினத்தடிகள்

புன்னுனிமே லீர்போ நிலையாமை யென்றெண்ணி
யின்னினியே செய்க வறவினை—யின்னினியே
நின்ற றிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்
சென்ற னெனப்படுத லால்.”

—நாலடியார்

“நில்லாத வற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை”

—நாயனார்

28. தத்தனன தானதன தத்தான
தத்தனன தானதன தத்தான
தத்தனன தானதன தத்தான—தனதான
சத்தமிசு மேமுகட லைத்தேனை
யுற்றமது தோடுகளை யைப்போர்கொள்
சத்திதனை மாவினவடு வைக்காவி தலைமீது
தக்கமணம் வீசுகம லப்புவை
மிக்கவினே வானநடு வைச்சிறு
தத்துகளும் வானையடு மைப்பாவு விழிமாதர்
மத்தகிரி போலுமொளிர் வித்தார
முத்துவட மேவுமெழில் மிக்கான
வச்சிரகி ரீடநிகர் செப்பான தனமீதே
வைத்தகொடி தானமயல் விட்டான
பத்திசெய ஏழையடி மைக்காக
வச்சரமயில் மீதிலினி யெப்போது வருவாயே!
சித்ரவடி வேல்பனிநு கைக்கார
பத்திபுரி வோர்கள்பனு வற்கார
திக்கினு நடாவுபுர விக்கார குறமாது
சித்தஅநு ராககல விக்கார
துட்டஅசு ரேசர்கல கக்கார
சிட்டர்பரி பாலலனி தக்கார அடியார்கள்
முத்திபெற வேசொல்வச னக்கார
தத்தைநிகர் தூயவனி தைக்கார
முச்சகர்ப ராவுசர ணக்கார இனிதான

முத்தமிழை யாயும்வரி சைக்கார
பச்சைமுகில் தாவுபுரி சைக்கார
முத்துலவு வேலைநகர் முத்தேவர் பெருமானே!

(ப-ரை) சித்திர வடிவேல் - சிறப்பு மிகுந்ததும் கூர்மை தங்கியதுமான வேலாயுதத்தையும், பன்னிரு கைக்கார - பன்னிரண்டு திருக்கரங்களையு முடையவனே! பத்தி புரிவோர்கள் - நினது சரண பங்கயங்களில் (சன்மார்க்க நியமமுடன்) அன்பு சாதிக்கும் அடியார்களது, பனுவற்கார - புகழ்மலை யணிந்துள்ளவனே! திக்கினும் - எட்டுத் திசைகளிலும், நடாவு புரவிக் கார - வேகமுடன் செல்லுகின்ற நீலாம்பரியை யுடையவனே! குறமாதா - வேடர் குலப்பிடியாகிய வள்ளினாயகியாரது, சித்த அநுராக - மனோகர மிசைந்து நடக்கும், கலவிக்கார - லீலா விநோதனே! துட்ட அசுரேசர் - கொடிய தீயவனாகிய அசுரர் தலைவன் சூரபன்மனது, கலகக்கார - மனம் கலங்கும்படி வாய்ந்துள்ளவனே! சிட்டர் பரிபால லளிதக்கார - நல்லவர்களாகிய தொண்டர்களை ரட்சிக்கின்ற இன்ப நாயகனே! அடியார்கள் - நின்னைச் சரணடைந்த பக்தர்கள், முத்திபெற - (ஏ-அசை) முத்திப்பேற்றை யடைவதற்கு, சொல் வசனக்கார - சடாட்சர மந்திரமா யுள்ளவனே! தத்தைநிகர் - கிளியை நிகர்த்த, தூய - பரிசுத்த தன்மை வாய்ந்த, வனிதைக்கார - தெய்வயானை நாயகி சமேதரே! முசகர் - மூவுலகத்தவரும், பராவு - வணங்குதற்குரிய, சரணக்கார - பாத தாமரைகளை யுடையவனே! இனிதான - இன்ப மயமான, முத்தமிழை - மூன்று விதமாயுள்ள தமிழின் துண்மைகளை, ஆயும்-ஆராய்ந்துரைக்கும் நிலையாயுள்ள, வரிசைக் கார - மேன்மை தங்கிய புலவோனே! பச்சை முகில் தாவு - பசுமை நிறம் பொருந்தியுள்ள முகிலினங்கள் பரவுகின்ற, புரிசைக் கார - உயர்ந்துள்ள மதில் சூழ்ந்த கோயிலை யுடையவனே! முத்து

உலவு - முத்துமணிகள் ஒளிருகின்ற, வேலைநகர் - சமுத்திரத்தி
 னோரமாகிய திருச்சீரலைவா யென்னும் செந்திலம்பதியில், முத்
 தேவர் பெருமானே - மும்மூர்த்திகட்கும் முதல்வனாக எழுந்தருளி
 யுள்ள பெருமானே! சத்தமிகும் - (இடி முழக்கம்போன்று)
 பேரொலி எழும்பு மியல்பினதாகிய, எழுகடலை - ஏழு சமுத்திரங்
 களையும், தேன்-(ஐ-சாரியை) உற்ற மதுதோடு கணையை - தேன்
 சொரிகின்ற அசோக மலராகிய மன்மத பாணத்தையும், போர்
 கொள் - சமர் செய்வதற்குரிய வேலாயுதத்தையும், மாவின்
 வடுவை - மாவின் வடுவாகிய இளம்பிஞ்சின் சாயலையும், காவிதனை
 மீறு - காவியைக்காட்டிலும் மிக்க நிறமுடையதாகி, தக்க மணம்
 வீசு - தகுந்தபடி பரிமாள்ங் கமழுகின்ற, கமலப்பூவை - செந்
 தாமரை மலரையும், மிக்க - முதிர்ந்து, விளைவான கடுவை -
 விளைந்து விஷத்தையும், சீறு தத்து உகளும் - கோபத்துடன்
 பாய்ந்து குதிக்கின்ற, வாளை - வாளை மீளையும், அடு - எதிர்த்து
 வெற்றியடையத் தக்கவைகளும், மைபாவு - அஞ்சன மை தீட்டப்
 பெற்றதுமான, விழிமாதர் - கண்களையுடைய நங்கையரது, மத்த
 கிரி போல் - (உம்-அசை) உன்மத்தமாகிய மலைபோன்று, ஒளிர் -
 விளங்குகின்ற, வித்தாரம் - பருமனும், முத்துவடம் மேவும் -
 முத்துச் சரங்கள் பொருந்தியுள்ளதும், எழில் மிக்கான - அழகு
 மிகுந்துள்ள, வச்சிர கிரீடனிகர் - வயிரங்களிழைத்த மகுடம்
 போன்றவைகளும், செப்பான - கடைந்தெடுத்த சிமிழெனும்படி
 யான, தனம் மீது - (ஏ-அசை) கொங்கைகளாகிய தனபாரங்
 களின் மீது, வைத்த கொடிதான - ஆசை வைத்துள்ள கொடுந்
 தன்மையாகிய, மயல்விட்டு - மயக்கத்தை விலக்கி, ஆன பத்தி
 செய - முத்திப்பேற்றை யடைவதற்கான பத்திரெறியை (அடி
 யேன்) அடைவதற்காக, ஏழை அடிமைக்காக - அறிவில்லாதவ
 னாகிய நினது அடிமையின்பொருட்டு, வச்சிர மயில்மீது - பசுமை
 கிறம் பொருந்தியதாயுள்ள மயில் வாகனத்தின்மீது, இனி

எப்போது வருவாய்-(ஏ-அசை) இனிமேல் எப்பொழுது வந்தருள் புரிவாய், ஏ-று.

(க-ரை) ஹே செந்திலாதிபா! அடியார் மிடிதீர்க்கும் பெருமானே! முத்தமிழ் நாதனே! அடியேன் மங்கையராசையில் ஈடுபடாது சன்மார்க்க முறையில் நினது சரண கமலங்களையே சிந்திக்கத்தக்கதான பக்தி சாதனத்தைத் தந்தருளி தெரிசன மளிக்கவேண்டும், என்பதாகும்.

(வி-ரை) முசகர் - மூன்று சகங்களாகிய உலகங்க ளாகுமென்க. முத்தமிழை ஆயும் வரிசைக்கார - சங்கப் புலவர்களின் கலகந் தீர்த்து சாந்தியளிக்கும் காரணமாகச் செட்டிகுலத்தில் ஊமைப் பிள்ளையாகத் தோன்றி சங்கத்தார் இயற்றியுள்ள முத்தமிழ் நூல்களையும் செவியுற்று அப்பிள்ளையானது சிரக்கம்பம், ஆனந்தபாஷ்ப முதலிய ஜாடைகளைக் காட்டி நூற்களின் தன்மைகளை விளக்கியருளியதையே இந்தப் பதங்கள் விளக்குவனவாகும். கடல், வேல், தாமரை மலர், மாவடு முதலிய உபமானங்கள் மங்கையரின் கண்களுக்கு உவமையாகும். சுவாமிகள் பெண்கள் மீதுள்ள மையலைத் தவிர்க்க முடியாத நிமித்தமாக முருகப் பெருமானைப் பிரார்த்திப்பது இயல்பாகும். காம இச்சையென்பது உடலிற் றேன்றுகின்ற உணர்ச்சியாதலின் எவரையும் டிடிக்கிறதென்பதற்குச் சான்றாக இங்கு உதாரணங் காண்க.

தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரவையாரைக் கண்டு மையல் கொண்டதுபற்றி பெரிப புராணம்,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவனை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
வற்புதமோ சிவனருளோ வறியேனென் றதிகயித்தார்.”

“ஓவியநான் முகனெழுத வொண்ணுமை யுள்ளத்தான்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ

மூவுலகின் பயனாகி முன்னின்ற தெனரினைந்து
நாவலர்கா வலர்நின்றூர் நடுநின்றூர் படைமதனார்.”

பட்டினத்தடிகள்

“சீறும் வினையது பெண்ணுருவாகித் திரண்டுருண்டு
கூறுமுலையு மிறைச்சியு மாகிக் கொடுமையினற்
பீறுமலமு முதிரமுஞ் சாயும் பெருங்குழிவிட்
டேறுங்கரை கண்டிலே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே.”

29. தான தன தான தானந்த தானந்த
தான தன தான தானந்த தானந்த
தான தன தான தானந்த தானந்த—தன தான

மூளும்வினைசேர மேல்கொண்டி டாஐந்து
பூதவெகுவாய மாயங்கள் தானெஞ்சில்
மூடிநெறிநீதி யேதுஞ்செ யாவஞ்சி யதிபாச
மோகரினைவான போகஞ்செய் வேனண்டர்
தேடஅரிதாய ஞெயங்க ளாய்நின்ற
மூலபர யோக மேல்கொண்டி டாரின்ற துளதாகி
நாளுமதிவேக கால்கொண்டு தீமண்ட
வாசியன லாடு போயொன்றி வானின்க
னாமமதிமீதி லாறுங்க லாஇன்ப அமுதூறல்
நாடியதன்மீது போய்நின்ற ஆனந்த
மேலைவெளியேறி நீயின்றி நானின்றி
நாடியினும்வேறு தானின்றி வாழ்கின்ற தொருநாளே
காளவிடமுணி மாதங்கி வேதஞ்சொல்
பேதைநெடுநீலி பாதங்க ளால்வந்த
காலன்விழமோது சாமுண்டி பாரம்பொ டனல்வாயு

காதிமுதிர்வான மேதங்கி வாழ்வஞ்சி
 ஆடல்விடையேறி பாகங்கு லாமங்கை
 காளிநடமாடி நாளன்பர் தாம்வந்து தொழுமாதா
 வாளமுழுதாளு மோர்தண்டு ழாய்தங்கு
 சோதிமணிமார்ப மாலின்பி னாளின்சொல்
 வழுமுமுமைமாத சான்மைந்த னேயெந்தை யினையோனே!
 மாசிலடியார்கள் வாழ்கின்ற லூர்சென்று
 தேடிவினையாடியேயங்ஙனே நின்று
 வாழுமயில் வீரனே செந்தில் வாழ்கின்ற பெருமாளே !

(ப-ரை) காளவிடம் - ஆலகாலவிடத்தை, ஊணி - உண்ட
 வரும், மாதங்கி - மதங்க முனியின் மகளாயுதித்தவரும், வேதம்
 சொல் - வேதங்கள் போற்றுகின்ற, பேதை - சத்தி எனவும், நெடு
 நீலி - மாட்சியுள்ள நீலவண்ணமுடைய துர்க்கை எனவும், வந்த
 காலன் விழ - சினமுற்று வந்த கூற்றுவன் நிலையழிந்து விழும்படி
 யாக, பாதங்களால் - திருவடிகளால், மோது சாமுண்டி - உதைத்து
 வீழ்த்திய காளி எனவும், பார் அம்பொடு அனல் வாயுகாதி முதிர்
 வானம் - மிருதிவி, அப்பு, அக்கினி, காற்று, சூரிய சந்திராதி
 கோள்கள் பிரகாசிக்கின்ற ஆகாயமாகிய பஞ்சமகா பூதங்களிடத்
 தும், தங்கி வாழ்வஞ்சி - வியாபகமா யுள்ளவரையும், ஆடல் விடை
 ஏறி - ஓய்யார நடையையுடைய இடபவாகனத்தி லேறுகின்ற
 சிவபிரானது, பாகம் குலாம் மங்கை - வாம பாகத்தினிடமாக
 அளவளாவி மருவியுள்ள பார்வதியும், காளி நடமாடி - பத்திரகாளி
 வடிவுடன் நிர்த்தனம் புரிந்துள்ள தேவியும், நாள் அன்பர் - அனு
 தினமும் மெய்யன்பர்கள், தாம் வந்து தொழும் மாதா - தொண்டு
 புரிந்து தாமாக வந்து துதி புரியத்தக்க கௌரியும், வானம் முழு
 தும் ஆளும் - சமஸ்த உலகங்களடங்கிய சக்கரவானத்தை ரட்சிக்
 கின்றவராகிய, ஓர் தண் துழாய் தங்கு - நிகரற்றதும் குளிருந்

தன்மையுள்ளதுமான துளபமாலையையுடைய, சோதி மணிமார்ப -
 பிரகாசிக்கும் அழகிய மார்பகத்தையுடைய, மாலின் - மகா
 விஷ்ணுவினது, பின்னாள் - இளைய சகோதரியும், இன்சொல்
 வாழும் - இனித்த மொழியையுமுடையவளாகிய, உமை மாதரான் -
 உமாதேவியாரது, மைந்தனே - செல்வனே! எந்தை இளை
 யோனே - எமது சுவாமியாகிய முருகப்பெருமானே! மாசு இல்
 அடியார்கள் - களங்கமற்ற நெஞ்சம்படைத்த மெய்யன்பர்கள்,
 வாழ்கின்ற - வாசஞ் செய்கின்ற, ஊர்தேடி சென்று - ஊர்கள்
 தோறும் அவர்கள் (கருத்தின்படி) சென்று, விளையாடி-(ஏ-அசை)
 (கருணைந்த மயமான) அற்புதகரமாகிய திருவிளையாடல் செய்து,
 அங்கனே நின்று - அங்கங்கு நிலவரமாய், வாழும்-வசித்தற்குரிய,
 மயில்வீரனே - மயில்வாகனத்தையுடைய திண்ணியனே! செந்
 தில் வாழ்கின்ற பெருமானே - செந்திலம் பதியில் கோயில்
 கொண்டருளிய பெரியோனே! மூளும் விணைசேர - கூட்டி
 வைக்கின்ற விணைகள் சேரவும், மேல் கொண்டிடா - ஒன்றை
 யொன்று மிஞ்சதலில்லாத, ஐந்துபூத வெகுவாய - பிருதிவியாதி
 யாகிய ஐந்துபூத மிக்கதாகிய, மாயங்கள் தானெஞ்சில்மூடி - தீய
 குணங்கள் அடியேன் மனத்துள் கவிந்து, நெறிநீதி - சன்மார்க்
 கமான நியாயமுறைகள், ஏதும்செயா-யாதொன்றும் செய்யாது,
 அதிபார வஞ்சி - மிகவும் வருத்துதற்குரிய பெண்களது, மோகம்
 நினைவான - காம இச்சைப்பிலே கருத்தைச் செலுத்தி, போகம்
 செய்வேன் - கலவி யின்பத்தை யனுபவிப்பவனாகிய அடியேன்,
 அண்டர் தேட அரிது ஆகிய - பிரமேந்திராதி தேவர்களும் தேடி
 யறிவதற்கரியதாகிய, ஞேயங்களாய் நின்ற - மெய்ஞ்ஞானத்
 தாலுணரத் தருந்த வஸ்துவாக நிற்பதும், மூலபரயோகம் மேல்
 கொண்டிடா நின்ற - மூலாதார முதலிய ஆருதாரங்களிலும்
 பொருந்துகின்ற அட்டாங்கயோக பரமாக யமர்ந்து, அது -
 அந்தப் பரம் பொருள், உளது ஆகி - நிலைபெற்றுள்ளதாகி,
 காணும் - நாள்தோறும், அதிவேக கால்கொண்டு - மிக்க வேகமாக

உட்செல்லுகின்ற கும்பகமாகிய சுவாசத்தைக்கொண்டு, தீமண்ட-
மூலாக்கினியானது சுவாலிக்க, வாசி அனலூடுபோய் ஒன்றி -
சுவாசமானது சுழுமுனை யினூடு அக்கினியிற் பொருந்துவதாகி,
வானின்கண் - அதற்கப் பாலுள்ள வெளியினிடமாக, தாம மதி
மீதில் ஊறும் - பூரண சந்திரனிடமிருந்து ஊறுகின்ற; கலா இன்ப
அமுதாறல் நாடி - அமுதகலையாகிய இன்னமுத வூற்றைக் கருதித்
தேடி, அதன் மீது போய்நின்ற - அதின் மீது சென்று நிற்பதாகிய,
ஆனந்த மேலை வெளி - ஆன்ம சாட்சாத்தகரமான பரவெளி யாகிய
நிலையில் மர்ந்து, நீயின்றி நானின்றி நாடி - நீயும் நானும் ஒன்றே
யாகுமென்கிற அறிவானந்த சொரூப நிலை கொண்டு நோக்கி,
இன்னும் வேறுதான் இன்றி - இனியும் வேறில்லை யென்பதை
யுணர்ந்து, வாழ்கின்றது ஒரு நாளே-நித்தியானந்த வாழ்வை யடை
வதும் ஒரு நாளே எ-று.

(க-ரை) ஹேமருகா! பரமாத்மாவாகிய நீயும் நானும் ஒன்றெ
னுந்தன் மையதாகிய அறிவானந்த நிலையையடையும்படி கிருபை
செய்யவேண்டுமென்பதை விளக்குவதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் ஜீவபிரஹ்ம ஐக்கியத்தைப் பற்றிய
தென்க. ஞானயோக சாதனங்களால் பரமாத்மாவுடன் கலந்
திருத்தலை யுணர்த்துவதாகும். திருவருளாகிய பரமானந்த போத
நிலையடையும் பிரார்த்தனையுமாகும்.

“ஆனந்தமான அருளை யறிந்தபின்
தானந்த மாகுமவர்க்கு

—ஒளவைக்குறள்

“தேனுந் தெள்ளியவமுதமுங் கைக்கும்நின்
றிருவருட்டேனுண்டே
யானும்நீயுமாய்க் கலந்துறவாடுநா
ளெந்தநாளறியேனே.”

—அருட்பா

“பூதமுங்கரணம் பொறிகளோடைந் தும்பொருந்திய
 குணங்களோர் மூன்றும்
 நாதமுங் கடந்தவெளியிலே நீயும் நானுமாய்
 நிற்கும் நாளுளதோ
 வாதமுஞ் சமயபேதமுங் கடந்த மனோலய
 விற்ப சாகரமே
 ஏதுமொன்றறியேன் யாவும்நின் செயலே
 இறைவனே யேகநாயகனே.”

—பட்டினத்தடிகள்

30. தனனதன தந்த தானதன
 தனனதன தந்த தானதன
 தனனதன தந்த தானதன—தன தான

உத்தியறல் மொண்டு சூல்கொள்கரு
 முகிலெனஇ ருண்ட நீலமிக
 வொளிதிகழு மன்ற லோதிநரை பஞ்சுபோலாய்

உதிரமெழு துங்க வேலவிழி
 மிடைகடையொ துங்கு பீழைகரு
 முடைதயிர்பி திரந்த தோஇதென வெம்புலாலாய்

மதகாட தந்தி வாயினிடை
 சொருகு பிறைதந்த சூதுகளின்
 வடிவுதரு கும்ப மோதிவளர் கொங்கைதோலாய்

வனமழியு மங்கை மாதர்களி
 னிலைதனையு ணர்ந்து தாளிலுறு
 வழியடிமை யன்பு கூருமது சிந்தியேனோ?

இதழ்பொதிய விழ்ந்த தாமரையின்

மணவறைபு குந்த நான்முகனு

மெறிதிரைய லம்பு பாலுததி

நஞ்சராமேல்

இருவிழிது யின்ற நாரணனு

முமைமருவு சந்த்ர சேகரனு

மிமையவர்வ ணங்கு வாசவனும்

நின்றுதாமும்

முதல்வசக மைந்த பீடிகையி

லகிலசக அண்ட நாயகிதன்

முகிழ்முலைசு ரந்த பாலமுத

முண்டவனே !

முளைமுருகு சங்கு வீசியலை

முடுகிமைத வழ்ந்த வாய்பெருகி

முதலிவரு செந்தில் வாழ்வுதரு

தம்பிரானே !

(ப-ரை) பொதி இதழ் - குவிந்து நெருங்கியுள்ள அரும்பின் இதழ்கள், அவிழ்ந்த தாமரையின் - விரிந்த கமல மலரின், மண அறை புகுந்த - பரிமளமுடைய பொகுட்டில் உறைகின்ற, நான்கு முகனும் - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமேதேவனும், திரை எறி அலம்பு - அலைகள் மோதிப் பேரொலி இசைக்கின்ற, பால் உததி - பாற்கடலினிடமாக, நஞ்சு அராமேல் - விடத்தையுடைய சர்ப்பத்தின் மீது, இரு விழிதுயின்ற நாரணனும் - இரண்டு நேத்திரங்களையும் மூடியோக நித்திரை புரிகின்ற நாரணனும், உமைமருவு - பார்வதி சமேதராகிய, சந்த்ர சேகரனும் - மூன்றும் பிறையாகிய சந்திரனை முடியிலணிந்துள்ள சிவபிரானும், இமையவர் வணங்கும் - தேவர்கள் போற்றுதற்குரிய - வாசவனும் - இந்திரனும், நின்று தாமும் - சந்நிதியில் வந்து நின்று தொழுதற்குள்ள, முதல்வ - முழு முதற் பொருளே! சுகமைந்த - சுகானந்த மயமான சிவ பாலகனே! பீடிகையில் - ஆசனத்தில் வீற்றிருந்து, அகில சக அண்ட நாயகி - அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டங் கட்டும் நாயகி

யாகிய பார்வதி யம்மையாரது, தன் முகிழ்முலை சுரந்தபால் அமுதம் - தமது குவிந்த தனங்களிலிருந்தும் சுரந்துள்ள ஞான முதத்தை, உண்டவேளே - அருந்தியகந்தவேளே, அலை - அலைகளானவை, முளை முருகு சங்கு வீசி - கடலினின்று வெளிப்படும் அழகிய வெண்சங்கங்களை கரையினிடமாக வீசப்பெற்று, முடுகிமை தவழ்வாய் பெருகி-எதிர் முகமாக கார்மேகங்கள் தவழ்ந்து வருவனவுடன் பாய்ந்து பரவி, முதல் இவரும் - வானவெளியினுடலாவும், செந்தில் வாழ்வு தருதம்பிரானே - செந்திலம் பதியில் எழுந்தருளியுள்ள கடவுளே! உததி அறல்கொண்டு - கடலினிடமாக நீரைமொண்டு, சூல்கொள் - கருப்பமுற்றுள்ள, கருமுகில் என-கருமை பொருந்திய மேகம் என்று சொல்லும்படி, இருண்ட நீலம் மிக - இருண்டுள்ள நீல நிறமிகுந்துள்ள, ஒளி திகழும் - பளபளப்புடன் விளங்கி, மன்றல் ஓதி - பரிமளமுள்ள கூந்தலானது, நரைபஞ்சுபோல் ஆய் - வெண்ணிறமாகிய பஞ்சைப்போன்று நரைத்தும், உதிரம் எழுதுங்கவேல் - (அ - சாரியை) செவ்வரி பரந்து தோன்றும் உயரியவேல்போன்ற, விழிமிடைகடை ஒதுங்கு பிழைகள் - (உ-ம் - அசை) கண்களில் சிதறுதலாயுண்டாகி கடைக் கண்களில் ஒதுங்குகின்ற பிழைகள், உடைதயிர் பிதிர்ந்ததோ இது என - உடைபட்ட தயிர் சொரிந்ததோ இது வென்னும்படியாக (வெண்மையதாகி) வெம்புலால் ஆய் - வெம்பிய ஊனாகி, மதகரட தந்தி-மதம்பிடித்த சுவடுடைய யானையினது, வாயினிடை சொருகு-வாயினிடத்தே சொருகப்பட்டதுபோலத் தோன்றும், பிறைதந்த சூதுகளின் வடிவுதரு - சந்திர பிறையொத்த தந்தம் சூதாடுங் கருவி இவைகளின் வடிவங்களையும், சும்ப-கலசத்தை நிகர்த்தவைகளும் மோதிவளர் - பருத்து உயர்ந்தவைகளுமான, கொங்கை - தன பாரங்கள், தோல் ஆய்-வெறுந்தோலாக விகாரமடைந்தும், வனம் அழியும் - அழுகும் மாறிப்போகின்ற, மங்கை மாதர்களின் - மங்கையராகிய பெண்களின், நிலைதனை உணர்ந்து - உண்மை நிலையை அறிவினாலுணர்ந்து, தாளில் உறும் - நினது சரண³ கமலங்

களில் உள்ளம் பரவி, வழி அடிமை - முறையுடன் அடியனேன், அன்பு கூடும் அது - அன்பை மிகவும் பாராட்டும் சன்மார்க்கத்தை, சிந்தியேனோ - சிந்திக்கமாட்டேனோ? (சிந்திக்கும் வன்மையை அளிக்கவேண்டும்) எ-று.

(க-ரை) ஹே செந்திலாதிபா! மும்மூர்த்திகளும் வணங்குதற் குரிய மூலகாரணப் பொருளே! அடியேன் நினது சரண கமலங்களில் நீங்காத மெய்யன்புண்டாகும்படி அருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பிரமா, விஷ்ணு இம்மூவரும் முத்தொழிலை யடையும்படி முழு முதற் கடவுளாகிய முருகப் பெருமான் ஆவினன் குடித் தலத்தில் அருள் புரிந்தமையைப் பற்றித் திருமுருகாற்றுப் படையிற் காண்க. ஈதன்றிச் சிவபிரானுக்குப் பிரணவோப தேச குருநாதனாய் மயர்ந்துள்ளது பற்றித் தணிகைப் புராணம் விளக்குவதாகும்.

பெண்களின் மங்கைப் பருவத்தைக் கண்டு மயங்குதற்குக் காரணமாயுள்ள கூந்தலையும், வேல்போன்ற கண்களையும், கலசம் போன்ற கொங்கைகளையும் புகழ்ந்து கூறியதானது அவர்களது விருத்த பருவத்தில் அருவருக்கத்தக்கதாக மாறுதலடைவதை விளக்கிக் காட்டியும் அவ்வித நிலையை மறந்து முருகன் சரணக் கமலங்களில் அன்பு பரவவேண்டும்மென்பதைக் குறித்தாரென்க.

“குடருங்கொழுவங் குருதியு மென்புந்
தொடருநரம்பொரு தோலு—மிடையிடையே
வைத்ததடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று
ளெத்திறத்தா ளீரங்கோதை யாள்.”

—நாலடியார்

31. தந்தன தனந்தனந் தனதனத்
தந்தன தனந்தனந் தனதனத்
தந்தன தனந்தனந் தனதனத்—தனதான

அந்தகன் வருந்தினம் பிறகிடச்
சந்தத மும்வந்துகண் டரிவையர்க்
கன்புரு குசங்கதங் தவிரமுக் குணமான
அந்திபக லென்றிரண் டையுமொழித்
தீந்திரி யசஞ்சலங் களையறுத்
தம்புய பதங்களின் பெருமையைக் கவிபாடிச்
செந்திலை யுணர்ந்துணர்ந் துணர்வுறக்
கந்தனை யறிந்தறிந் தறிவினிற்
சென்றுசெ ருகுந்தடந் தெளிதரத் தணியாத
சிந்தையு மவிழ்ந்தவிழ்ந் துரையொழித்
தென்செய லழிந்தழிந் தழியமெய்ச்
சிந்தைவ ரஎன்றுநின் தெரிசனைப் படுவேனோ?
கொந்தவிழ் சரண்சரண் சரணெனக்
கும்பிடு புரந்தரன் பதிபெறக்
குஞ்சரி குயம்புயம் பெறஅரக் கருமாளக்
குன்றிடி யஅய்ப்பொனின் திருவரைக்
கிண்கிணி கிணின்கிணின் கிணிநெனக்⁰
குண்டல மசைந்திளங் குழைகளிற் ப்ரபைவீசத்
தந்தன தனந்தனந் தனவெனச்
செஞ்சிறு சதங்கைகொஞ் சிடமணித்
தண்டைகள் கலின்கலின் கலிநெனத் திருவான

சங்கரி மனங்குழைந் துருகமுத்
தந்தர வருஞ்செழுந் தளர்நடைச்
சந்ததி சகந்தொழுஞ் சரவணப்

பெருமானே!

(ப-ரை) கொந்து அவிழ் சரண் - பூங்கொத்துகளின் இதழ்
விரிந்து மலர்ந்தன போன்றுள்ள சேவடிகளில், சரண் சரண்
என - அபயம் அபயம் என்று பன்முறை புகன்று, கும்பிடு -
தொழுதிறைஞ்சிடும், புரந்தரன் - இந்திரன், பதிபெற - இழந்துள்ள
தனது நாட்டைப் பெறுவதற்காகவும், குஞ்சரி ரூயம்புயம்பெற -
(தெய்வமகளா யுதித்து) ஐராவதம் என்னும் யானையால் பாது
காக்கப் பெற்ற தெய்வ யானையம்மையினது தனங்கள் நினது
புயங்களை (மருவுதற்கு) பெறுவதற்காகவும், அரக்கர் (உம்-அசை)
அசுரர்கள், மாள - மடிவதற்காகவும், குன்று இடிய - கிரௌஞ்ச
பர்வதம் இடிந்து போவதற்காகவும், அம்பொன்னின் - அழகிய
பொன்னாலாகிய, திருஅரை கண்கிணி - திருவரையில் விளங்கு
கின்ற சதங்கைகள், கிணின் கிணின் கிணின் என - என்று
இன்னிசை யொலிக்கவும், குண்டலம் அசைந்து - மகரகுண்டலங்
கள் ஊசலாடி, பிரபை வீச - ஒளி பரப்பவும், தந்தன தனந்தனம்
தன என செம்சிறு சதங்கை கொஞ்சிட - என்று (நினது சேவடி
களிலணிந்துள்ள) அழகு விளங்கும் சிறு சலங்கைகள் நாதமிசைக்
கவும், மணி தண்டைகள் - நவமணிகளிழைத்துள்ள தண்டைகள்,
கலின் கலின் கலின் என - கலின் கலின் கலின் என்று சப்திக்
கவும், திரு ஆன - பரம ஐஸ்வரியமாகிய, சங்கரி-உமாதேவியார்,
மனம் குழைந்து உருக - உள்ளம் அன்பு கனிந்துருகி, முத்தம் தர -
கொஞ்சுவதற்காக, வரும் - வருகின்ற செழும் தளர் நடைசந்ததி -
செழுமையுள்ள மெல்லிய நடையையுடைய செல்வக் குமரா!
சகம் தொழும் - மூவுலகங்களும் துதிபுரியத் தகுந்த, சரவண
பெருமானே - சரவணத்திற்கேற்றிய கந்தப் பெருமானே! அந்த
கன் வரும் தினம் - (உயிரைக்கவரும்) கூற்றுவன் வருகின்ற

நாள், டிறகிட - டின்னிடவும், சந்ததமும் - எப்பொழுதும், வந்து
கண்டு அரிவையர்க்கு அன்பு உருகு - வந்து மங்கையரை மைய
லுடன் நோக்கிக் காதல்கொண்டு மனம் உருகி விகாரமாகும்,
சங்கதம் தவிர - சம்பந்தம் ஒழியவும், முக்குணம்மாள - சத்துவம்
இராசதம் தாமதம் என்னும் மூன்று குணங்களும் நசிக்கவும்,
அந்திபகல் என்ற - துக்கசுகம் என்கிற, இரண்டையும் ஒழித்து -
மனோசங்கற்பங்களை நீக்கி, இந்திரிய சஞ்சலங்களை அறுத்து-ஐந்து
இந்திரியச் சேட்டைகளால் வரும் சஞ்சலங்களையும் ஒழியச்செய்து,
அம்புய பதங்களின்-நினது தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளின்,
பெருமையை கவி பாடி - பிரபாவங்களைப் புகழ்ந்து துதித்துப்
பாடல்கள் பாடி, செந்திலை உணர்ந்து உணர்ந்து - (நீ கோயில்
கொண்டருளியுள்ள) செந்திலம்பதியை நினைந்து நினைந்து, உணர்வு
உற - உள்ளன்பு பரவ, கந்தனை அறிந்து அறிந்து - பரமாத்மா
வாகிய நின்னை அறிவினால் அறிந்து, அறிவினால் சென்று - அந்த
அறிவின் மயமாகவே சென்று, செருகு தடம் தெளிதர - (ஒன்று
படும்படி) நித்யானந்த சொரூப நிலையை நெருங்கும் நெறியைத்
தெளிவு பெறுமாறு, தணியாத சிந்தையும் - (அடியேனது) இளக்க
மில்லாத மனதும், அவிழ்ந்து அவிழ்ந்து-நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துருகி,
உரைஒழித்து - மௌன நிலையடைந்து, என் செயல் - நான் எனது
என்னும் அகங்காரமமகாரங்கள், அழிந்து அழிந்து அழிய-ஒழிந்து
கெடவும், மெய்சிந்தை வர - மெய்யுணர்வு வுண்டாகுந் தன்மையில்,
என்று - எப்பொழுது, நின் தெரிசனை படுவேனோ - நினது சாட்
சாத்தகாரத்தை அறிவேனோ?

(க-ரை) ஹே பார்வதி புத்திரா! அடியேன் மனோசங்கற்பங்
களை யொழித்து நினது பிரபாவங்களைப் புகழ்ந்து பாடவும்
பரமாத்ம சொரூபமாகிய நின்னை மெய்யுணர்வு கொண்டு தெரி
சனம் புரியவும் அருளல் வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) தமக்கு மரணம் வருமுன் ஐம்புலனாசையையும்
முக்குணங்களாகிய மனோசங்கற்பங்களையும் ஒழித்துப் பரமானந்த

நிலையை அடையவேணு மென்பதையே சுவாமிகள் இப்பாடலில் விளக்கி யுள்ளார். ஆசையே யாவற்றுக்கும் காரணமாதலின் அவ்வாசை யொழிந்தால் மோன நிலை கிடைக்கு மென்பது பற்றிக் கந்தரனுபூதியிலும் விளக்கியிருப்பது காண்க.

“தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவாள்
நேசா முருகா நினதன் பருளால்
ஆசா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா வதுபூதிபிறந் ததுவே.”

“அறிவொன் றறநின் றறிவா ரறிவிற்
பிறிவொன் றறநின் றபிரா னலையோ
செறிவொன் றறவந் திருளே சிதைய
வெறிவென் றவரோ டுறும்வே லவனே.”

“ஆனா வழுதே யயில்வே லரசே
ஞானா கரனே நவிலத் தகுமோ
யானா கியவென் னைவிழந் கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.”

“வஞ்சனை யழுக்காருதி வைத்திடும் பாண்டமான
நெஞ்சனை வலிதின் மென்மேல் நெக்குநெக் குருகப்பண்ணி
அஞ்சலி செய்யுந் கையுமருவி நீர்விழி யுமாகத்
தஞ்சமென் றிரங்கிக்கரக்க தற்பராபரமுனக்கே.”

—தாயுமானவர்

“ஆண வமாயத்தா லழிந்துடலம் போகாமுன்
காணுதலா லின்பமுற்றுக் கண்டறிவ தெக்காலம்.”

—பத்திரகிரியார்

திருவாவினன்குடி—பழனி

32. தான தந்தன தான தனதன
தான தந்தன தான தனதன
தான தந்தன தான தனதன—தனதான

போத கந்தரு கோவே நமோநம
நீதி தங்கிய தேவா நமோநம
பூத லந்தனை யாள்வாய் நமோநம

பணியாவும்

பூனு கின்றபிரானே நமோநம
வேடர் தங்கொடி மாலா நமோநம
போத வன்புகழ் சாமீ நமோநம

அரிதான

வேத மந்திர ரூபா நமோநம
ஞான பண்டித நாதா நமோநம
வீர கண்டைகொள் தாளா நமோநம

அழகான

மேனி தங்கிய வேளே நமோநம
வான பைந்தொடி வாழ்வே நமோநம
வீறு கொண்டவி சாகா நமோநம

அருள்தாராய்

பாத கஞ்செறி சூரா திமாளவெ
கூர்மை கொண்டயி லாலே பொராடியெ
பார அண்டர்கள் வாளுடு சேர்தரு

அருள்வோனே

பாதி சந்திர னேசு டும்வேணியர்
சூல சங்கர னுர்கீத நாயகர்
பார திண்புய மேசே ருசோதியர்

கயிலாயர்

ஆதி சங்கர னுர்பாக மாதுமை
கோல அம்பிகை மாதா மனோமணி
ஆயி சுந்தரி தாயா னநாரணி

அபிராமி

ஆவல் கொண்டுவி றுலே சிராடவெ
கோம ளம்பல சூழ்கோயில் மீறிய
ஆவி னன்குடி வாழ்வான தேவர்கள் பெருமானே!

(ப-ரை) பாதகம் செறி - கொடிய பாவச் செயல் மிகுந்தவர்களுகிய, சூராதி மாளவே - சூரபன்மன் முதலிய அசுராதியர் மடியும் படியாக, கூர்மை கொண்ட - கூரிய தன்மை வாய்ந்த, அயிலாலே - வேலாயுதத்தினாலே, போராடியே-சமர் புரிந்து, பார அண்டர்கள் - பொறுமை வாய்ந்த தேவர்கள், வானாடு - (அசுரர் கொடுமையால்) இழந்துள்ள பொன்னாட்டை, சேர்தர - மறுபடியும் அடையத் தக்கதாக, அருள்வோனே - அருள் புரிந்தவனே! பாதிசந்திரனே சூடும் வேணியர் - பிறையாகிய சந்திரனை சடா முடியிலணிந்துள்ள வரும், சூல சங்கரனார் - சூலாயுதத்தை திருக்கரத்திலேந்திய சங்கரரும், கீத நாயகர் - சாமவேதந் துதிக்கத்தக்க தலைவரும், பாரதிண்புயமே சேரு சோதியர் - பெருமை தங்கிய திண்ணிய தோள்களையுடைய பரஞ்சோதி வடிவினரும், கயிலாயர் - கயிலாயகிரியையுடைய வரும், ஆதி சங்கரனார் - சமஸ்தவுலகங்கட்கும் ஆதியாகவுமுள்ள சிவபிரானது, பாகமாது உமை - வாம பாகத்திலுள்ள நங்கையராகிய பார்வதிதேவி, கோல அம்மிகை - சிறந்த அழகு வாய்ந்த உமையம்மையார், மாதா - (அண்டபகிரண்டங்களைப் பெற்றுள்ள) அன்னையார், மனோமணி - மனதில் ஞானப்பிரகாசமாய் விளங்குகின்ற அருட்சத்தி, ஆபி - தாயாகியவள், சுந்தரி - கட்டழகு வாய்ந்தவள், தாயான நாரணி - மாதாவாகிய நாராயணி, அபிராமி - அழகு சொருபி, (இவ்விதத்தன்மையுள்ள மகாதேவி) ஆவல் கொண்டு பேராவலுற்று, வீருலே - நின்னைச் செல்வனாகப் பெற்ற பெருமையினால், சிராடவே-சிறந்து விளங்கும் படியாக, கோமளம்பல - குருகு முதலிய நீர்ப்பறவைகள் பல, சூழ் கோயில் மீறிய - சூழ்ந்துலாவுகின்ற கோயில் மிகுந்

துள்ள, ஆவினன்குடி வாழ்வான - திருவாவினன்குடி என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, தேவர்கள் பெருமானே - தேவாதிபதி போற்றும் பெருமானே ! போதகத்தரு-ஞானச் செல்வத்தையருள் புரிதற்குரிய, கோவே - வேந்தனே ! நமோநம - நமஸ்காரம், நீதி தங்கிய - சத்திய வடிவினராகிய, தேவா நமோநம - தேவனே நமஸ்காரம், பூதலம் தனை - பூலோக முழுமையும், ஆள்வாய் நமோநம-காவல் புரிகின்றவனே நமஸ்காரம், பணியாவும் - ஐத் தொழில் களாகிய கிருத்தியங்களையும், பூணுகின்றவனே நமோநம - பூண்டு நடத்துகின்ற முதல்வனே நமஸ்காரம், வேடர்தம் கொடி - வேடர் குலப்பிடியாகிய வள்ளினாயகியின்மீது, மாலாநமோநம-காதலனே நமஸ்காரம், போதவன் புகழ் - வேதாவாகிய பிரமதேவன் போற்றிப் புகழுதற்குரிய, சாய் நமோநம - கடவுளே நமஸ்காரம், அரிதான - அரிய தன்மை வாய்ந்த, வேத மந்திர ரூபா நமோநம - மந்திர சொரூபமூர்த்தியே நமஸ்காரம், ஞான பண்டிதநாதா நமோநம-ஞான பண்டிதனாகிய நாதனே நமஸ்காரம், வீர கண்டை கொள் - வீர வெண்டயங்களை யணிந்துள்ள, தாளா நமோநம - திருவடிகளையுடைய மூர்த்தியே நமஸ்காரம், அழகான - சுந்தர மிசைந்த, மேனி தங்கியவேளே நமோநம - சொரூபமாயுள்ள கந்தவேளே நமஸ்காரம், வானபைந்தொடி-விண்ணவர் மகளாகிய தெய்வ யானையம்மையாரின், வாழ்வே நமோநம - வாழ்விற்குரிய வனே நமஸ்காரம், வீறுகொண்ட-பிரகாசம் பொருந்திய, விசாகா நமோநம - விசாகப் பெருமானே நமஸ்காரம், அருள்தாராய் - (அடியேனுக்கு) கிருபாநிதி யளிக்கவேண்டும் (எ-று.)

(க-ரை) ஹே விசாகப் பெருமானே ! பார்வதி சமேதனாகிய சிவபெருமான் தந்தருளிய செல்வனே ! அசுரர் பயம் நீக்கி அமரர் களுக்கு அமராவதி யளித்த ஐயனே ! வள்ளி தெய்வ யானைக்கு நாயகனே உம்மை பன்முறை நமஸ்கரிக்கின்ற அடியேனுக்கு அருள் புரிய வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) ஞானசொரூபன், நீதி சொரூபன், வேத சொரூபன், மந்திர சொரூபன் அழகு சொரூபன், என இப்பாடலில் புகழ்ந்து போற்றுவது முருகப்பெருமானுக்குரியதேயாகும். சிவனே குகன் குகனே சிவன் என்னுந் தன்மைக் கிணங்க சிவபிரானுக்குரிய கிருத்தியங்கள் யாவும் முருகனுக்கும் உரியனவாகும். சோதியும் சுடரும்போன்று ஏக சொரூபமே யாகும்.

“நன்முக மிருமூன்றுண்டான மக்கவைதாமே கந்தன்
றன்முக மாகியுற்ற தாரகப் பிரமமாகி
முன்மொழிகின்ற நந்தமூவிரண் டெழுத்துமொன்று
புன்முக மைத்தோரர ரெழுத்தெனவுற்ற தன்றே.”

—கந்தப்புராணம்

33. தான தந்தன தான தனாதன

தான தந்தன தான தனாதன

தான தந்தன தான தனாதன—தன தான

நாத விந்துக லாதீ நமோ நம

வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோநம

ஞான பண்டித சாமீ நமோநம

வெகு கோடி

நாம சம்புகு மாரா நமோநம

போக அந்தரி பாலா நமோநம

நாக பந்தம யூரா நமோநம

பரஞ்ஞர்

சேத தண்டவி நோதா நமோநம

கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம

தீர சம்ப்ரம வீரா நமோநம

கிரிராசா

திப மங்கள சோதி நமோநம

தூய அம்பல லீலா நமோநம

தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம

அருந்தாராய் !

ஈத லும்பல கோலால பூசையும்

ஓத லுங்குண ஆசார நீதியும்

ஈர முங்குரு சீர்பாத சேவையு

மறவாத

ஏழ்த லம்புகழ் காவேரி யால்விளை

சோழ மண்டல மீதே மனோகர

ராச கெம்பிர நாடாளு நாயக

வயலூரா !

ஆத ரம்பயி லாரு ரர்தோழமை

சேர்தல் கொண்டவ ரோடே முனாினில்

ஆடல் வெம்பரி மீதே நிமாகயி

லையிலேகி

ஆதி யந்தவு லாவாச பாடிய

சேரர் கொங்குவை காவூர் நடுடதில்

ஆவி னன்குடி வாழ்வான தேவர்கள் பெருமானே !

(ப-ரை) ஈதலும் - எளியவருக்கு ஈகை புரிதலும், பல - பல விதமான, கோலால பூசையும் - சம்பிரம ஆராதனையும், ஓதலும் - உண்மை நூல்களைக் கற்றுத் தெளிதலும், குண ஆசார நீதியும் - (வெளிவேடமற்ற) குணசாரம் பொருந்தியுள்ள நியாய முறையும், ஈரமும் - எவ்வுயிர்களிடத்தும் காருண்யங் காட்டுதலும், குரு சீர்பாத சேவையும் - உபதேச குருவின் திருவடி தெரிசனமும், மறவாத - மறதியில்லாத, (அறிவுடையோர் மிகுந்துள்ள) ஏழ்தலம் புகழ் - ஏழலகங்களும் புகழுதற்குரியதும், காவேரியால் விளை - காவிரி நதி பாய்ந்து நீர்வளம் பொருந்தியதும் ஆகிய, சோழ மண்டலம் மீது - (ஏ-அசை) சோழ நாட்டிலே, மனோகர - மனோரம் மியமாயுள்ள, இராஜ கெம்பிரம் நாடு ஆளும் நாயக - இராஜ கெம்பிரமென்னும் செழிய பதியை ஆட்சிபுரியும் இறைவனாகிய, வயலூரா - வயலூரென்னுந் தலத்தில் கோயில் கொண்டருளிய வனே ! ஆதரம் பயில் - தம்மிடம் அன்பு பாவித்துள்ள, ஆருரர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது, தோழமை - நேசமாகிய, சேர்தல்

கொண்டு - அன்னியோன்யமுற்று, அவரோடே - அவருடனேயே, முன்னாளில் - அந்த நாளில், ஆடல் வெம்பரி மீது - வீரமிருந்து விரைவுடன் செல்லும் குதிரையின் மீது, ஏறி - ஆரோகணித்து மாகமிலையில் ஏகி - பெருமை தங்கிய கமிலையங்கிர்க்குச் சென்று, ஆதியந்தம் உலா ஆசுபாடிய - அந்தாதியாகிய திருவுலா ஆசு கவிபாடிய, சேரர் - சேரமான் பெருமானையனரது, கொங்கு - கொங்க தேசத்தில், வைகாபூர் நன்னாடில் - வையாபுரி என்னும் வள நாட்டிலுள்ள, ஆவினன் குடிவாழ்வான் - திருவாவினன் குடியில் கோயில் கொண்டருளிய, தேவர்கள் பெருமானே-தேவாதி தேவனாகிய கந்தப் பெருமானே! நாத விந்துகலாதி நமோநம - நாதம் விந்து கலாதத்து வங்கட்கு மூலகாரணமாயுள்ளவனே நமஸ்காரம். வேதமந்திர சொரூபா நமோநம - வேதங்களிற் புகழ்ப் பெறுகின்ற மந்திர சொரூபமாயுள்ளவனே நமஸ்காரம், ஞான பண்டிதசாமி நமோநம - சகலகலா வல்லவனாகிய சுவாமிநாதனே நமஸ்காரம், வெருகோடி - அநேககோடி விதங்களாகிய, நாம - நாமங்களையுடையவனே! சம்பு குமாரா நமோநம - சிவபிரானது செல்வக் குமாரனே நமஸ்காரம், பேரக அந்தரிபாலா - சமஸ்த சோகங்கட்கும் காரணியாகிய உமாதேவியின் பாலகனே, நமோ நம - நமஸ்காரம், நாகபந்தம்பூரா - மாயையாகிய சர்ப்பத்தைப் பாதங்களிற் கொண்டுள்ள மயிலை வாகனமாயுடையவனே! நமோநம - நமஸ்காரம், பரஞ்ஞர் - பகைவர்களாகிய சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களை, சேததண்ட விநோதா - அழிக்கும் தண்டனையாகிய திருவினையாடற் புரிந்தவனே! நமோநம - நமஸ்காரம், கீத கிண்கிணிபாதா - இன்னிசை யொலிக்கும் பரிபுரங்களணிந் துள்ள சரண கமலங்களையுடையவனே! நமோநம - நமஸ்காரம், தீரசம்ப்ரமவீரா - பராக்கிரமும் நித்யானந்த மயமாயு முள்ள வீரனே! நமோ நம - நமஸ்காரம், சிரிராச - குறிஞ்சி மன்னனாகிய நம்பிராசனது, (குலத்தை விளக்கவந்த) தீப மங்கள் சோதிநமோ நம - மணிவிளக்காகிய வள்ளி நாயகிக்கு மங்களாகரம் பொருந்திய

சோதியாக விளங்கும் நாயகனே நமஸ்காரம், தூய அம்பலலீலர் நமோநம - பரவெளியாகிய சபையில் நடனம் புரிந்து விளையாடு பவனே நமஸ்காரம், தேவா குஞ்சரி பாகா நமோநமோ - தெய்வ யானை யம்மையாரின் நாயகனே! நமஸ்காரம், அருள்தாராய்- (அடியேனுக்குத்) திருவருள் புரியவேண்டும் (எ-று.)

(க-ரை) ஹேமுருகா! உமாதேவியின் செல்வனே! அழகிய மயில்வாகனத்தைபுடைய சூரசங்கார மூர்த்தியே! நினது சரண கமலங்களில் பன்முறை நமஸ்கரிக்கின்ற அடியேனுக்குத் திருவருட் செல்வம் அருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிக ளிடம் பத்திகொண்ட சேரமான்பெருமானையனார், சுவாமிகளுடன் திருக்கைலாயத்திற்குச் சென்றதும் பாடியுள்ள ஆதி உலாவை அங்கு அரங்கேற்றியதையும் இப்பாடல் விளக்குவதாகும். திருவா வினன்குடி வைகாபுரி நாட்டிலுள்ளது.

34. தனனதன தானதத்த தனனதன தானதத்த

தனனதன தானதத்த—தனதான

சரணகம லாலயத்தை அரைநிமிஷ நேரமட்டில்

தவமுறைதி யானம்வைக்க

அறியாத

சடகசட மூடமட்டி பவவினையி லேசனித்த

தமியன்மிடி யால்மயக்கம்

உறுவேனோ

கருணைபுரி யாதிருப்ப தெனகுறையி வேளைசெப்பு

கயிலைமலை நாதர்பெற்ற

குமரோனே

கடகபுய மீதிரத்ந மணியணிபொன் மாலைசெச்சை

கமமுமண மார்கடப்பம்

அணிவோனே

தருணமிதை யாமிகுத்த கனமதுறு நீள்சவுக்ய

சகலசெல்வ யோகமிக்க

பெருவாழ்வு

தகைமைசிவ ஞானமுத்தி பரகதியும்நீ கொடுத்து
தவிபுரிய வேணும்நெய்தத் தவடிவேலா !

அருணதள பாதபத்ம மதுரிதமு மேதுதிக்க
அரியதமிழ் தானளித்த மயில்வீரா !

அதிசயம நேகமுற்ற பழநிமலை மீதுதித்த
அழகுதிரு வேரகத்தின் முருகோனே !

(ப-ரை) கயிலைமலைநாதர் பெற்ற - கயிலாய பருவதத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரான் பெற்றருளிய, குமரோனே - குமார மூர்த்தியே ! கடகபுயமீது - கிம்புரியாகிய ஆபரணம் புனைந்த தோளின் மேல், ரத்னமணி அணிபொன்மலை - நவரத்தினங்களமைந்துள்ள சுவர்னமலை, செச்சை - குங்கும களபம், கமழும்-வாசனை பரவும், மணம் ஆர் - பரிமளம் நிறைந்த, கடப்பம் அணிவோனே - கடப்ப மலர் மாலையிவைகளை அணிந்துள்ளவனே ! நெய்தத் தவடிவேலா - வளமை தங்கிய கூரிய வேலாயுதத்தை யுடையவனே ! அருணதளம்-மிகவும் சிவந்தஇதழ்கள்பொருந்திய, பாதபத்மம் அது - தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை, நிதமும் துதிக்க - அனுதினமும் புகழ்ந்து தொழும்படியாக, அரிய தமிழ் தான் அளித்த - அருமை வாய்ந்த தமிழ்ச் செல்வத்தை (அடியேனுக்கு) அருள்புரிந்த, மயில்வீரா - மயில் வாகனத்தை யுடையவீரனே ! அதிசயம் அநேகம் உற்ற - அற்புதங்கள் பலவிதங்களாயுள்ள, பழனிமலைமீது - பழனிமலையின் மேல், உதித்த-தோன்றிய, அழக-சுந்தரசொருபனே ! திருவேரகத்தின் முருகோனே-திருவேரகமாகிய சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமானே ! சரணகம லாலயத்தை - நினது பாததாமரையாகிய கோயிலின் சுந்நிதானத்தை, அரை நிமிஷ நேரமட்டில் - அரை நிமிஷம் வரையிலாவது, தவமுறை தியானம் வைக்க அறியாத - தவஞ் செய்வதாகிய நியமமுறையுடன் சிந்திக்கும் விதமுணராத, சடகசட மூட மட்டி - கபடமும் கீழ்மையும் மனமயக்கமும் மடமையும் மூடனு

மாகி, பவவினையிலே சனித்த - தீவினைப்பயனாக வந்து தோன்றிய, தமியன் - அடியேன், மடியால் மயக்கம் உறுவேனோ - (அறிவாற்றலில்லாது) வறுமையினால் கலக்கம் அடைவேனோ, கருணைபுரியா திருப்பது - (அடியேன்மீது) காருண்யம் கொள்ளா திருப்பதற்கு, என்ன குறை இவ்வேனை செப்பு - என்ன பிழை செய்தேனென்பதை இப்பொழுது திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டும், ஐயா-ஐயனே! தருணம் இது - (என்னை நீ ஆதரிக்கவேண்டிய) சமயம் இதுவே, மிகுந்த கனமது உறு - மிகவும் மேன்மை வாய்ந்துள்ள, நீள் சவுக்கியம்-என்றென்றும் சுகம் நிறைந்த, சுகல செல்வம்போகம்-சுகலவிதமான செல்வங்களும் கூடிய, மிக்க பெருவாழ்வு - மிகுதியும் பெருமை தங்கிய வாழ்க்கையையும், தகைமை சிவஞானம் முத்தி பரகதியும்-மனச்சாந்தி ஆத்ம ஞானம் முத்திக்குரியமோட்ச நிலையையும், நீ கொடுத்த - நீயே அடியேனுக்கு அளித்து, உதவிபுரிய வேணும் - துணைபுரிந்தருள வேண்டும் (எ-று.)

(க-ரை) ஹே வேலாயுதா! கிண்கிணி சிலம்பணிந்த சரணா விந்தங்களைபுடைய குமார மூர்த்தியே! அடியேன் பிறவிக் கடலில் நீந்துவதி லேற்படும் வறுமைப் பிணியைநீக்கிச் சுகானந்தவாழ்வை அருள்புரிய வேண்டும், என்பதாகும்.

(வி-ரை) சடன், கசடன், மூடன் மட்டி, என்பன வெல்லாம் தீய குணம்படைத்தவ னென்பதை விளக்குவதாகும். அவ்வித தன்மை மனச்சாந்தியை யளிக்க மாட்டாதாதலின்பக்தியில்லாதவ னென்பதாக சுவாமிகள் தன்னை இகழ்ந்துகாட்டியதாகும் ஞானம் அஞ்ஞானம் இவ்விரண்டிற்கும் உறைவிடம் மனமே யாதலின் ஞானத்தைத் தமக்கு அருள் புரியவேண்டு மெனப் பிரார்த்திப்பதாகும்.

“மக்கட்பிறவி யெடுத்துமுனை வழுத்தாக்
கொடிய மரமனையேன்

துக்கக்கடலில் வீழ்ந் துமனஞ் சோர்
கின்றே னோர்துணை காணேன்

செக்கர்ப்பொ ருவடிவேற் கைத்
தேவேதெவிட்டாத் தெள்ளமுதே
முக்கட்கரும் பின்முழு முத்தே முறையோ
முறையோ முறையேயோ ”

—இராமலிங்கசுவாமிகள்

35. தான தன தான தன தான தன தான தன
தான தன தான தன—தந்ததான

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்றுபூதி
ஆகமணி மாதவர்கள் பாதமலர் சூடுமடி
யார்கள்பத மேதுணைய தென்றுநாளும்
ஏறுமயில் வாகனஞ் காசரவ னுளனது
ஈசன மாணமுன தென்றுமோதும்
ஏழைகள்வி யாகுலமி தேதெனவி னுவினுனை
யேவர்புகழ் வார்மறையு மென்சொலாதோ?
நீறுபடு மாவைபொரு மேனியவ வேலாணி
நீலமயில் வாகவுமை தந்தவேளே!
நீசர்கட மோடெனது தீவினையெ லாமடிய
நீடுதனி வேல்விடும் மடங்கல்வேலா
சீறிவரு மாறவுண னுவினு மாணமுக
தேவர்துணை வாசிகரி அண்டகூடஞ்
சேருமழ கார்பழநி வாழ்குமர னேபிரம
தேவர்வர தாமுருக தம்பிரானே!

(ப-ரை) நீறுபடு மாவைபொரு - (உலையில் உருகிப்பழுக்கும்
சோதி வாய்ந்து) நீறு பூத்துள்ள சுவர்ணம்போன்று, மேனியவ -

வடிவம் பொருந்தியவனே ! வேல - வேலாயுதமூர்த்தியே ! அணி
 நீல மயில்வாக-அழகு விளங்கும் நீலமயமான மயில் வாகனத்தை
 யுடையவனே ! உமைதந்தவேளே - (லோகோபகாரமாக) பார்வதி
 தேவியார் தந்தருளிய குமரவேளே ! நீசர்கள் தம்மோடு எனது
 தீவினை எல்லாம் மடிய - மும்மலமாகிய அசுராம்சம் நிறைந்த
 அடியேனது தீயவினைகள் யாவும் ஒழியும்படியாக, மேல்விடும் -
 வேலாயுதத்தைப் பிரயோகிக்கும், மடங்கல் வேலா - வடவாழக
 அக்கினியை நிகர்த்த வேற்படையானே ! சீறிவரும்மாறு அவுணன்-
 கடுஞ் சினங்கொண்டு வந்த பகைவனாகிய அசுரன் (கயமுகனது),
 ஆவி உண்ணும் - உயிரை (யமனுக்கு) உணவளித்த, ஆணைமுக
 தேவர் - விநாயகக் கடவுளது, துணைவா - சோதரனே ! சிகரி
 அண்ட கூடம் சேரும் - விண்ணுலகமாகிய அண்டமளாகி நிற்கும்
 சிகரங்களையுடைய, அழகு ஆர் - சுந்தரவடிவும் நிறைந்த, பழநி
 வாழ் குமரனே-பழநி மலையில் வீற்றிருக்கும் குமரப் பெருமானே !
 பிரம தேவரவரதா - பிரம தேவனுக்கு வேதங்களின் மூல ரகசி
 யத்தையுணர்த்திவரப் பிரசாதமளித்தவனே ! முருக - (ஞான
 மயமாக) பரிமளிக்கின்றவனே ! தம்பிரானே-கடவுளே ! ஆறுமுகம்
 ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்று -
 என்பதாக நினது புனிதமான நாமத்தைத் துதித்து, பூதி - திரு
 வெண்ணீற்றை, ஆகம் அணி - சரீரத்தில் அணிகின்ற, மாதவர்
 கள் - பெருமை தங்கிய தவமுடையவர்களது, பாத மலர் சூடும்
 அடியார்கள்-திருவடி மலர்களைச் சென்னியிற் சூடுகின்ற மெய்யடி-
 யார்களின், பதமேதுணை அது என்று - பாதங்களே (மனச்சாந்தி
 யளிக்கும்) உதவியாகு மென்பதாக, நாளும்-அனுதினமும், ஏறும்
 மயில் வாகன - அழகிய தோகை நிறைந்த மயிலை வாகனமாகக்
 கொண்டருளியவனே ! குகா - (அடியார்களின்) இருதயகுகையில்
 வசிப்பவனே ! சரவண - சரவணபவனே ! எனதுஈச - எனது குல
 தெய்வமே ! என - என்று தொழுது, மானம் உனது - (எங்கள்)
 மானம் நினது தஞ்சமாகும், என்றும் ஓதும் - எனவும் (சுந்நிதி

முன்) பிரார்த்திக்கின்ற, ஏழைகள் வியாகூலம் - ஏழைகளது துன்பம், இது எது என - இதுயாது என்பதாக, வினாவில் - (ஒன்றுமறியாதது போல் ஆலசியமாக) கேட்பாயாகில், (பின்பு) உன்னை - நின்னை, எவர் புகழ்வார் - யார்தான் புகழ்ந்து போற்றுவார்கள், மறையும் - வேதங்களும், என் சொலாதோ - என்னதான் சொல்லாதோ ? (எ-று.)

(க-ரை) ஹே சரவணபவ! ஏழை அடியார்களின் துன்பத்தை நீக்குங் கடமை வாய்ந்துள்ள நின்னைச் சரணடைகின்றேன். அடியேனைக் காத்தருள வேண்டிம் என்பதாகும்.

(வி-ரை) ஆணவம், காமியம், மாயையும், இவை காரணமாகிய அறுவகைக் குற்றங்களையும் “நீசர்கடமோ டெனது தீவினையெலாமடிய ” என்றார். “நீறுபடு மாழைபொரு மேனியவன்” என்னும் பதங்கள், நீறு பூத்த நெருப்பைப் போன்ற செம் பொன் மேனியவனெனவும் பொருள் தரும். ஆறுமுகங்கள் சிவமும் சத்தியும் ஏகவடிவ மென்பதை விளக்குவதாகும்.

“அதிசய மாறெழுத்தாறுஞ் சிவமுமறு முகமாய்க்
கதிசெயு முரற்பகை நெற்றிக்கண் ணெனக் காட்சியுமாய்
விதிசெயு மாமயில் வேற்சத்தி யாவுங்கை வேற்படையாத்
துதிசெயு மன்பர்முன் னோங்கார வட்டத்துற் றோன்றியதே”

—ஆறெழுத்தந்தாதி

“எந்தை பிரானுக்கிருமுன்று வட்டமாய்த்
தந்தைதன் முன்னே சண்முகத் தோன்றலாற்
கந்தன் சுவாமி கலந்தங் கிருத்தலான்
மைந்தன் இவனென்று மாட்டிக் கொள்ளீரோ”

—திருமந்திரம்

36. தன்னதன தந்த தத்த தானன
தன்னதன தந்த தத்த தானன
தன்னதன தந்த தத்த தானன—தன தான

நிகமமெனி லொன்று மற்று நாடொறு

நெருடுகவி கொண்டு வித்தை பேசிய

நிழலர்சிறு புன்சொல் கற்று வீறுள

பெயர்கூறு

நெளியமுது தண்டு சத்ர சாமர

நிபிடமிட வந்து கைக்கு மோதூர

நெடுகியதி குண்ட லப்ர தாபமு

முடையோராய்

முகமுமொரு சம்பு மிக்க தூல்களு

முதுமொழியும் வந்தி ருக்கு மோவெனில்

முடிவிலவை யொன்று மற்று வேறொரு

நிறமாகி

முறியமவர் தங்கள் வித்தை தானிது

முடியவுனை நின்று பத்தியால் மிக

மொழியும் வளர் செஞ்சொல் வர்க்கமேவர

அருள்வாயே!

திருதிகென மண்ட விட்ட தியொரு

செழியனுடல் சென்று பற்றி யாருகர்

திகையினமண் வந்து விட்ட போதினு

மமையாது

சிறிபகர பங்க யத்து நீறொரு

தினையளவு சென்று பட்ட போதினில்

தெளியஇனி வென்றி விட்ட மோழைகள்

கழுவேற

மகிதலமணைந்த அத்த யோனியை

வரைவற மணந்து நித்த நீடருள்

வகைதனைய கன்றி ருக்கு முடனை

மலருபம்

வரவரம னந்தி கைத்த பாவியை
வழியடிமை கொண்டு மிக்க மாதவர்
வளர்பழநி வந்த கொற்ற வேலவ

பெருமானே !

(ப-ரை) திருதிரு என மண்டவிட்ட தீ - தீவிரமாகத் தாவிச்
சுடும்படி ஏவிவிட்ட அக்கினியானது, ஒரு செழியன் - ஒரு பாண்
டிய ராசனது, உடல் சென்று பற்றி - சரீரத்தின்போய்ப் பற்றி,
(வெப்பம் அதிகரிக்க) ஆருகர் திகையின் - சமணர்களால் குணப்
படுத்துவதற்காகத் தீர்மானித்துள்ள (அரசனது) சரீர பாகத்தில்,
அமண் வந்துவிட்டபோதிலும் - சமண முனிவர்கள் வந்து மந்திர
தந்திரங்களைச் செய்தபோதிலும், அமையாது - (வெப்பு நோய்)
நீங்காமல், சிறிய கரபங்கயத்து - (நினது) தாமரை மலர்போன்ற
சிறிய கையிலிருந்து, நீறு - திரு வெண்ணீறு, ஒரு திணையளவு
சென்று பட்டபோதினில் - ஒரு திணையளவுபோய் (அவ்வரசனது
உடலில்) பட்ட நேரத்தில், தெளிய - (அந்த வெப்புச்சுரமானது)
நீங்கித் தெளிவுண்டாக, இனி - பின்பு, வென்றிவிட்ட மோழைகள் -
தோல்வி யடைந்த மடமை பொருந்திய சமணர்கள், கழு ஏற -
கழு மரத்திலேறும்படியாக, மகிதலம் அணைந்த அத்த - பூமியில்
வந்த வதரித்த கடவுளே, யோனியை வரைவு அறமணந்து -
மாதரைச் சங்கையில்லாதுகூடி, நித்தம் - நாள்தோறும், நீடு
அருள் வகைதனை அகன்று-நித்யமாகிய அருட் செல்வம் அடைதற்
குரிய சன்மார்க்கமுறையை நீங்கி, இருக்கும் மூடனை - இருக்
கின்ற அறிவீனனும், மலருபம் வரவர - மும்மலவினைப் பகுதி
களாகிய பிறவிகளையே ஓய்வில்லாமலெடுத்து வர, மனம் திகைத்த
பாவியை - (வழியறியாது) சிந்தை மயங்கித் தவிக்கும் பாவியு
மாகிய அடியேனை, வழி அடிமைகொண்டு-முறைமைப்படி நினது
அடியவனாக ஆட்கொண்டு, மிக்க மாதவர் வளர்-மிகவும் மகா தவ
சீலர்கள் உறைகின்ற, பழநி வந்துகொற்ற-பழநி மலையிற்றோன்றி
எழுந்தருளியுள்ள, வேலவ பெருமானே-வேலாயுதப் பெருமானே !

நிகமம் எனில் ஒன்றும் அற்று - வேதாகமங்கள் முதலிய புராணங்
களை நியமமுடன் பாராயணம் செய்வ தொழிந்து, நாள் தோறும் -
அனுதினமும், நெருடு கவிகொண்டு - வாக்கியங்களைப் பொருத்த
மாகத் தொடுக்கின்ற கவிகளைப்பாடித் காட்டி, வித்தை பேசிய -
தாங்கள் புலவர்களென்றும் தன் பெருமை பேசுகின்ற, நிழலர் -
(கற்றவர்போன்று நடிக்கின்ற) போலியர்களாகி, சிறுபுன் சொல்
கற்று - அளவினதாகிய சில சொற்களைப் பயின்றுகொண்டு,
வீறு உள பெயர் கூறு - உயர்வு பெற்ற பட்டப் பெயர்களை
(தமக்குத் தாமேசூட்டி) யாவரும் தெரியும்படியாகக்கூறி, நெளி
அமுதுதண்டு - நெளிந்த முதுகையுடைய பல்லக்கு, சத்ரம் சாமரம்
நிமிடமிட வந்து - குடைசாமர முதலிய விருதுகள் நெருங்கி
வரும்படி பவனி வந்து, கைக்கு மோதிரம் நெடுகி - கைவிரல்களில்
மோதிரங்களை நிறைய அணிந்து, அதிகுண்டல ப்ரதாபம் உடை
யோராய் - மிகவும் குண்டலங்கள் நிறைந்த செவிகளையுடைய
கீர்த்தி ப்ரதாபமுள்ளவர்களாய், முகமும் ஒரு சம்பு மிக்க நூல்
களும் - வேதாந்தங்களும் ஒப்பற்ற சைவ வைஷ்ணவ சமபாதி
புராணங்களும், முதுமொழியும் - பழமை பொருந்திய ஏனைய
நூல்களும், வந்திருக்குமோ எனில் - அவர்கட்கும் மனனமா
யிருக்குமோ என்று கேட்குமளவில், முடிவில் - கடைசியாக,
அவை ஒன்றும் அற்று - அவைகளெல்லாம் ஒன்றும் கற்றுத்
தெளியாதவர்களென்னும் உண்மை வெளியாகி, வேறு ஒரு நிமம்
ஆகி - (பொய் வேடங்களெல்லாம்) வேறு விதமாக மறுதலடைந்து,
முறியும் அவர் தங்கள் - தோல்விபுற்று முதுகு காட்டிய அவர்
களது, வித்தைதான் இது - வஞ்சக சூழ்ச்சியாகிய வித்தை இது
வாகும், முடிய - (இவ்வித செயல்கள் பற்றது) ஒழியும்படி, உனை
நின்று பத்தியால் - உன்னை உள்ளம் நிலை பொருந்திய அன்பினால்,
மிக மொழியும் வளர் - மிகவும் புகழ்ந்து துதிக்குந் தன்மையதாக
(அடியேனது நாவில்) வளரும்படி, செம் சொல்வர்க்கமே வர

செவ்விய ஒழுங்கு வாய்ந்த சொன் மலராகிய மாலைகள், பாடும் வன்மைவர, அருள்வாயே - கிருபை புரிவாயாக (எ-று.)

(க-ரை) ஹே வெற்றி வேலாபுதா! பாண்டியன் சுரநோய் நீங்கும்படி அருள் புரிந்த திருஞான சண்முகா! அடியேன் மனோகரமாக மெய்யன்புகொண்டு நினது பிரபாவ மகிமைகளையே அனுதினமும் புகழ்ந்து போற்றிப் பாடும்படி அருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) முருகப் பெருமான் திருஞான சம்பந்தராக வந்து பொய்ச் சமயமாகிய சமண மதத்தை யொழித்தமையும் பாண்டியனுக்கு நேரிட்ட சுரநோய் நீக்கியதையும் விளக்கிக் கூறினார். அகம் பாவ ஞானமுள்ள வஞ்சகக் கல்வியாளர்கள் உயர்வு பெற்ற தூல்களைக் கற்றுத் தெளியாது, சிலபுன் கவிகளால் உலகத்தை மயக்க எத்தனிப்பது போன்றில்லாது எந்த நேரத்தினும் மெய்யன்பு கொண்டு நினது பிரபாவங்களை யே செவ்விய சொன் மலர்கொண்டு போற்றிப் புகழும்படி அருள்புரிய வேண்டும் எனப் பிரார்த்தனை இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

கந்தர் அலங்காரம்

1. “முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்முழு துங்கெடுக்கு மிடியாற் படியில் விதனப்படார் வெற்றி வேற்பெருமான் அடியார்க்கு நல்ல பெருமானவுணர் குலமடங்கப் பொடியாக் கியபெருமா டிருநாமம் புகல்பவரே.”
2. “பாலென்பதுமொழி பஞ்சென்பதுபதம் பாவையர்கண் சேலென்பதாகத் திரிகின்றநீசெந்தி லோன்றிருக்கை வேலென்கிலைகொற்ற மாயூரமென்கிலை வெட்சித்தண்டைக் காலென்கிலைமன மேயெங்ங னேழுத்திகாண்பதுவே.”
3. “படிக்கின்றி லைபழநித் திருநாமம் படிப்பவர்தான் முடிக்கின்றி லைமுருகாவென் கிலைமுசியா மலிட்டு

மிடிக்கின்றி லைபரமானந்த மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின்றி லைநெஞ்ச மேதஞ்சமே துநமக்கினியே.”

4 “தேவரே முதலுலகங்கள் யாவையுஞ்
சிருட்டி யாதியசெய்யும்
மூவரேயெதிர் வருகினுமதித்திடேன்
முருகநின் பெயர்சொல்வோர்
யாவரேனுமென்குடி முழுதாண்டெனை
யளித்தவர் அவரேகாண்
தாவநாடொணுத் தணிகையம்பதியில்
வாழ்சண்முகப் பெருமானே.”

—இராமலிங்கசுவாமிகள்

37. தன்னதன தானந்த தத்ததன தானதன

தன்னதன தானந்த தத்ததன தானதன

தன்னதன தானந்த தத்ததன தானதன—தனதான

சுருதிமுடி மோனஞ்சொல் சிற்பரம ஞானசிவ

சமயவடி வாய்வந்த அத்துவித மானபர

சுடரொளி யதாய்நின்ற நிட்களசொ ரூபமுத

லொருவாழ்வே

துரியநிலையே கண்ட முத்தரித யாகமல

மதனில்வினா யாரின்ற அற்புதசு போதசுக

சுயபடி மாவின்ப பத்மபத மேஅடைய

உணராதே

கருவிலுரு வேதங்கு சுக்கிலநி தானவளி

பொருமஅதி லேகொண்ட முக்குணவி பாகநிலை

கருதவறி யாவஞ்ச கக்கபட முடியுடல்

வினைதானே

கலகமிட வேபொங்கு குப்பைமல வாழ்வுரிசு

மெனவுழலு மாயஞ்செ னித்தகுக்கையேஉறுதி

கருதசுழ மாயிந்த மட்டைதனை யாளஉன

தருள்தாராய்!

ஒருநியம மேவிண்ட சட்சமய வேதஅடி
முடிநடுவு மாயண்ட முட்டைவெளி யாகியுயி
ருடலுணர்வ தாயெங்கு முற்பனம தாகஅம ருளவோனே!
உததரிச மாமின்ப புத்தமிர்த போகசுக
முதவுமம லாநந்த சத்திகர மேவுணர
வுருபிரண வாமந்தர கர்த்தவிய மாகவரு குருநாதா!
பருதிகதி ரேகொஞ்ச நற்சரண னுபுரம
தசையநிறை பேரண்ட மொக்கநட மாடுகன
பதகெருவி தாதுங்க வெற்றிமயி லேறுமொரு திறலோனே!
பணியுமடி யார்சிந்தை மெய்ப்பொருள தாகநவில்
சரவணப வவொன்று வற்கரமு மாகிவளர்
பழநிமலை மேனின்ற சுப்ரமணி யாவமசர் பெருமாளே!

(ப-ரை) ஒரு நியமம் - (பரம்பொருளை யுணரும் தன்மைய தாகிய) ஒருமுறைமையையே, விண்ட-வெளியிடுகின்ற, சட்சமயம் - ஆறுசமயங்கட்கும், (மூலமாயுள்ள) வேத - வேத சாகைகளுக்கு, அடி முடி நடுவும் ஆய் - ஆகியாயும் முடிவாயும் நடுவாயும் விளங்கி, அண்ட முட்டை வெளியாகி - அண்ட கோளகையாகிய அகண்டாகார வெளியாகி, உயிர் உடல் உணர்வு அது ஆய் - உலகத் தோற்றமாகிய உயிராகவும் உணர்வாகவுங் கலந்துநின்று, எங்கும் உற்பனம் அது ஆக - எல்லையற்று நிறைந்துள்ளதாக, அமர் உளவோனே - அமைந்திருப்பவனே! உததரிசம் ஆம்இன்பகுளிர்ந்த நீர்பெருக்கின் காட்சியானது (தாகவிடாயுடன் நாடி வருவார்க்கு) மனோகரத்தை தருவதுபோன்று, புத்தமிர்த போகசுகம் - புதுமையான அமுதம் (அருந்தி) அனுபவத்தாலறியும் சுகானந்தத்தை, உதவும் - அளிக்கும், அமல - பந்தமற்ற, ஆனந்த சத்தி

கரம் - (ஏ - அசை) பரமானந்த நிலையடையும் வகையை, உணர்-
அறிவினாலறியுந்தன்மையதாக, உருபிரணவா மந்த்ரகர்த்தவியம்
ஆக - அட்சர வடிவமாகிய பிரணவ மகாமந்திரத்தின் ரகசியப்
பொருளை யுணர்த்தி யருளத்தக்கவனாக, வருகுருநாதா - வந்த
ஞானதேசிக மூர்த்தியே! பருதி கதிரே கொஞ்சு - சூரிய கிரணம்
போன்று பிரகாசிக்கும் பன்னிறங்களையுடைய தண்ணொளி பரப்
பும் நவமணிகளிசைந்துள்ள, நல்சரண நூபுரம் அது அசைய -
இன்பமயமான பாதச் சிலம்புகள் அசைந்தொலிக்க, நிறைபேர்
அண்டம் - நிறைவு பொருந்திய பெரிய அண்டம், ஒக்கநடமாடும்-
ஒருமிக்க நடனம் புரிகின்ற, கனபத கெருவிதா - பெருமைதங்கிய
பாதங்களையுடைய கெட்பிரணே! துங்க - உயர்வு பெற்ற, வெற்றி
மயில் ஏறும் - வெற்றி பெறுவதாகிய மயில் வாகனத்தில் பவனி
வருகின்ற, ஒரு - ஒப்பற்ற, திறலோனே - வல்லவனே! பணியும்
அடியார்-நின்னை துதிசெய்கின்ற அன்பர்கள், சிந்தை-மனமானது,
நாடுகின்ற மெய்ப்பொருள் அது-ஆக-சச்சிதானந்த மயமாகிய உண்
மைப்பொருளாக, நவில்-சொல்லப்படுகின்றவனும், சரவண பவா
ஒன்று வற்கரமுமாகி வளர் - சடாட்சர வடிவமாக ஒங்கார
நிலையாய் வளர்கின்ற, பழநி மலைமேல் - பழநி மலையின் மீது,
நின்ற - எழுந்தருளியுள்ள, சுப்ரமணியா - சுப்ரமணிய மூர்த்தியே!
அமரர் பெருமாளே - விண்ணவர் நாயகனே! சுருதி முடிமோனம்
சொல் - வேதாந்தமாகிய ஞானம் உணர்த்துகின்ற, சித் பரம
ஞான - சித்தாகிய அறிவானந்த மயமாயும், சிவசமய வடிவாய்
நின்ற - சீவாத்ம சொரூபமாய் நின்கின்றதும், அத்து விதம் ஆன -
துவித பாவணையற்ற ஒரு பொருளாகியதும், பரசுடர் ஒளி அது
ஆய் நின்ற - (எங்கும் நிறைந்த) பரஞ்சோதி மயமானதுமா
யுள்ள, நிட்கள சொரூப முதல் ஒரு வாழ்வே - நிட்கள சொரூப
முதல்வனாகிய ஒப்பற்றவனே! தூரிய நிலை - (ஏ - அசை) சுலன
மற்ற பரிசுத்த நிலையை, கண்டமுத்தர் - அனுபவ ஞானத்தாலறிந்
துள்ள சீவன் முத்தர்களது, இதயா கமலம் அதனில் - இருதய

கமலமாகிய தாமரையில், விளையா நின்ற - உதித்துப் பிரகாசிக்கின்றதும், அற்புத சுபோத - அற்புத கரமான நல்ல ஞானத்தை அளிக்கின்றவைகளும், சுக - சுகானந்தத்தைத் தருவதும், சுய படிசுமா இன்ப - சுயம் பிரகாசமான படிசும்போன்று மாசற்றதும் பேரின்பத்தை யளிக்க வல்லதுமான, பத்ம பதமே - தாமரை மலர்போன்ற நினது சரண கமலங்களையே, அடைய உணராது - (ஏ - அசை) அடையவேண்டு மென்பதை யறியாமல், கருவில் உருவேதங்கு சுக்கிலம் - கருப்பத்தில் உருவை யுண்டு பண்ணுகின்றதாகிய இந்திரியத்தில், நிதானவளி பொரும - நேர்மையுடன் பிராணவாயு மோதும்போது, அதிலேகொண்ட முக்குண விபாக நிலை - அதின் காரணமாகக் கலந்துள்ள மூன்று குணங்களாகிய வேறுபட்ட நிலையை, கருத அறியா - இத்தன்மையதென்று உணர வியலாதபடி, கபடமூடி உடல் - வஞ்சக தந்திரமாகிய கவசம் யுண்டுள்ள சரீரமானது, வினைதானே கலகம் இடவே - வினைகளாகிய பற்பல எண்ணங்களேற்படும் குழப்பங்கள், பொங்கு - நிறைவு பெற்று, குப்பை - கசா கடலம்போன்று அருவருக்கத் தக்கதும், மலம் - மும்மல மயக்கிற்பட்டதும், வாழ்வு - நிலையில்லா வாழ்க்கையை, நிசம் என உழலும் மாயம் - உண்மை யென நம்பி முடிவில் ஏமாந்து உழலச் செய்யும் மாயையானது, செனித்த குகையே - உதித்துள்ள அறையே யாகும், உறுதி கருது - (அதை) உண்மை யென்று நினைக்கின்ற, அசுழம் ஆம் - நாயேனாகிய, இந்த மட்டைதனை - இந்த (அறிவில்லாத) மூடனை, ஆள - ஆட்கொள்ளும் தன்மையதாக, நீ அருள்தாராய் - நீ கிருபை புரிய வேண்டும் (எ-று.)

(க-ரை) நேர பழநியங்கிரி வாசா! அண்ட பிண்ட சராசரங்களெங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள பரம் பொருளே! கருப்பையினிடமாகத் தோன்றி யுதித்ததும், மும்மலமும் முக்குணமும் பொருந்தி பற்பல வினைகளுக் குறைவிடமாகி வஞ்சகமாகிய கவசத்தால் மூடப்பெற்று அருவருக்கத் தக்கதும் நிலையில்லாதது

மாகிய சரீரத்தை உண்மையென நம்பும்படி செய்யும் மாய்கையை வெல்ல முடியாமல் மயங்குகின்ற நாயினேனை ஆட்கொண்டு அருள்புரிய வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பரம்பொருளின் சர்வ வியாபகத் தன்மையையும், டிட்கள சொருபத்தையும், அறிவினாலனுபவித்தறியும் சிவன்முத் தர்களின் தன்மையையும் இப்பாடலில் சுவாமிகள் விளக்கியும், கருப்பையினிடமாகத் தோன்றிய நிலையில்லாச் சரீரத்தில் மும் மலாதிகளால் நேரிடும் வினைகளையும் ஏனைய வுணர்ச்சிகளையும் எடுத்துக்காட்டிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை வெறுத்துத் தம்மை ஆட்கொள்ள வேண்டுமெனவும் பிரார்த்திப்பதாகும்.

“பாழ்வாழ் வெனுமிப் படுமாயையிலே
வீழ்வா யெனவென் னைவிதித்தனையே
தாழ்வா னவைசெய் தனதாமுளவோ
வாழ்வா யினிநீ மயில்வா கனனே.”

“மின்னே நிகர்வாழ் வைவிரும் பியயா
னென்னே விதியின் பயனிங் கிதுவோ
பொன்னே மணியே பொருளே அருளே
மன்னே மயிலே றியவா னவனே.”

—அருண கிரியார்

“கருணைபொழி சிறிதில்லேன் ஈதலில்லேன்
கண்ணீர்கம் பலையென்றன் கருத்துக்கேற்க
ஒருபொழுதும் பெற்றறியேன் என்னையாரும்
ஒருவாவன் னடிமையான் ஒருத்தனுக்கோ
இருவினையும் முக்குணமும் கரணம்நான்கும்
இடர்செயும் ஐம்புலனுங் காமாதியாறும்
வரவரவு மேழைக்கோ ரெட்டதான
மதத்தொடும்வந் தெதிர்த்தநவ வடிவமன்றே”

—இராமலிங்கசுவாமிகள்

38. தானந்தன தானன தானன
தானந்தன தானன தானன
தானந்தன தானன தானன—தனதான

மூலங்கிள ரோருரு வாய்நடு
நாலங்குல மேனடு வேரிடை
மூள்பிங்கலை நாடியொ டாடிய
மூளும்பிர காசம தாயொரு
சூலம்பெற வோடிய வாயுவை
மூலந்திகழ் தூண்வழி யேயள
பாலங்கிள ராறுசி காரமொ
டாருஞ்சுட ராடுப ராபர
பாதம்பெற ஞானச தாசிவ
பாடுந்தொனி நாதமு தூபுர
மாடுங்கழ லோசையி லேபரி
வாகும்படி யேயடி யேனையும்
சூலங்கலை மான்மழு வோர்துடி
வேதன்தலை யோடும ராவிரி
தோடுங்குழை சேர்பர னார்தரு
சூரன்கர மார்கிலை வாளணி
தோளுந்தலை தூள்பட வேலுவன்
சூளுங்கெட வேல்விடு சேவக
காலின்கழ லோசையு தூபுர
வார்வெண்டைய வோசையு மேயுக
காலங்களி லோசைய தாநட

முதல்வேர்கள்
விடவோடிப்
மதின்மேவிப்
அருள்வாயே!
முருகோனே!
மயில்வீரா!
மிடுவோனே!

கானங்கலை மான்மக ளார்தமை
நாணங்கெட வேயனை வேள்பிர
காசம்பழ னுபுரி மேவிய

பெருமானே !

(ப-ரை) சூலம் கலைமான் மழு - சூலாயுதமும் கலைமானும் மழுவும், ஓர் துடி - ஒப்புயர்வற்ற உடுக்கையும், வேதன் தலை யோடும் - பிரம கபாலத்தையும், (கரத்திலேந்தியும்) அராவிரி - பரம்பின் படத்தையும், தோடும் - தோடுகளையும், குழைசேர் அணிந்து-செவிகளில் பொருந்தும்படியாக அணிந்துள்ள, பரனார் - பரனாகிய சிவபிரான், தரு - அளித்தருளிய, முருகோனே - முருகப் பெருமானே ! சூரன் - சூரபன்மனது, கரம் ஆர்சிலை - கரத்தில் தாங்கிய வில்லில், வாள் அணிதோளும் - வாளாயுத மணிந்த தோளும், தலை - சிரமும், தாள்பட - (ஏ-அசை) துகளாகும்படியும், அவன் சூழ் - (உம் - அசை) அவனது ஆக்கினைகளும், கெட - ஒழிந்து போம்படியாக, வேல்விடு சேவக - வேலாயுதத்தைப் பிரயோகஞ் செய்த ஐயனே ! மயில் வீரா - மயில் வாகனத்தை யுடைய வீரனே ! காலின் கழல் ஓசையும் - நினது கால்களில் அணிந்துள்ள வீரக் கழல்களின் ஓசையும், தூபுர ஆர் வெண்டய ஓசையும்-(ஏ-அசை) சிலம்பும் சதங்கையும் ஒலிக்கின்ற ஓசையுமே, யுககாலங்களின் ஓசை அதுவாக - யுககாலங்களைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டும் ஓசையாகத் தக்கதாக, புடமிடுவோனே - நடனம் புரிகின்றவனே ! கானம் - வனத்தின் கணுள்ள, கலைமான்களார் தமை - மான் வயிற்றினிடமாகப் பிறந்த வள்ளி நாயகியை, நாணம் கெட - (ஏ - அசை) (உலக வாசனையாகிய) வெட்கத்தை யொழித்து, அணைவேள் - மருவிய காளையாகிய குமாரமூர்த்தியே, பிரகாசம் - வளம் பெற்று பிரகாசிக்கின்ற தன்மையையுடைய, பழனுபுரி மேவிய - பழநியப்பதியில் கோயில் கொண்டருளிய, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே ! மூலம் கிளர் ஓர் உருவாய் - மூலாதாரத்தினின்று இயங்கும் ஓர் வடிவம் மேல் நோக்கியதாக,

நடு நாலு அங்குலம் - நடுவாக நான்கு அங்குலம், மேல் நடுவேர் இடை - மேலுங் கீழும் நடுவும், (இடைகலை பிங்கலை சுழிமுனை) இடமாகக்கொண்டு, மூள் பிங்கலை நாடியொடு - பிங்கலை நாடியுடன் கலந்து, ஆடிய முதல் வேர்கள் - சுழன்றோடும் குண்டலியாகிய மூலவேர், மூளும் பிரகாசம் அது ஆய் - நிறைந்துள்ள பேரொளியதுவாகி, ஒரு சூலம் பெற ஓடிய வாயுவை - சூலம் போன்று மூன்று கிளையாக இரேசகம் பூரகம் கும்பகமாய் ஒடுந் தன்மையுள்ள வாயுவை, மூலம் திகழ் தூண்வழியே-மூலாதாரத்தி னிடமாக பிரணவமயமாய் விளங்கும் சுழிமுனை:பினாடே, அளவிட ஓட - பிரமாணப்படி ஓடும்படி செய்து, பாலம் கிளர் ஆறு சிகார மொடு - நெற்றியில் புருவமையமாக பிரகாசக்கின்ற ஆறுதாரங் களின் சிகரமாக, ஆறும் சுடர் - நிறைந்த சோதி மயமாகிய சக்தி, ஆடு பராபர - நிர்த்தனம் புரிவதின் மூலமாகத் தோன்றியுள்ள சச்சிதானந்த வடிவமாகிய நினது, பாதம் பெற-சரண கமலங்களை யடையும் விதமாக, ஞான சதாசிவம் அதில் மேவி - அறிவாகர மாகிய சதாசிவ சொரூபத்தில் பொருந்தி (பரமானந்த நிலை யடைந்து) நின்று, பாடும் தொனிநாதமும் - (இந்த ஆதாரயோக வாயிலாக) அந்தர் முகமாக எழும்புகின்ற தொனியாகிய ஓசை யிலும், தூபுரம் ஆடும் கழல் ஓசையிலே - இயங்குகின்ற பிரபை தங்கிய சிலம்பு தண்டை கிண்கிணி ஓசையிலும், பரிவாரும்படி - (ஏ - அசை) மெய்யன்பு சாதிக்கும்படி, அடியேனையும் அருள் வாயே - அடியேனுக்குத் திருவருள் புரியவேண்டும் (எ-று.)

(க-ரை) ஹே ஞான சொரூபா! வேலாயுத மேந்திய அழகிய மயில் வாகனா! யோகானந்த நிலையை யடைந்து பிரகாசந் தங்கிய சிலம் பொலி இசைந்து நினது சரண கமலங்களை மெய்யன்புடன் தரிசிக்கும்படி அருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) யோகம் என்பது ஆன்மா இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து சேர்ந்திருத்தலாம். மூலாதாரம் வீணத் தண்டின்

அடியினின்று போகும் சுழிமுனை நாடியைச் சேர்ந்து குதம் குறி இவற்றின் இடையிலுள்ளது. அதிதேவதை விநாயகர், சுவா திட்டானம் குறி மூலத்திலுள்ளது. அதிதேவதை பிரமா, மணி பூரகம் உந்தியிலுள்ளது. அதிதேவதை திருமால், அநாகதம் இதயத்திலுள்ளது. அதிதேவதை உருத்திரன், விசுத்தி கண்டத்தில் உள்ளது. அதிதேவதை மகேசரன், ஆக்கினை புருவமத்தியில் உள்ளது. அதிதேவதை சதாசிவன் இந்த ஆறு ஆதாரங்களும் வீணாத் தண்டின் அடியிலிருந்து புருவ மையம்வரை சுழிமுனை நாடியில் உள்ளன. ஒவ்வோராதார வாயிலாக அதிதேவதை களைத் தியானித்து அத்தியான உறைப்பினால் அவ்வாதாரங்களை விட்டுத் தன்னிலே மேலான பொருளைத் தியானித்து அவ்வுறைப் பினால் நான் தியானிக்கிறேனென்னும் நினைவுகெட்டுத் தியானஞ் செய்யப்படும் பொருள் ஒன்று மேயாய் நிற்கும் யோகநிலை ஆதார யோகமாகும். இவ்வாறின்றி ஆறுதாரங்களிலும் சதாசிவ மூர்த் தியைத் தியானித்தலும் உண்டு. யோகி பிராணவாயுவை இடை கலை பிங்கலை வழியாகச் செல்லவிடாது சுழிமுனை நாடியில் அறுதாரங்களிலும் செல்லுமாறு விடுத்துப் பிராண வாயுவை அடக்குதலினால் தன் மனத்தையும் உலகபோக விடயங்களில் செல்லவிடாது தானினைந்த பொருளையே யெப்பொழுதும் தியானிக் கச் செய்தல். இவ்வாறு பிராண வாயுவைச் செல்லவிடுதல் யோகத்திற்குரிய எட்டு அங்கங்களில் ஒன்றாகும். பிராண வாயு அடங்கும்போது மன்மனமும் அதனுள் அடங்கும். குண்டலிசக்தி யென்பது மூலாதாரத்தை இடமாகக்கொண்டு இரண்டரைச் சுற்று வளைந்து கிடத்தல் போன்று உள்ளதால் குண்டலிசக்தி என் வழங் கப்படுகிறது. சூரியகலை பிங்கலை எனவும் சந்திரகலை இடைகலை எனவும், சுழிமுனை என்பது அக்கினிகலை எனவும் பொருள் பெறும். முறையே இவைகட்கு அகரம் உகரம் மகரம் அட்சரங்க ளாகும்.

‘அ’ காரம் - பிர்மா, ரேதுகம்

‘உ’ காரம் - விஷ்ணு, பூரகம்

‘ம’ காரம் - ருத்திரன், சும்பகம்

பிராணாயாமத்தால் புரிதம்பெற்ற சரீரத்தினிடமாக, சும்பகத்தில் உடல் ஆவி மனம் இம்மூன்றும் ஒன்றுபடுகின்ற உணர்ச்சியால் உள்ளொளி தோன்றும். அந்நிலையைச் சோதி யென்றும் ஞானமென்றும், கடவுளென்றும், மோட்சமென்றும் சொல்லப்படும். அந்நிலையே அறிவானந்தமாகிய தேசோன்மயமாய் விளங்குவதாகும். நமது சுவாமிகள் பாடலில் விளக்குவதும் அதுவே யாகும்.

“ஒளியில் விளைந்த வுயர்ஞாள் பூதரத்துச் சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததொ ரானந்தத்தேனை யநாதியிலே
வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப் பெற்றவெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பிய வாழுகமாறுடைத் தேசிகனே.”

—கந்தரலங்காரம்

“ஊலில் உயிர்ப்பை ஒடுக்கி ஒண்சுடர்
ஞான விளக்கினை ஏற்றி நன்புலத்
தேனை வழிதிறந் தேத்துவார்க்கிடர்
ஆனகொ டுப்பன அஞ்செ முத்துமே.”

—திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்

“பையினுள்ளே படிக்கத வொன்றிடின்
மெய்யினுள்ளே விளக்கு மொளியதாம்
கையினுள் வாயுகதித்தங் கெழுந்திடின்
மையணி கோயில் மணிவிளக்காமே.”

—திருமூலர்

“எழுஞ்சுட ருச்சியின் மேன்மனம் வைக்கத்
தொழிலொன் றிலாத சுடர்.”

—ஒளவைக்கிழுத்தி

39. தனதன தன்னதான தன்தன தன்னதான

தனதன தன்னதான—தனதான

ஒருவரை யொருவர்தேறி யறிகிலர் மதவிசாரர்

ஒருகுண வழியுறாத

பொறியாளர்

உடலது சதமெனாடி களவுபொய் கொலைகளாடி

உறநம னரகில்வீழ்வ

ரதுபோய்பின்

வருமொரு வடிவமேவி யிருவினை கடலுளாடி

மறைவரி னனையகோல

மதுவாக

மருவிய பரமஞான சிவகதி பெறுகநீறு

வடிவுற அருளிபாதம்

அருள்வாயே !

திரிபுர மெரியவேழ சிலைமத னெரியமூரல்

திருவிழியருள் மெய்ஞ்ஞான

குருநாதா !

திருசாஸ் வதிமயேசு வரியிவர் தலைவரோத

திருநட- மருஞநாத

னருள்பாலா !

சுரர்பதி யயனுமாலு முறையிட அசுரர்கோடி

துகளெழ விடுமெய்ஞ் ஞான

அயிலோனே !

சுககுற மகள்மனை னெனமறை பலவுமோதி

தொழமுது பழகிமேவு

பெருமானே !

(ப-ரை) திரிபுரம் எரிய - முப்புரங்களிலும் எரிந்து அழியும் படியும், வேழசிலை மதன் எரிய-கரும்பை வில்லாகவுடையகாமன் எரிந்து போம்படியும், மூரல் திருவிழி அருள் - புன்னகையையும், நெற்றிக் கண்ணையும் காட்டருளிய, மெய்ஞ்ஞான குருநாதன்- அறிவானந்த தேசிகனும், திரு சாஸ்வதி மயேசுவரி - இலக்குமி கலைமகள் உருத்திரை, இவர் தலைவர் ஓத - இவர்களின் தலைவர்களாகிய விஷ்ணுபிரமன் உருத்திரன் இவர்கள் புகழ்ந்துபோற்றும்

தன்மையில், திருநடம் அருளும் நாதன் - பரவெளியில் நிர்த்தனம் -
 புரிகின்றவனுமாகிய சிவபிரான், அருள் பாலா - தந்தருளிய செல்-
 வனே ! சுரர்பதி - தேவேந்திரனும், அயனும் - பிரம தேவனும்,
 மாலும் - திருமாலும், முறையிட - அசுரர்களின் கொடுமைக்காற்-
 ருது நேர்ந்துள்ள குறைகளை விளக்கி முறையிட்டபோது, அசுரர்
 கோடி-கோடிக்கணக்கான அசுரசேனைகள் (முழுதும்) துகள்எழு-
 அழிந்தி புழுதியாகும்படியாக, விடுமெய்ஞ்ஞான அயிலோனே -
 பிரயோகித்த ஞானசத்தியாகிய வேலாயுதத்தை யுடையவனே !
 சுக குறமகள் - சுகாநந்த மயமாகிய வள்ளியம்மையின், மணுளன்
 என - நாயகன் என்பதாக, மறை பலவும் - வேதங்களெல்லாம்,
 ஒதிதொழ - புகழ்ந்து துதிக்கும்படியாக, முது பழநிமேவு - பழமை
 தங்கிய பழநியம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-கந்தப்
 பெருமானே! ஒருவரை ஒருவர் தேறி அறிகிலர்-ஒருவர் கொள்கை
 களை யொருவர் தெளிந்தறியாது, மதவிசாரர்-மதவாராய்ச்சி செய்-
 பவர்கள், ஒரு குண வழி உருத - ஒப்பற்ற சன்மார்க்கத்தைக்
 கைக்கொள்ளாத, பொறியாளர் - ஐம்புல ஆசைவழியே செல்பவர்,
 உடல் அது சதம் எனநாடி - சரீரமானது சாசுவதமென நினைத்து,
 களவு பொய் கொலைகள் ஆடி - களவும் பொய்யுங் கொலைகளும்
 செய்யத் துணிந்து, நமன் உற - கூற்றுவன் உயிரைக் கவர்ந்து
 செல்லும்போது, நரகில்வீழுவர்-பாபலோகப்படுகுழியில் வீழ்ந்திடு-
 வர், அதுபோய் - அந்த நரக வாதனை முடிந்து, பின்வரும் ஒரு
 வடிவம்மேவி - பின்பு முன் வினைக்குத் தக்கபடி உடல் கொண்டு
 (இவ்வுலகிற்கேற்றி) இருவினை கடலுள் ஆடி - நல்வினை தீவினை
 யாகிய அலைகளையுடைய பிரபஞ்ச சமுத்திரத்தில் நீந்துதலாகிய
 வாழ்வையடைந்து, மறைவர் - மரணம் அடைவர், (இன்-சாரியை)-
 அனையகோலம் அதுவாக - சரீரவாழ்வு அவ்விதத் தன்மையை
 யுடையதால், மருவிய பரமஞான - அடைவதற் குரிய பரமானந்த-
 நிலையாகிய, சிவகதிபெறுக - சாபுச்சிய பதவியைப் பெற்று, நீறு
 வடிவுற - திருநீறு போன்ற தூய தன்மையடையத் தக்கதாக,

அருளி-அதுக்கிரகம் செய்து, பாதம் அருள் வாயே-சரண கமலங்
களைத் தந்தருளவேண்டும் (எ-று.)

(க-ரை) ஹே சிவகுமரா ! பழநியில் கோயில்கொண்டருளிய
பெருமானே ! அசுரர் குலத்தையழித்து அமரர்களைக் காத்தருளிய
வெற்றி வேலாயுதா ! இருவினைகளாகிப் பேரலைகளையுடைய
பிரஞ்ச சமுத்திரத்தில் அடியேன் நீந்தியுலையாது பிறவா நெறி
யாகிய மோட்ச நிலையைத் தந்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) மும்மலாதிகளாகிய முப்புரத்தசுரர்களை புன்னகை
யாலும், பிறவி யெடுப்பதற்குக் காரணமாகிய காம்வேளை ஞானக்
கினியாகிய நெற்றி விழியாலும் எரித்துள்ள சிவபிரானது புதல்வ
னென்பதை விளக்கிக் கூறினார். தந்தைக்குரியது மைந்தர்க்கு
என்பனபோன்று ஆணவாதிகளாகிய சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்
களை ஞான சத்தியாகிய வேலாயுதத்தால் முருகப் பெருமான்
அழித்துள்ள பிரபாவத்தை வியந்து போற்றியும், ஐம்புல வாசை
களில் மயங்கி மென்மேலும் பிறைவிக் கடலில் நீந்தியுலையாது
பிறவாமையாகிய மோட்ச நிலையைத் தந்தருளவேண்டுமென
இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

“பிறவிப் பெருங்கடனீந்துவர் ; நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்”

—நாயனார்

40. தனதன தந்த தனதன தந்த
தனதன தந்த—தனதான

கருகிய கன்று வரிசெறி கண்கள்
கயல்நிக ரென்று

துதுபேசிக்

கலைசுரு ளொன்று மிடைபடு கின்ற
கடிவிட முண்டு

பலநாளும்

விரகுறு சண்ட வினையுடல் கொண்டு

விதிவழி நின்று

தளராதே

விரைகமழ் தொங்கல் மருவிய துங்க

விதபத மென்று

பெறுவேனோ?

முருக கடம்ப குறமகள் பங்க

முறையென அண்டர்

முறைபேச-

முதுதிரை யொன்ற வருதிறல் வஞ்ச

முரணசர் வென்ற

வடிவேலா!

பரிமள இன்ப மரகத துங்க

பகடித வென்றி

மயில்வீரா!

பறிதலை குண்டர் கழுநிரை கண்டு

பழநி யமர்ந்த

பெருமானே!

(ப-ரை) முருக - கோமள சொரூப! கடம்ப - கடப்ப மலர்
மாலையை அணிந்துள்ளவனே! குறமகள் பங்க - குறக் கொடி
யாகிய வள்ளி நாயகனே! முறை என அண்டர் - முறையோ
வென்று அமரர்கள், முறைபேச - முறையிடும்போது, முதுதிரை
ஒன்ற - பழமையாகிய சமுத்திரமும் அடங்கும்படியாக, வரு -
(பேரொலியுடன்) சமர் புரியவந்த, திறல் வஞ்ச - வன்மையும்
கபடமுமுள்ள, முரண் அசுரர் - முரண்பாடுள்ள அசுரர்களை,
வென்ற வடிவேலா - வெற்றிகொண்டுள்ள வடிவேலாயுதனே!
பரிமள இன்ப - வாசம் பொருந்திய இன்ப மயமானவனே!
மரகததுங்க - பச்சை வண்ணமும் பரிசுத்தமுங்கொண்டு, பகடித
வென்றி - பெருமை தங்கிய வெற்றியையுடைய, மயில் வீரா -
மயிலை வாகனமாகக்கொண்டருளிய வீரனே! பறிதலைகுண்டர் -
உரோமம் பறிந்துள்ள தலைகளையுடையவர்களும் கோளர்களு-

மாகிய சமணர்கள், கழுநிறை கண்டு - கழுமரங்களில் ஏறுந் தன்மையில் சைவ சமயவெற்றி கண்டு, பழநியமர்ந்த - பழநி யம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-கந்தப் பெருமானே! (மாதர்களது) கருகி அகன்று - மிகவும் கறுத்து விசாலமுள்ளவை களாகி, வரிசெறி கண்கள் - செவ்வரி படர்ந்த கண்களானவை, கயல் நிகர் என்று - கெண்டைமீனை யொத்தனவென்று, துதி பேசி - புகழ்ந்து கூறியும், கலை சுருள் ஒன்றும் - சேலை சுற்றி யுள்ள ஒரு அவயமாகிய, இடைபடுகின்ற கடிவிடம் உண்டு-இடை யினிடமாக அதுபவிக்கப்படுகின்ற சிற்றின்பமாகிய விஷத்தை யுண்டு, பல நாளும் - பல காலமும், விரகு உறு - அழிவுறுகின்ற வனும், சண்டவினை - முந்தை வினையாலாகிய, உடல்கொண்டு - சரீரத்ததைச் சுமந்துகொண்டு, விதிவழி நின்று-விதியின் நியமனப் படி உலக வாழ்வில் நின்று, தளராதே - சோர்ந்துவிடாது, விரை கமழ் தொங்கல் - பரிமள மிகுந்த நறுமலர் மாலைகள், மருவிய - சார்ந்துள்ள, துங்கவிதபதம் - பரிசுத்த தன்மை சிறந்து விளங்கும் நினது பத கமலங்களை, என்று பெறுவேனோ - எப்போது அடை வேனோ? (அடையும்படி அருள் புரியவேண்டும்) எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! வள்ளி பங்காளா! அடியேன் மங்கையரது கண்களாகிய மாய வலையிற் சிக்கி யழிந்துவிடாது அடிபேன் நினது சரண கமலங்களை அடையும் பாக்கியத்தை அருளல் வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) சமுத்திர அலையொலிக்கு மேற்கொண்ட ஆரவா ரத்தையுடைய அசுரர்களென்பதுபற்றி, முதுதிறை யொன்ற வருதிறல் வஞ்ச முரண்அசு(ர)ர் என்றார் என்க. முருகப் பெருமான் திருஞானசம்பந்தராகத் தோன்றி ஆருகத மதத்தை அழித்து சமணர்களைக் கழுவேற்றியதை இங்கு “பறிதலை குண்டர் கழுநிறை கண்டு” என்றார். ஆடவர் மயக்கிற்குக் காரணமாயுள்ள மாதர்களது கருமைநிறம் பொருந்தி செவ்வரி படர்ந்த விசால

மாகிய கண்களையும், ஆடையுடுத்தியுள்ள இடையையும் பொருந்த விளக்கிக் கூறினார்.

“சீறும் வினையது பெண்ணுருவாகித் திரண்டுருண்டு
கூறுமுலையு மிறைச்சியு மாகிக் கொடுமையினுற்
பீறுமலமு முதிர்முஞ் சாயும் பெருங்குழிவிட்
டேறுங் கரைகண்டிலே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே.”

—பட்டினத்தடிகள்.

41. தனந்த தனதன தனதன தனதன
தனந்த தனதன தனதன தனதன
தனந்த தனதன தனதன தனதன—தனதான

குரம்பை மலசலம் வழுவரு நினைமொடு
எலும்பு அணிசரி தசையிரல் குடல்நெதி
குலைந்த செயிர்மயிர் குருதியொ டிவைபல கசுமால
குடின்பு குதுமவ ரவர்கடு கொடுமைய
ரிடும்ப ரொருவழி யிணையிலர் கசடர்கள்
குரங்க ரறிவிலர் நெறியிலர் மிருகனை விறலான
சரம்ப ருறவனை நரகனை துரகனை
யிரங்கு கலியனை பரிவுறு சடலனை
சவுந்த ரிகமுக சரவண பதமொடு மயிலே நித்
தழைந்த சிவசுடர் தனையென மனதினி
லழுந்த வுரைசெய வருமுக நகையொளி
தழைந்த நயனமு மிருமலர் சரணமு மறவேனே !
இரும்பை வகுளமொ டியைபல முகில்பொழி
லுறைந்த குயிலளி யொலிபர விடமயி
விசைந்து நடமிடு மிணையிவி புவிநகர் வளநாடா !

இருண்ட குவடிபு பொடிபட வெகுமுக
 டெரிந்து மகரமொ டிசைகரி குமுறுக
 இரைந்த வசரரொ டிப்பரி யம்புரம் விடும்வேளே!
 சிரம்பொ னயனெடு முரிவர்க ளமரர்க
 ளரம்பை மகளிரொ டாகர சிவசிவ
 செயம்பு வெனநட மிடுபத மழகியர் குருநாதா!
 செழும்ப வளவொளி நகைமுக மதிநகு
 சிறந்த குறமக ளிணைமுலை புதைபட
 செயங்கொ டணைகுச சிவமலை மருவிய பெருமானே!

(ப-ரை) இரும்பை வகுளமொடு இயை - இலுப்பை விருட்
 சங்கள் மகிழ் விருட்சங்களுடன் இசைந்து வளர்ந்துள்ள, பல
 முகில் பொழில் - மேகமண்டலத்தை அளவி நிற்கின்ற பல
 சோலைகளினிடமாக, உறைந்த - வசித்துள்ள, குயில் அளி ஒலி
 பரவிட - குயில்களும் வண்டினங்களும் இன்னிசையாகிய கானம்
 பாட, மயில் இசைந்து நடமிடும் - பசிய தோகைகள் விரிந்துள்ள
 மயில்கள் அந்த கானத்திற்குத் தகுந்தவிதமாக நிர்த்தனம் புரியப்
 பெறும், இணையிலி புலிநகர் - இணையில்லாத வளம் பொருந்திய
 திருப்புலியூர் என்னும் சிதம்பரத்தைப் பதியாக வுடைய, வள
 நாடா - வளப்பமிசைந்த நாட்டை யுடையவனே! இருண்ட குவடு-
 மாயைக்கிருப்பிடமாகிய கிரௌஞ்ச பர்வதம், இடி பொடிபட -
 இடிந்து துகளாகும்படியாகவும், வெகு முகடு எரிந்து - மேலும்
 அநேக மலைச் சிகரங்கள் அக்கினி பற்றி எரியவும், மகரம் - சுரு
 மீன்கள் வசிக்கின்ற சமுத்திரமும், ஒளி திசை கரி குமுறுக -
 ஒழுங்கு வாய்ந்த எட்டுத்திக்கு யானைகளும் இடிமுழக்கம்போன்று
 பேரொலி செய்ய, இரைந்த அசுரரொடு - சின மிகுந்து சீறிவந்த
 அசுரப் படைகளுடன், இப்பரி - அவர்களது யானை குதிரை
 முதலிய படைகளையும், யம்புரம் விடும் வேளே - யமனுலகுக்

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

167

கனுப்பிய கந்தவேளே! சிரம் பொன் அயனெடு - பெருமையும்
 அழகும் வாய்ந்த பிரமதேவரும், முனிவர்கள் - இருடிகளும்,
 அமரர்கள் - சுவர்க்கத்தவர்களும், அரம்பை மகளிரோடு - தேவ
 மங்கையர்களுடனும், அரகர சிவசிவ செயம்பு என - அரகரா
 சிவசிவா சுயம் ப்ரகாசனே என்று புரிதகரமான திருநாம வாழி
 களைப் போற்றி நிற்க, நடம் இடு - நிர்த்தனம் புரிகின்ற, பதம்
 அழகியர் - அழகிய பாத கமலங்களையுடைய சிவபிரானது, குரு
 நாதா - குருவா யமர்ந்த ஞான தேசிகனே! செழும்பவள -
 உயர்ந்த பவளம்போன்ற, ஒளி நகை - செக்கச் சிவந்துள்ள இதழ்
 களுடன் தோன்றிய பிரகாசிக்கின்ற பற்களும், நகுமதி முக -
 விளங்குகின்ற பூரண சந்திரனே யொத்த வதனமுமுடைய, சிறந்த
 குறமகள்-மேன்மை தங்கிய குறக் கொடியாகிய வள்ளி நாயகியின்,
 இணைமுலை - இரு தனங்களும், புதைபட - நினது மார் பகத்தில்
 பதியும்படியாக, செயம் கொடு - வெற்றிகொண்டு, அணைகுக -
 மருவித் தழுவிய குகானந்தமூர்த்தியே! சிவமலை மருவிய - சிவ
 கிரியாகிய பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-முருகப்
 பெருமானே! குரம்பை - சரீரமானது, மலசலம் - மலமுத்திராதி
 யும், வழுவளு நிணமொடு - வழு வழுப்பாகிய மாமிசாதிகளும்,
 எலும்பு அணிசரி தசை ஈரல் குடல் - எலும்புகளும் சாய்ந்து சரிந்
 துள்ள தசை ஈரல் குடல், நெதிகுலைந்த - நியதி இல்லாத, செயிர்
 மயிர் குருதியொடு - மாசுள்ள உரோமம் இரத்தம் ஆகிய, இவை
 பல கசுமால் குடியில் - இவ்வித தன்மை வாய்ந்த பல அசுத்தங்கள்
 சேர்ந்துள்ள குடிசை, புகுதும் அவர் - இதில் வசிக்க வருபவர்
 களோ வென்றால், அவர் கடுகொடுமையர்-குருரமும் பொல்லாங்கு
 முள்ளவர்கள், இடும்பர் - அயலாருக்குத் துன்பம் செய்வதையே
 தொழிலாகவுடையவர்கள், ஒருவழி இணை இலர்-எந்த விதத்தினும்
 ஒத்துவராத இரண்டும் கெட்டவர்கள், கசடர்கள் - கீழ்மையான
 வர்கள், குரங்கர்-குரங்குபோன்று கூத்தாடும் குணமுடையவர்கள்,

அறிவிலர் - புத்தியற்றவர்கள், நெறியிலர் - நல்வழியை நாடாதவர்கள், மிருகனை விறலான சரம்பர் - மேற்கொண்டு வம்பு புரிவதில் திறமை வாய்ந்த நடையையுடையவர், (இவ்வித நிலையுடையவரது) உறவனை - நேசம் பற்றியவனும், நரகனை - அசுத்தமுள்ளவனும், துரகனை - (குதிரைபோன்று) ஓடுகின்ற மனத்தையுடையவனும், இரங்கு கலியனை - பரிதவிக்கும் சிறுமையுடையவனும், பரிவு உறுசடலன் - துன்பத்துக்குப் பாத்திரமான சரீரத்தையுடையவனும், (ஆகிய அடியேனைத் தள்ளிவிடாது குற்றங்களை மன்னித்து) சவுந்தரிக முக - மலர்ந்த வதனமும், சரவண பதமொடு - தாமரை மலரை யொத்த பாதங்களுமிசைந்து, மயிலேறி - அழகிய மயிலில் ஆரோகணித்து, தழைந்த சிவ சுடர் - சர்வ வியாபகத் தன்மையதாகிய சிவானந்த மயமாகிய பிரகாசத்தை, என் மனதில் - அடியேனது உள்ளமிசை, அழுந்த உரை செய - நன்கு பதியும்படி உபதேசம் புரிய, வருமுக - சந்திக்கவருவாயாக, முகநகை ஒளி - நினது வதனங்களில் விளங்கும் புன்னகையாகிய ஒளியையும், தழைந்த நயனமும் - கருணை யொழுங்குகின்ற கண்களையும், இரு மலர் சரணமும் - நினது சரண கமலங்களையும், மறவேனே - என்றும் மறக்கவே மாட்டேன் எ-று.

உறவனை, நரகனை, துரகனை, கலியனை, சடலனை—இப்பதங்களில் ஐ-சாரியை.

(க-ரை) ஹே குகானந்த மூர்த்தியே! சிவபிரானது பிரணவ குருநாதனே! அடியேனது சரீரமானது எலும்பு தசை இரத்த முதலியவை நிரம்பியுள்ள அசுத்த மயமானது, நல்ல சாகவாசமும் இல்லாதவன், ஆயினும் இகழ்ந்து விடாது எனது குற்றங்களை மன்னித்துப் பரமானந்த நிலையை அடையும் படியாக அருளல் வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) சிதம்பரக் கோத்திரத்திற்குப் புலியூர் எனவும் பெயருண்டு, மத்தியந்தன முனிவர் புத்திரர் வியாக்கிரபாத முனிவர் சிவ

பூசை கடைப்பிடித்துப் சிவபிரானைப் பிரத்யட்சமாகத்தரிசித்துச் சிவ மூர்த்தியிடம் சிவபூசைக்குப் பழுதில்லாத மலரெடுக்க நகங்களிற் கண்களும், மரம் வழக்காமல் ஏறப் புலிக்காலும் கையும் பெற்றுள்ளவர் சிதம்பரத்தில் நடன தெரிசனம் கண்டவர் ஆதலின் அத்தலத்துக்குப் புலியூர் என்று இக்காரணம் பற்றித் திருநாமம் ஏற்பட்டதாகும். வியாக்கிரபாதர்-வியாக்கிரம்-புலி. சுவாமிகள், சரீரத்தை அசுத்த மயமான குடிசை என்பதிலும் அத்தேகத்தில் மும்மலம் ஐம்புல ஆசைகளால் வரும் கர்மாதிகளாகிய பகைவர் கள் இவ்வித உறவினிற் சிக்கியுள்ள அடியேனை ஆட்கொள்ள வேண்டுமெனப் போற்றியதாகும்.

சென்னங்கள்தோறும் செய்துவந்துள்ள நல்வினை தீவினைகளா னவை, ஆகாமியம் சஞ்சிதம் பிராரத்துவ மென்னும் பகுதிகளாகி அவைகளுக்கிசைந்தவாறு சரீரமெடுத்துமக்கள்தாம் தாம் முன்செய்த வினை தாமே அனுபவித்து வரப்படுகின்றனர். நல்வினையின் பயன் சுகமும் தீவினையின் பயன் துக்கமுமாக அனுபவிப்பதிலும் முடிவில் மரணமடைந்து மறுபடியும் பிறவி எடுத்து வினையை அனுபவித்துத் தீரவேண்டியதைத் தவிர அனுபவிக்காமல் ஏமாற்றிவிட முடியாது. “மடிவதும் பிறப்பதும் சமுத்திரத்தின் அலைபிறந்த வாறதொக்கும்” என்பது தொன்மை நூலின் துணிபு. சீவனுக்குச் சரீரம் சிறைக்கூடமாகும். அதிற்கிடந்து மாயையிற் கட்டுண்டு மயங்குகின்ற சீவன் மெய்ஞ்ஞானமாகிய உண்மையறிவைமறந்து அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தில் மூழ்கியுழன்ற போதினும் செய்த வினையை அனுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும். மந்திர தந்திரங்களாலும் மாற்ற முடியாதென்று வெள்ளிடைமலை. நல்வினை செல்வத்தையும் தீவினை வறுமையையும் கொடுப்பதாயினும் முடிவில் உடல் துக்கமயமாகிய மரணத்தையே அளிப்பதென்பது உலக வாழ்க்கையின் தத்துவமாகும். ஆதலால் நம் சுவாமிகள் இவ்வித நிலைமக் கிடமன்னியில் பிறவாமையாகிய நினது அருட் செல்வத்தை அளிக்கவேண்டு மெனப் பிரார்த்திப்பதாகும்.

“தோலாற் சுவர் வைத்து நாலாறு காலிற் சுமத்தியிடு
காலாலெ முப்பிவனை முதுகோட்டிக் கைநாற்றிறரம்
பாலாற் கையிட்டுதசைகொண்டு மேய்ந்த வகம்பிரிந்தால்
வேலாற்கிரி துளைத்தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே.”

—கந்தரலங்காரம்

“காமவுட் பகைவனுங் கோபவெங் கொடியனுங்
கனலோப முழுமுடனும்
கடுமோக வீணனுங் கொடுமத மெனுந்துட்ட
கண்டெட்ட ஆங்காரியும்
ஏமமறு மாச்சர்ய விழலனுங் கொலையென்
றியம்பு பாதனுமா மிவ்
எழுவரும் இவர்க்குற்ற உறவா பேர்களும்
எனைப்பற்றி டாமல் அருள்வாய்
சேமமிகு மாமறையின் ஒமெனும் அருட்பதத்
திறனருளி மலயமுனிவன்
சிந்தனையில் வந்தனையு வந்த மெய்து ஞானசிவ
தேசிகசி காரத்னமே
தாமொளிர் சென்னையிற் கந்தகோட்டத் துள்வளர்
தலமோங்கு கந்வேளே
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
தண்முகத் தெய்வமணியே.”

—இராமலிங்கசுவாமிகள்.

42. தான தந்தன தான தந்தன
தான தந்தன தான தந்தன
தான தந்தன தான தந்தன—தனதான

மூலமந்திர மோத லிங்கிலை
யீவதிங்கிலை நேய மிங்கிலை
மோனமிங்கிலை ஞான மிங்கிலை

மடவார்கள்

மோகமுண்டதி தாக முண்டப
 சாரமுண்டப ராத முண்டிடு
 மூகனென் றொருபேரு முண்டருள் பயிலாத
 கோலமுங் குண வீன துன்பர்கள்
 வார்மை யும்பல வாகிவெந்தெழு
 கோரகும்பியி லேவி முந்திட நினைவாகிக்
 கூடுகொண்டுமூல் வேணையன் பொடு
 ஞான நெஞ்சினர் பாவிணங்கிடு
 கூர்வை தந்தினி யாளவந்தருள் புரிவாயே !
 பீலிவெந்துய ராவி வெந்தவ
 சோகு வெந்தமண் மூகர்நெஞ்சிடை
 பீதி கொண்டிட வாதுகொண்டரு ளெழுதேடு
 பேணி யங்கெதி ராறு சென்றிட
 மாற னும்பிணி தீர வஞ்சகர்
 பீறு வெங்கழு வேற வென்றிடு முருகோனே !
 ஆல முண்டவர் சோதி யங்கணர்
 பாக மொன்றிய வாலை யந்தரி
 ஆதி யந்தமு மான சங்கரி குமரேசா !
 ஆரணம் பயில் ஞான புங்கவ
 சேவ லங்கொடி யான பைங்கர
 ஆவி னன்குடி வாழ்வு கொண்டருள் பெருமானே !

(ப-ரை) பீலிவெந்து - (பாண்டியனது நோய் நீங்குவதற்காக
 அவன் சரீரத்தைத் தடவியுள்ள) மயிற்றோகை வெந்தழியவும்,
 உயர் ஆவிவெந்து - யாவிலும் உயர்ந்த பொருளாகிய உயிர்
 வெந்துழலவும், அவ் - அந்த, அசோகு வெந்து-கரத்தில் அவர்கள்

கொண்டுள்ள அசோக விருட்சத்தின் சின்னம் வேகவும் (பெற்றுள்ளி) அமண்முகர்-(மெய்ப் பொருளையுணர அறியாத) சமணப் பாவிகள், நெஞ்சிடை - மனதில், பீதிகொண்டிட - மிகவும் அச்சமுற்றிட, வாதுகொண்டு - அவர்களுடன் சமயவாதம் தொடுத்து, அருள் எழுது ஏடு - சிவபிரானது திருவருளை வியந்து எழுதி வைகையாற்றிவிடப்பட்ட ஏடானது, பேணி - பாதுகாப்புடன், அங்கு - அவ்விடம், எதிர் ஆறு சென்றிட - எதிர் முகமாக ஆற்றில் செல்லவும், மாறனும் - பாண்டி மன்னனும், பிணிதீர - அவனைப் பிடித்துள்ள சுரநோயும் கூடும் நீங்கவும், வஞ்சித்த - (பாண்டியனிடம் சமண மதம் உண்மையென்பதாகி) வஞ்சத்தால் ஏமாற்றி வாழ்ந்த, சமணர்கள்-சமணப்பகைவர்கள், பிறு-தேகம்கிழியும்படி, வெம்கழு ஏற - கொடிய தன்மை வாய்ந்த கழுமரத்திலேறவும், (செய்வித்து) வென்றிடு முருகோனே - வென்றுள்ள ஞான சம்பந்தராகத் தோன்றியுள்ள முருகக் கடவுளே! ஆலம் உண்டவர் - திருப்பாற் கடலில் எழுந்துள்ள) ஆலகால விடத்தை (லோகோபகார்த்தமாக) உண்ட வரும், சோதி - சோதி சொருபனும், அம்கணர் - கருணை பொழிகின்ற அழகிய நேத்திரங்களையுடைய வருமான சிவபிரானது, பாகம் ஒன்றிய - வாம பாகத்திலுள்ள, வாலே - கன்னி, அந்தரி - சர்வ வியாபகியும், ஆதி அந்தமுமான - (வேதங்கட்கு) ஆதியாயும் முடிவாகவுமுள்ள, சங்கரி - உமா தேவியாரது, குமரேசா - திருக் குமாரனே! ஆரணம் பயில் - வேதங்கள் துதிக்கின்ற, ஞான புங்கவ-மெய்ஞ்ஞான மூர்த்தியே, சேவல் அம்கொடி - அழகிய சேவற் கொடியை, ஆன பைம்கர - திருக்கரத்திற் கொண்டருளியவனே! ஆவினன்குடி-திருவாவினன்குடி என்னும் தலத்தில், வாழ்வுகொண்டு அருள் - கோயில் கொண்டருளிய, பெருமானே-கந்தப் பெருமானே! மூல மந்திரம்-பிரணவத்வனியுடன் ஆமெழுத்து மந்திரத்தை, ஓதல் - அன்புடன் ஓதுதல், இங்கு இல்லை - இங்கே கிடையாது, ஈகை இங்கு இல்லை - காருண்யங்கொண்டு யாசிப்பவாக்குக் கொடுப்பது இங்கே கிடை

யாது, நேயம் இங்கு இல்லை - அன்பு என்பது இங்கேகிடையாது, மோனம் இங்கு இல்லை - மனம் அடங்கி மௌன முற்றிருப்பது இங்கே கிடையாது, ஞானம் இங்கு இல்லை - (சன்மார்க்க சாதனங்களால் மனம் பக்குவப்பட்டு ஏற்படும் பயனாகிய மெய்யறிவும் இங்கே கிடையாது), மடவார்கள் மோகம் உண்டு - மங்கையர் மீது காம இச்சையாகிய காதலுண்டு, அதிதாகம் உண்டு - அவ்வித தன்மைக்கிசைந்து மிகுந்த ஆசையுண்டு, அபசாரம் உண்டு - தாய் தந்தையரிடத்தும் குருவினிடத்தும் தெய்வத்தினிடத்தும் நன்னெறி தவறி நடந்ததும் உண்டு, அபராதம் உண்டிடு மூகன் என்று ஒரு பேரும் உண்டு - குற்றவாளியாகிய வறிஞன் என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு, அருள் பயிலாத கோலமும் - திருவருளடையுந் தன்மையில் அபிமயாசமில்லாத சாயலும், குண ஈன துன்பர்கள் வார்மையும் - தாழ்ந்த குணமுள்ளவர்களாகி மிறவிப் பிணியிற் கிடந்து உழலுகின்றவரது தீயொழுக்கமும், பல ஆகி - பலவிதங்களாகி, வெந்து எழுகோர சூழியிலே - வெம்பி யெழும்பும் பயங்கரத் தன்மையுள்ள அக்கினியாகிய பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிலே, விழுந்திட நினைவாகி - விழவேண்டுமென்கிற கருத்துள்ளவனாக, கூடுகொண்டு - இந்த சரீரத்தைக்கொண்டு, உழல் வேளை - மிறப்பிலும் இறப்பிலும் கிடந்து உழலுகின்ற அடியேனை, ஞான நெஞ்சினர்பால் - மெய்ஞ்ஞானம் படைத்துள்ள சாந்த சீலர்கள் பக்கமாக, இணங்கிடு - அன்பினால் நேசிப்பதற்குரிய, கூர்மைதந்து - நுண்ணிய அறிவை அடியேனுக்குத் தந்தருளி, இனி ஆளவந்து - இனியாவது ஆட்கொள்வதற்காக வந்து, அருள் புரிவாயே - திருவருள் தருவாயே எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! திருஞான சம்பந்தராக அவதரித்துச் சமண மதத்தை அழித்து, பாண்டிய மன்னனது சுரநோயை விபூதிக்கொண்டு விலக்கிச் சைவ சமயம் தழையும்படி யருளிய சமயச் சாரிய மூர்த்தியாகிய ஞான தேசிகனே! அழகிய சேவற் கொடியானே! அடியேன் சன்மார்க்க நியமமின்றிய தீயவழியிற்

சென்று காமாதிகளாற் கட்டுண்டு, பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் மயங்குகின்றேன். ஞானப் பெரியார்களின் சகவாசம் பரவும் நுண்மையறிவுகொண்டு நினது திருவருளை யடையும்படி அதுக்கிரகம் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) மனத்தை நன்னெறியில்நடக்கும்படி அப்பியாசித்துத் தம்மிடம்-வரும் இரவலர்கட்கு இயன்ற உதவி செய்து மெய்யன்புகொண்டு எம்பெருமான் திருநாமங்களை யுச்சரித்து உலக வாழ்க்கையை யடைவதே நன்மையாகுமென்பதைப் பாடல் விளக்குவதாகும். வஞ்சனையும் பொறுமையும், சினமும், பேராசையும் மனத்தில் வளரச் செய்வதே தீமையை அடைவதற்குரிய அடையாளமாகும்.

“வஞ்சனை யழுக்காறுதி வைத்திடும் பாண்டமான
நெஞ்சனை வலிதின்மென் மேல்நெக்கு நெக்குருகப்பண்ணி
அஞ்சலி செய்யுங்கை மருவிரீர் விழியுமாக
தஞ்மென் நிரங்கிக்காக்கதற் பராபராமுனக்கே.

—தாயுமானவர்

43. தான தனதனன தானதனதனை
தான தனதனன—தனதான

சீற லசடன்வினை காரன் முறைமை யிலி
தீமை புரிகபடி

பவநோயே

தேடு பரிசிகன நீதிநெறி முறைமை
சீர்மை சிறி துமிலி

எவரோடுங்

கூறு மொழியது பொய்யான கொடுமையுள

கோள னறிவிலியு

னடிபேணுக்

கூள னென்னு மெனை நீயுனடியரொடு

கூடும்வ கைமையருள்

புரிவாயே !

மாறு படுமவுணர் மாள அமர் பொருது
 வாகை யுளமவுலி புனைவோனே !
 மாக முகடதிர வீச மயிலை
 வாசியென வுடைய முருகோனே !
 வீறு கலிசைவரு சேவகனதிதப
 மேவு மொருபெருமை யுடையோனே !
 வீரை யுறைகுமர தீரதர பழநி
 வேல இமையவர்கள் பெருமாளே !

(ப-ரை) மாறுபடும் - தீயகுணம் படைத்த பகைவர்களாகிய, அவுணர்மாள் - அசுரர்கள் மடியும்படி, அமர்பொருது-சமர்புரிந்து, வாகை உளமவுலி - (வெற்றிச் சின்னமாகிய) வாகை மாலைசூடி யுள்ள மகுடத்தை, புனைவோனே - அணிந்துள்ளவனே ! மாகம் முகடு அதிர - அண்டகடாகம் அதிர்ச்சியடையும் படியாக, வீச சிறைமயிலை - விரிக்கின்ற நீண்ட தோகைகளை யுடைய மயிலை, வாசி என உடைய - புரவி போன்று அதிவேகமாக நடத்தும், வன்மையையுடைய, முருகோனே-முருகக்கடவுளே ! வீறுகலிசை வரும் - மேன்மை தங்கிய கலிசை என்னும் பதியில் வந்துள்ள, சேவகனது இதயம் மேவும்-சேவகனுடைய மெய்யன்புள்ள இதய கமலத்தில் வீற்றிருப்பதாகிய, ஒரு பெருமை யுடையோனே - ஒப்பற்ற மாட்சியையுடையனே ! வீரை உறை குமர - (காவிரிச் சேவகனது தலைநகரமாகிய) வீரையம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள குமார மூர்த்தியே ! தீரதர - சர்வ வல்லமை பொருந்தியவனே ! பழநிவேல - பழநியம்பதியில் அமர்ந்துள்ள வேலாயுதனே ! இமையவர்கள் பெருமாளே - அண்டர் நாயகனே ! சிறல் அசுடன் - (அடியேன்) கடுஞ்சினமுடையதாழ்ந்தவன், வினைகாரன்-திவினையே செய்பவன், முறைமை இலி-நியமமுறை யில்லாதவன், தீமைபுரிக படி-பிறர்களுக்குத் தீங்குபுரியும் வஞ்சகமுடையவன், பவநோயே,

தேடும்பரிசி-(பிறந்தும் இறந்தும் உழலுகின்ற) பிறவிப்பிணியையே (ஒவ்வொரு பிறப்பிலும்) சன்மானமாகப் பெறுபவன், கனநீதி நெறிமுறைமை - பெருமையைத் தருகின்ற நன்னெறி யொழுக்கமும், சீர்மை சிறிதும் இலி - சிறந்த குணமும் கொஞ்சங்கூட இல்லாதவன், எவரோடும் - யாருடனும், கூறும் மொழியது - பேசும் வார்த்தையானது, பொய்யான கொடுமைஉள - கொடிய அபத்தமுள்ளதாகும், கோளள் - கோன் சொல்பவன், அறிவிலி - புத்தியற்றவன், உன் அடிபேணு கூனன் - நினது சரண கமலங்களைப் போற்றாத குற்றம் பொருந்தியவன், எனினும் - என்றாலும், எனைநீ உன் அடியரொடு - (யாவையும் மன்னித்து) அடியேனை நீ உன் தொண்டரொடு, கூடும் வகைமை - சேரும் முறைமையை, அருள் புரிவாயே - திருவருள் புரிவாய், (ஏ - அசை) ஏ-று.

(க-ரை) ஹே வேலாயுதா! அடியேன் நன்னெறியை நாடாது தீயவழியே நடந்து பிறந் திறந்துழலுகின்றேன்; நினது சரண கமலங்களில் பக்தியில்லாதவனாயினும் குற்றங்கள் யாவையும் மன்னித்து, மெய்யன்பர்களாகிய நினது தொண்டருடன் என்னை யுங் கூட்டித் திருவருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) அண்ட முகடும் அதிரும்படி தோகைவிரிக்குந் தன்மையுள்ள தென்று மடிலின் பிரபாவத்தை விளக்கிக் கூறினார். கந்தரலங்காரத்திலும் சுவாமிகள் மொழிந்துள்ளமை காண்க.

- (1) “தேங்கியவண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே பூங்கழல்கட்டும் பெருமான் கலாபப்புரவிமிசை தாங்கிநடப்ப முறிந்தது சூரன் றனந் தனிவேல் வாங்கியனுப்பிடக் குன்றங்களெட்டும் வழிவிட்டவே.”
- (2) “படைபட்டவேலவன் பால்வந்த வாகைப்பதாகையென் தடைபட்ட சேவல்சிற கடிக்கொள்ளச் சலதிகழிந் [னும் துடைபட்ட தண்டகடாக முதிர்ந்த துடுபடலம் இடைபட்ட குன்றமுமாமேரு வெற்புமிடிபட்டவே.”

- (3) “குசைநெகிழா வெற்றிவேலோன வுணர்குடர்குழம்பக்
கசையிடுவாசி விசைகொண்ட வாகனப் பீலியின்கொத்
தசைபடுகால் பட்டசைந்தது மேருவடியிடவெண்
டிசைவரை தூள்பட்ட வத்துளின் வாரிதிடர்பட்டதே.”
- (4) தடக்கொற்ற வேண்மயிலே யிடர்தீரத் தனிவிடினீ
வடக்கிற் கிரிக்கப் புறத்துநின்றோகை யின்வட்டமிட்டுக்
கடற்கப் புறத்துங் கதிர்க்கப் புறத்துங் கனகசக்ரத்
திடர்க்கப் புறத்துந் திசைக்கப் புறத்துந் திரிசுவையே.”

இப்பாடல்கள் மயில், கொடி இவைகளின் வல்லமைகளை
விளக்குகின்றன வாகும். சுவாமிகள் தமது அறியாமையால்
செய்த குற்றங்களை மன்னித்து உனது அடியார்களோடு சேரும்
படி அருள் புரியவேண்டும் என்றார். முருகன் சந்நிதியில் தமது
பிழைகளை உண்மை யுணர்ச்சியுடன் விளக்கிக் காட்டும் பிராரத்
தனை யாகும். தாயுமானவரும்,

“இரும்புநெர் நெஞ்சகக்கள்வன னாலுமுனை
யிடைவிட்டு நின்றதுண்டோ
வென்றுநீ யன்றுநானுன்னடி மையல்லவோ
யாதேனுமறி யாவெறுந்
தரும்பனே நென்னினுங் கைவிடுத னீதியோ
தொண்டரோடு கூட்டுகண்டாய்”

என்பதுபோன்று நமது சுவாமிகளும் விண்ணப்பித்தாரென்க.
“கலிசைச் சேவகனார் இதயத்தில் வசிப்பவன்” என விளக்கி
யிருப்பது அவரது பக்தியின் மாண்பை வெளிப்படுத்தியதாகும்.

44. தனன தனதனன தனன தனதனன
தனன தனதனன — தனதான

கடலை பொரியவரை பலக னிகழைநுகர்

கடின குடவுதர

விபரீத

கரட தடமுமத நளின சிறுநயன

கரிணி முகவரது

துணைவோனே !

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

வடவ ரையின்முகடு அதிர வொருநொடியில்
 வலம்வ ருமரகத மயில்வீரா!
 மகப திதருசுதை குறமி னொடிருவரு
 மருவு சரசவித மணவாளா!
 அடல சுரர்கள்குல முழுதும டியவுய
 ரமரர் சிறையைவிட எழில்மீதும்
 அருண கிரணவொளி யொளிரு மயிலைவிடு
 மரக ரசரவண பவலோலா!
 படல வுடுபதியை யிதழியணி சடில
 பசுப திவரநதி அழகான
 பழநி மலையருள்செய் மழலைமொழி மதலை
 பழநி மலையில்வரு பெருமானே!

(ப-ரை) கடலை பொரி அவரை - கடலை பொரி அவரை முத
 லிய பயறுகளும், பலகனி - விதம் விதமான கனிவர்க்கங்களும்,
 கழை - கரும்பும், நுகர் - உணவாகக் கொள்கின்ற, கடின குட
 உதர - (பூரணமாக நிரம்பியுள்ள) வன்மை பெற்ற குடம் போன்ற
 வயிற்றையும், விபரீத கரடதடம் மும்மத-அற்புதகரமாக மும்மதங்
 கள் பொழிகின்ற தன்மையதாகிய மதநீர்ப் பெருக்கையும், நளின
 சிறு நயன - தாமரை போன்ற அழகிய கண்களையுமுடைய, கரிணி
 முகவரது - யானை முகத்தையுடைய விராகயக் கடவுளின், துணை
 வோனே - சகோதரனே! வடவரையின் - மகாமேரு கிரியின்,
 முகடு அதிர - சிகரமானது அதிர்ந்து நடுங்கும்படியாக, ஒரு நொடி
 யில் - ஒரு நொடிப்போதில், வலம் வரும் - வலமாகச் சுற்றிவந்த,
 மயில்வீரா - (அதிவேகத்தையுடைய) மயிலை வாகனமாகக்கொண்
 டருளிய வீரனே! மகபதி தருசுதை - யாகாதிபதியாகிய இந்திரன்
 புதல்வியாகிய தெய்வயானை, குறமினொடு - குறக்குலத்தில் வளர்ந்
 துள்ள நங்கையாகிய வள்ளினாயகி யாருடனாக, மருவுசரசவித

மணவாளா - தழுவுகின்ற லீலா விநோதனாகிய நாயகனே ! அடல்
 அசுரர்கள் - கொலை புரிவதையே தம் தொழிலாகக் கொண்ட அசு
 ரர்களது, குலம் முழுதும்மடிய - கூட்டமாகிய வமிசமுழுதும் அழி
 யும்படியாகவும், உயர் அமரர் சிறையைவிட - விண்ணவராகிய
 தேவர் சிறைநீங்கவும், எழில்மீறும் - இலாவண்ய மிகுந்துள்ள,
 அருணகிரண ஒளி - உதய சூரியப்பிரகாசம் போன்று, ஒளிரும்
 அயிலைவிடும் - சோதி நிறைந்து விளங்கும் வேலாயுதத்தை ஏவிய,
 அரகர சரவணபவ - பரமபதியாகிய சடாட்சரப் பொருளே !
 லோலா - (உயிர்களிடம்) காருண்ய முள்ளவனே ! படல் உடு
 பதியை - பரவுதலாக விளங்குகின்ற நட்சத்திர மண்டல தலைவ
 னாகிய சந்திரனையும், இதழி-தும்பை மலரையும், அணி-குடியுள்ள,
 சடில பசுபதி - சடைமுடியையுடையவரும் சமஸ்த உயிர்கட்கும்
 நாயகனுமாகிய சிவபிரான், வரநதி - (பகிரதன்) வரப்பிரசாதமாக
 வந்துள்ள கங்கையும், அழகான - சுந்தர மிசைந்த, பழ - புராதனி
 யாகிய, நிமலை - (மலரகித) தூய தன்மை வாய்ந்த உமாதேவியார்,
 அருள் செய்-(இம்மூவரும் லோகோபகாரமாக) தந்தருளிய, மழலை
 மொழிமதலை - (கொஞ்சிப் பேசும்) குதலைச்சொற்களையுடையபால
 வடிவமாக, பழநி மலையில் வரு பெருமானே - பழநி யங்கிரியில்
 எழுந்தருளியுள்ள குமரப் பெருமானே !

(க-ரை) ஹே சரவண பவா ! அசுரர் பகை யொழித்து அமரர்
 சிறை நீக்கிய பால சூரியப் பிரகாசம்போன்ற வெற்றி வேலா
 யுதனே ! நொடியளவில் அண்ட பகிரண்டங்களைச் சுற்றிவந்த
 மயில் வாகனத்தையுடைய கடவுளே ! உயிர் கட்கெல்லாம் நாதனாக
 விளங்குகின்றவனே ! பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவ
 பாலனே ! எனப் போற்றித் துதிப்பதாகும்.

(வி-ரை) சிவபிரானும் உமாதேவியாரும் சேர்ந்த திருவுருவ
 மாகிய ஆறுமுகங்களின் நெற்றிவிழிகணினும் தோன்றிச்சரவண
 மாகிய கங்கையினிடமாக வளர்ந்துள்ள காரணங்கொண்டு “படல்

“வுடுபதியை யிதழி யணிசடல பசுபதி வரநதி அழகான பழ,
சிமலை யருள் ” என்ற பதங்கள் விளக்குகின்றன.

கந்தப் புராணம்

“அரனருண் முறையினை யறிந்துகங்கைதன்
சிரமிசை யேந்தியே சென்றொர் கன்னலிற்
சரவணமெனுந் தடந்தன்னிற் சேர்த்தனண்
மரையிதழாயிடை மல்குந் றுலென.”

நொடியளவில் அண்ட பகிரண்டமாகிய சமஸ்த வுலகங்கள்
யாவையும் சுற்றி வந்தவனென்பது முருக பிரானது சர்வ வியா
பகத் தன்மையை விளக்குவதாகும். “வடவரையின் முகடு அதிர
வொரு நொடியில் வலம் வரு மரகத மயில் வீரா.” என்னும் பதங்
கள் இதையுணர்த்துகின்றன.

பழநித்தலப் புராணம்

“சீருருத்திரர் வசுக்கண்மாமுனிவர் தீர்த்தர்பூத் திரணிரப்பவே
மேருவாதி கிரிபுவனமெண் களிறுவிண்டுவாதி புடைமண்டவே
சாரதத்தலை சிறந்துளோரொடு மீசனஞ்சலி திருத்தவே
கார்மயிற்பரி நடாவிபோய் வினொர்கணந் தனிற்கயிலேமேவினான்.”

இவ்விதத் தன்மையே கந்தப்புராணம்

முருகனை சர்வவியாபகராக வருணிப்பதாகும்.

“எங்கணும் பணிவதனங்க ளெங்கணும் விழிக
ளெங்கணுந் திருக்கேள்விக ளெங்கணுங் கரங்க
ளெங்கணுந் திருக்கழலடி யெங்கணுப வடிவ
மெங்கணுந் செறிந்தருள் செயுமறுமுகத் திறைக்கே.”

சிவகிரி என்னுந் திருவாவினன்குடி, பழநி யெனப் பெயர் வந்த
விபரம், சிவ சந்நிதியில் நாரதரால் படைத்துள்ள மாங்களியின்
மூலம் உலகமும் தாமும் ஒன்றெனு முண்மை விளக்குந் திருவினை
யாடலாக கணபதி, முருகன், இரு புதல்வர்களையும் விளித்துச்

சமஸ்த வுலகங்களையும் உங்களில் யார் சுற்றி வருகின்றார்களோ அவர்கட்கே அக் கனி யுரியதாகும் என புகன்றமைக் கிணங்க முருகபிரான் மயிலேறிச் சமஸ்த வுலகங்களாகிய அண்டபகிரண்டங்களை நொடியில் சுற்றிவந்தார். விநாயகர் பகிர் முகத் தோற்றமாகிய பிரபஞ்சம் யாவும் நீயே யாகுமெனப் போற்றித் தந்தையரை வலஞ் சுற்றிவந்து பழத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட காரணம் பற்றி முருகன் பிணக்குற்றவர் போன்று நடித்துத் திருவாவினன் குடி சென்று அங்குத் தம்மைநோக்கித் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த இருடிகளுக்கு வரமளித்து வீற்றிருந்தபோது அம்மையும் அப்பனும் அங்குச்சென்று தமது இனையபிள்ளையைத் தழுவி உபசரித்து ஞானப்பழமாகிய நின்னக்கு வேறொரு கனியும் வேண்டுமோவென ஆறுதல் செய்து பழம் நீ, யெனப் புகன்றமை காரணமாகப் பழநி யெனப்பெயர் வந்ததென்பது நூற்களின் நுணிபு.

“ஈசனுருகி மடியினில் வைத்தென்று மிளையே யறிவுடையை தேசுதருநம் வாணுதற்கண் மணிநீசிறுவ னோபெரியை வாசநறுமென் கனியுமொரு கனியோ மதுரமொழி வாயாற் பேசவரிய மறைஞானப் பிள்ளைபழ நீயெனப்புகன்றார்.”

“கூறுடையாளுங் குன்றக் குணப்பெருங் குன்றுஞானப் பேருடைப் பழநீ யென்னப் பெயரது மருவியெங்க ளாறுமாழுக வன்வைகு நகரமு மன்றுதொட்டு வீறுதொல் பழநியென்றே விளம்பின வுலகமூன்றும்”

—பழநித்தலப்புராணம்

45. தான தனதந்த தான தனதந்த
தான தனதந்த தான தனதந்த
தான தனதந்த தான தனதந்த—தனதான

சீயுதிர மெங்கு மேய்புழுநி ரம்பு
மாயமல பிண்ட நோயிடுகு ரம்பை
தீநரிகள் கங்கு காகமிவை தின்ப

தொழியாதே

தீதுளகு ணங்க ளேபெருகு தொந்த
 மாயையில் வளர்ந்த தோல்தசை யெலும்பு
 சேரிடுந ரம்பு தானிவைபொ திந்து நிலைகாணு
 ஆயதுந மன்கை போகவுயி ரந்த
 நாழிகையில் விஞ்ச ஊசிடுமி டும்பை
 யாகியவு டம்பு பேணிநிலை யென்று மடவார்பால்
 ஆசையைவி ரும்பியே விகசிங்கி
 தானுமிக வந்து மேவிடம யங்கு
 மாழ்துயர்வி முந்து மாளுமெனை யன்பு புரிவாயே !
 மாயைவல கஞ்ச னுல்விட வெகுண்டு
 பார்முழுது மண்ட கோளமுந டுங்க
 வாய்பிளி றி நின்று மேகநிகர் தன்கை யதனாலே
 வாரியுற அண்டி வீறெடுமு ழங்கு
 நீரைதுகர் கின்ற கோபமொடெ திர்ந்த
 வாரணஇரண்டு கோடொடிய வென்ற நெடியோனும்
 வேயினிசை கொண்டு கோநிரைபு ரந்து
 மேயல்புரி செங்கண் மால்மருக துங்க
 வேலகிர வஞ்ச மால்வரையி டிந்து பொடியாக
 வேலைவிடு கந்த காவிரி விளங்கு
 கார்கலிசை வந்த சேவகன்வ ணங்க
 வீரைநகர் வந்து வாழ்பழநி யண்டர் பெருமானே !

(ப-ரை) மாயைவல - வஞ்சகத்தில் வல்ல, கஞ்சனுல்விட -
 கம்சனல் ஏவப்பட்டு, வெகுண்டு - சினங்கொண்டு, பார்முழுதும்
 அண்ட கோளமும் - பூமி முழுமையும் ஆகாய வட்டமும், நடுங்க -
 அதிரும்படியாக, வாய் பிளி றி நின்று - வாயினால் பேரொலி

கொண்டெழுந்து, மேகம் நிகர் - கரிய மேகம்போன்ற, தன்கை
அதனாலே - தனது துதிக்கையினாலே, வாரி உற அண்டி-சமுத்திரம்
வரை தோன்றும்படி நீட்டி, வீரோடு - மிக்க வேகத்துடன், முழங்கு
நீரை - அலைகள் சப்திக்கின்ற (கடல்) நீரை, நுகர்கின்ற கோப
மொடு - குடித்துவிடுந் தன்மைபோன்ற கோபத்துடன், எதிர்த்த -
எதிர்த்துள்ள, வாரணம் - (குவலயா பீடமென்னும்) யானையினது,
இரண்டு கோடு ஒடிய - இரண்டு கொம்புகளும் ஒடிப்படியாக,
வென்ற நெடியோளும்-வெற்றிகொண்ட திரிவிக்கிரமனும், வேயின்
இசைகொண்டு-தமது புல்லாங் குழலினால் இனிய கானங்கொண்டு,
கோநிரை புரந்து - பசு வினங்களுக்கு இன்பமுட்டி ரட்சித்து,
மேயல் புரி-மேய்த்தவருமாகிய, செங்கண் மால்மருக-செங்கமலக்
கண்ணனாகிய திருமாலின் மருகனே! துங்கவேல - மேன்மை
பொருந்திய வேலாயுதத்தை யுடையவனே! கிரவுஞ்சமால்வரை-
கிரவுஞ்ச பர்வதமாகிய மாயமலையை, இடிந்து பொடியாக -
இடிந்து தூளாகும்படியாக, வேலைவிடுகந்த - வேலாயுதத்தை ஏவிய
கந்தப் பெருமானே! காவிரி விளங்கு - காவிரி நதியின் தீரமாகிய,
கார்கலிசை வந்த - செழிமை தங்கிய கலிசையென்னும் பதியில்
வந்துள்ள, சேவகன் வணங்க - சேவகரை துதிப்பதற் குகந்து
வீரைநகர் வந்துவாழ் - வீரையென்னும் தலத்தில் அமர்ந்துள்ள
வரும், பழநி - பழநியங்கிரின், அண்டர் பெருமானே-அமரர்கட்கு
நாயகனாகிய பெருமானே! சி உதிரம் எங்கும் ஏய் - சுக்கிலமும்
இரத்தமும் எங்கும் பரவியுள்ளதும், புழு நிரம்பும் - கிருமிகள்
நிறைந்ததும், மாயமல பிண்டம்-மாயையாகிய மும்மலத்தொகுதி
களையுடைய சரீரம், நோய் இடு குரம்பை - பிணியாதிகளாகிய
பண்டங்களையுடைய குடிசை, தீநரிகள்கங்கு காகம்இவைதிற்பது-
அக்கினி, நரிகள், கழுகுகள், காக்கைகள் இவைகளுக்கு இரை
யாகவுடையது, தீதுள குணங்களே - மிகவும் தீமையதாகிய எண்
ணங்களே, பெருகு - விரித்திக்கச் செய்யும், தொந்தமாயையில் -

பிறவிதோறும் தொந்த முற்றுவரும் இருவினைகளாகிய மாயா சாலத்தில், வளர்ந்த - வளர்ச்சியை யுடையதாய், தோல் தசை எலும்பு சேரிடு நரம்புதான் இவை பொதிந்து - தோல் மாமிசம் எலும்பு அவைகளுடன் கூடிய நரம்புகள் இவைகள் அடங்கி, நிலைகாண ஆயது - நிலையற்றதாயுள்ளது, உயிர் - பிராணனைது, நமன்கைபோக - கூற்றுவனது கையில் சேரவே, அந்த நாழிகை யில் - அந்த நேரமே, விஞ்ச ஊசிடும் - மிகவும் துர் நாற்றத்தைத் தருகின்ற, இடும்பையாகிய உடம்பு - விகாரமாயுள்ள மாமிச மிண்டம், (இவ்வுடம்பை) நிலை யென்றுபேணி - நிலையுள்ளதென்று காப்பாற்றி, மடவார்பால்-மங்கையர் பக்கம், ஆசையை விரும்பியே-மோகத்தில் விருப்பங்கொண்டு, விரகசிங்கி - காமநோய் தானும், மிக வந்து மேலிட - தானும் மிகவும் வந்து பிடிக்க, மயங்கும் புத்தியைக் கலங்கச் செய்கின்ற, ஆழ்துயர் விழுந்து-ஆழமாகிய துன்பக்கடலில் வீழ்ந்து, மாளும் எனை - கீழ்மை யடைபவனாகிய அடியேனை, அன்பு புரிவாயே - அன்பு சாதித்து அருள் புரிய வேண்டும் என்று.

(க-ரை) ஹே முருகா! திருமால் முருகா! பாலஞ்சிய கிரணம் போன்ற வேலாயுதா! தோல் எலும்பு தசை நரம்புகளால் மூடப் பெற்றதும், காமாதிகளாகிய தீய குணங்கள் நிறைந்துள்ளது மாகிய நிலையில்லாதவுடலை அடியேன் நிலையென்றுநம்பிப்பிறவியை வீணே கெடுத்துவிடாது நினது திருவருட்டுணை யளித்து இரட்சிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) யாக்கையின் அசுத்த வர்சனையையும் நிலையில்லா வாழ்க்கையையும் தெளிவுபடக் கூறி, முருகப் பெருமான் திரு வருளைவேண்டுவதாக இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

“காகமொடு கழுகல்கை நாய்நரிகள்

சுற்றுசோறிடு துருத்தியைக்

காலிரண்டு நவவாசல் பெற்றுவளர்

காமவே ணடனசாலையை

மோகவாசைமுறி யிட்டபெட்டியைமு
 மலமிசூந் தொழுகுகேணியை
 மொய்த்துவெங்கிருமி தத்துகும்பியை
 முடங்கலார் கிடைசரக்கினை
 மாகவிந்த்ரதனு மின்னை யொத்திலக
 வேதமோதிய குலாலனார்
 வணையவெய்யதடி காரணையமன்
 வந்தடிக்கு மொருமட்கலத்
 தேகமானபொயை மெய்யெனக் கருதி
 யையவைய மிசைவாடவோ
 தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
 சிற்சுகோதய விலாசமே.”

—தாயுமானசுவாமிகள்

46. தன்னதன் தானதந்த தன்னதன் தானதந்த
 தன்னதன் தானதந்த—தனதான்

அவனிதனி லேபிறந்து மதலையென வேதவழ்ந்து
 அழகுபெற வேநடந்து இளைஞோய்
 அருமழலை யேமிசூந்து குதலைமொழி யேபுகன்று
 அதிவிதம தாய்வளர்ந்து பதினொய்
 சிவகலைக ளாகமங்கள் மிகவுமறை யோதுமன்பர்
 திருவடிக ளேரினைந்து துதியாமல்
 தெரிவையர்க ளாசைமிஞ்சி வெகுகவலை யாயுமுன்று
 திரியுமடி யேனையுன்ற னடிசேராய்!
 மவுனவுப தேசசம்பு மதியறுகு வேணி தும்பை
 மணிமுடியின் மீதணிந்த மகதேவர்

மனமகிழ வேயணைந்து வொருபுறம தாகவந்த
மலைமகள் கு மாரதுங்க வடிவேலா !

பவனிவர வேயுகந்து மயிலின்மிசை யேதிகழ்ந்து
படியதிர வேநடந்த கழல்வீரா !

பரமபத மேசெறிந்த முருகனென வேயுகந்து
பழநிமலை மேலமர்ந்த பெருமானே !

(ப-ரை) மவுன உபதேச சம்பு-(சனகாதியருக்கு) மோனாகாரமாக சின் முத்திரை காட்டி யுபதேசம் புரிந்தவரும், மதி - பிறைச் சந்திரனையும், அறுகுவேணி தும்பை-அறுகம்புல் கங்கை தும்பை மாலைகளையும், மணிமுடியின் மீது - அழகிய சடா மகுடத்தின் மீது, அணிந்த மகதேவர் - அணிந்துள்ள மகாதேவனாகிய சிவ பிரான், மனமகிழவே-உள்ளம் மகிழுந் தன்மையதாக, அணைந்து-மருவுதலாக, ஒரு புறமதாக வந்த - ஒரு பக்கமாகிய வாம பாகத்தேயுள்ள, மலைமகள் - இமய பர்வதராசன் புதல்வியாகிய உமாதேவியாரது, குமார-புத்திரச் செல்வமே! துங்க வடிவேலா-பெருமை தங்கிய வெற்றிவேலாயுதா! பவனிவரவே உகந்து - உலாவுவதற்காக பிரீதிகொண்டு, மயிலின் மிசையே திகழ்ந்து - மயில் வாகனத்தின் மீது பிரகாசத்துடன் அமர்ந்து, படிய திரவே நடந்த - பூமி யதிருந் தன்மையதாக நடத்திய, கழல்வீரா - (சரண கமலங்களில்) கெண்டாமணி யணிந்துள்ள வீரனே! பரம பதமே செறிந்த - மோட்ச நெறியாகப் பொருந்தி ஞான மயமாக விளங்கும், முருகனெனவே உகந்து-முருகப் பிரானென்பதாக (உலகம் போற்றி மகிழும்படி) பழநி மலைமேல் அமர்ந்த - பழநி மலைமீது கோயில்கொண்டருளிய, பெருமானே - கந்தப் பெருமனே! அவனிதனிலே - உலகத்தினிடமாக, பிறந்து - குழவியுருவாகப் பிறந்து, மதலை யெனவே தவழ்ந்து - மதலைப் பருவமடைந்து தவழும் பிள்ளையாகிய, அழகு பெறவே நடந்து - அழகு

விளங்கும்படி தத்தித் தத்தி நடைபழகி, இளையோனாய் - சிறுபையனாகி, அருமழலையே மிகுந்து - மெல்லிய சொற்கள் நிரம்பிய, குதலை மொழியே புகன்று-குதலை வார்த்தைகளையே பேசி, அதிவிதமதாய் வளர்ந்து-மிகவும் முறைபுடன்வளர்ந்து பதினாறுவயது நிரம்பி, சிவகலைகள் ஆகமங்கள் மறை மிகவும் ஓதும் அன்பர் - சைவ சமய நூல்களும் வேதாகம புராணங்களும் செவ்வனே கற்றுத் தெளிந்து அவைகளின்படி நடக்கும் சன்மார்க்க சீலர்களாகிய மெய்யன்பர்களது, திருவடிகளே நினைந்து-பாதங்களையே சிந்தனை செய்து, துதியாமல் - போற்றாமல், தரிவையர்கள் ஆசை மிஞ்சி - மங்கையர்கள் மீது மையல் மீறுதலாகி, வெகு கவலையாய் உழன்று - மிகவும் வருந்தலாகிய மனம் சுழன்று, திரியும் அடியேனை-(உலக சுகங்களைக் கருதி) அலைந்து திரிகின்ற அடியேனை, உன்தன் அடிசேராய் - நினது சரண பங்கயங்களில் வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும் ள்-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! புழநிவாசா! வெற்றி வேலாயுதா! அடியேன் பிறந்தகால முதற்கொண்டு வரவர வளர்ந்து பருவ மடைந்துக்கூட, சன்மார்க்க முறைகொண்ட நினது மெய்யன்பர்களை நாடி நன்மையடையாது மங்கையராசை கொண்டு மயங்கியலைந்து திரிவது தீமையாதலின் கிருபை கூர்ந்து நினது பாத பங்கயங்களில் சேர்த்தருள வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் உலக சுகங்களைக்கருதி மனங்கலங்காது சாந்தியடையச் செய்வதற்கு மெய்யன்பர்கட்குப் பணி புரிந்து போற்றுவதே மிகவும் சிறந்த மார்க்க மென்பதை விளக்குவதாகும். சுவாமிகள் கந்தரனுபூதியில் விளக்கியிருப்பதைக் காண்க.

“கிரிவாய் விடுவிக் ரமவே லிறையோன்
பரிவார மெனும் பதமே வலையே
புரிவாய் மனனே பொறையாம் அறிவால்
அரிவா யடியோ டுமகந் தையையே.”

47. தனன தனன தனன தனன
தனன தனன—தன தான
கரியபெரிய எருமைகடவு
கடியகொடிய திரிசூலன்
கறுவியிறகு கயிறெடுயிர்கள்
கழியமுடுகி யெழுகாலம்
திரியுநரியு மெரியுமுரிமை
தெரியவிரவி யனுகாதே
செறிவுமறிவு முறவுமனைய
திகழுமடிகள் தரவேணும்!
பரியவரையி னரிவைமருவு
பரமரருளு முருகோனே!
பழனமுழவர் கொழுவினெழுது
பழயபழரி யமர்வோனே!
அரியுமயனும் வெருவவுருவ
அரியகிரியை யெறிவோனே!
அயிலுமயிலு மறமுநிறமு
மழகுமுடைய பெருமானே!

(ப-ரை) பரிய வரையின் மிகவும் பாரிய தன்மையாகவளர்ந்
துள்ள இமயபர்வதமாகிய யலையரசன், அரிவைமருவு - புத்திரி
யாகிய உமாதேவியார் தழுவுகின்ற, பரமர் அருளும்-பரமசிவனார்
தந்தருளிய, முருகோனே - ஞான சொரூபனாகிய முருகப் பெரு
மானே! பழனம் உழவர் - கழனிகளின் உழவர்களாகிய வேளா
ளர்கள், கொழுவில் எழுதும்-கலப்பை முனையாகிய கொழுவினால்
எழுதப் பெறும், பழய பழரி - பழமை தங்கிய பழரியம் பதிலில்,

அமர்வோனே - கோயில் கொண்டருளியவனே ! அரியும் அயனும் - திருமாலும் நான்முகனும், வெருவ உருவ-அஞ்சியோடும்படியாக, அரிய கிரியை-மகாமாயைக் கிருப்பிடமாகிய கிரவுஞ்சபர்வதத்தை, எறிவோனே-வேலிதாற் பிளந்தொழித்தவனே ! அயிலும்மயிலும் - (திருக்கரத்தில்) வேலாயுதத்தையும் வாகனமாகிய மயிலையும், நிறமும் அழகும் உடைய - செஞ்சோதி மேனியமைந்து பேரழகும், வாய்ந்த, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே ! கரிய பெரிய - கரிய நிறமும் பெரியதுமாகிய, எருமை கடவு-எருமைக்கடாவை வாகனமாக நடத்தும், கடிய கொடிய - கடுங் கோபத்தையுடைய கொடியவனான, திரிகுலன்-குலாயுதத்தைக் கரத்திலேந்திய கூற்று-வனாகிய யமன், கறுவி - ஆங்காரங் கொண்டு, இறுகு கயிறெடு-இறுக்கிக் கட்டுகின்ற பாசக் கயிற்றுடன், உயிர்கள் கழிய - (பூதவுடல்களில் இயங்கும்) உயிர்கள் நீங்கும்படியாக, முடுகிஎழுகாலம் - சமர் பொருத வரும்போது, திரியும் நரியும்-உணவுதேடித் திரிகின்ற நரியும், எரியும் - (சுடுகாட்டில் உணவாக்கி) எரிக்கின்ற தீயும், உரிமை தெரிய - தங்களுக்கு இந்த உடலிலுள்ள சுதந்திரத்தை உலகம் தெரியும் படியாக, விரவி அணுகாதே - கூடி நெருங்கி வராது, செறிவும் அறிவும் உறவும் அணைய - குணசீலமாகிய அறிவாகரமும் அன்பு முதலிய தீவிர பக்தியும், திகழும்-வளங்கச் செய்கின்ற, அடிகள் தரவேணும் - நினது உபயசரணர விந்தங்களைத் (அடியேனுக்குத்) தந்தருள வேண்டும் என்று.

(க-ரை) ஹே பார்வதி புத்திரா ! வெற்றி வேலாயுதா ! அடியேன் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை மெய்ப்பென்று நம்பிப் பந்த பாசங்களிற் கட்டுண்டு பிறவிக் கடலில் இனியும் வீழா வண்ணம் நினது சரண கமலங்களில் நிலையான அன்பு புரியும்படி அருள் செய்ய வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் தம்மைக் கொடியவனான யமன் வந்து வேதனை செய்யாது முருகபிரான் பாதமலர்களை அடையவேண்டு

மெனப் போற்றுவதாகும். அதாவது பிறவா நெறியை விரும்புவதாகும்.

“சூலம்பிடித்தெம பாசஞ் சுழற்றித் தொடர்ந்து வருங்
காலன் றனக்கொரு காலுமஞ்சேன் கடன்மீதெழுந்த
ஆலங்கு டித்தபெருமான் குமார னறுமுகவன்
வேலுந் திருக்கையு முண்டே நமக்கொரு மெய்த்துணையே”

—கந்தரலங்காரம்

“சாகா தெணையே சரணங் களிலே
காகா நமனார் கலகம் செய்யும் நாள்
வாகா முருகா மயில்வா கனனே
யோகா சிவஞா னொபதே சிகனே.”

—கந்தரனுபூதி

48. தனன தனன தனன தனன
தனன தனன—தன தான

திமிரவுத்தி யனையநக

சென்னமதனில்

விடுவாயேல்

செவிடுகுருடு வடிவுகுறைவு

சிறிதுமிடியு

மணுகாதே

அமர்வடிவு மகிகுலமு

மறிவுநிறையும்

வரவேலின்

அருளதருளி யெனையுமனதொ

ட்டிமைகொளவும்

வரவேணும்

சமரமுகவெ லசுரர்தமது

தலைகளுருள

மிகவேளீள

சலதியலற நெடியபதலை

தகராஅயிலே

விடுவோனே!

வெமரவணையி லீனிதுதுயிலும்

விழிகள் நளினன்

மருகோனே !

மிடறுகரியர் குமரபழநி

விரவுமமரர்

பெருமானே !

(ப-ரை) சமர முகம் - போர்முகத்தில், வெல் அசுரர் தமது - வெல்வதற்காக வந்த அசுரர்களது, தலைகள் உருள - வெட்டுண்ட சிரங்கள் பூமியில் வீழ்ந்து உருளும்படிக்கும், மிகவே நீள்-மிகவும் விசாலமாகிய, சலதி அலற - மகா சமுத்திரமானது ஆரவாரமாகிய பேரொலிகொண்டு அலறும்படிக்கும், நெடிய பதலை - நீண்டயர்ந்த கிரவுஞ்ச பர்வதமானது, தகர - சின்னமின்னமாய்த் தகர்ந்து போம்படிக்கும், அயிலை விடுவோனே - திருக் கரத்தேயுள்ள வேலாயுதத்தை ஏவியவனே! வெம் அரவு அணையில் - கொடிய விடத்தையுடைய நாக சர்ப்பத்தையே பாயலாகக்கொண்டு, இனிது துயிலும் - இன்பகரமாக யோக நித்திரை செய்யும், விழிகள் நளினன் - செங்கமலக் கண்ணனாகிய திருமாலின், மருகோனே - மருகனே ! மிடறு கரியர்-காளகண்டராகிய சிவபிரானது, குமர-செல்வக் குமாரனே ! பழநி விரவும் - பழநியம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள, அமரர் பெருமானே-தேவர்கள் பெருமானே ! திமிர உததி அணைய - இருண்ட சமுத்திரத்தை நிகர்த்ததும், நரக செனனம் அதனில் - நரகம்போன்று துக்கம் யாவையும் அனுபவிக்கச் செய்யும்படி இவ்வுலகில் வந்துள்ள பிறவியில், விடுவாயேல் - (மேலும் மேலும்) அடியேனைப் புழுத்துவதாயிருந்தால், செவிடு குருடு வடிவு குறைவு சிறிது மிடியும் அணுகாதே - செவிடு குருடு அங்க ஈனம் முதலியனவும் மறுமைப் பிணியும் அடியேனை கிஞ்சித்துக்கூட நெருங்காதபடியாக அருள்புரிந்து, அமரர் வடிவும் அதிக குலமும் - தேவ வடிவை யொத்த தேஜஸும், உயர்ந்த குலமும், அறிவும் நிறையும்-பூரணத் தன்மையதாகிய அறிவையும், வரவே - அடையும்படி, நின் - உனது, அருளது அருளி - நினது

கிருபையைத் தந்தருளி, எனையும்-அடியனேனையும், மனதோடு - உள்ளம் உகந்து, அடிமை கொளவும் வரவேணும் - ஆட்கொள்வ தற்காகவும் மகிழ்வுடன் வந்தருளவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே சிவகுமார! கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்தழித்த வேலாயுதத்தையுடைய கடவுளே! அடியேனை இனியும் செனனம் எடுக்கும்படி செய்தால் குற்றமற்ற புண்ணிய சரீரமும், நிறைந்த அறிவும், நித்திய செல்வமும், நீங்காத பக்தியும் தந்தருளி ஆட் கொள்ளவும் வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல், வினையின் காரணமாகப் பிறவியுண்டு என்பதை உறுதிப்படுத்துவதாகும். ஆயினும் அவ்விதமாக செனனம் அடையுந் தன்மை வாய்ந்தால் அறிவாகர மனமது பொருந்திய குற்றமற்ற புண்ணிய தேகத்தைத் தந்து சன்மார்க்க நியமமும் நீங்காத அன்புக்கொண்டு நின் திருவடியை யடையும் நித்திய செல்வமும் அளிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திப்பதாகும்.

“பிரானருள் உண்டெனில் உண்டுநந் செல்வம்
பிரானருள் உண்டெனில் உண்டுநன் ஞானம்
பிரானரு ளிற்பெருந் தன்மையும் உண்டு
பிரானரு ளிற்பெருந் தெய்வமு மாமே.”

—திருமூலர்

“பண்டைப் பிறவிப் பயணந் தவத்தினால்
கண்டங் குணர்வு பெறல்.”

—ஒளவைப்பிராட்டி

“ஒருமையுடன் நினதுதிரு மலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவுவேண்டும்
உள்ளொன்றுவைக துப்புறம்மொன்று பேசுவார்
உறவுகல் வாமைவேண்டும்
பெருமைபெறும் நினதுபுகழ் பேசவேண்டும் பொய்மை
பெசாதிருக்க வேண்டும்

பெருநெறிபிடித் தொழுகவேண்டும் மதமானபேய்
பிடியாதிருக்க வேண்டும்

மருவுபெண்ணு சையைமறக்க வேண்டும் நின்னை
மறவாதிருக்க வேண்டும்

மதிவேண்டும் நின்கருணை நிதிவேண்டும் நோயற்ற
வாழ்வினால் வாழவேண்டும்

தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட்டத் துள்வளர்
தலமோங்கு கந்தவேளே!

தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வமணியே."

—திருஅருட்பா—

"விழிக்குத் துணைதிருமென் மலர்ப்பாதங்கள்மெய்யம் மைகுன்று
மொழிக்குத் துணைமுருகா வெனும்நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும்பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடிவேலுஞ் செங்கோடன் மயூரமுமே."

—கந்தரலங்காரம்—

49. தனதன தனத்தான தானான தானதன
தனதன தனத்தான தானான தானதன
தனதன தனத்தான தானான தானதன—தனதான

தலைவலி மருத்திடு காமலை சோகைசுரம்
விழிவலி வறட்குலை காயாக வாசம்வெகு
சலமிகு விஷப்பாக மாயாவி காரபிணி யணுகாதே

தலமிசை யதற்கான பேரோடு கூறியிது
பரிகரி யெனக்காது கேளாது போலுமவர்
சரியும்வ யதுக்கேது தாரீர்சொ லீரெனவும் விதியாதே

உலைவற விருப்பாக நீள்காவின் வாசமலர்
வகைவகை யெடுத்தேதொ டாமாஸி காபரண
முனதடி யினிற்கூட வேநாடு மாதவர்க ளிருபாதம்

உளமது தரித்தேவி னாவோடு பாடியருள்
வழிபட எனக்கேத யாவோடு தாளுதவ
உரகம தெடுததாடு மேகார மீதின்மிசை வரவேணும்

அலைகட லடைத்தேம காகோர ராவணனை
மணிமுடி துணித்தாவி யேயான சானகியை
அடலுட னழைத்தேகொள் மாயோனை மாமனெனு
மருகோனே !

அறுகினை முடித்தோனை யாதார மானவனை
மழுவுழை பிடித்தோனை மாகாளி நாணமுனம்
அவைதனில் நடித்தோனை மாதாதை யேஎனவும்
வருவோனே !

பலகலை படித்தோது பாவாணர் நாவிலுறை
யிருசரண வித்தார வேலாயு தாவுயர்செய்
பரண்மிசை குறப்பாவை தோள்மேவ மோகமுறு
மணவாளா !

பதுமவ யலிற்பூக மீதேவ ரால்கள் துயில்
வருபுனல் பெருக்காறு காவேரி சூழவளர்
பழநிவ ருகற்பூர கோலாக லாவமார் பெருமானே !

(ப-ரை) அலைகடல் அடைத்தே - அலையொலிநிறைந்த சமுத்
திரத்தின் ஊடே அடையாகிய மார்க்கம் உண்டாக்கி, (இலங்காபுரி
சென்று) மகாகோர ராவணனை - மகா கொடிய பாவியாகிய இரா

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

195

வண்ணை, மணி முடிதுணித்து - மணிமகுடம் பூண்டுள்ள அவன்
 சிரங்களைத் துண்டித்து, ஆவியே ஆன-தமது உயிருக்கு மிராயுள்ள,
 சானகியை-சீதாதேவியை, அடலுடன் அழைத்தே கொள்-செயத்
 துடன் தம்மொடு கூட்டி வந்துள்ள, மாயோனை - ஸ்ரீராமாகிய
 திருமலை, மாமன் எனும் மருகோனே - மாமன் என்று பேசுதற்
 குரிய மருகனே! அறுகினை முடித்தோனை - அறுகம்புல்லை சடா
 முடியிலணிந்தவரும், ஆதார மானவனை - சர்வ லோகங் கட்டும்
 ஆதியாயிருந்து ரட்சிக்கின்றவரும், மழு உழை மிடித்தோனை -
 மான் மழுவைத் திருக்கரத்திற் கொண்டரும், மாகாளி நாண
 முனம் - பெருமை தங்கிய காளியானவன் வெட்கும் படியாக
 அன்று, அவைதனில் - சிற்சபையில், நடித்தோனை - ஊர்த்துவ
 தாண்டவம் புரிந்தவரு மாகிய சிவமிராளை, மாதாதையே எனவும்
 வருவோனே-பிரபாவ மிசைந்த தந்தையாரென்னும் படிவந்துள்ள
 செல்வக் குமாரனே! பலகலை படித்து ஓது-பலதூல்களைக் கற்றுத்
 தெளிந்த வன்மை கொண்டு நின் மகிமையைப் புகழ்ந்து பாடு
 கின்ற, பாவணர் நாவில் உறை - புலவர்களின் நாவில் வசிக்கும்,
 இரு சரண வித்தார - (சமஸ்த வுலகங்கட்கும் தஞ்சமாகிய) உபய
 பாதமலர் விரிந்துள்ளவனே! வேலாயுதா - (ஞான சத்தியாகிய)
 வேலாயுதத்தை யுடையவனே! உயர் செய்பரண் மிசை - உயர
 மாகச் செப்பனிட்டுள்ள பரண்மீது, குறப்பாவை தோள் மேவ-
 குறக்கொடியாகிய வள்ளிநாயகியின் தோள்களை மருவுவதற்காக,
 மோகம் உறுமணவாளா - காதல் கொண்டு மணம் புரிந்தஐயனே!
 பதும வயலில் - தாமரை படருந் தன்மையதாகிய நீர்வளஞ்சிறந்த
 கழலிகளிடமாக, வரால்கள் - வசிக்கின்ற வராலினங்கள், பூக
 மீதே துயில் - (வரம்புகளிலுள்ள) கமுக மரங்களின் மீது தாவிப்
 பாய்ந்து உறங்கும் படியான தன்மையில், புனல் பெருக்கு ஆறு-
 நீர்பெருக் கெடுத்து ஓடுகின்ற சண்முக நதியாகிய, காவேரிசூழ-
 காவிரி சூழ்ந்து, வளர் - உயர்ந்தோங்கிய, பழநி வரு - பழநிமலை
 யில் வந்து கோயில் கொண்டருளியவனும், கற்பூர கோலாகலா -

நித்யமான கற்பூர சோதிமயமான காட்சியை (அன்பர்கட்கு)
 அளிக்கின்றவருமாகிய, அமரர் பெருமானே-தேவ நாயகனே! தலை
 வலி மருத்தீடு காமாலை சோகசுரம், (இவைகளும்) வறள்கூலை -
 வரட்சியைத் தருகின்ற சூலைநோய், காயாசுவாசம் - சுவாசகாசம்,
 வெகுசலம் - சளிநோய், மிகுவிஷப் பாகம் - கொடிய விஷநோய்,
 என்னும்-என்பதாகிய, மாயாவிசார மிணி-மாயமாகத் தோன்றிக்
 கவலையைத் தருகின்ற நோய்கள், அணுகாது - அடியேனை அடை
 யாதிருக்கவும், தலம்மிசை - இவ்வுலகினிடமாக, அதற்கான-அந்த
 வியாதிகளுக்கான, பேரொடு கூறி - பெயர் விபரமும் சொல்லி,
 இது பரிகரி என - இப்பிணியை நீக்குவாயென, (வைத்தியனை)
 கேட்கும்போது, அவர் காது கேளாதுபோலும் - காதிற் படாதது
 போலும் பாவனை பண்ணி, சரி உம் வயதுக்கு ஏது தாரீர் சொலீர்
 எனவும் - ஆகட்டும் உமது வயதுக்குத் தக்கதாகிய மருந்து
 கொடுத்து சவுக்கியம் செய்வதற்கு என்ன பொருள் தருவீர்
 சொல்லும் என்பதாயும், (அடியேனைக் கேட்கும்படி) விதியாதே -
 இலபிதம் ஏற்படாது, (நின் திருவருளினால்) உலைவு அற - சலனம்
 நீங்குந் தன்மையில், விருப்பாக-மெய்யன்புகொண்டு, நீள்காவின்
 வாசமலர் - உயர்வு பெற்ற சோலைகளி னிடமாயுள்ள பரிமள
 மிகுந்த நறுமலர்களை, வகைவகை எடுத்தே - விதம் விதமாகக்
 கொய்து, தொடாமாலிகை ஆபரணம் - தொடுத்துள்ள மாலை
 யாகிய பூவாரம், உனது அடியினில் - நினது சரண கமலம்
 களில், சூடவே நாகும் - சமர்ப்பணம் செய்வதையே கடமை
 யாகக் கொண்டுள்ள, மாதவர்கள் இரு பாதம் - மகா தவசீலர்
 களது இரு பாதங்களையும், உளமது தரித்தே-அடியேனது சிந்தை
 யிற்கொண்டு, வினாவோடுபாடி - அவர்களுடன் அளவளாவிப்
 புகழ்ந்துபாடி, அருள் வழிபட - நினது கிருபையைப் பெறும்
 மார்க்கத்தை அடைய, எனக்கே தயாவோடுதான் உதவ - அடி
 யேனுக்கு அன்பு கூர்ந்து நினது சரணா விந்தங்களை அளிப்ப
 தற்கு, உரகம் அது எடுத்து - நாக சர்ப்பத்தை கால்களிற் பற்றிக்

கொண்டு, ஆடும் - நிர்த்தனம் புரிகின்ற, மேகாரம் மீதின்மிசை - மயில் வாகனத்தின் மீது, வரவேணும் - வந்து தரிசனம் தந்தருள வேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேனுக்கு நோயற்ற வாழ்வைத் தந்து சன்மார்க்க சிலர்களாகிய நினது மெய்யன்பர்களது நேசக் கொண்டு பாமாலையும் நறுமலர்களாகிய பூமாலையுங்கொண்டு நினது சரண கமலங்களில் ஆர்வமுடன் சூட்டிப் புகழ்ந்து போற்றும்படியாகக் கிருபை புரிந்தருளி மயில் வாகன தரிசன மளிக்கவேண்டுமெனத் துதிப்பதாகும்.

(வி-ரை) 'பல கலைபடித் தோதுபாவாணர் நாவிலுறைபவன்' என்பது சன்மார்க்க சாதனமாயுள்ள நூல்களைப் பயின்று பக்தி நெறிகொண்ட அன்பர்களின் நாவிலுறைகின்றவனென்பதை உலகம் அறியும்படி ஐந்து வயதுவரை ஊமையாக இருந்த குமர குருபரர் பூர்வ சென்ம வாசனையால் திருச் செந்தூர் கலிவெண் பாப்பாடியதும், கிஞ்சித்தும் கல்வி வாசனையே யில்லாத சுயம் பாகி வென்றி மாலை ஐயன் திருச் செந்தூர் தலப்புராணம் பாடியதும், பகழிக் கூத்தர் செந்தூர் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடியதும், கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் கந்தப் புராணம் பாடியதும், இந் நூலாசிரியராகிய அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அனந்த விதமான இனிய பாடல்கள் பாடியதும் இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருட்பா யிரபந்தம் பாடியிருப்பதும் முருகன் திருவருள் மகத்துவமே யாகும். இக்காலத்தும் பக்தி சிகாமணிகள் அவன் கடாட்ச முற்றுப் பாமாலைகள் பாடுவதும் நீரூபனமாகும். நமது சுவாமிகள் பாடிய வாக்கியங்கள் வருவன காண்க.

“செஞ்சரணை கீதகிண்கிணி நீபமாலை

திண்டிறல் வேல்மயூர முகமாலும்

செந்தமிழ் நாளுமோதி உய்ந்திட ஞானமுறு

செங்கனிவாயி லோர்சொல் அருள்வாயே.”

எனவும் .

“ஆடும்பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும்பணியே பணியா வருள்வாய்”

எனவும் நவின்னுள்ளார்.

“கல்வியெலாங் கற்பித்தாய் நின்பால் நேயங்
காணவைத்தாய் இவ்வுலகங் காணவென்றே
ஒல்லும்வகை யறிவித்தாய் உள்ளே நின்றென்
உடையானே நின்னருளும் உதவுகின்றாய்
இல்லையெனப் பிறர்பாற் சென்றிரவாவண்ணம்
ஏற்றமளித் தாயிரக்க மென்னேயென்னே
செல்வ அருட்குருவாகி நாயினேனைச்
சிறுகாலையர்ட் கொண்டதேவ தேவே.”

—திருவருட்பா

இப்பாடல் சரியை கிரியை நெறிநின்று மலர்மலை தொடுத்து
மெய்யன்புடன் நினது சரண கமலங்களில் அர்ப்பணம் செய்து
போற்றும் பெரியார்களின் பாதங்களைக் கருத்துள் வைத்துத்
தியானிப்பதின் மூலம் மனச் சாந்தியுண்டாகி முருகன் திருவருளை
யடைவதற்குரிய மார்க்கமென்பதை “உலைவற விருப்பாக
நீள்காவின் வாசமலர், வகைவகை யெடுத்தே தொடாமாலி
காபரண, முனதடியிற் சூடவே நாடு மாதவர்களிருபாதம், உளமது
தரித்தேவினாவோடு பாடியருள், வழிபட எனக்கே தயாவோடு
தாள் உதவ” என்னும் பதங்கள் விளக்குவதாகும். சரியை
கிரியை வழியில் நியமமுடன் நிற்கும் பெரியார்கள் நேசம் மனச்
சாந்தியை யளிக்குமென்பதை வெளியிடுவதாகும். “விரும்பும்
சரியை முதல் மெய்ஞ்ஞான மிந்நான்கும், அரும்புமலர் காய்
கனிபோலன்றோ பராபரமே” எனத் தாபுமானவரும், “தம்மிற்
பெரியாரைத் தமரா யொழுகுதல், வன்மையுளெல்லாந்தலை”
என்பதாக நாயனாரும் சொல்லியிருப்பதை உதாரணங் காண்க.
அறுபத்து மூன்று நாயன் மார்களும் சன்மார்க்க நியமமுடன்

சரியை கிரியாமார்க்க நிலைநின்று தெய்வசாநித்யம் பெற்றுள்ளா
ரென்பதைப் புராண வாயிலாகவும், நம் நாட்டில் மகத்துவம்
பெற்றுப் பக்தி சாதனமாக விளங்குகின்ற ஆலயங்களின் மூல
மாகவும் தெரிந்து தெளிவதற் குரியதாகும்.

50. தன தனன தன தனன தத்தத் தன த்தனன
தன தனன தன தனன தத்தத் தன த்தனன
தன தனன தன தனன தத்தத் தன த்தனன

—தன தான

சிறுபறை முரசுதுடி சத்தக் கணப்பறையு
மொகுமொகென அதிரவுட னெட்டிப் பிடித்துமுடி
சிறுகயிறு நெடிதுகொடு கட்டிட் டிழுக்கஇனி

யணுகாதே

சிலதமர்க ஞறவுகளை கத்திப் பிதற்றியெடு
சுடலைதனி விடுகனலை யிட்டுக் கொளுத்துபுனல்
திரைகடலில் முழுகெனவு ரைக்கப்ப டிக்குடலை

யொழியாதே

மறைமுறை யினிறுதிநிலை முத்திக் கிசைத்தபடி
உடலுயிர்கள் கரணவெளி பட்டுக் குணத்திரயம்
வழிபடவும் நினதடிமை யிச்சைப் படுத்துவது

மொருநாளே !

வருதுரக மயில்மணிகள் சத்திக்க நிர்த்தமிட
ஒருபதுட னிருபுயமு மட்டுத் தொடைக்கிசைய
மனமகிழ இனியமொழி செப்பிச் சிவத்தபத

மருள்வாயே !

200

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

நறையிதழி யறுகுபல புட்பத் திரட்களொடு
 சிறுபிறையு மரவுமெழி லப்புத் திருத்தலையி
 னளினமுற அணிசடையர் மெச்சிப் ப்ரியப்படவு

மயிலேறி

நவநதிகள் குமுகுமென வெற்புத் திரட்சுழல
 அகிலமுத லெழுபுவன மெத்தத் திடுக்கிடவும்
 நவமணிகள் உரகனுடல் கக்கத் துரத்திவரு

முருகோனே !

குறவர்முனை கெடமனது வெட்கப் படக்குடிலில்
 மலையிலெழு தினையிதணில் வைத்துச் சிறுக்கியிரு
 குவிமுலையு மணியிடையு மெச்சிப் புணர்ச்சிசெயு

மணவாளா !

குறுமுவிவ னிருபொழுதும் அர்ச்சித்து முத்திபெற
 அறிவுநெறி தலைநிலைகள் செப்புத் தமிழ்க்கினிய
 குருகுமர பழநிவளர் வெற்புத் தனிற்றிகழு

பெருமாளே !

(ப-ரை) நறை இதழி - தேனிரம்பிய கொன்றை மலரையும்,
 அறுகு - அறுகம்புல்லையும், பல புட்பத்திரட்களொடு - பல விதங்
 களாயுள்ள தொகுதிகளாகிய மலர்களையும், சிறுபிறையும் - மூன்
 ரும்பிறைச் சந்திரனையும், அரவும்-சர்ப்பத்தையும், எழில்-அழகிய
 அப்புத்திருத்தலையில்-கங்காநதி பரவிய மேன்மைமிக்கதாகிய கிரசி
 னிடமாக, நளினம் உற-(அவைகட்கு) இன்பகர முண்டாகும்படி,
 அணிசடையர் - அணிந்துள்ள சடைமுடியுடைய சிவபிரானானவர்,
 மெச்சி ப்ரியப்படவும் - நின்னை கொண்டாடி பிரியங் காட்டும்
 படியாக, மயில் ஏறி-மயிலின் மீதேறி, நவநதிகள்-கங்கை யமுனை
 முதலிய ஒன்பது பெரிய நதிகளும், குமுகுமுன-குமுகுமுவெனப்

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

201

பேரொலி இசைக்குந் தன்மையில், வெற்புத்திரன் சுழல - அஷ்ட
 குல பர்வத முதலிய மலைக் கூட்டங்கள் சுழலும்படிக்கும், அகில
 முதல் எழுபுவனம் - பூமி முதலாயுள்ள ஏழுலகங்களும், மெத்தத்
 திடுக்கிடவும்-மிகுதியும் அச்சமுற்று நடுங்கவும், நவமணிகள் உர
 கன் உடல் கக்க - ஆதிசேடன் உடல் நெருக்கமுற்று நவரத்தினங்
 களைக் கக்கும்படியாகவும், துரத்திவரும் முருகோனே - மிக்க
 வேகமாக (மயிலை நடத்தி) உலகங்களை வலம் சுற்றிவந்த கந்தப்
 பெருமானே! குறவர் முனைகெட - வேடர்கள் சமர்முனை தோல்வி
 யடைந்து, வெட்கப்பட-அவர்கள் மனம் நாணும்படியாக, குடிலில்-
 சிறிய குடிசையிலும், மலையில் எழுதினை இதணில் - மலையின்மீது
 எழுப்பியுள்ள தினைக்காவல் பரணிலும், சிறுக்கி - சிறுமியாகிய
 அழகிய வள்ளிநாயகியின், இருகுவி முலையும் - குவிந்ததாகிய
 இரண்டு கொங்கைகளையும், மணி இடையும் - இலாவண்யமான
 சிற்றிடைபையும், மெச்சி-பாராட்டி, புணர்ச்சி செய்யும் மணவாளா
 மருவி லீலா விநோதம் புரிந்துள்ள தலைவனே! இருபொழுதும் -
 எந்நேரமும், அர்ச்சித்து - மலர்களால் அர்ச்சனை புரிந்து, முத்தி
 பெற - முத்தி நிலையையடைவதற்கு, அறிவு நெறி தவ நிலைகள் -
 ஞான மார்க்கங்கொண்டு தவமியற்று நியமங்களையும், குறுமுனி
 வன் - குறுகிய சரீர அமைப்பையுடைய பொதிகை முனிவன்,
 செப்பு தமிழ்க்கு - கற்பித்த தமிழ்க்கு, இனிய - இன்பகரமாய்
 விளங்குகின்றவனான, குரு குமர - ஞான குருநாதனாகிய குமார
 மூர்த்தியே! பழநி வளர் வெற்புத்தனில் - பழநியம்பதியில் வளர்ந்
 தோங்கியுள்ள மலையின்மீது, திகழும்-விளங்குகின்ற, பெருமானே-
 முருகப் பெருமானே! சிறுபறையும் முரசு துடிசத்தக் கணப்
 பறையும் - சிறுபறை, பேரிகை, உடுக்கை, பேரொலி இசையும்
 கணப்பறை, (இவைகள்) மொகுமொகு என அதிர - மிகவும்
 சப்தித்து முழக்கமிடும்படி, எட்டிப்பிடித்து - தாவிப்பற்றி, முடி-
 சிறுகயிறுநெடிது கொடு - முடிந்துள்ள கயிற்றை நெடுகமாகக்
 கொண்டு, கட்டிட்டு-கட்டி இட்டு, இழுக்க-கட்டி நடத்தி இழுக்கும்

படியாக, (கூற்றுவன் உயிரை) கொண்டு சென்றதின்மீது, இனி அணுகாதே - மறுபடியும் அந்தச் சுவமாகிய உடலில் வராததால், சில தமர்கள் உறவுகளை கத்திப்பிதற்றி - சில பந்துகளாகிய சுற்றத்தார்கள் கிளைகள் கதறி அழுது புலம்பி, எடு-தூக்கு, சுடலை தனில் இடு - மயானத்தில் (கொண்டுபோய்)வை, கனலை இட்டுக் கொளுத்து-நெருப்பை மூட்டித் தகனம் செய், புனல்திரை கடலில் முழுகு - புண்ணிய நதி அலைபொந்திய சேதுவாகிய கடல் இவைகளில் நீராடு, என உரைக்க - என்று சொல்லும்படியாக, படிக்குடலை - இப்பூமியில் நான் குடியாயிருந்த குடிலாகிய உடலை, ஒழியாதே - வீண்போக்கிவிடாமல், மறைமுறையின் - வேதங்கள் கூறும் முறையின்படி, இறுதி நிலை முத்திக்கு - அந்திய காலத்தில் அடையவேண்டியதாகிய முத்தி இன்பத்துக்கு, இசைத்தபடி - ஏற்றவிதமாக, உடல் உயிர்கள் கரணம் - சரீரம் ஆன்மா பொறி புலன்களினின்றும், வெளிப்பட்டு - வெளியேறி, குணத்திரயம் வழிபடவும் - முக்குணங்கள் வசப்படவும், நினது அடிமை-நினது அடியவையுள்ள நான், இச்சைப்படுத்துவதும் ஒரு நாளே-ஆசைப்படுவதற்கும் ஒரு நாள் உளதோ? வருதுரக மயில்-நினது நீலவாய் புரியாகிய மயிலானது, மணிகள் சத்திக்க நிர்த்தமிட - தனது கால்களினிடமாகப் பொருந்தியுள்ள சதங்கைக் கொத்துகளாகிய மணிகள் ஒலி பரவுந் தன்மையில் நடனஞ் செய்யவும், ஒரு பதுடன் இருபுயமும் - பன்னிரண்டு திருப்புயங்களும், மட்டுத் தொடைக்கு இசைய - பரிமளமுள்ள மலர் மாலைகள் விளங்கும்படியாக, மனம் மகிழ - உள்ளம் மகிட்சிகொண்டு, இனிய மொழி செப்பி - இன்ப கரமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, சிவத்த பதம் அருள்வாயே - செஞ்சோதி மயமான சரண கமலங்களைத் தந்தருளவேண்டும் என்று.

(க-ரை) ஹே தமிழ்த் தெய்வமே! மயில் வாகனப் பெருமானே! இம்மானிட சரீரமானது முடிவில் மரணமடைந்து அழிந்து

விடுத்தன்மையதாதலின், அடியேன் பிறவியை வீண்போக்கிவிடாது மனச்சாந்தியுடன் ஞான முறைகொண்டு நினது சரண கமலங்களைத் துதிக்கும்படி மலர் மாலைகள் விளங்குகின்ற பன்னிரு புயாசலங்களுடன் அழகிய நடன மயிலில் வந்து ஆதரவளித்து ஆட்கொண்டருளவேண்டும், என்பதாகும்.

(வி-ரை) சுவாமிகள் இப்பாடலில் நித்யானந்த மயமாகிய ஆத்ம ஞானம் அடைவதற்குரிய தன்மையை விரும்பிப் போற்றியதாகும்.

‘அஞ்சுமுகங் காட்டாமலாறு முகங் காட்டவந்த
செஞ்சரணச் சேவடியை சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ!

—தாயுமானவர்

அன்னமய கோசமாகிய சரீரமே ஆன்மாவின் நிலயமாகும். ஆன்மாவிற்குச் சரீரமின்றிக் கடவுளைக்காண இயலாது. சரீரமிருக்கும் போதே முருகப் பெருமானது திருவருளைப் பெறுவதற் குரிய மார்க்கத்தைத் தேடுவதாகும்.

‘அன்னத்தாலாய வுடம்பின் பயனெல்லாம்
முன்னேனைக் காட்டி விடும்.

—ஒளவைக்குறள்

51. தன்னதன தன்னதன தானான தன்னதன
தன்னதன தன்னதன தானான தன்னதன
தன்னதன தன்னதன தானான தன்னதன—தனதான
இரவியென வடவையென ஆலால விடமதென
வுருவுகொடு ககனமிசை மீதேகி மதியும்வர
இரதிபதி கணைகளொரு நாலேவ விருதுகுயி லதுகூவ
எழுகடலின் முரசினிசை வேயோசை விடையின்மணி
யிசைகுறுகி யிருசெவியி னூராச முறுவதென
இகல்புரிய மதனகுரு வோராத அனையர்கொடு வசைபேச

அரஹரென வனிதைபடு பாடோத அரிதரிது
 அமுதமயி லதுகருதி யாரோடு மிகல்புரிவள்
 அவசமுற அவசமுற ஆரோமல் தரவுமிசு மெலிவானாள்!
 அகுதியிவள் தலையில்விதி யானாலும் விலகரிது
 அடிமைகொள வுனதுபரம் ஆரூத வொருதனிமை
 யவனையனை தரஇனிதி னோகார பரியின்மிசை வருவாயே!
 நிரைபரவி வரவரையு ளோர்சீத மருதினெடு
 பொருசகடு வதையதுசெய் தாமாய மழைசொரிதல்
 நிலைகுலைய மலைகுடைய தாவேகொள் கரகமலன்
 மருகோனே!

நிருமலிய திரிநயனி வாள்வீச வருகுமரி
 கவுரிபயி ரவியரவ பூனூரி திரிபுவனி
 நிபுடமலை யரசனருள் வாழ்வான புரணவுமை யருள்பாலா!
 பரவைகிரி யசுரர்திரள் மாசேனை தவிடுபொடி
 படஅமார் துயரகல வேலேவி யமர்பொருத
 பதுமகர தலமுருக நால்வேத காரணிக மயில்வீரா!
 பளிதம்ருக மதகளப சேரூர வளருமுலை
 வனிதைகுற மகள்மகிழும் லீலாவி தரமதுர
 பனுவல்தரு பழிவிரு கோலாகல அமார் பெருமானே!

(ப-ரை) நிரைபர விவர - பசுநிறைகள் தம்மைத் தொடர்ந்து
 வர, வரையுளோர் - கம்சனால் மலைக்குகையுள் அடைப்பட்டவர்
 களும் வெளிப்பட்டும் (தம்மைச் சூழ்ந்து வருமானும்) வினையாடற்
 புரிந்தும், சீதமருதி னெடுபொரு - குளிரந்த காற்று வடிவமாக
 வந்து தம்மைக் கொண்டுசென்ற அசுரனை போரில் வென்று
 (கொன்றும்) சகடு உதையது செய்-சகடாகூரனை உதைத்து வீழ்த்

தியும், தாமாய மழை சொரிதல் - தீங்கு செய்ய நினைந்து மாயமாய்
 மழைபொழியச் செய்த நிமித்தமாக, நிலைகுலைய - ஆயர்பாடி நிலை
 குலையாதபடி, மலை குடையதாகவே கொள் - கோவர்த்தன கிரி
 யைக் குடையாகப் பிடித்துள்ள, கரகமலன்-தாமரைமலர்போன்ற
 மென்மைதங்கிய கரத்தைஉடையவரான மாயனது, மருகோனே-
 மருகனே ! நிருமலிய - மலரகிதமும், திரிநயனி - மூன்று நேத்திரங்
 களை யுடையவரும், வான் வீச வருகுமரி - மிக்கபிரபை தங்கிய
 நித்திய கன்னியும், கவுரி பயிரவி என்னும் திருநாமம் வாய்ந்த
 வரும், அரவபூணி - சர்ப்பங்களை யே பூணரம் புனைந்தவரும், திரி
 புவனி - மூவுலகங்களையும் காக்கின்றவரும், நிபுடமலை அரசன்
 அருள் வாழ்வான - இமய பர்வதராசன் தந்த அருட் செல்வமா
 யுள்ளவரும், (ஆகிய) புரண இமை - பூரணி என்னும் உமா தேவி
 யார், அருள்பாலா - தந்தருளிய பாலசுப்ரமணிப மூர்த்தியே !
 பரவை - மகா சமுத்திரமும், கிரி - கிரவுஞ்சம் என்னும் மாயமலை
 யும், அசுரர் திரள் - அசுரர் கூட்டங்களாகிய, மாசேனை - பெருஞ்
 சேனையானது, தவிடு பொடிபட - தூள் தூளாகும்படியும், அமரர்
 துயர் அகல - தேவர்கள் துன்பம் நீங்குமானும், வேல் ஏவி - வேலா
 யுதத்தைப் பிரயோகம் செய்து, அமர்பொருது - சமர்புரிந்துள்ள,
 பதுமகரதுல-செந்தாமரை மலரை பொத்த திருக்கரத்தை யுடைய
 வனே ! முருக-முருகப் பெருமானே ! நால்வேதகரரணிக - நான்கு
 வேதங்களும் போற்றப்படு கின்றவனே ! மயில்வீரா-மயிலைவாகன
 மாகக் கொண்டருளிய திண்ணியனே ! பாளிதம்ருகமதகளப -
 சந்தனமும் கத்தூரி வாசமுங் கலந்த, சேறு ஆரவளரும் சாந்து -
 அணிந்து பருத்துக் குவிந்துள்ள, முலைவனிதை - கொங்கைகளை
 யுடைய நங்கையும், குறமகள் - வேடுவர் குலத்தில் வளர்ந்தவளு
 மான சுந்தரியாகிய வள்ளிநாயகி, மகிழும் லீலாவிதர - மகிழ்வடை
 யுந் தன்மையாக திருவிளையாடல் செய்த விநோதனே ! மதுர
 பனுவல்தரு-இனிமையதாகிய வேதாகமங்கள் முழங்குகின்ற, பழநி
 வரு - பழநியம்பதியில் எழுந்தருளி, கோலாகலவ-கலியாணகுண

நிதியே! அமரர் பெருமானே - தேவர்கள் நாயகனே! இரவி என-
 கதிரவன் எனவும், வடவைஎன - வடவாமுக அக்கினி எனவும்,
 ஆலகாலவிடம் அது என - ஆலாலமாகிய கொடிய விடம் எனவும்,
 உருவு கொடு - வடிவுகொண்டு, ககனமிசை மீதுஏகி - ஆகாயத்தி-
 லிடமாகச் சென்று, மதியும்வர - பூரணச் சந்திரனும் பிரகாசிக்க,
 இரதிபதி - இரதியின் நாயகனாகிய மன்மதன், கணைகள் ஒருநாலு
 ஏவ - தாமரை, மா, அசோகு, முல்லையாகிய நான்குவிதமான மலர்
 வாளிகளைப் பிரயோகிக்கவும், விருதுகுயில் அது கூவ - அவனது
 விருதாகிய குயில் இனியகானம் பாடவும், எழுகடலின் முரசின்
 இசை - அவனது முரசு முழக்கமாகிய கடலின் அலைகளாகிய பே
 ரொலி இசைக்கவும், வேய் ஓசை - புல்லாங் குழலின் இன்னிசை
 யும், விசையின் மணி இசை - காளை மாடுகளின் கழுத்திடமா
 யுள்ள மணிகளி னிசையும், குறுகி - நெருங்கி, இரு செவியின்-
 இரண்டு காதுகளிலும், நாராசம் உறுவது என-அம்புகள் பாய்ந்
 தது போன்று, இகல்புரிய - சமர் விளைக்கவும், மதன குரு ஓராத
 அனையர் - விரகதாபமாகிய பாரத்தைத் தாங்க வியலாதவர்கள்,
 கொடு வசை பேச - கொடுமையுள்ள மொழிகளை யுரைக்கவும்,
 அரஹரஎன - கடவுளே! என ஏங்கி, வலிதை படும்பாடு - அந்த
 நங்கையர் படுகின்ற துன்பத்தை, ஓத அரிது அரிது-சொல்லுதற்கு
 மிகவும் அரியதாகும், அமுத மயில் அதுகருதி - அமுதம் போன்ற
 இன்பகரமான குணசீலியும் மயில்போன்ற அழகியசாயலையுடைய
 வஞ்மான அப்பெண்ணரசி தன் துயரத்தை மனத்தில் நினைந்து
 நினைந்து, யாரோடும் இகல்புரிவள் - எவரிடமும் விரோதம் கொள்
 ளுவாள், அவசம்உற அவசம்உற - மேலும் மேலும் (காமவிடாயி-
 னால்) மனமயக்கங் கொண்டு, ஆர் ஓமல்தர - நிரம்ப ஊர் வம்பு
 களை வளர்த்துப்பேசி, மிகமெலிவானான் - மிகுதியும் நலிந்துவிட்
 டான், அருதி இவள் - திக்கில்லாத அகதியாகிய இவளது, தலையில்
 விதி - பிரமலபிதமானது, ஆனாலும் விலகவரிது - இருந்தாலும் நீங்
 காத கஷ்ட முடையதாகும், அடிமைகொள - (அப்பெண்மணியை)

ஆட்கொள்வதற்காக, உனது பரம் ஆருத - உன்மீதுள்ள ஒப்பற்ற காதலை ஆற்றவியலாத, ஒரு தனிமை அவளை-படர் கொம்பில்லாத பூங்கொடிபோன்று வருந்தும் தனிமையாயுள்ள அவளை, அணை தர-தழுவுதற்காக, இனிதின்-மகிழ்வுகூர்ந்து, ஓகார-ஓங்கார வடிவமாகிய, பரியின்மிசை - மயில்வாகனத்தின்மீது, வருவாயே - வந்தருள வேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே குமார மூர்த்தியே! கோபாலன் மருகா! வள்ளி நாயகியார் தழுவும் லீலாவிநோதா! அடியேன் நின்னையன்றிவேறு ஆதாரமில்லாது படர் கொம்பில்லாத பூங்கொடிபோன்று தத்தளிக்கின்றேன். எனது மனம் நின்னையே எந்நேரமும் நாடுகின்ற தாதலின் பிரணவ பீடமாகிய மயில் வாகனத்தில் வந்து ஆட்கொண்டருள வேண்டும். ஓகாரபரி - பிரணவமாகிய வாகனப் புரவி என்க.

(வி-ரை) இப்பாடல் பரமாத்மாவாகிய முருகப் பெருமானைத் தலைவனாகவும், சீவாத்மாவாகிய சுவாமிகள் தம்மைத் தலைவியாகவும், பேரின்பத்தை உலக இன்பமாகவுங் கொண்டு தமது காதலாகிய அன்பின் பரிபாகத்தை விளக்கி ஆட்கொண்டருளும்படி வேண்டுவதாகும்.

“ஆசையுன்மீ தல்லாலருளறிய வேறுமொன்றிற்
பாசம்வையே னின்கருணைப் பாங்காற் பராபரமே.”

—தாயுமானவர்

“அன்பாலழுது மலறியு மாள்வானை
யென்புருகி யுள்ளேநினை.”

—ஒளவைபிராட்டியார்

52. தனனத் தனதன தனதன தந்தத்
 தனனத் தனதன தனதன தந்தத்
 தனனத் தனதன தனதன தந்தத்—தனதான

புடவிக் கணிதுகி லெனவள ரந்தக்
 கடலெட் டையுமற குடிமுநி யெண்கட்
 புரிதச் சததள நிலைகொள்ச யம்புச் சதுர்வேதன்
 புரமெட் டெரியெழு விழிகனல் சிந்திக்
 கடினத் தொடுசில கிறுநகை கொண்டற்
 புரகர்த் தரகர பரசிவ னிந்தத் தனிமூவ
 ரிடசித் தமுநிறை தெளிவுற வும்பொற்
 பெனியுட் பிரணவ ரகசிய மன்புற்
 றிடவுற் பனமொழி யுரைசெய் குழந்தைக் குருநாதா!
 எதிருற் றசுரர்கள் படைகொடு சண்டைக்
 கிடம்வைத் திடஅவர் குலமுழு தும்பட்
 டிடவுக் கிரமொடு வெகுளிகள் பொங்கக் கிரியாவும்
 பொடிபட் டுதிரவும் விரிவுறு மண்டச்
 சுவர்விட் டதிரவு முகடுகி ழிந்தப்
 புறமப் பரவெளி கிடுகி டெனுஞ்சத் தமுமாக
 பொருதுக் கையிலுள அயில்நிண முண்கக்
 குருதிப் புனலெழு கடலினு மிஞ்சப்
 புரவிக் கனமயில் நடவீடும் வீந்தைக் குமரேசா!
 படியிற் பெருமித தகவுயர் செம்பொற்
 கிரியைத் தனிவலம் வரஅர னந்தப்
 பலனைக் கரிமுகன் வசமரு ளும்பொற் பதனாலே

பரன்வெட் கிடவுள மிகவும்வெ குண்டக்
கனியைத் தரவிலை யென அருள் செந்திற்
பழரிச் சிவகிரி தனிலுறை கந்தப்

பெருமானே!

(ப-ரை) புடவிக்கு அணிதுகில் என - பூமிதேவி அணிகின்ற ஆடையென்னும்படியாகி, வளர் அந்தக் கடல் எட்டையும் - பொருந்திய எட்டுத் திசைகளிலும் பரவி விளங்குகின்ற சமுத்திரமானது, அற-பூராவும் வற்றுந் தன்மையாக, குடிமுநி-ஆசமனஞ் செய்த முநிபுங்கவராகிய அகத்தியர், எண் கண் - எட்டு நேத்திரங்களை யுடையவரும், புரித-பரிசுத்தமானவரும், சததள நிலைகொள் சயம்பு-தாமரை மலரில் வசிப்பவரும் சயம்புமாகிய, சதுர்தேவன்-நான்கு வேதங்கட்கு முரியவனான பிரமதேவன், புரம் அட்டு - முப்புரங்களையும் அழித்து, எரி எழ விழிகனல் சிந்தி-அக்கினியிற் தகனமாகும்படி நுதல் விழியின் தீப்பொறி பரவும்படி, கடினத் தொடு சில சிறு நகைகொண்ட - வன்மையுடன் அற்பமான புன் முறுவல்காட்டி (அமரர்களை) அதிசயிக்கும்படி செய்தவரும், அரகர பரசிவன் - அரகரவென்று (மூவுலகங்களும்) துதித்தற்கு கந்த பரமனாகிய சிவபிரான், இந்தத் தனி மூவர் - இந்த ஒப்பற்ற மூவர்களின், இடசித்தமும் நிறை தெளிவுற - உண்முகமாகிய உள்ளம் ஞானமிர்தம் பெருகித் தெளிவடையும்படியாக, பொன் செவியுள் - அழகிய செவியினிடமாக, பிரணவரகசியம் அன் புற்றிட - பிரணவ மந்திரமாகிய இரகசியத்தின் மெய்ப் பொருளை அன்பு கூர்ந்து, உற்பணமொழி உரைசெய்-உத்தமமாக திருவாய் மலர்ந்து உபதேசம் புரிந்தருளிய, குழந்தைக் குருநாதா - பால சுப்ரமணியமாகிய குருநாதனே! எதிருற்று-எதிரிகளாக, அசுரர்கள் படைகொடு-அசுரர்கள் எண்ணிறந்த சேனைகளைக்கொண்டு, சண்டைக்கு இடம் வைத்திட - சமர்புரியத் துணிந்தபோது, அவர் குல முழுதும் பட்டிட - அவரது குலத்தார் முழுமையும் அடியோடு அழியவும், உக்கிரமொடு வெகுளி பொங்க - உக்கிரமமாக சினங்

கொண்டு, கிரியாவும் - கிரவுஞ் சபர்வதம் பூராவும், பொடிப்பட்டு உதிரவும்-துகள்துகளாகி யுதிர்ந்துபோகவும், விரிவு உறும்-விசாலம் பொருந்தியதாகிய, அண்டச் சுவர்விட்டு அதிரவும் - அண்டத்தின் சுவரானது தகர்ந்துவிடுந் தன்மையாக அதிர்ச்சிகொள்ளவும், முகடு கிழிந்து அப்புறம்-அண்டமுகடும் பிளவுண்டாகி, அதற்கப்பாலும், பரவெளி-அகண்டவெளியெங்கும், கிடுகிடுஎன்னும்-கிடுகிடென்னும் படியாக, சத்தமுமாக - பேரொலியாகிய சப்தத்துடன், பொருது - போரிடுகின்ற, கையில் உள்ள - நினது திருக்கரத்திலுள்ள, அயில் நிணம் உண்க-வெற்றிவேலாயுதமானது (அசுரர்களது) தசையை உண்ண, குருதிப்புனல் எழு கடலினும் மிஞ்ச - (அவர்கள் உடல் களிலிருந்து வெளிப்படும்) இரத்த வெள்ளமானது ஏழு கடல் களைக் காட்டிலும் பெருகிப் பரவவும்படி, புரவி - புரவியாகிய, கனமயில் நடவிடும் விற்தை - பெருமைதங்கிய மயில் நிர்த்தனம் புரியுந் தன்மையிலுலவி அற்புத விளையாடல் செய்கின்ற, குமரேசா குமாரமூர்த்தியே! படியில் - பூவுலகத்தில், பெருமிததக உயர் - மிகவும் தகுதிவாய்ந்து உயர்வுள்ளதாகிய, செம்பொன் கிரியை - செழும் பொன் மயமாகிய சக்கிரவாள பர்வதத்தை, தனிவலம்வர- ஒப்பற்ற தன்மையில் வலஞ் சுற்றிவந்தபோது, அரன் - தந்தை யாராகிய சிவமூர்த்தி, அந்தப் பலனை-அந்தக் கனியை, கரிமுகன் வசம் அருளும் - கணபதியாகிய யானைமுகக் கடவுளிடம்கொடுத்துள்ள, பொற்பு அதனாலே - ஒப்பணையினாலே, பரன்வெட்கிட - சிவபிரான் நாணத்தக்கதாக, உளம் மிகவும் வெகுண்டு - மனம் மிகவும் வெகுளியுற்றதுபோன்று, அக்கனியைத் தரவில்லை என - அப்பழத்தை தம்மிடம் தராததற்காக, அருள் செம்தில் - நினது திருவருளை அன்பர்கள் அடையும் வண்ணம் செம்மைபொருந்திய தலமாகிய, பழநிச் சிவகிரி - பழநியாகிய சிவகிரி, தனில் உறை - அவ்விடத்தே கோயில்கொண்டருளிய, கந்தப் பெருமானே-கந்தப் பெருமானே! எ-று.

(க-ரை) ஹே கந்தப்பெருமானே ! அகத்திய முனிக்கும் பிரமனுக்கும் சிவபிரானுக்கும் உபதேச முணர்த்திய பிரணவ சொரூபனே ! அமரர்கட்கு இடுக்கண்புரிந்த அசுரர்குலங்களைக்கவறுவறுத்த வெற்றி வேலாயுதா ! தந்தையாரை வலம்வந்து யானைமுகங் கொண்ட விநாயகர் மாங்கனியை பெற்றுக்கொண்டதின் காரணமாகச் சிவகிரியஊர்ந்து அதினிமித்தமாக, பழம்நீ பழநியெனுந் திருநாமம் விளங்கும்படி செய்தருளிய பெருமானே ! எனப் போற்றுவதாகும்.

(வி-ரை) பழம் நீ யெனப் புகன்றமையால் பழநி எனப் பெயர் வந்ததாகும். இதின் விபரம் 43ம் பாடலின் விரிவுரையிற் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிவகிரி என்பது பழநியின் பூர்வநாமம். இப்பாடல் முருகபிரான் புகழையே பாடுவதாகும்.

வருகைப் பருவும்

“ கந்தாவருக வுலகமெலாங் கணத்திற் புடைபோய் வந்தவொரு
காரேவருக மாதுளநற்கனிக்குப் பிரிந்தோய் வருகவரும்
ஏந்தாய்வருக வேள்வருகவினியோய் வருகயெவ் வுயிர்க்கும்
ஏந்தால் வருகதண்ட தரவேறேவருக நங்கடிரு
மைந்தாவருக சிவகிரிநேர் வாழ்வே வருக இன்பமுள
மணியே அணியே வருகநலம்வந் தாய்வருக அருள்சுரக்கும்
சிந்தேவருக வினன்குடியிற் திருவேவருக வருகவே
தேவேஞானப் “ பழம் நீ வா ” செல்வா வருக வருகவே.”

—பழனிப்புராணம்

53. தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத்—தன தான

அணிபட் டணுகித் திணிபட் டமனத்
தவர்விட் டவிழிக்

கணையாலும்

212

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

அரிசற் றுகழைத் தவர்பெற் றவளத்	
தவன்விட் டமலர்க்	கணையாலும்
பிணிபட் டுணர்வற் றவமுற் றியமற்	
பெறுமக் குணமுற்	றுயிர்மானும்
பிறவிக் கடல்விட் டுயர்நற் கதியைப்	
பெறுதற் கருளைத்	தரவேணும்
கணிநற் சொருபத் தையெடுத் துமலைக்	
கணியைக் கணியுற்	றிடுவோனே!
கமலத் தயனைப் ப்ரணவத் துரையைக்	
கருதிச் சிறைவைத்	திடுவோனே!
பணியப் பணியப் பரமர்ப் பரவப்	
பரிவுற் றொருசொற்	பகர்வோனே!
பவளத் தவளக் கனகப் புரிசைப்	
பழநிக் குமரப்	பெருமானே!

(ப-ரை) கணிநல் - வேங்கைமரமாகிய நல்ல, சொருபத்தை யெடுத்து - வடிவங்கொண்டு, மலைகணியை - மலைக் குறவர் குலத் தில் வந்துள்ள இன்பக் கனியாகிய வள்ளி நாயகியை, கணியுற்று இடுவோனே - (மனத்தில்) குறிப்பாகக் கொண்டு அடைந்துள்ள வனே! கமலத்து அயனை - தாமரை மலர்வாசனான பிரமனை, பிரணவத்து உரையைக் கருதி - பிரணவத்தின் பொருள் சொல்லா மையைக் கருதி, சிறைவைத்திடுவோனே - சிறையி லடைத்துள்ள வனே! பணி - சர்ப்பத்தையும், அப்பு - கங்கையையும், அணி - சடாமுடியில் அணிந்தவராகிய, அப் பரமர் - அந்தச் சிவபிரானான வர், பரவ - உன்னைத் துதிக்கின்ற நிலையில், பரிவுற்று - அன்பு கூர்ந்து, ஒரு சொல் பகர்வோனே - ஒப்பற்ற மெய்ப்பொருளை உபதேசம் புரிந்தவனே! பவளம் - பவளமும், தவளம் - வெண்

முத்தும், கனகம் - பொன்னும், (மருவியுள்ள) புரிசை - மதில்களை யுடைய, பழநி - பழநியம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள, குமர பெருமானே - குமரப் பெருமானே! திணிபட்ட - இரும்பைப்போன்று திண்ணிய தன்மைவாய்ந்த, மனத்தவர் - மனத்தையுடைய மங்கையர், அணிபட்டு - அழகிலீடுபட்டு, அணுகி - (அவர்களை) நெருங்கி, விட்ட - ஏவியுள்ள, விழிக் கணையாலும் - கண்களாகிய (நீண்ட கூர்மைதங்கிய) பாணங்களாலும், அரிசுற்று கழைத்தவர் - துவாரங்களை யுடைய வேய்ங்குழுவிசையை யெழுப்புகின்ற மாயனாகிய திருமால், பெற்ற வளத்தவன் - பெற்றுள்ள பேரழகு வடிவமைந்த மன்மதனானவன், விட்ட - பிரயோகித்துள்ள, மலர் கணையாலும் - புட்ப பாணங்களாலும், பிணியுற்று - காம நோயால் பிடித்து, உணர்வு அற்று - அறிவை இழந்து, அவம் உற்று - (எடுத்த சென்மம்) யாதொரு பயனுமின்றி, இயமன் பெறும் - உயிரைக் கூற்றுவன் கவர்ந்து செல்கின்றதாகிய, அக்குணம் பெற்று - அந்தத் தன்மையடைந்து, உயிர் மாளும் - உயிரை மடியச் செய்கின்ற, பிறவிகடல் விட்டு - பிறப்பு இறப்பு என்னும் அலைகள் நிறைந்துள்ள சமுத்திரத்தை விட்டு நீங்கி, உயர் - உயர்வாகியுள்ள, நல்கதியைப் பெறுதற்கு - நன்மை பொருந்திய முத்தியென்னும் பரம ஐஸ்வரியத்தை யடைவதற்கு, அருளை - நினது கிருபையை (அடியேனுக்கு) தரவேணும் - தந்தருள வேண்டும். எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! பழநியங்கிரிவாசா! வள்ளி நாயகா! அடியேன் உலக இன்பங்களில் மயங்கி எடுத்த சென்மத்தை வீண்போக்கிவிடாது அடியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து சாசுவதமாயுள்ள பரம ஐஸ்வரியமாகிய முத்தி இன்பத்தையளித்து ஆட்கொண்டருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) மலைக்கனி - மலைக் கன்னிகையாகிய வள்ளி, குறிஞ்சி நிலம் - மலைகள் அடர்ந்த நிலம், பிறவிக் கடல் - சென்னத்திற்கும் மரணத்திற்கும் காரணமாயுள்ள சமுத்திரம் என்க.

பிறவி வேண்டாது முத்தியை யளிக்கவேண்டுமென விரும்புவதாகும்.

“மடிவதுவும் பிறப்பதுவும் சமுத்திரத்தி
னலைபிறந்த வாறதொக்கும்”

என்பது உண்மை நூலின் நுணியு.

“உதித்தாங்குழல்வதுந் சாவதுந் தீர்த்தெனை யுன்னிலொன்று
விதித்தாண்டரு டருங்காலமுண்டோ வெற்புநட்டுரக
பதித்தாம்பு வாங்குநின்றம் பரம்பம்பரம் பட்டுழல
மதித்தான் றிருமருகா மயிலேறிய மாணிக்கமே.”

—கந்தரலங்காரம்

54. தான தான தனத் தந்ததானன
தான தான தனத் தந்ததானன
தான தான தனத் தந்ததானன—தன தான

பாரியானகொடைக் கொண்டலேதிரு
வாழ்விசாலதொடைத் திண்டியாளமு
பாருமேறுபுகழ்க் கொண்டநாயக
பாவலோர்கள்களைக் கென்றும்வாழ்வருள்
சீலஞாலவிளக் கின்பசீவக

அபிராம

பாகசாதனவுத் துங்கமானவ
சீரதாகளடுத் தொன்றுமாகவி

எனவோ திக்

பாடினாலுமிரக் கஞ்செயாதுரை
சீறுவார்கடையிற் சென்றுதாமயர்

வுறவீணை

சேயபாவகையைக் கொண்டுபோயறி
யாமலேகமரிற் சிந்துவார்சிலர்

சேயனார்மனதிற் சிந்தியாரவ

ருறவாமோ?

ஆருநீர்மைமடுக் கண்கராநெடு
வாயினேற்பட வுற்றன்றுமூலமெ
ரைவாரமதத் தந்திதானுய

அருள்மாயன்

ஆதிநாரணநற் சங்கபாணிய
னோதுவார்களுளத் தன்பன்மாதவ
னானான்முக னற்றந்தைசீதரன்

மருகோனே!

வீரசேவகவுத் தண்டதேவகு
மாரஆறிருபொற் செங்கைநாயக
வீசுதோகைமயிற் றுங்கவாகன

முடையோனே!

வீறுகாவிரியுட் கொண்டசேகர
னானசேவகனற் சிந்தைமேவிய
வீரைவாழ்பழனித் துங்கவானவர்,

பெருமானே!

(ப-ரை) நீர்மை ஆரும் மடுக்கண் - நீர்மிகுதியும் நிறையப் பெற்ற மடுவினிடமாக, கராநெடுவாயின் - முதலையின் வாய்க்கு, நேர்பட உற்று - எதிர்ப்பட்டு வருந்திய, அன்று - ஒரு நாள், மூலம் என - ஆதிமூலமே என்று, ஆரவார - பேரொலிகொண்டு, மததந்தி - மதயானையானது, தான் உய்ய - தன்னுயிர் பிழைக்கும் படியாக, கூவி - வருந்தியழைத்தபோது, அருள் மாயன் - காத்தருளிய மாயவனும், ஆதி நாரணன் - (படைப்பின் முதல்வனாகிய) நாராயணனும், நல் சங்கபாணியன் - நன்மை பொருந்திய வெண் சங்கத்தை கரத்தினிடமாகக் கொண்டவரும், ஒதுவார்கள் உளத்து அன்பன் - தம்மைப்புகழ்ந்துபோற்றுபவரது இதயத்தமர்ந்தவரும், மாதவன் ஆன - இலட்சுமி சமேதனுள்ளவரும், நான் முகன் நல் தந்தை - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமாவின் நல்ல பிதாவானவரும், சீதரன் - இலக்குமியைமார்பகத்தேயுடையவருமான, விஷ்ணு

மூர்த்தியின், மருகோனே - மருகனாகியவனே! வீர - வீரமுற்றவனே! சேவக - சேவகனாகிய ஐயனே! உத்தண்ட தேவகுமாரமகத்துவம் வாய்ந்த தெய்வ புருடனே! ஆறு இருபொன் செங்கைபன்னிரண்டாகிய அழகிய திருக்கரங்களை யுடைய, நாயக - நாயகனே! வீசு தோகைமயில் - விசாலமாக விளங்கும் தோகையினை யுடைய மயிலாகிய, துங்க வாகனம் உடையோனே - புனிதம் பெற்ற வாகனத்தை யுடையவனே! வீறு காவிரி உட்கொண்ட - சிறந்த காவிரிநதி தீர்த்தையுடைய, சேகரனான சேவகன் - சேகரமாகிய கவிசைப்பதியின் சேவகனருடைய, நல்சிற்தை மேவிய - நன்மையதாகிய இதயத்தில் அமர்ந்துள்ள, வீரை வாழ் பழுநித் துங்க - வீரை என்னும் நகரில் எழுந்தருளியுள்ள பழநியாண்டவனாகிய, வானவர் பெருமானே - தேவர்கள் நாயகனே! பாரியான கொடைக்கொண்டலே - (கடையெழுவள்ளலில் ஒருவரான) பாரிவள்ளலுக்குச் சமானமாக வரையாது கொடுக்கும் கொடையில் மேகம் போன்றவனே! திருவாழ்-வீரலட்சுமி வசிக்கின்றதாகிய, விசால தொடைத் திண்புயா - மலர் மாலைகளை யுடைய விசாலமாகிய திண்ணிய புயங்களை யுடையவனே! எழுபாரும் - எழுபுவனங்களும், ஏறு புகழ்க்கொண்ட - சிறந்த கீர்த்திபெற்ற, நாயக - தலைவனே! அபிராம - நல்ல அழகனே, பாவலோர்கள் - புலவர்களின், கிளைக்கு - கூட்டத்திற்கு, என்றும் - எப்போதும், வாழ்வு அருள் - வாழ்வுக்குரிய நிதியை யளிக்கின்ற, சீல - குணசீலனே! ஞாலவிளக்கு - உலகமெங்கும் புகழாகிய பிரகாசத்தைப் பரப்புகின்ற, இன்ப - இன்பகரமானவனே! சீவக - தருமவானே! பாகசாதன - இந்திரனைப் போன்றவனே! உத்துங்கமானவ - உயர்ந்த மனோகரனே! என ஒதி-என்பதாய்ப் புகழ்ந்து, சீரதாக-அழகாக, எடுத்து ஒன்றுமாகவி பாடினாலும் - பொருத்தமாக (இவர்மீது) ஒரு பெருமையுள்ள கவியைப் பாடிச்சென்றாலும், இரக்கம் செய்யாது - (கவியின் பொருட்சீவைக்கு) மனமிரங்காது, உரைசிறுவார் - சிற்றங் கொண்டு மறுமொழி சொல்பவரது, கடையில்

சென்று - தலைக்கடையாகிய வாசலிற்போய், தாம் அயர்வுற - மனம் சோர்வடையும்படியாக, வீணாக் - விருதாவாக, சேய்பா வகையை - பலவிதமான செவ்விய பாடல்களை, அறியாமலே - அறியாமலேயே, கமரில் சிந்துவார் சிலர் - அழுது நாசியைச்சிந்து வார் சிலர், சேயனார் - சிவபிரானது செல்வக்குமரனாகிய கந்தக் கடவுளை, மனதில் சிந்தியார் - மனத்தில் மெய்யன்புடன் துதிசெய் யாதவர்களது, அருகு உறல் ஆமோ - சமீபத்திற்போவது தக்க தாகுமோ? (எனது கவிமாலையை நீயே ஏற்றருளவேண்டும்) எ-று.

(க-ரை) ஹே பழனிவாசா! கவிதையின் சுவையறிய வியலாத அறிவீனமான மனிதர்கள்மீது பாசுரங்கள்பாடி யலைந்து திரியாது நினது பிரபாவங்களையே புகழ்ந்துபாடி உலகில் நல்வாழ்வைப் பெற்றுய்யும்படி அடியேனுக்குத் திருவருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) அன்பும் அறிவும் கல்வி ஞானமுமற்று அறிவீன முள்ள லோப குணம்படைத்த பாவிகளை, பாரிபோன்ற வள்ளலே, கிர்த்தியுள்ளவனே, இந்திரனே, சந்திரனே! குணசீலனே! தரும வானே! என்பதாகப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து கவிபாடி அவர் வாசல்தோறும் சென்று அலைந்து மனம் சோர்வடைந்து அடியேன் வீண் காலம் போக்காது நினது பிரபாவங்களையே புகழ்ந்துபாடி நல்வாழ்க்கை யடையும்படியாகத் திருவருள் புரியவேண்டும் என இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

“மிடுக்கிலாதானே வீமனே! விறல் விசயனே!

வில்லுக்கிவனென்று

கொடுக்கிலா தானேப் பாரியே! யென்று

கூறினுங் கொடுப்பாரிலைப்

பொடிகொள் மேனியெம் புண்ணியன் புகலூரைப்

பாடுமின் புலவீர்காள்

அடுக்குமே லவருலக மாள்வதற் கியாதுமை

யுறவில்லையே.”

வஞ்சநெஞ்சனை! மாசழக்கனை! பாவியை!

வழக்கில்லியை!

பஞ்சதுட்டனைச்! சாதுவேயென்று

பாடினுங் கொடுப்பாரிலைப்

பொன்செய் செஞ்சடைப் புண்ணியன் புகலூரைப்

பாடுமின் புலவீர்தான்

நெஞ்சில் நோயறுத் தஞ்சிபோவதம்

கியாதுமை புறவிலையே!

—சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

“மூடர்முன்னே பாடல் மொழிந்தால் அறிவரோ

ஆடெடுத்த தென்புலியூ ரம்பலவா—ஆடகப்பொன்

செந்திருவைப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபயன்

அந்தகனே நாயக னானால்”

—தனிப்பாடல்.

மூடர்களைப் புகழ்ந்து பாடுவதாவது அவர்கள் முன்பாக
வேறு எவ்விதமான பாடல்களை மொழியக் கூடாதென்பதும் இக்
தவியின் சாரமாகும்.

“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்

என்னுடைய ரேனு மிலர்.”

“அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்

பூரியார் கண்ணும் உள.”

—நாயனார்.

பூரியர் - கீழ்மக்கள் என்க.

பாடல்கள் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்

என்னுடைய ரேனு மிலர்

அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்

பூரியார் கண்ணும் உள

55. தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன—தனதான

குருதி மலசல மொழுகு நாகுட
லரிய புழுவது நெளியு முடல்மத
குருபி நிணசதை விளையு முளைசளி யுடலூடே
குபிக ளெனபல குடிகை வலிகொடு
குமர வலிதலை வயிறு வலியென
கொடுமை யெனபிணி கலக மிடுவதை யடல்பேணி
மருவி மதனனுள் கரிய புளகித
மணிய சலபல கவடு மலர்புனை
மதன கலைகொடு குவடு மலைதனில் மயலாகா
மனது துயரற வினைகள் சிதறிட
மதன பிணியொடு கலைகள் சிதறிட
மனது பதமுற வெனது தலைபத மருள்வாயே!
நிருதர் பொடிபட அமரர் பதிபெற
நிசித அரவளை முடிகள் சிதறிட
நெரிய கிரிகடல் வறிய வருவிய கதிர்வேலா!
நிறைய மலர்பொழி யமரர் முனிவரும்
நிருப குருபர குமர சரணென
நெடிய முகிலுடல் கிழிய வருபரி மயிலோனே!
பருதி மதிகனல் விழிய சிவனிட
மருவு மொருமலை யரையர் திருமகள்
படித முகிலன் அரியி னினையவ வருள்பாலா!

பரம கணபதி யயலின் மதகரி
வடிவு கொடுவர விரவு குறமக
ளபய மெனவணை பழநி மருவிய பெருமானே!

(ப-ரை) நிருதர் பொடிபட - அசுரர்கள் துகளாகி யழிந்து போகவும், அமரர் பதிபெற - வானவர்கள் இழந்த நாட்டையடையவும், நிசித அரவ அனை-அசுரர்களது பேரொலியும் இருள் செறிந்த குகையையுடையதுமாகிய கிங்வுஞ்ச மலையின், முடிகள் சிதறிட - சிகரங்கள் சிதறும்படி, கிரிநெரிய - அந்த மாயமலை தகர்ந்து நொறுங்குந் தன்மையிலும், கடல்வரிய-சமுத்திரமானது வற்றிவறட்சி யடையும்படியாகவும், உருவிய - ஊடுருவி யழித்த, கதிர்வேலா - சுடர் பொருந்திய வேலாயுதத்தையுடையவனே ! நிறையமலர் பொழி - கை நிறைந்த சுகந்த மலர்களைக்கொண்டு (நினது சரண கமலங்களில்) அமரர் முறிவரும்-வானவரும் இருடிகளும், நிருப - இறைவ, குருபர - ஞான குருபரா, குமர - குமார மூர்த்தியே, சரண் என-தஞ்சம் எனத் துதிக்கத்தக்கதாக, நெடிய முகில் உடல் கிழிய - விசாலமாகச் செறிந்துள்ள கருமை நிறைந்த மேக படலங்கள் கிழியும்படியாக, வருபரி மயிலோனே - மிக்க விசைகொண்டு செல்லும் புரவியாகிய மயில் வாகனத்தையுடையவனே ! பருதிமதி கனல்விழிய - சூரியன் சந்திரன் அக்கினியாகிய திரிநேத்திரங்களையுடைய, சிவன் இடம் மருவும்-சிவமிராநிடமாக வாம்பர்கத்திலமர்ந்தவரும், ஒரு மலை அரையர் - ஒப்பற்ற இமய பர்வத ராசனது, திருமகள் - செல்வப் புதல்வியாகத் தோன்றியவரும், படிவம் - சித்திரமிசைந்த, முகில் அன்ன - நீலமேக வண்ணஞ், அரியின் இளையவன்-விஷ்ணு மூர்த்தியின் தங்கையுமாய் உமாதேவியார், அருள்பாலா - தந்தருளிய செல்வனே ! பரமகணபதி-பெருமைபொருந்தியவிநாயகமூர்த்தியானவர், மதகரி வடிவுகொண்டு-பாரமத யானையின் வடிவங்கொண்டு, அயலின்வர-நெருங்கிவந்தபோது, விரவுகுறமகள் - (பயந்து) உன்னைக் கிட்டி

வந்த குறச்சிறுமியாகிய வள்ளிநாயகி, அபயம்என-நீயே தஞ்சம் என, அணை-அணைந்து கொள்ளும்படி (அற்புதலீலை புரிந்தவனே!) பழநிமருவிய பெருமானே - பழநியம்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய கந்தப் பெருமானே! குருதி மலசலம் - இரத்தமும் அசுத்தமான மலசலங்களும், ஒழுகுநரக உடல் - வெளிப்படும் ஊத்தைச் சரீரம், அரியபுழு அது நெளியும்உடல் - எண்ணில்லாத கிருமிகள் நெளிந்துதிரியும் பிண்டம், மதகுருபிரிண சதைவிளையும்-மதமாகிய அவலட்சணமும் நிணமாகிய மாமிசமும் மேலும் மேலும் விர்த்தியாவதற்குரியதும், மூளைசளி உடல்ஊடே - மூளையும் சளியும் நிரம்பியுள்ளதுமான சரீரத்தினுள்ளே, குடிகள் என பலகுடி-குடிகள் வசிப்பவைகளாகிய பல குடிகள் உள, (அவையபாடுதெனில்) கைவலி - கரங்களைப்பற்றிய நோய், தலைவயிறுவலி - தலை நோய் வயிற்று நோய், என கொடுமை குமரவலி - எனவும் கொடிதாகிய குமரகண்ட நோயும், எனபிணி - என்னும் விபாதிக்களாகிய, (பல குடிகள்) கலகம் இடும் இதை - குழப்பமிடுதற்குரியதாகிய இவ்வுடலை, மதனன்-மன்மதனைவன், அடல்பேணி-பொருத ஆசையுற்று, மருவி - கிட்டி, உன்கரிய - காம நோயால் உள்ளம் கருகும் படி செய்ய, புளகிதம் அணிய-சிற்றின்ப பரீதிகொண்டு, சலபலக்வடு மலர்புனை-தன்மை பொருந்தி பல பூங்கொம்புகளில் மலர்ந்துள்ள புஷ்பங்களைச் சூடி, மதனகலைகொடு - மதன நூலிற் சொல்லியுள்ள தன்மைகொண்டு, குவடுமலைதனில் - உச்சி குவிந்த மலையை நிகர்த்த கொங்கைகளில், மயல் ஆகா - மையல்கொள்ளுகின்ற, மனது துயர் அற - (அவ்விச்சையாகிய) மனத்துயரம் ஒழியும்படிக்கும், வினைகள் சிதறிட - தொன்று தொட்டுச்செய்து வந்துள்ள தீவினைகள் சிதறியோடும்படியாகவும், மதன பிணியொடு - காம நோயுடன், கலைகள் சிதறிட-(அவை சம்மந்தமான) கற்பனை நூல்களின் விருப்பமும் நீங்கும்படிக்கும், மனது பதம் உற - சிந்தையானது நின்னை யொருமைகொண்டு மெய்யன்பு சாதிக்கும் பக்குவத் தன்மையடையவும், எனது - அடியேனது?

தலை - முடியின்மீது, பதம் அருள்வாயே - பாதமலர்களைச் சூட்டியருளவேண்டும் என்று.

(க-ரை) ஹே பார்வதிபால! அசுரர் மாயங்களை அழித்து அமரர்களை விண்குடி ஏற்றியருளிய வெற்றிவேலாயுதா! இரத்தமும் சதையும், மலசலமும் பொருந்திப் பற்பல வியாதிகளும் குடிபுகுந்து குழப்பம் செய்கின்ற பிண்டமாகிய சரீரத்தைக் காமனோயும் பிடித்து வருத்தும் தன்மையின், மூலகாரணமாகிய அடியேனது வினைகளை நீக்கி நின்னையே துதிக்கும்படியாகிய பரிபக்குவம் அடையத்தக்கதாக நினது பாதமலர்களை எனது முடியிற் சூட்டியருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடலில் யாக்கைக் குற்றங்களை விளக்கிக் காட்டியும், அதற்குக் காரணமாயுள்ள வினைகளை நீக்கியும், நினது சரண கமலங்களையடையும் பரிபக்குவ நிலையைத் தரவேண்டுமென நமது சுவாமிகள் வெளியிட்டதாகும். மனத்தைக்கொண்டு நடைபெற்றவேண்டிய சன்மார்க்க நியமத்திற்கு முருகன் திருவருட்டுணையே அவுடதமாகும். மனத்தின்தன்மைக்குதாரணம் காண்க.

“ஐயமுஞ் சலனமும் நிற்கச் செய்தலும்
வெய்யவெங் கொடுமையும் விகற்ப மேவலும்
பொய்யது ணர்த்தலும் பொருந்த நோக்கலும்
மையல் கொண்டுழல்வதும் மனத்தின் தன்மையே.”

—சித்தியார்

“முக்குண மடைமையும் ஐம்பொறி முயக்கமும்
இடும்பையும் பிணியும் இடுக்கிய வாக்கையை
உயிரெனுங் குருகுவிட் டோடுங் குரம்பையை
மலவுடற் குடத்தைப் புலவுடற் குட்டிலை.”

—பட்டினத்தார்

“காகமொடு கழுகலகை நாய்நரிகள் சுற்றுசோறிடு துருத்தியைக்
காலிரண்டு நவவாசல் பெற்றுவளர் காமவேள் நடனசாலையை

மோகவாசை முறியிட்ட பெட்டியைமுமலமிசூந் தொழுகுகேணியை
மொய்த்துவெங்கிருமிதத்து கும்பியைமுடங்கலார் கிடைசரக்கினை”
—தாயுமானவர்

“நவசூத் திரவீட்டை நானென் றிலையாமல்
சிவசூத்தி ரத்தைத் தெறிந்தறிவ தெக்காலம்”

—பத்திரகிரியார்

இவ்வித நிலையிலுள்ள சரீரத்திலுள்ள தம்மை ஆட்கொள்ள
வேண்டுமென்பதே சுவாமிகளின் பிரார்த்தனையாகும்.

“முருகாவெனவோர் தரமோதடியார் முடிமேல்
இணைதாள் அருள்வோனே.”

—சுவாமிகளின் வாக்கியம்

56. தனதான தந்ததன தனதான தந்ததன

தனதான தந்ததன—தனதான

சிவனார்ம னங்குளிர உபதேச மந்தர மிரு

செவீமீதி லும்பகர்செய்

குருநாதா!

சிவகாம சுந்தரிதன் வரபால! கந்த! நின

செயலேவி ரும்பியுளம்

நினையாமல்

அவமாயை கொண்டுலகில் விருதா அலைந்துழலு

மடியேனை அஞ்சலென

வரவேணும்!

அறிவாக மும்பெருக இடரானதுந் தொலைய

அருள்ளான இன்பமது

புரிவாயே!

நவநீத முந்திருடி உரலோடெ யொன்றுமரி

ரகுராமர் சிந்தைமகிழ்

மருகோனே!

நவலோக முங்கைதொழு நிசதேவ லங்கிருத

நலமான விஞ்சைகரு

வினோகோவே!

தெவயாணை யங்குறமின் மணவாள சம்பரமுறு
 திறல்வீர மிஞ்சுகதிர் வடிவேலா !
 திருவாவி னன்குடியில் வருவேள்ச வுந்தரிக
 செகமேல்மெய் கண்டவிறல் பெருமானே !

(ப-ரை) நவநீதமும் திருடி - (பசுக்களின் மூலமாயுள்ள பால்) தயிர்முதலியவையுடன் வெண்ணெயையும் கவர்ந்து, (அதன் காரணமாக அசோதையால்) உரலோடெ ஒன்றும்அரி - உரலுடன் சேர்த்துக்கட்டப்பட்டுள்ளகோபாலனாகவும், ரகுராமர்சிந்தைமகிழ்- ஸ்ரீராமனாகவும் அவதரித்துள்ள திருமாவின் மனமானது மகிழ் வடைவதற்குரிய, மருகோனே - மருமகனே ! நவலோகமும்-ஒன் பது கண்டங்களுமடங்கிய வுலகங்களும், கைதொழு நிசதேவ - கரங்கூட்டித் தொழுதற்குரிய மெய்யன்பான தெய்வமே ! அலங்கிருத - அலங்கார வடிவு பொருந்தியவனே ! நலமான விஞ்சை - நன்மையதாகிய மந்திரங்கட்கெல்லாம், கருவினேகோவே - மூல காரணமாகிய ஞான சொருபனே ! தெவயாணை - தெய்வகுஞ்சரியையும், அங்குறமின் - கட்டழகிற் குறைவிடமாயுள்ள மின்னற் கொடியை நிகர்த்த வள்ளிநாயகியையும், மணவாளா - திருமணம் புரிந்தவனே ! சம்பரமம் உறு - ஆனந்தமயமாயுள்ளவனே ! திறல் வீரம் மிஞ்சு - வன்மையும் வீரமும் மிகுந்துள்ள, கதிர்வடிவேலா- பால் சூரிபன் போன்று பிரகாசிக்கின்றதாகிய வேலாயுதத்தை யுடையவனே ! திருவாவின் குடியில் - திருவாவின் குடியாகிய பழநியம்பதியில், வருவேள் - எழுந்தருளிபுள்ள கந்தவேனே ! சவுந்தரிக - மிக்க சுந்தரவடிவுள்ளவனே ! செகமேல் - உலகமீது, மெய்கண்ட விறல் பெருமானே-உண்மைஞான மயமாக விளங்கும் பெருமை தங்கிய பெருமாளே ! சிவனார் மனங்குளிர-சிவபிரானது உள்ளம் களிப்புறும்படி, உபதேச மந்த்ரம் - உபதேசமாகப் பிரணவ மந்திரமாகிய இரகசியத்தை, இரு செவி மீதிலும் - இரண்டு செவிகளிலும், பகர் செய்குருநாதா - மொழிந்தருளிய ஞானதேசிகனே ! சிவகாமசுந்தரி தன் - சிவகாம சுந்தரியாகிய உமாதேவி

யாரது, வரபால் - (தேவர்களின் துயர் நீங்குதற்கு) வரப்பிரசாதமாக அளித்துள்ள செல்வக் குமரனே! கந்த - கந்தக்கடவுளே! நின் செயலே விரும்பி - நினது திருவினையாடற் பெருமைகளை உளம் நினையாமல் - அறிவினால் ஆய்ந்து சிந்தை நினையாமல், அவமாயை கொண்டு - வீணாக உண்மையல்லாத பிரபஞ்சமாயையிற் சிக்குண்டு, உலகில் - புவியில், விருதா - பயனின்றி, அலைந்து உழலும்-அலைந்து திரிந்து மனம் உழலுகின்றவனாகிய, அடியேனை- நினது அடியனேனை, அஞ்சல் எனவரவேணும் - அஞ்சாதே என்று காத்தருளுதற்காக அபயமளிக்க வந்தருளவேண்டும், அறிவு ஆக மும்பெருக-அறிவாணந்த மயமிசையவும், இடரானதும் தொலைய-உலகமயக்கமாகிய துன்பங்கள் நீங்கவும், அருள் ஞான இன்பமது புரிவாபே - நினது திருவருளாகிய மெய்ஞ்ஞான இன்பத்தைத் தந்தருள வேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே கந்தப்பெருமானே! தந்தையாருக்குத் தாரக வுப தேசம் புரிந்த சுவாமிநாதா! பிரபஞ்ச மாயையிற் சிக்கியுழன்று திரிகின்ற அடியேனுக்கு அஞ்சேலென்று அபயமளித்துக் காத்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் முருகப்பெருமான் சிவபிரானுக்குப் பிரணவ மந்திரம் உபதேசம் புரிந்தமையையும் பதிபசு பாசத்தின் தன்மையையும் விளக்கிக்கூறுவதாகும். ஓங்காரமே பிரணவமூல மென்பது ஸ்மிருதிகளின் கூற்று. தைத்திரிய உபநிஷத்து-“ஓம் என்கிறஎழுத்தினால் விளங்குகின்றதெதுவோ அது பிரஹ்மம். சகல தேவதைகளும் அதைப் பூஜிக்கின்றனர். பிரபஞ்சத்திடையே யிருக்கும் பூஜிக்கப்படத்தக்க பரமாத்மாவை எல்லாத் தேவதைகளும் நியதமாக உபாசிக்கின்றனர்.”

“என்றலு நகைத்துமைந்த வெமக்கருண் மறையினென்னுத் தன்றிரு செவியை நல்கச்சண்முகன் ருடிலபென்று மொன்றொரு பதத்தினுண்மை யுரைத்தன னுரைத்தல்கேளா நன்றருள் புரிந்தா. நென்பு ஞானநாயகனு மண்ணல்.

57. தானந்த தன்னதான தானந்த தன்னதான
தானந்த தன்னதான—தனதான

ஞானங்கள் பொறிகள் கூடி வானிந்து கதிரிலாத
நாடண்டி நமசிவாய வரையேறி
நாவின் பரசமதான ஆனந்த அருவிபாய
நாடங்க ளொடுகுலாவி லினையாடி
ஊனங்க ளுயிர்கள்மோக நானென்ப தறினிலாம
லோமங்கி யுருவமாகி யிருவோரும்
ஓரந்த மருவிஞான மாவிஞ்சை முதுகினேறி
லோகங்கள் வலமதாட அருள்தாராய்!
தேனங்கொ ளிதழிதாகி தாரிந்து சலிலவேணி
சீரங்க னெனதுதாதை ஒருமாதா
சேர்பஞ்ச வடிவமோகி யோகங்கொள் மவுனசோதி
சேர்பங்கி னமலநாத னருள்பாலா!
கானங்கள் வரைகள் தீவு ஒதங்கள் பொடியீல
காடந்த மயிலிலேறு முருகோனே!
காமன்கை மலர்கள்நாண வேடம்பெ ணமளிசேர்வை
காணெங்கள் பழநிமேவு பெருமானே!

(ப-ரை) தேன் அங்கொள் இதழி - மது விசைந்த அழகிய
கொன்றை மலர், தாதகி - ஆத்திமலர், (விளங்குகின்ற) தார் -
மாலைபையும், இந்து-சந்திரனையும், சலிலம்-புனலையும், (அணிந்து)
வேணி - சடாமுடியையும், சீர் அங்கன் - அழகிய திருமேனி
யுடையவரும், எனது தாதை-என் தந்தையும், ஒருமாதா-ஒப்பற்ற
பராசத்தியாகிய பெண்ணும், சேர் பஞ்சவடிவி - சேர்ந்துள்ள
ஐந்து பூதவடிவினரும், மோகி - பிரபஞ்சத் தோற்றமாகிய மாயா

சொருபரும், யோகங்கொள் - நிட்டையினதரவாகக் கொண்ட,
மவுனஜோதி - மோனானந்த ஒளிமயமாகி அந்தர் முகத்தோற்ற
மாகக் காட்சியளிப்பவருமான பார்வதியார், சேரிபங்கின்-சேர்ந்
துள்ள பாகத்தையுடைய, அமலநாதன் - மலரகிதனான பரமன்,
அருள்பாலா - தந்தருளிய பாலசுப்பிரமணியனே! கானங்கள் -
சோலைகளடர்ந்த காடுகளும், வரைகள் - பர்வதங்களும், தீவு
ஓதங்கள்-தீவுகளும் சமுத்திரங்களும், பொடிய-துகளாகும்படியாக,
நீலகாடந்த மயிலில் - பசுமை கலந்த நீலவாம்பரியாகிய மயிலின்
மீது, ஏறும் - ஆரோகணிக்கின்ற, முருகோனே-முருகக் கடவுளே!
காமன்கை - மன்மதனது கரத்திலுள்ள, மலர்கள் நாண - மலர்க்
கணைகளும் வெட்கும்படி, வேடபெண்-குறக்கொடியாகிய வள்ளி
நாயகியின், அமளி - மலரணையில், சேர்வைகாண் - கலந்து காட்சி
யளிக்கும், எங்கள் (நாதனே) பழனிமேவு பெருமானே - பழநியம்
பதியிலமர்ந்துள்ள கந்தப் பெருமானே! ஞானம்கொள் பொறிகள்
கூட - ஞானேந்திரியங்கள் வசப்படும் யோகானந்த நிலையடைந்து,
வான் இந்து கதிர் இலாத-இரவு பகலற்ற இடமாகிய, நாடு அண்டி-
புரித உலகத்தை யடைந்து, நமசிவாயவரை ஏறி - பஞ்சாட்சர
மலைமீதேறி, நா இன்பரசம் ஆன - நாவினால் (உச்சரிப்பதினால்)
உண்முக இன்பரசம் பாய்வதின் மூலமாக, ஆனந்த அருவிபாய -
பரமானந்த போதமாகிய அருவிபாயவும், நாதங்களொடு குலாவி-
உள்ள கமலத்தில் ஒலிக்கின்ற இனிய நாதங்களுடன் அளவளாவி,
வினையாடி-பொழுது கடத்தி, ஊனங்கள்-ஊனுடலால் வளர்கின்ற
தாகிய துக்க சம்பவங்கள், உயிர்கள் மோகம் - பிரபஞ்ச மாயா
சலங்கள், நான் என்பது - நான் எனது என்னும் அகங்காராதி
களின், அறிவு இலாமல் - உணர்வையடையாது மலினம் நீங்கி,
ஓம் அங்கி உருவம் ஆகி - ஓங்காரமாகிய பிரணவ சோதியிற்
கலந்து, இருவோரும்-நீயும்நானும், ஓர் அந்தம்-ஒப்பற்ற முடிவான
பதத்தை உன்னுடன் பொருந்தப் பெற்று, ஞானம் - அறிவாகர
மாகிய, மாவிஞ்சை முதுகின் ஏறி - மாட்சியுள்ள வித்தியாதத்

துவமாகவுள்ள விஞ்சையிலேறி, லோகங்கள் வலம் அது ஆட-
உலகங்களை வலம் சுற்றி விளையாடும் தன்மையில், அருள் தாராய்-
திருவருள் புரியவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே பழனிவாச! பாலசுப்ரமணிய! அடியேன் இந்திரி-
யங்களை யொடுக்கி, யோகானந்த நிலையையடைந்து, உண்முகமாக
நினைது சோதிவடிவிற கலந்து பேரின் பமாகிய அமுதம் பருகும்படி-
யாகத் திருவருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இரவு பகலில்லாவிடமாகிய துரியநிலையையடைந்து
பரம்பொருளுடன் ஐக்கியமடையுந் தன்மையை இப்பாடல் விளக்-
குவதாகும். 37-வது பாடலின் விரிவுரையில் யோக ஞானத்தின்
விபரங்களைச் சுருக்கமாகக்கூறி யிருப்பது காண்க.

“ஓங்காரத்துள் ளொளிக்குள்ளே முருகனுருவங்கொண்டு
தூங்கார் தொழும்புசெய்யா ரென்செய்வா ரெமதாதருக்கே.”

—கந்தரலங்காரம்

“நானென நீயென வேறில்லை நண்ணுதல்
ஊனென வூனுயி ரென்ன வுடனின்றி
வானென வானவர் நின்று மனிதர்கள்
தேனென விற்பந் திளைக்கின்ற வாதே.”

“சிவமான ஞானந் தெளியவொண் சித்தி
சிவமான ஞானந் தெளியவொண் முத்தி
சிவமான ஞானஞ் சிவபரத் தேயேக
சிவமான ஞானஞ் சிவானந்த நல்குமே.”

“நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாம்
தானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகிலேனே”

—திருமந்திரம்

“கருமருவு காயத்தை நிர்மல்தாகவே கமலாசனாதிசேர்த்துக்
காலேப்பிடித்தனலை யம்மை குண்டலியடிக் கலைமதியினாடுதாக்கி
யுருகி வருமமிர்த்ததை யுண்ணென்றங்காம லுணர்வான விழியை
நாடி யொன்றோ டிரண்டெனாச் சமரச சொரூப சுகமுற்றிட வென்
மனதின் வண்ணத் திருவருள்முடிக்கவித்தேகமொடு காண்பனே”
—தாயுமானவர்

58. தனதன தனத்ததான தனதன தனத்ததான
தனதன தனத்ததான—தன தான

கலைகொடு பவுத்தர் காமகருமிகள் துருக்கர்மாய
கபிலர்ப் கரக்கனாதர் உலகாயர்
கலகமிடு தர்க்கர் வாமபயிரவர் விருத்தரோடு
கலகலென மிக்கநூல்க ளதனாலே
சிலுகி யெதிர்குத்தி வாதுசெயவு மொருவர்க்குநீதி
தெரிவரிய சித்தியான வுபதேசந்
தெரிதர விளக்கினான தரிசனமளித்துவீறு
திருவடி யெனக்குநேர்வ தொருநாளே ?
கொலையுற எதிர்த்தகோர இபமுக அரக்கனோடு
குரகத முகத்தர்சீய முகவீரர்
குறையுட லெடுத்துவீசி யலகையொடு பந்தராளி
குலவியிட வெற்றிவேலை வீடுவோனே !
பலமிகு புனத்துலாவு குறவனிதை சித்ரபார
பரிமள தனத்தில்மேவு மணிமார்பா !
படைபொருது மிக்கயுக மழைமுகிலை யொட்டியேறு
பழநிமலை யுற்றதேவர் பெருமானே !

(ப-ரை) கொலை உற எதிர்த்த-கொலையுண்டு அழியுங்காலம் (கிடீயதால்) நிண்ணைச் (சமரில்) எதிர்த்தவனான, கோர இபமுக - கொடிய யானை முகத்தையுடைய, அரக்கனோடு-தாருகாசுரனுடன், குரகத முகத்தர் - குதிரை முகங்கொண்ட அசுரர்கள், சீயமுக வீரர்-சிங்க முகங்களையுடைய வீரர்கள், (இவர்களது) குறை உடல் எடுத்து வீசி-சீசதிக்கப்பட்ட சரீர முண்டங்களைத் தூக்கி யெறிந்து, அலகையொடு - பேய்க் கூட்டங்களுடன், பத்ரகாளி - பத்திர காளியும், குலவியிட - பொருந்திக் களியாட்டங்கொள்ளும்படி, வெற்றி வேலைவிடுவோனே - வெற்றி மிகுந்த வேலாயுதத்தைப் பிரயோகஞ் செய்தவனே! பலம் மிகு - பயன் மிகுந்துள்ள, புனத்து உலாவு - தினைப்புனத்தில் பொழுதுபோக்கி யுலாவிய, குறவனிகை-வேடர் குலப்பிடியாகிய வள்ளிநாயகியின், சித்ரபார-சிறந்து கனம் பொருந்தியதுமான, பரிமள தனத்தில் - மிகுமணம் பரவு கொங்கைகளில், மேவுமணி மார்பா - சேர்ந்துள்ள அழகிய மார்பகத்தையுடையவனே! படைபொருது மிக்க யூகம்-கூட்டம் மிகவும் பொருந்தியுள்ள குரங்கினங்கள், மழைமுகிலை ஓட்டி ஏறு-மழைசொரியும் பருவத்தில் இறங்கு மியல்பினதாகிய மேகபடலங் களிற் தாவுவதுபோன்று மலையின் முகட்டை நோக்கிப் பாய்ந் தேறுகின்றதற்குரிய, பழநிமலை உற்ற தேவர் பெருமானே - பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள தேவர் பெருமானே! கொடுகலை - துன்மார்க்கமான தன்மையை விளக்கும் தூல்களையுடைய, பவுத்தர்-புத்தமதத்தைத் தழுவியவர், காமகருமிகள்-உலகபோகங் கருதும் சமயத்தவர், துருக்கர் - மாறுபட்ட கொள்கையுள்ள துருக்கர்கள், மாய - மாயாவாதிகள், கபிலர் - கபிலர் ஏற்படுத்திய சாங்கிய மதத்தைச் சார்ந்தவர், பகர் அகனாதர்-கனாத முறியுண்டு பண்ணிய வைசேஷிக சமயத்தார், உலகாயர் - கண்டதே காட்சி என்னும் போதனையுள்ள உலகாயதமார்க்கத்தார், கலகம் இடு தர்க்கர்-(உண்மை யுணர்வில்லாது) எடுத்ததற்கெல்லாம் குழப்பம் செய்யுமியல் பினராகிய தர்க்கவாதிகள், வாம - (சத்தியபாசக

ராகிய) வாம சமயத்தவர், பயிரவர் - பைரவ சமயத்தார், (இவ் விதமான) விருத்தரோடு-வேறுபாடுள்ளவர்களோடு, கலகல என. கலகலவென இரைச்சலிட்டு, மிக்க தூல்கள் அதனாலே - அநேக விதமானதும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டதுமான சாஸ்திரவாதங் களினாலே, சிலுகி - சண்டையிட்டு, எதிர்குத்திவாது செய்யவும் - (ஒருவர்க்கொருவர்) எதிர்த்து உரோசம்வரும்படி பேசிக் குதர்க்கம் செய்யினும், ஒருவர்க்கு - அவ்விதம் வாதிக்கும் எவருக்காவது, நீதி தெரிவரிய சித்தியான - உண்மைப் பொருளை யுணருவதற் கரிய தன்மையில் மறைந்துள்ளதாகிய அறிவானந்த நிலையை, உபதேசம் தெரிதர விளக்கி-தீட்சையை (அடியேனுக்கு) தெளிவுற விளங்குபடி யருளி, ஞான தெரிசனம் அளித்து - ஞான சொருப மாகிய காட்சி தந்து, வீறுதிருவடி - பெருமை தங்கிய நினது சரண கமலங்களை, எனக்கு-அடியனேனுக்கு, நேர்வது ஒரு நாளே- கிட்டுவது ஒரு நாளாகும் எ-று.

(க-ரை) ஹே பழநி வாச! வெற்றிவேலாயுதா! மாறுபாடுள்ள சமய வாதங்களுக்குக் கெட்டாத ஞான சொருபனே! அடியேனுக்கு அறிவானந்த நிலையையுணர்த்தியருளி நினது சரண கமலங்களைத் தந்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) மாறுபட்ட சமயவாதிகள் உண்மை நிலையுணராத வுண்தர்க்கவாதம் புரிவதற்குக் காரணமாகி, அவர்கட்கு மறை பொருளாயுள்ள நினது தரிசனத்தை யடைவதற்குத் திருவருள் புரியவேண்டுமென்பதை இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

“எதிரொருவருக் கொருவர் தர்க்கித்துமற்

கட்டியிப்படி யனந்தகோடி

இதுவல்ல அதுவல்ல என்றுபோராடுவது

என்னவிதமோ வறிகிலேன்

சதமென்ன வுன்னைநான் நம்பினேன்

நம்பினேன் சரசுகோபாலன் மருகா —கௌமாரதூல்

“மாறுபடுதர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்
 வயிற்றின் பொருட்டதாக
 மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல்
 மாலாகிநிற்க வறிவார்
 வேறுபடுவேடங்கள் கொள்ளவறி வாரொன்றை
 மெணமெணன் நகம்வேறதாம்
 வித்தையறிவாரெடைப் போலவே சந்தைபோன்
 மெய்ந்நூல் விரிக்கவறிவார்
 சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி
 செக்கச் சிவக்கவறிவார்
 திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்
 செய்கைகொடு முளறவறிவார்
 ஆறுசமயங்கடொறும் வேறுவேறுகிவினை
 யாடுமுனையா வரறிவார்
 அண்டபகிரண்டமும் அடங்கவொரு நிறைவாகி
 யானந்த மானபரமே.”

—தாயுமானவர்

59. தன்னதன தானதந்த தன்னதன தானதந்த
 தன்னதன தானதந்த—தனதான

கருவினுரு வாகிவந்து வயதளவி லேவளர்ந்து
 கலைகள்பல வேதெரிந்து மதனாலே
 கரியகுழல் மாதர்தங்க ளடிசுவடு மார்புதைந்து
 கவலைபெரி தாகிநொந்து மிகவாடி
 அரகரசி வாயுவென்று தினமுநினை யாமல்நின்று
 அறுசமய நீதியொன்று மறியாமல்
 அசனமிடு வார்கள் தங்கள் மனைகள் தலை வாசல்நின்று
 அனுதினமு நாணமின்றி யழிவேனோ?

உரகபட மேல்வளர்ந்த பெரியபெரு மாளரங்க
 நுலகளவு மால்மகிழ்ந்த மருகோனே !
 உபயகுல தீபதுங்க விருதுகவி ராசசிங்க
 உறைபுகலி யூரிலன்று வருவோனே !
 பரவைமனை மீதிலன்று ஒருபொழுது தூதுசென்ற
 பரமனருளால் வளர்ந்த குமரேசா !
 பகையசுரர் சேனையொன்று அமரர்சிறை மீளவென்று
 பழநிமலை மீதில்நின்ற பெருமானே !

(ப-ரை) உரகபடம்மேல்வளர்ந்த - ஆதிசேடனாகிய பாம்பனை யின்மீது யோககரித்திரை செய்கின்ற, பெரிய பெருமாள் அரங்கர். பெருமைதங்கிய பெருமாளாகிய திருவரங்கநாதரும், உலகு அளவு-மால் - மூவுலகங்களையும் தமது திருவடியினால் அளவு செய்த திரு விக்கிரம மூர்த்தியுமான விஷ்ணு, மகிழ்ந்தமருகோனே - உள்ளம் மகிழ்வடைந்து புகழுதற்குரிய மருகனே ! உபயகுல தீபதுங்க-தாய்தந்தையரின் குலத்தை பிரகாசிக்கச் செய்யும் புரிதமான வனே ! விருது கவிராசசிங்க-விருதுகளையுடைய சிறந்த கவிராசர் களுக்கு சிங்கம்போன்று பிரதானமாயுள்ள கலாவிநோதனே ! உறைபுகலியூரில் அன்றுவருவோனே ! உயர்வு பெற்றதாகிய சீர் காழி என்னும் பதியில் அன்று திருஞான சம்பந்தராக அவதரித் துள்ள ஐயனே ! பரவைமனைமீதில் அன்று - பரவை நாச்சியாரது மனைக்கு முந்நாளில், ஒரு பொழுது தூதுசென்ற - (சுந்தர மூர்த்தி யினிமித்தமாக) ஒருகாலத்தில் தூதுநடந்த, பரமன் அருளால் வளர்ந்த - சிவபிரானது அருட் செல்வமாகத் தோன்றிய, கும ரேசா - குமாரமூர்த்தியே ! பகை அசுரர் சேனையொன்று-பகைவர் களாகிய அசுரர்களை அழித்து, அமரர்சிறைமீளவென்று - தேவர் சிறைநீங்கிச் சுகானந்தம் அடைவதற்காக, பழநிமலை மீதில் நின்ற பெருமானே - பழநியங்கிரியில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தப் பெரு

மானே! கருவின் உருவாகி வந்து - மாதாவின் கர்ப்பத்தினிடமாக ஒரு வடிவுகொண்டு பூமியிற்சன்னமாகி, வயது அளவில் - (ஏ - அசை) வளர்ந்து - வயது செல்லச் செல்ல மென்மேலும் வளர்ச்சியடைந்து, கலைகள் பல - (ஏ - அசை) தெரிந்து - பல நூல்களைக் கற்றுத்தெரிந்து, மதனாலே - மன்மதனது உபாதையினாலே, கரிய குழல் மாதர் தங்கள்-கருமையாகிய கூந்தலையுடைய மங்கையரது, அடிசுவடு மார்புதைந்து - (அவர்களது) கால்களாகிய அடிகள் மார்பில் அடையாளங் கொள்ளும்படியாகக் கட்டித் தழுவி, கவலை பெரிதாகி - வருத்தம் அதிகரித்து, நொந்து - மனமுடைந்து, மிகவாடி - மிகவும் சோர்ந்து, அரகர சிவாயவென்று - அரகர சிவாய நம! என்பதாக, தினமும் நினைபாமல் நின்று-அனுதினமும் துதிசெய்யாது மலினமடைந்து, அறுசமயநீதி ஒன்றும் அறியாமல்-ஆறு சமயங்களின் நீதியாகிய உண்மை ஞான மின்னதென்பதையுணராமல், அசனம் இடுவார்கள் தங்கள் மனைகள் தலைவாசல் நின்று-(பசிப்பிணியின் காரணமாக) அன்னம் படைப்பவர்களின் வீட்டின் வாசல்கள் தோறும் நின்று காத்திருந்து, அதுதினமும் நாணமின்றி அழிவேனோ - நாள் தோறும் வெட்கமிழந்து (காலங்கழித்துப்) பிறவியை வீணாக்கி யழிந்துபோவேனோ? (அவ்வித மில்லாது காப்பாற்றி யருளவேண்டும்) ஏ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேன் காமநோய், பசிப்பிணி முதலியவைகளால் அழிந்து பிறவியை வீணாக்கிவிடாமல் நித்திய செல்வமாகிய நினது திருவருள் வாய்க்கப் பெற்று அனுதினமும் நினது சரண கமலங்களையே துதிக்கும் ஆற்றலை அருளல் வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடம் பரவையார்கொண்டுள்ள ஊடலை நீக்குதற்காகச் சுந்தரர் வேண்டுகோட்கிசைந்து திருவாரூரில் சிவபெருமான் தூது நடந்து குறைதவிர்த்த திருவருட்டி-றத்தை இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

“பாவல்லொருவன் செந்தமிழ்க் கிரங்கிப் பரவையாருடலை நீக்க
ஏவலாளாகி இரவெலா முழன்ற இறைவனே ஏகநாயகனே.”

—பட்டினத்தடிகள்

காம இச்சை பசிப்பிணி என்பது சரீரத்தில் இயல்பாகவே
பொருந்தியதாதலின் அவ்விரண்டையும் வெறுத்துக்கூறி தனது
பிறவியை வீண்போகாது முருகபிரானையே போற்றிப் பரமானந்த
மடைய வேண்டுமெனப் பிரார்த்திப்பது மாறும்.

“ஆடும்பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியாயருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந்தனியா னைசகோ தரனே.”

—கந்தரனுபூதி

60. தன தத்தன தான தந்தன தன தத்தன தான தந்தன
தன தத்தன தான தந்தன—தன தான

பகர்தற்கரி தானசெந்தயி ழிசையிற்சில பாடலன்பொடு
பயிலப்பல காவியங்களை யுணராதே
பவளத்தனை வீழியின்கனி யதனைப்பொரு வாய்மடந்தையர்
பசுலைத்தன மேபெ றும்படி விரகாலே
சகரக்கடல் சூழும்புவி மிசையிப்படி யேதிரிந்துழல்
சருகொத்துள மேயயர்ந்துடல் மெலியாழுன்
தகதித்திமி தாங்கணங்கிண எனவுற்றெழு தோகையம்பரி
தனிலற்புத மாகவந்தருள் புரிவாயே !
துகர்வித்தக மாகுமென்றுமை மொழியிற்பொழி பாலையுண்டிடு
நுவல்மெய்ப்புள பாலனென்றிடு மினையோனே !
துதிவைத்தக ஈாமலைந்திடு களிற்றுக்கரு ளேபுரிந்திட
நொடியிற்பரி வாகவந்தவன் மருகோனே !

அகரப்பொரு ளாதியொன் றிடு முதலக்கரமான தின்பொருள்
 அரனுக்கினி தாமொழிந்திடு குருநாதா!
 அமரர்க்கிறையேவணங்கிய பழறித்திரு வாவின்ன்குடி
 அதனிற்குடி யாயிருந்தருள் பெருமானே!

(ப-ரை) நுகர்வித்தகம் ஆகும் என்று உமைமொழி-அருந்தத் தக்க பேரின்ப ஞானம் இதுவாகுமென்பதாக பார்வதியம்மையார் புகன்று, பொழி இன்பாலை - தனங்களில் சொரிகின்றதாகிய இனிமையாகிய அமுதத்தை, உண்டிடு - உண்டவரும், நுவல்- சொல்லப்படுகின்ற, மெய்ப்புடன - மெய்ஞ்ஞானத்தன்மையுடைய, பாலன் என்றிடும் - பாலகனென்கிறவருமான ஞானசம்பந்தராகத் தோன்றிய, இளையோனே - (என்றும்) இளமையையுடைய குமாரனே! துதிவைத்த கராமலைந்திடுகளிற்றுக்கு-முதலையை எதிர்த்துப் போராடிச் சோர்வடைந்து ஆதிமூலமேயென்று அபயமிட்டழைத்த கஜேந்திரன் என்னும் யானைக்கு, அருளே புரிந்திட-கிருபைபாலிப் பதற்காக, நொடியிற்பரிவாகவந்தவன் மருகோனே - அந்நேரமே அன்புடன் வந்தவனான திருமாவின் மருகனே! அகரம் ஆதி பொருள் ஒன்றிடு - அட்சரங்களுக் கெல்லாம் ஆதியான அகரம் போன்று விளங்கி ஓங்கார மயமாயுள்ள பிரணவப் பொருளை, அரனுக்கு - சிவபிரானுக்கு, இனிதாய் மொழிந்திடு குருநாதா - (உள்ளங்களிக்கும் வண்ணம்) இன்பகரமாயுணர்ந்திய ஞானதேசிகனே! அமரர்க்கு இறையே வணங்கிய - வானோர்மன்னலாகிய இந்திரனும் தோத்திரம் புரிதற்குகந்த, பழறிதிருவாவின்ன்குடி அதனில்-பழரியம்பதியாகிய திருவாவின்ன்குடி என்னுந் தலத்தில், குடியாயிருந்துஅருள்-நிலவரமாக எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே- கந்தப் பெருமானே! பகர்தற்கு அரிதான-புகழுதற் கருமையாகிய, செம்தமிழ் இசையில் - செவ்வை பொருந்திய இன்பமயமான தமிழிசையில், சிலபாடல் - சிலபாகசுரங்களை, அன்பொடு பரில்-கினது சரணகமலங்களில் உள்ளன்பு கொண்டு பாடுவதற்கு,

பலகாவியங்களை - பலகலைகளையும், உணராதே-(ஆராய்ந்து) நுண்மையை அறிவினால் அறியாது, பவளத்தினை விழியின்கனி அதனை பொருவாய் - செம்பவளத்தையும் விழிஎன்னுள் செடியின் கனியையும் நிகர்த்தவாயயுடைய, மடந்தையர்-நங்கையரது, பசலைத்தனம் - (ஏ-அசை) காமத்தன்மை, பெறும்படி - அடையவேண்டுமென்கிற, விரகாலே-மோக விருப்பத்தினாலே, சகரகடல் சூழும்-சகர புத்திரர்களால் உண்டு பண்ணியதாகிய சமுத்திரம் சூழ்ந்துள்ள, அம்புவிமிசை - பூமியின்மீது, இப்படி-(ஏ-அசை) இவ்விதமாக, உழல் சருகு ஒத்து-சுழலிற்பட்ட சருகைப்போன்று, திரிந்து-அலைந்துதிரிந்து, உளம்-(ஏ-சை) சிந்தையானது, அயர்ந்து - சோர்வடைந்து, உடல் மெலியாமுன் - சரீரம் நலிந்து போவதற்குமுன், தகதித்திமி தாகிணங்கிணி-என - என்னும் தாளப்பிரமாணத்திற்கிசைய, உற்றுஎழு-நிர்த்தனம் புரியத்தக்கதாகிய, தோகைஅம்பரிதனில் - அழகிய பசுந் தோகைகளையுடைய புரவியாகிய மயில் வாகனத்தின்மீது, அற்புதமாகவந்து-அதிசயம் பெற்ற அலங்காரத்துடன் எழுந்தருளியவந்து (அடியேன் முன்தோன்றி) அருள்புரிவாயே-திருவருள்புரியவேண்டும் என-று.

(க-ரை) ஹே முருகா ! திருஞான சம்பந்த மூர்த்தியாக அவதரித்துப் பார்வதியாரிடம் ஞானப்பாலுண்ட கனிவாயனே ! அடியேனது அஞ்ஞான இருள்நீங்கும் வண்ணம் மெய்ஞ்ஞான சொருபுக மயில்வாகனத்தில் எழுந்தருளியவந்து கிருபைபாலிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பகர்தற்கரிய செந்தமிழ், என்னும் வாக்கியம் தமிழின் பெருமையை உணர்த்துவதாகும். மடந்தையர் பசலைத்தனம், மாதர்மீதுள்ள விரகவாதனையை வெளியிடுவதாகும். சகலகலைகளையும் ஆராய்ந்து தெளிந்து நினது சரணகமலங்களைப் புகழ்ந்துபாடி திருவருளையுடைய வேண்டுமென்பது இப்பாடலின் தன்மையாகும்.

61. தன்னதன தானதந்த தன்னதன தானதந்த
தன்னதன தானதந்த—தனதான

வனிதையுடல் காயநின்ற வுதிமதி லேயுருண்டு
வயிற்றில்நெடு நாளலைந்து புவிமீதே
மனிதருரு வாகிவந்து அறுதினமு மேவளர்ந்து
வயதுபதி னாறுசென்று வடிவாகிக்
கனகமுலை மாதர்தங்கள் வலையில்மிக வேயுழன்று
கனிவதுட னேயணைந்து பொருள்தேடிச்
கனபொருளெ லாமிழந்து மயலில்மிக வேயலைந்த
கசடனெனை யாளவுன்ற னருள்தாராய்!
புனமதனில் வாழுகின்ற வனிதைரகு நாதர்தந்த
புதல்வியித மூறலுண்ட புலவோனே!
பொருமதனை நீறுகண்ட அரியசிவ னாருகந்த
புதியமயி லேறுகந்த வடிவேலா!
பனகமணி மாமதங்கி குமரிவெகு நீலிகண்டி
பரமகவி யாணிதந்த பெருவாழ்வே!
பகையசுரர் மாளவென்று அமர்ச்சிறை மீளவென்று
பழநிமலை மீதினின்ற பெருமானே!

(ப-ரை) புனம் அதனில் - தினைப் புனத்தில், வாழுகின்ற -
(காவல் புரிந்து பொழுதுபோக்கி) வாழுகின்றவளாகிய, ரகுநாதர்
தந்தை புதல்வி - திருமாலிடம் தோன்றியுள்ள வனிதை குறமங்கை
யாகிய வள்ளிநாயகியின், இதழ் ஊறல் உண்ட புலவோனே -
அதரபானம் அருந்திய முருகப் பெருமானே! பொருமதனை -
(தேவர்கள் வேண்டதலுக் கிணங்கி) தம்முடன் சமர்ப்புரிய வந்துள்ள
மன்மதனை, நீறுகண்ட - நெற்றி விழியாலெரித்துக் சாம்பராக்கிய

வரும், அரிய - யாராலும் அளவிடற்கரிய பொருளாயுள்ளவரும், (ஆகிய) சிவனார் - சிவபிரான், உகந்த - உள்ள மகிழ்விற்குகந்து, புதிய மயில் ஏறும் - அம்புதகரமான மயில் வாகனத்தில் ஆரோகணிக்கின்ற, கந்த-கந்தவேளே! வடிவேலா-கூர்மைதங்கிய வேலாயுதத்தைபுடையவனே! பன்னகம் அணி - பாம்பை ஆபரணமாகத் தரித்துள்ள, மாமதங்கி - மகாகாளி, குமரி - நித்ய கன்னி, வெகு நீலி - மிக்க நீலவண்ணமுடையவள், சண்டி-துர்க்காதேவி, பரம கலியாணி - திவ்ய குணம்படைத்த பராசத்தியாகிய உமாதேவியார், தந்த - லோகோப காரமாகத் தந்தருளிய பெருவாழ்வே-பேரானந்த வாழ்வே! பகை அசுரர் மாளவென்று-துன்மார்க்ககரமான பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் அழியும்படி வெற்றிகொண்டு, அமரர் சிறைமீளவென்று - தேவர்கள் சிறை மீட்டுவதற்காக என்று, மலைமீதில் நின்ற பெருமானே - பழநியங்கிரியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமனே! வனிதை உடல் காய நின்று - மாதரதுமேனி மெலிவடையும்படி கருப்பையில் டொருந்தி நின்று, அ உதிரம் அதிலே உருண்டு - அந்த உடலின் உதிரத்திலேயே உருண்டு புரண்டு, வயிற்றில் - வயிற்றினிடமாக, நெடுநாள் அலைந்து - வெகு தினங்கள் வருந்தி, புவிமீதே - உலகத்தினிடமாக, மனிதர் உருவாகி வந்து-மனித வடிவாகவந்து தோன்றி, அதுதினமும்-(ஏ-அசை) நாள் தோறும், வளர்ந்து-உடல் வளர்ச்சியுற்று, வயது பதினாறு சென்று - பதினாறு பிராயம் கடந்து, வடிவாகி-காளிபு பருவத்தைபுடைய அழகனாகி, கணகமுலை மாதர்தங்கள் வலையில்-பொன்போன்று பளபளப்பான இளங் கொங்கைகளையுடைய மங்கையரது மையல் வலையில், மிகவே உழன்று - மிகவும் மனம் சுழன்று, கனிவு அதுடனே-கனிந்திரங்கி, அணைந்து-(அம்மங்கையரை) மருவி, பொருள்தேடி-(அவர்கள் நட்பை வளரச் செய்வதற்காக) தனம் சம்பாதித்து, கன பொருள் எலாம் - கையிலுள்ள மிக்க பொருள்களை யெல்லாம், இழந்து - செலவிட்டு இழந்துபோய், மயலில் மிகவே அலைந்த - (மாதர்) மோக வலையில்

மிகவும் அலைந்து திரிந்துள்ள, கசடன் எனை - கீழானவனாகிய அடியேனை, ஆள-ஆட்கொள்ளுவதன் பொருட்டு, உன்தன் அருள் தாராய் - நினது கிருபாநிதியைத் தந்தருளவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேன் பூவுலகில் வந்து தோன்றியுள்ளதில் மாதர்களது மோகவலையுற் சிக்கி வீணுள் கழித்து விடாது ஆட்கொண்டு கிருபாநிதி அளித்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) திருமாலின் கண்ணினின்றுத் தோன்றிய புதல்வியே வள்ளிநாயகியாகப் பூமியில் வேடர் குலத்தில் அவதரித்த வளாதலின் அக்காரணம் பற்றி “ரகுநாதர் தந்த புதல்வி” என்றார்.

“மாதங்கி, மகாகாளி, குமரி, வெகுநீலி, சண்டி, பரம கலியாணி” என்னும் பதங்கள் உமாதேவியின் பரியாய நாமங்களாகும்.

62. தான தந்ததன தான தந்ததன
தான தந்ததன—தன தான

கார ணிந்தவரைப் பார டர்ந்துவினைக்

காதல் நெஞ்சயாத்

தடுமாறிக்

கான ரம்புதிரத் தோல்வழும்புறு பொய்க்

காயமொன்று பொறுத்

தடியேனும்

தாரிணங்குழுந் கூரணிந்த விழிச்

சாப மொன்றுறுதற்

கொடியார்தம்

தாள்ப ணிந்தவர் பொற் றோள்வி ரும்பியிகத்

தாழ்வ டைந்துலையத்

தருமோதான்?

சூர னங்கம்விழத் தேவர்நின்று தொழத்

தோய முஞ்சுவறப்

பொருமவேலா!

தூய்மை கொண்டகுறத் தோகைநின்ற புன்ச்
 சூழ்பெருங்கிரியிற் றிரிவோனே !
 ஆரணன்கருடக் கேதனன் தொழுமுற்
 றுல முண்டவருக் குரியோனே !
 ஆலை யும்பழனச் சோலையும் புடைசுற்
 றுவினன் குடியிற் பெருமாளே !

(ப-ரை) சூரன் அங்கம் விழ - சூரபன்மனது சரீரமானது (கூறுபட்டு) விழும்படிக்கும், தேவர் நின்று தொழ - வானவர்கள் வணங்கி நின்று தோத்திரம் செய்யும்படியாயும், தோயமும் சுவற்-சமுத்திரம் வற்றும்படியாயும், பொருள்வேலா - (அசுரப் பகைவர்களுடன்) சமர்புரிந்த வேலாயுதனே ! தூய்மைகொண்ட-(உள்ளும் புறமும்) பரிசுத்த தன்மையுடைய, குறதோகை-குறவர் குலத்தில் வளர்ந்த சுந்தரியாகிப் வள்ளி நாயகியார், நின்றபுனம் சூழ் - காத்து நின்ற திணைப்புனத்தைச் சுற்றியுள்ள, பெரும் கிரியில் - உயர்ந்த பர்வதங்களிடையில், திரிவோனே - (அந்த நங்கையின் காரணமாக) சஞ்சரித்தவனே ! ஆரணன் - வேதனும், கருட கேதனன் - கருடக் கொடியையுடைய விஷ்ணுவும், தொழ-(உலக ரட்சணர்த்தமாக) துதித்து நிற்க, (அவ்வமயம்) முற்று ஆலம் - முடிவைத்தர வல்லதாகிய ஆலகாலம் என்னுங் கொடியவிடத்தை, உண்டவருக்கு உரியோனே. அமுதமாக அருந்தியருளியசிவபிரான் புதல்வனாகத் தோன்றியவனே ! ஆலையும் - கரும்புரசம் பிழியும் ஆலைகளும், பழனம் - பழனிகளும், சோலையும் - பசுஞ் சோலைகளும், புடைசுற்று-மீக்கமெல்லாம் சூழ்ந்துள்ள, ஆவினன்குடியில் பெருமாளே - திருவாவினன் குடி என்னும் பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய பெருமாளே ! அடியேனும் - நினது தொழும் பனேனும், கார் அணிந்தவரை பார் - கருமை நிறம் பொருந்திய மேகங்கள் அடர்ந்துள்ள உயர்ந்த பருவதங்களையுடைய பூலோ

கத்தை, அடர்ந்து - நெருங்கி, வினை காதல் நெஞ்சு - வினை செய்யு
மாறு தூண்டி மூவாசையின் மயக்கைத் தருகின்ற நெஞ்சு
மானது, அயரதடுமாறி - சோர்ந்து நிலைதவறி அலைந்து, கால்
நரம்பு உதிரம்-வாய்வு நரம்பு இரத்தம், தோல்வழும்பு-தோல்தசை,
உறுபொய் காயம் ஒன்று - (இவை பொருந்தி முடிவில் அழியும்
இயல்பானதாகிய) பொய்யான தூல் தேகமாகிய ஒன்றை,
பொறுத்து - சமையாகக்கொண்டு, தார் இணங்கு குழல் - வாச
முள்ள பூமாலையணியப் பெறுகின்ற கூந்தலையும், கூர் அணிந்த
விழி - கூரிய வேல்போன்ற நெடுங்கண்களையும், சாபம் ஒன்று
துதல் - வில்லை நிகர்த்துள்ள புருவங்களையும், (உள்ள) கொடியார்
தம் - பூங்கொடிபோன்று இடையையுடைய மங்கையரின், தாள்
பணிந்து - கால்களை வணங்கி, அவர் பொன் தோள்விரும்பி-அவர்
களது அழகிய தோள்களை (மருவ) ஆசைபுற்று, மிகத் தாழ்வு
அடைந்து - மிகவும் கீழான நிலையை அடைந்து, உலைய - உளைந்து
திரிவது, தகுமோதான் - தகுதியாகுமோ? (அவ்விதம் நேராமல்
அருள் புரியவேண்டும்) எ-று.

(க-ரை) ஹே சூரசங்கார! நீலகண்டர் புதல்வ! அடியேன்
மங்கையரது அவயவங்களின் அழகில் ஈடுபட்டு மயங்கிவிடாது
உனது சரண கமலங்களில் மெய்யன்புகொண்டு துதிக்கத் தருந்த
உன்னத நிலையைத் தந்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பொதுவாக, காதல் என்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்
கும் ஏற்பட்ட சரீர நியமனமாகும். அற்ப இன்பம் அளவிலாத்
துன்பம் தருவதாதலின் சுவாமிகள் தமது மனம் அவ்வித நிலையில்
ஈடுபடாது முருகன் பக்திச் செல்வத்தையடைய விரும்பிப் பிரார்த்
தனை புரிவதாகும். சிற்றின்பம் மென்மேலும் பிறவிப் பெருங்கட
லில் நீந்துவதையும், பேரின்பம் முத்தியாகிய முடிந்த பதவியையும்
தருமாதலின் இப்பாடல் திருவடிப் பேற்றையடைய விரும்பிய
தாகும்.

“ நன்றறியேன் திங்கனைத்தும் பறியேன் பொல்லா
 நங்கையர் தங்கண்மாய நவையைச் சற்றும்
 வென்றறியேன் கொன்றறிவார் தம்மைக்கூடும்
 வேடனேன் திருத்தணிகை வெற்றில் நின்பார்
 சென்றறியேன் இலையென்பதறிவேன் ஒன்றுஞ்
 செய்தறியேன் சிவதருமஞ் செய்வோர் நல்லோர் .
 என்றறியேன் வெறியேனிங் கந்தோவந்தே
 ஏன்மிறந்தேன் புவிச்சுமையா யிருக்கின்றேனே.”

—இராமலிங்கசுவாமிகள்

சுவாமிமலை என்னுந் திருவேகம்

63. தானான தானதத்த தானான தானதத்த
 தானான தானதத்த—தன தான

நாவேறு பாமணத்த பாதார மேரினைத்து

நாலாறு நாலுபற்று

வகையான

நாலாறு மாகமத்தி னூலாய ஞானமுத்தி

நாடோறு நானுரைத்த

நெறியாக

நீவேறெ னுதிருக்க நான்வேறெ னுதிருக்க

நேராக வாழ்வதற்கு

னருள்கூர

நீடார்ச டாதரத்தின் மீதேப ராபரத்தை

நீகாணெ னுவனைச்சொ

லருள்வாயே!

சேவேறு மீசர்சற்ற மாஞான போதபுத்தி

சீராக வேயுரைத்த

குருநாதா!

தேரார்கள் நாடுசுட்ட சூரர்கள் மாளவெட்டு

தீராகு காகுறத்தி

மணவாளா!

காவேரி நேர்வடக்கி லேவாவி பூமணத்த

காவார்சு வாமிவெற்பின்

முருகோனே!

கார்போலு மேனிபெற்ற மாகாளி வாலைசத்தி

காமாரி வாமிபெற்ற

பெருமானே!

(ப-ரை) சே ஏறும் - இடபவாகன சேகரராகிய, ஈசர் - சிவ பிரான், சுற்ற - நினை வலமாகச் சுற்றிவந்து வணங்கி நின்ற போது, மாஞான போதபுத்தி - பெருமை தங்கிய - நிவானந்த மயமான பிரணவ துண்மைப்பொருளை, சீராகவே உரைத்த குரு நாதா - நியமமுறைபுடன் உபதேசித்தருளிய பரம குருநாதனே! தேரார்கள் - (சிவநேசத்தை மறந்து மனம்போனபடி செயல்புரிந்த நிமித்தம்) தெளிவில்லாதவர்களாகிய வானவர்களது, நாடுசுட்ட - கற்பகநாடாகிய பொன்னுலகத்தை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்திய துட்டர்களாகிய, சூரர்கள்மாளவெட்டு - அசுரர்குலம் அடியோடு அழிந்துபோம்படி வேற்படைகொண்டு சேதித்த, தீரா - தீரனே! குகா-மெய்யன்பரது இதயமாகிய குகையில் வாசம் செய்பவனே! குறத்திமணவாளா-குறவர் குடியில் வளர்ந்த வள்ளிநாயகிபாரின் மணவாளனே! காவேரி நேர்வடக்கிலே - காவிரிநதிக்கு எதிரா யுள்ள வடபுறமாக, வாவிபூமணத்த - பொய்கைகளில் அம்புய மலர்கள் விரிந்து பரிமளிக்கின்ற தன்மை வாய்ந்து, காவார்-பூஞ் சோலைகள் நிறைவு பெற்று வளம் பொருந்தியதுமான, சுவாமி வெற்பின்-சுவாமி மலையின்மீது எழுந்தருளியுள்ள, முருகோனே- முருகக்கடவுளே! கார்போலும் மேனிபெற்ற-கார்மேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய, மாகாளி வாலைசத்தி - மாகாளி வாலைபரா சத்தி என்னும் பலதிருநாமங்களையுடையவரும், காம அரிவாமி- மன்மதனை எரித்துள்ள சிவபிரானது வாமபாகத்தை யுடையவரு மான பார்வதிதேவியார், பெற்றபெருமானே-பெற்றருளிய கந்தப் பெருமானே! நாஏறுபாமணத்த-(அடியார்கள்) நாவினால் பாடிய பாடல்களாகிய அன்புமணங்கமழும் பாமாலைகள் சாத்தப்பெற்ற,

பாதாரமே நினைத்து - சரணர விந்தங்களை யே சிந்தித்து, நாலாறு நாலுபற்று வகையான-இருபத்தெட்டு விதங்களாயுள்ள சிவமான் மியங்களும், நாலாரும் - சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு பிரகாரங்களும், ஆகமத்தின் நூலாய - வேதாகமங்கள் முதலிய நூல்களாராய்ந்து, ஞானம் முத்தி நான்தோறும் நான் உரைத்த நெறியாக - அறிவாகரமும் முத்திப்பேற்றையும் அடையுந் தன்மையில் அடியேன் அனுதினமும் பாராயணம் செய்து நியமமுறை கொண்டு, நீ வேறு எதுது இருக்க நான் வேறு எதுது இருக்க-நீவேறு நான்வேறு என்கிறபேதமற்று அபேதமாகவிருந்து, நேராக வாழ்வதற்கு - (நின்னுடன்) ஐக்கிய மடைந்து வாழும்படியாக, உன் அருள்கூர-உனது அருள் சுக்குந்தன்மையில், நீடுஆர் சடஆதரத்தின் மீதே-நிலைபெற்றதாகிய ஆறுதாரங்களுக்கு மேலே, பராபரத்தை நீகாண் என-பரதத்துவநிலை நீகாண்பாயென்பதாக அனைசொல் அருள்வாயே - அத்தன்மையதாகிய உபதேச வுண்மையை அருள்புரியவேண்டும் என்று.

(க-ரை) ஹே சுவாமிநாதா! சிவபிரானுக்குப் பிரணவ ரகசியத்தை உபதேசம் புரிந்த ஞானதேசிகனே! மெய்யன்பர்களின் இதய குகையில் வாசஞ்செய்கின்ற குகப்பெருமானே! அடியேன் பரிபக்குவ நிலைகொண்டு அறிவானந்த சொரூபனாகிய நின்னுடன் அபேதமாக விளங்கும்படி அருள்புரிய வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) சிவத்து ரோகமாகத் தட்சன் செய்த வேள்வியில் தேவர்கள் கலந்துகொண்ட அபச்சார நிமித்தமாக அசுரர்களால் அவர்கட்கு நேர்ந்த துன்பமே அசுரர்களின் கொடுமைவளாகும். நந்திதேவரிட்ட சாபமும் அதுவே. “தேவர்கள் நாடுசுட்ட சூரர்கள்” என்ற பதங்கள் ஈதுண்மையை விளக்குவனவாகும்.

சிவாகமம் இருபத்தெட்டுவகை. அவை சதாசிவ மூர்த்தியின் ஐந்து திருமுகங்களிலிருந்தும் தோன்றின. அவை சிவபேதம் ருத்ரபேதம் என இருவகையாகும்.

பரம்பொருளுடன் அபேதமாக விளங்கும் சுவானுபூதியை
சுவாமிகள் அடைய வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை இப்பாடல்
விளக்குவதாகும்.

“ஆனந்த மாறெழுத் தாலயமாமென தங்கமெல்லார்
தானந்தமாதி முதற்பொரு ளாகிச்சத் தாங்கமுநீ
மோனந்தம் உன்னுளது என்னுளது உன்னுளது என்னுளது
ஈனந்தம் போக்கி யெனைநீயதாக்கிய வென்குருவே.”

—ஆறெழுத்தந்தாதி

“ஆனந்தமான அருளை அறிந்தபின்
தானந்த மாரு மவர்க்கு.”

—ஒளவைப்பிராட்டியார்

64. தனனதன தனதனன தனனா தனத்தனன
தனனதன தனதனன தனனா தனத்தனன
தனனதன தனதனன தனனா தனத்தனன

—தன தான

குமரகுரு பரமுருக குகனே குறச்சிறுமி
கணவசர வணநிருதர் கலகா பிறைச்சடையர்
குருவெனந லுரையுதவு மயிலர் எனத்தினமு

முருகாதே

சூயில்மொழிநன் மடவியர்கள் விழியா லுருக்குபவர்
தெருளிலன வரதமன மெனவே நடப்பர்நகை
கொளுமவர்க ளுடைமைமன முடனே பறிப்பவர்க
ளனைவோரும்

தமதுவச முறவசிய முகமே மினுக்கியர்கள்
முலையிலுறு துகில்சரிய நடுவீதி நிற்பவர்கள்
தனமினியர் மனமுறிய நழுவா வழப்பியர்கண்

வலையாலே

சதிசெய்தவ ரவர்மகிழ அணைமீ துருக்கியர்கள்
வசமொழுகி யவரடிமை யெனமா தரிட்டதொழில்
தனிலுழலு மசடனையு னடியே வழுத்தஅருள்

தருவாயே !

சமரமொடு மசுரர்படை களமீ தெதிர்த்தபொழு
தொருநொடியி லவர்கள்படை கெடவே லெடுத்தவனி
தனில்நிருதர் சிரமுருள ரணதூள் படுத்திவிடு

செருமீதே

தவனமொடு மலகைநட மிடவீ ரபத்திரர்க
ளதிரநினை மொடுகுருதி குடிகா ளிகொக்கரிசெய்
தசையுணவு தனின்மகிழ விடுபேய் நிரைத்திரர்கள்

பலகோடி

திமிதமிட நரிகொடிகள் கமுகா டரத்தவெறி
வயிரவர்கள் சுழலவொரு தனியா யுதத்தைவிடு
திமிரதின கரஅமரர் பதிவாழ் வுபெற்றுலவு

முருகோனே !

திருமருவு புயனயனொ டயிரா வதக்குரிசி
லடிபரவு பழநிமலை கதிர்கா மமுற்றுவளர்
சிவசமய அறுமுகவ திருவே ரகத்திலுறை

பெருமானே !

(ப-ரை) சமரமொடும் அசுரர்படை-போர்க் கோலங்கொண்டு
அசுரசேனைகள், களமீது-யுத்தகளத்தினிடமாக, எதிர்த்தபொழுது-
நின்னுடன் பொருதியபோது, ஒரு நொடியில் - ஒரு நொடி நேரத்
தில், அவர்கள் படைகெட-அந்த அசுரப்படைகள் அழிந்துவிடும்

படியாக, வேல் எடுத்து - வேலாயுதத்தை திருக்கரத்திற்கொண்டு, அவனிதனில் - பூமியினிடமாக, நிருதர்சிரம்உருள - அசுரர்களின் சிரங்கள் உருளும்படி, ரணம் தூள்படுத்தி விடுசெருமீதே - பகையாளர்களை துகள்படுத்துகின்ற சமர்முனையிலே, கவனமொடும் - துரிதமுடன், அலகை நடமிட - பேய்க் கூட்டங்கள் நிர்த்தன மிடவும், வீரபத்திரர்கள் - வீரபத்திரர்கள், அதிர - அதட்டி ஆரவாரிக்கவும், நிணமொடு குருதிருடி - தசையுடன் இரத்தத்தையும் உண்டு, காளிகொக்கரி செய்து - காளி கெற்சித்து, தசையுணவுதனில் மகிழ்விடு - மாமிசாதிகளை யுண்டதினால் மகிழ்வற்றாள், பேய்நிரைத்திரள்கள் - படைபடையாயுள்ள பிசாசுக்கூட்டங்கள், பலகோடி - கோடிக்கணக்கில், திமிதமிட - பெருத்த ஆரவாரமுடன் கூத்தாடவும், நரிகொடிகள் கழுகுஆட - நரிகள், காக்கை, கழுகுகள் (எங்கும்பரவி) திரியவும், ரத்தவெறி வயிரவர்கள் - இரத்தவெள்ளங்களிற் றோய்ந்து இஷ்டம்போல் உண்டுகளித்து வெறிகொண்டுள்ள வயிரவர்கள், சுழல-சுழன்று ஆடவும், ஒருதனி ஆயுதத்தையிடம்-ஒப்பற்ற வேற் படையை பிரயோகித்தருளிய, திமிர தினகர - (அவித்தையாகிய இருளை நீக்குகின்ற) ஞான சூரியனே! அமரர் பதி வாழ்வு பெற்று - பொன்னுலகாதிபதிக்கு வாழ்வளித்துள்ள பிரபாவம் பெற்று, உலவு முருகோனே - உலவுகின்ற முருகக் கடவுளே! திருமருவு புயல் - இலக்குமியை மருவுகின்ற விஷ்ணுவும், அயன்-பிரமனும், ஐராவதக்குரிகில்-ஐராவதமாகியபயானையை நடத்துகின்ற இந்திரனும், அடிபரவு-நினது பாதங்களை தொழுகை - செய்யும் படியாக, பழநிமலை கதிர்காமம் உற்றுவளர் - பழநியங்கிரி கதிர்காமம் என்னும் பதிகளில் கோயில் கொண்டு (அடியார் கட்டு வரமளிக்கின்றவனாகிய) சிவசமய அறுமுகவ - சைவசமயப் பரங்கருணைப் பழம் பொருளாகிய ஆறுமுகச் செல்வமே! திரு வேரகத்தில் உறைபெருமானே - அழகிய ஏரகம் என்னும் சுவாமி மலையில் வாசம் புரிகின்ற கந்தப் பெருமானே! குமர - குமார மூர்த்தியே! குருபர - ஞான தேசிகனே! முருக - பரிமளங்கமழும்

மெய்யனே ! குகனே-மெய்யடியாரது இதயகுகையி லுள்ளவனே ! குறச்சிறுமி கணவ - குறக்குலத்தில் வளர்ந்த சுந்தரியாகிய வள்ளி நாயகியின் மணுளனே ! சரவண - சரவணபவனே ! நிருதர்கலகா-
 அசுரர் மனம் கலங்கும்படி தோன்றியவனே ! பிறைச்சடையர் -
 இளம்பிறையாகிய சந்திரனைச் சடையிலணிந்துள்ள சிவபிரானுன
 வர், குருஎன நல்உரைஉதவும் - நீயே குரு நாதனென வணங்கி
 நிற்குந் தன்மையில் (அவருக்கு) பிரணவ ரகசியமாகிய மெய்ப்
 பொருளை யுபதேசித்தருளிய, அயிலா - வேலாயுதனே ! எனதின
 மும் உருகாதே . என்பதாக நினது மகத்துவங்களை அனுதினமும்
 புகழ்ந்து உள்ளங்கனிந்து உருகாமல், குயில் மொழி நல் மடவி
 யர்கள் - குயிலின் இன்னிசை போன்று நடித்துப் பேசும் அழகிய
 மங்கையர்கள், விழியால் உருக்குபவர் - கண்ணின் பார்வை
 யினால் மயலைத் தந்து மனத்தை உருகும்படி செய்வார்கள்,
 தெருவில்-வீதிகளில், அனவரதம் - சதாகாலமும், அனம் எனவே
 நடப்பர் - அன்னப்பட்டிசி நடைபோன்று நடித்து நடப்பவர்கள்,
 நகைகொளுபவர்கள் - (ஆடவர் வசியமாகும்) புன்னகை செய்
 பவர்கள், உடைமை மனமுடனே பறிப்பவர்கள்-(தம்மை அடுத்த
 வருடைய) சகல பொருள்களையும் உள்ளத்தையும் அந்நேரமே
 கொள்ளையிடுபவர்கள், அணைவோரும் - ஆடவர் யாவரும், தமது
 வசம் உற - தமக்கு வசமாகும்படியாக, வசிய முகமே மினுக்கி
 யர்கள் - மனம் கவர்ச்சியடையத் தக்கதாக தமது முகங்களை
 மினுக்கி அழகு செய்பவர்கள், முலையில் உறு - கொங்கைகளின்
 மீதுள்ள, துகில் சரிய நடுவீதி நிற்பவர்கள் - புடவை விலகும்படி
 அபிரயித்து நடுத் தெருவில் நிற்பவர்கள், தனம் இவியர் - பொரு
 ளில்லாதவர், மனம்முறிய - மனம் பின்னமாகும்படி, நமுவா
 உழப்பியர் - அவர்களை விட்டு நழுவி வருந்தும்படி செய்பவர்,
 கண் வலையாலே - விழிப்பார்வையாகிய மோகவலையினாலே, சதி
 செய்து - (சிக்கும்படி) வஞ்சித்து, அவரவர் மகிழ்-அவரவர்கட்குத்
 தக்க விதமாக நடந்து மனமகிழ்வடையும்படி, அணைமீது உருக்கி

யர்கள் - பஞ்சணையிற் கிடந்து அவர்களுடன் போகித்து நெஞ்
சுருகும்படி நடப்பவர்கள், வசம் ஒழுகி - (அவ்வித தன்மையுள்ள
பொது மாதர்கட்கு) பட்டுப்பட்டு நடந்து, அவர் அடிமை யென -
அவரது அடிமை யென்று சொல்லத் தக்கதாக, மாதர் இட்ட
தொழில்தனில் உழலும்-பரத்தையராகிய அவர் இடுகின்ற வேலை
கள் செய்வதிலுடன் பட்டுத் திரிந்துழல்கின்ற, அசடனை - கீழ்மை
யுற்றவனான அடியேனை, உன் அடியேவழுத்த - நினது பரிபுர
சரணர விந்தங்களையே (எந்நேரமும்) தொழுதுவணங்கும்படியாக,
அருள்தருவாயே - கிருபை புரியவேண்டும் ஏ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! குமரகுருபர! குகானந்தமூர்த்தியே!
சுந்தரியாகிய வள்ளிநாயகிக்கு மணாளனே! அசுரர் குலகாலா!
தந்தையாராகிய சிவபிரானுக்கு பிரணவப் பொருளை யுபகேசித்த
குருநாதா! சரவணபவனே! வெற்றி வேலாயுதா! சுவாமிநாதா!
அடியேன் பரத்தையரை நாடித்திரிந்து வருந்தாது எந்த நேரமும்
நினது சரணர விந்தங்களையே ஒருமையுடன் துதித்து வணங்கும்
படியாக திருவருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் பொது மாதர்களின் வஞ்சகத் தன்
மையை விளக்கிக் கூறுவதாகவும், நமது சுவாமிகள் அவ்வித
தீய செயல்களில் வருந்தாது நினது பரிபுரமணிந்த சரணர விந்தங்
களையே எந்த நேரமும் துதிக்கும்படி சன்மார்க்கத்தைத் தந்தருள
வேண்டுமெனப் போற்றினார் என்க.

கந்தரனுபூதி

“மட்டுர் குழன்மங் கையர்மை யல்வலைப்
பட்டு சல்படும் படரென் றொழிவேன்
தட்டு டறவேல் சயிலத் தெறியும்
ரிட்டு ரகிரா குலநிர்ப் பயனே.”

“கூர்வேல் விழிமங் கையர்கொங் கையிலே
சேர்வே னருள்சே ரவுமெண் ணுமதோ

சூர்வே ரொடுகுன் றுதொனைத் தநெடும்
போர்வே லபுரந் தரபூ பதியே."

"சிங்கா ரமடந் தையர்தீ நெறிபோய்
மங்கா மலெனக் குவரந் தருவாய்
சங்கரா மசிகா வலசண் முகனே
கங்கா நதிபா லக்ருபா கரனே."

65. தன தான தத்ததந்த தன தான தத்ததந்த
தன தான தத்ததந்த— தன தான

கடிகா மலர்க்குளின் ப முளவேரி கக்குநண்பு
தருமாக டப்பமைந்த தொடைமலை
கனமேரு வொத்திடும்ப னிருமாபு யத்தணிந்த
கருணாகர ப்ரசண்ட கதிர்வேலா!
வடிவார்கு றத்திதன்பொ னடிமீது நித்தமுந்தண்
முடியான துற்றுகந்து பணிவோனே!
வளவாய்மை சொற்ப்பந்த முளகீர னுக்குகந்து
மலர்வாயி லக்கணங்க ளியல்போதி
அடிமோனை சொற்கிணங்க வுலகாழு வப்பளன்று
னருளால ளிக்குகந்த பெரியோனே!
அடியேனு ரைத்தபுன்சொ லதுமீதும் நித்தமுந்த
ணருளே தழைத்துகந்து வரவேணும்!
செடிநேரு டற்குடம்பை தனின்மேவி யுற்றிடிந்த
படிதான லக்கணிங்க னுறலாமோ!
திறமாத வர்க்கணிந்து னிருபாத பத்மமூய்ந்த
திருவே ரகத்தமர்ந்த பெருமானே!

(ப-ரை) கடிகாமலர்க்குள் - வாசனையும் அமைந்த மலருக்குள், இன்பமுள வேரிகக்கு - இனிமை வாய்ந்த தேன்பொழி கின்றதும், நண்புதரும் மா-நினது உரிமையுடையதாகப் பொருந்துவதின் மூலம் பெருமையுள்ளதுமான, கடப்பு அமைந்த தொடைமாலே - கடப்பமலர்களாற் கோவை செய்யப்பெற்ற மாலையை, கனம்மேரு ஒத்திடும்-புகழ்பெற்ற மேருகிரியை நிகர்த்த, பன்னிரு மாபுயத்து அணிந்த - பன்னிரு புயாசலங்களிலும் அணிந்துள்ள, கருணைகர - காருண்ய மூர்த்தியே! ப்ரசண்ட கதிர்வேலா-பிரபாவம் பொருந்திய வேலாயுதத்தை யுடையவனே! வடிவு ஆர் - அழகே யுருவாயமைந்த, குறத்தி தன் - குறமங்கையாகிய வள்ளி நாயகியரது, பொன்னடி மீது - பொன்போன்ற தாள்களின் மீது, நித்தமும்-அனவரதமும், தண்முடியானது உற்று உகந்து-(நினது) குளிர்ந்த மணிமகுடமானது திண்டுந் தன்மையில் மனோகரமுடன், பணிவோனே - வணங்குகின்றவனே! வளவாய்மை சொல்-வளம் பரவும் மெய்ச் சொற்களாகிய, ப்ரபந்தம் உளகீரனுக்கு-பாமாலை பாடும் வன்மையுள்ள நக்கீரனுக்கு, உகந்து (அவர்பாடல்களுக்காக) உள்ள மகிழ்வுற்று, இலக்கங்கள் இயல்புமலர்வாய் ஓதி-இலக்கணத்தின் தன்மையை திருவாய் மலர்ந்தருளி, அடிமோனை சொற்கு இணங்க - அடிமோனை சொற்களுக்கு இசைந்ததாக, உலகம் உவப்ப என்று - உலகமானது களிப்படைய என்பதாக, உனது அருளால் அளிக்க உகந்த - நினது திருவருளால் முருகாற்றுப் படையென்னும் பிரபந்தம்பாடி உலகினுக்குதவியதைக்கண்டுகளிப்புற்ற, பெரியோனே-பெருமை பொருந்தியவனே! அடியேன் உரைத்த புன்சொல் அதுமீது - (அவ்வித வன்மை யாதொன்று மில்லாதவனாகிய) அடியேன் உரைத்துள்ள எளிய சொற்களாலியற்றியுள்ள பாடல்கள்மீதும், தண் அருளே தழைத்து - நினது தண்ணிய திருவருள் நிரம்பும்படி செய்து, நித்தமும் உகந்து வரவேணும் - நாள்தோறும் உள்ளமகிழ்வுடன் வந்தருள வேண்டும், செடிசேர் உடல்-அற்பமாகிய செடியைப்போன்ற சரீரமென்னும்,

குடம்பை தனில் மேவி உற்று-பறவைக் கூண்டில் இசைந்திருந்து, இடிந்தபடி-அது அழியும்போது, இங்கண் அலக்கண் உறலாமோ-இவ்விடம் துயரம் அடைவது நினது காரணம் செயலுக் குரிய தாகுமோ? திறமாதவர் கனிந்து - உயர்ந்தோராகிய தவசீலர்கள் அன்புகனிந்து, உன் இருபாத பத்மம் உய்ந்த - நினது இருபாத கமலங்களில் வாழ் வடையும் படி செய்துள்ள, திருவேரகத்து அமர்ந்த பெருமானே - திருவேரகம் என்னும் சுவாமி மலையில் கோயில் கொண்டருளிய பெருமானே எ-று.

(க-ரை) ஹே கடப்ப மாலையணிந்த கந்தப்பெருமானே! நக்கிரனாகிய புலவனுக்கு அவரது பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து திருவருள் புரிந்த தெய்வமே! இலக்கணமும் சொல் வன்மையும் இல்லாத அடியேனது எளியபாடல்களை ஏற்றுக் கிருபை புரிய வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) நக்கிரர் மதுரைக் கடைச் சங்கத்துப் புலவர்களில் தலைமை பெற்றவர். இறையனார் பாடலில் இலக்கணக் குற்றம் காட்டியவர். ஒரு பூதத்தால் அவர் மலைக்குகையில் சிறை கிடந்த போது முருகப் பெருமானைச் சந்தித்து, “ஆற்றுப் படை என்னும் பாடல் பாடியதின் காரணமாக பூதத்தையுங் கொன்று சிறை விடு விக்கப் பட்டுள்ள நக்கிரர் போன்று இயல்பாகவே கவித்திறன் தமக்கு இல்லாததினாலே தமது புன் கவியையும் ஏற்றருள வேண்டுமெனச் சுவாமிகள் பாடலில் விளக்கினார். முருகன் தமிழ்த் தெய்வ மாதவின் தம்மைப் புகழ்ந்து பாடும் அன்பர்களின் வேண்டு கோளுக்கு அருள்புரிகின்றாரென்பது மட்டுமல்ல. நிந்தாஸ் துதியையும் ஏற்று வாழ்வையளிக்கிற ரென்பதையும் நம் அருணரிநாத சுவாமிகள் கந்தரலங்காரத்தில் ‘மொய்தாரணி குழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால் வைதாரையு மங்கு வாழவைப்போன்’ எனப்போற்றுது காண்க.

66. தனதனன தந்ததான தனதனன தந்ததான
தனதனன தந்ததான—தனதான

கதிரவனெ முந்துலாவு திசையளவு கண்டுமோது
கடலளவு சுண்டுமாய மருளாலே
கணபண்பு யங்கராசன் முடியளவு கண்டுதாள்கள்
கவினறந டந்துதேயும் வகையேபோய்
இதமிதமி தென்றுநாளு மருகருகி ருந்துகூடு
மிடமிடமி தென்றுசோர்வு படையாதே
இசையொடுபு கழந்தபோது நழுவி யப்ரசண்டவாச
விரவுபகல் சென்றுவாடி யுழல்வேனோ?
மதுகரமி டைந்துவேரி தருநறவ முண்டுபுக
மலர்வளநி றைந்தபானே மலருடே
வகைவகையெ முந்துசாம வதிமறைவி யந்துபாட
மதிநிழலி டஞ்சவாமி மலைவாழ்வே!
அதிரவரு சண்டவாயு வெனவருக ருங்கலாப
அணிமயில்வி ரும்பியேறு மினையோனே!
அடைவொடுல கங்கன்யாவு முதவிநிலை கண்டபாவை
அருள்புதல்வ அண்டராசர் பெருமானே!

(ப-ரை) பூகமலர் வளநிறைந்த - கமுக மரத்தின் பூவினுக் குரிய செழுமை நிறையப்பெற்ற, பாளை மலருடே - அம்மரத்தின் விரிந்துள்ள பாளைக்குள்ளிருந்து, மதுகரம் - வண்டினங்கள், வேரி தருநறவம் உண்டு - வாசம்பரவுந் தேனை அருந்தி, இடைந்து - நிலைதவறி, வகைவகை எழுந்து - விதம் விதமாகக் கிளம்பி, சாம அதிமறை வியந்துபாட - மேன்மை தங்கிய சாமகானம் போன்று பாடுதற்குரிய, மதிநிழல் இடும் - குளிர்த் சோலைகள் நிறைந்த,

சுவாமிமலை வாழ்வே - சுவாமிமலை என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளி யுள்ள நித்ய செல்வனே ! அதிரவரு சண்டவாயு - எதிர்ப்பட்டவை யெல்லாம் அதிரும்படி வீசுகின்ற பெரும்புயலோ, எனவரு - என்று சொல்லும்படியாக அதிவேகங் கொண்டுவரும், கரும் கலாப அணிமயில் - கருமையும் நீலமும் கலந்து ஒளி வீசுகின்ற நீண்ட தோகைகளையுடைய அழகிய மயில் வாகனத்தில், விரும்பி ஏறும் இளையோனே - அன்புடன் ஆரோகணம் செய்யும் காளைக் குமரேசனே ! உலகங்கள் யாவும் - சர்வ லோகங்களையும், அடைவொடு - முறையுடன் விதம்விதமான பொருள்களையும், உதவி - அளித்தருளி, நிலைகண்ட பாவை - பிரபஞ்சத்தை நிலைபெறச் செய்த சத்தியாகிய உமாதேவியார், அருள் புதல்வ - தந்த செல்வனே ! அண்டராசர் பெருமானே - வான்வர் மன்னனாகிய இந்திரன் போற்றுதற்குரிய கந்தப் பெருமானே ! மாயமருளாலே - அவித்தை யென்னும் மயக்கிப்பட்டு, கதிரவன் எழுந்து உலாவு திசை அளவுகண்டு - சூரியன் உதித்தெழுந்து சஞ்சரிக்கின்றதாகிய திக்குகள் வரையிலும், மோதுகடல் அளவுகண்டு - அலைகள் மோதுந் தன்மையதாகிய கடல்கூழ்ந்த எல்லைவரையும், கண்பண புயங்க ராசன் முடியளவு கண்டு - ஆடர்ந்த சிரங்களையுடைய சர்ப்பராசனாகிய அனந்தன் சென்னியளவும் பார்த்தும், தாள்கள் கவின் அற - பாதங்கள் சீர்கெட்டு, தேயும் வகையே நடந்துபோய் - தேய்ந்துபோகுந் தன்மையில் அலைந்து திரிந்து சென்று, இதம் இதம் இது என்று - இன்பகரமான நன்மை இதுவேயாமென்று கருதி, நாளும் - எந்நாளும், அருகு இருந்து - கிட்டவே யமர்ந் திருந்து, கூடும் இடம் இடம் இது என்று - நினைத்த காரியம் நிறை வேறும் இடம் இதுவேயாகுமென நம்பிக்கை கொண்டு, சோர்வு படையாதே - (பிரயோசனமின்றி வீண்போனதுபற்றி) சிந்தை தளர்ந்துவிடாது, இசையொடு புக்ஷ்ந்தபோது - இனிய பாடல் களைக் கொண்டு புக்ஷ்ந்த காலத்தில், நழுவிய ப்ரசண்டர் வாசல் - (யாதொரு உபகாரமும் செய்யாமல் மவுனமுற்று) நழுவிச் செல்

லுந் தன்மையுள்ள அறிவற்ற லோபகுணம் படைத்த வலியாரது மனைவாசலுக்கு, இரவுபகல் சென்று - இரவினும் பகலிலும்போய், வாடி உழல்வேனோ - மனம் அயர்ந்து வாட்டமுற்றுச் சுழன்று திரிவது தக்கதாருமோ? எ-று.

(அவ்வித கவலை நீங்கும்வண்ணம் அடியேனுக்கு நினது கிருபாநிதியை அளித்தருள வேண்டும்.)

(க-ரை) ஹே சுவாமிநாத! பார்வதி பால! அடியேன் யாதொரு பயனுமில்லாத பாமரரைப் புகழ்ந்து பாடி வீண்காலம் போக்கி மனந்தளர்ந்து திரியாது நினது திருவருட் செல்வத்தை அடியேனுக்கு அளித்தருள வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பொருட்செல்வம் பாமரரிடத்தும் உண்டு. பிரபஞ்ச மயக்கத்தினால் அவ்வித பொருளை விரும்பித் திரியாது நினது அருட் செல்வத்தை அளித்தருள வேண்டும் என்பதாயிற்று. “அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம், பூரியார் கண்ணும் உள.” என்பது நாயனார் வாக்கியம்.

பூரியார் - கீழ்மக்கள்.

ஆசையுற்ற மனம்பொருளையும் பரிசுத்த மனம் அருளையும் நாடுவது இயல்பாகும். ஆதலால் சுவாமிகள் பொருளாசை கொண்டு காருண்யமற்ற பாமரரைப் புகழ்ந்து பாடலாகா தென்பதை விளக்கினார் என்க. அன்பில்லாதவன் இடம்பொருள் ஏவல்களுடையவனானும் அவற்றால் தர்மத்தையும் புகழையும் அடையான் என்பது நூலின் றுணிபு.

“இல்லானாக் கன்பிங் கிடம்பொரு ளேவன்மற்
றெல்லா மிருந்துமவற் கென் செய்யும்—நல்லாய்
மொழியிலார்க் கேது முதுநா றெரியும்
விழியிலார்க் கேது விளக்கு.”

—சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

“கற்றிலாதனைக் கற்றுநல்லனே காமதேவனை யொக்குமே
முற்றிலாதனை முற்றனையென்று மொழியினுங் கொடுப்பாரிலை
பொத்திலாந்தைகள் பாட்டருப்புக லூரைப்பாடுமின் புலவீர்கள்
அத்தனையம் ருலகமாள்வதற் கியாது மையுறவிலல்லேயே.”

—சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

67. தனனா தனத்த தனனா தனத்த

தனனா தனத்த—தனதான

மருவே செறித்த குழலார் மயக்கி

மதனாக மத்தின்

விரகாலே

மயலே யெழுப்பி யிதழே யருத்த

மலைபோல் முலைக்கு

ஞறவாகிப்

பெருகாத லுற்ற தமியேனை நித்தல்

பிரியா உதுபட்ச

மறவாதே

பிழையே பொறுத்து னிருதாளிலுற்ற

பெருவாழ்வு பற்ற

அருள்வாயே!

குருவா யரற்கு முபதே சம்வைத்த

குருகனே குறத்தி

மணவாளா!

குளிர்கா மிகுத்த வளர்ச்சு கமெத்து

குடகா விரிக்கு

வடபாலார்

திருவே ரகத்தி லுறைவா யுமைக்கொர்

சிறுவா கரிக்கு

மினையோனே!

திருமால் தனக்கு மருகா அரக்கர்

சிரமே துணித்த

பெருமானே!

(ப-ரை) குருவாய் அரர்க்கு - சிவமிரானுக்கு குருநாதனாக நின்று, உபதேசம் வைத்த - பிரணவமாகிய ரகசிபப் பொருளை நியமமுறையாக உபதேசம் புரிந்தருளிய, குகனே - குகானந்த மூர்த்தியே! குறத்தி மணவாளா - மலைக்குறவர்களிடமாக வளர்ந்துள்ள வள்ளிநாயகியை மணம் புரிந்தவனே! குளிர்கா மிகுத்த-குளிர்ந்த சோலைகள் மிகுந்துள்ளதும், வளர்பூகம் மெத்தும் - வளர்ந்து நெருங்கியுள்ள கமுகமரங்கள் நிரம்பியுள்ளதும், குடகா விரிக்கு வடபால் - மேற்குத்திக்கிலிருந்து ஓடிவரும் காவிரி நதிக்கு வடபக்க முள்ளதுமான ஆர்வளம் நிறைந்த, திருவேரகத்தில் உறைவா - திருவேரக மென்னுந் தலத்தில் கோயில் கொண்டருளியவனே! உமைக்கு ஓர்சிறுவா - பார்லதி தேவியாருக்கு ஒரு செல்வப் பிள்ளையாயுள்ளவனே! கரிக்கும் இளையோனே - யானை முக விநாயகருக்கு இளைபசுகோதரனே! திருமால் தனக்கு மருகா-கரியமாலுக்கு மருகனே! அரக்கர்-அசுரர்களது, சிரமேதுதுணித்த பெருமானே - தலைகளைச் சமரில் துண்டித்துள்ள முருகப் பெருமானே! மருவேசெறித்த-பரிமள மிகுந்த மருவையணிந்த, குழலார்கூந்தலையுடைய மங்கையராகிய பரத்தையர், மயக்கி-(அடியேனது) புத்தியை மயங்கும்படி செய்து, மதன் ஆகமத்தின் விரகாலே-மதனாலிற் கூறியுள்ள முறைகொண்டு, மயலே எழுப்பி - காம வுணர்ச்சியை யுண்டுபண்ணி, இதழே அருந்த - தங்கள் அதரபானத்தை அருந்தச் செய்ததினால், மலைபோல் முலைக்குள் உறவாகி - மலையை யொத்துள்ள அவரது கொங்கைகளில் பற்றுடையவனாகி, பெருகாதல் உற்ற - மிகுதியும் காம விகாரமுற்ற, அடியேனை-நினது அடியவனாகிய என்னை நித்தல் பிரியா உது - நித்தியமும் நீங்காது, சீவாத்மாவாகிய அடியேனை (பரமாத்மாவாகிய நீ) பட்சம் மறவாதே - நேசம் மறந்து விடாது, பிழையே பொறுத்து-அடியேனது குற்றங்களை மன்னித்து, உன் இருதாளில் உற்ற-நினது உபயசரணரவிந்த நீழலில் வசிக்கும்படியான, பெரு

வாழ்வு - பேரானந்தமான வாழ்வை, பற்ற அருள்வாயே-(அன்பு கனிந்துருகி) அடையும் முறையைத் தந்தருளவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே வள்ளிநாயக! சிவபிரானுக்குப் பிரணவவுப தேசம் புரிந்த ஞானசிரியனே! குகப்பெருமானே! அடியேன் பரத்தையராகிய மங்கையராசையைக் கனவினுங் கருதாது நினது சரணகமலங்களைப் பற்றும்படியான பரிசுத்த நிலையை அருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பிரணவமாகிய ஓங்காரத்துக்குப் பொருள் சொல்ல முடியாத பிரமனைக் குட்டி முருகவேள் சிறையிட்ட நிமித்தமாகச் சிவபெருமான் சிருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனைச் சிறை விடுவிக்கும் படி செய்து தமது அருமைப் புதல்வராகிய முருகக் கடவுளமீது உவகையுற்று அப்பனே அப்பொருளை நீ யுரைப்பாயாக வென்று வினவியபோது குருசீடன் என்னும் நியமமுறையாக தந்தை சீட னாகவும் தனயன் ஞான சூரியனுமாக உபதேசம் புரிந்தாரென்பது புராணச் சுருக்கமாகும். திருவேரகத்தில் நடந்துள்ளதால் அத் தலத்திலுள்ள முருகப் பெருமானுக்குச் சுவாமிநாத னெனவும் கோயிலமர்ந்த ஏரகக் குன்றுக்கு சுவாமிமலை யெனவும் திருநாமம் விளங்குவதாயிற்று.

“அரவுபுனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவை யறிவது பொருளென வருளிய பெருமானே.”

“நாதா குமரா நமவென் றரனார்
ஓதா யெனவோ தியதெப் பொருடான்
வேதா முதல்வின் ணவர்கு டுமலர்ப்
பாதா குமரின் பதசே கரனே.”—அருணகிரியார்

“எதிருறுங் குமரனை யிருந்தவி சேற்றியங்
கதிர்கழல் வந்தனை யதனெடுந் தாழ்வயிற்
சதுர்பட வைகுபு தாவரும் பிரணவ
முதுபொருட் செறிவெலா மொழிதரக் கேட்டனன்

—மான்மியம்

68. தனதன தனந்த தானன
தனதன தனந்த தானன
தனதன தனந்த தானன—தனதான

கறைபடு முடம்பி ராதெனக்

கருதுத லொழிந்து வாயுவைக்

கருமவ சனங்க ளால்மறித்

தன லுதிக்

கவலைப டுகின்ற யோககற்

பனைமரு வுசிந்தை போய்விடக்

கலகமி டுமஞ்சம் வேரறச்

செயல்மானக்

குறைவற நிறைந்த மோனநிற்

குணமது பொருந்தி வீடுறக்

குருமலை விளங்கு ஞானசற்

குருநாதா

குமாசர னென்று கூதளப்

புதுமலர் சொரிந்து கோமளப்

பதபுக ளபுண்ட ரீகமுற்

றுணர்வேனோ?

சிறைதனை விளங்கு பேர்முடிப்

புயலுட னடங்க வேபிழைத்

திமையவர் கள்தங்க ளுர்புகச்

சமராடித்

திமிரமி குசிந்து வாய்விடச்

சிகரிக ளும்வெந்து நீறெழத்

திகிரிகொ ளநந்த சூடிகைத்

திருமாலும்

பிறைமவு விமைந்த கோவெனப்

பிரமனை முனிந்து காவலிட்

டொருநொடி யில்மண்டு ஞானைப் பொருதேறிப்

பெருகும தகும்ப லாளிதக்

சரியென ப்ரசண்ட வாரணப்

பிடிதனை மணந்த சேவகப்

பெருமானே !

(ப-ரை) சிறைதனை விளங்குபேர் - சிறைச் சாலையில் விலங் குடன் அடைக்கப்பட்டிருந்தவர்களான, இமையவர்கள் - அமரர்கள், முடிப்புயலுடன்-மேகாதிபதியாகிய இந்திரனுடன், அடங்கவே மற்றைய தேவர்களும், பிழைத்து-உயிரகொண்டு, தங்கள் ஊர்புக- சொந்த நகரமாகிய அமராவதிபோய்ச் சேர்ந்து வாழும்படியாக, சமராடி - சூரபன்மனதியராகிய அசுரர்களுடன் யுத்தம் புரிந்து, திமிரமிடு-மிகவும் இருள் நிறைந்த தன்மையுள்ள, சிந்துவாய்ச்சிட- சமுத்திரமானது ஓலமிட்டலறவும், சிகரிகளும்-பருவதக் கூட்டங் களும், வெந்து நீறு எழ - வெந்து சாம்பலாகிக் காற்றில் பறக்கும் படியும், திகிரிகொள் - சக்கராயுதம் கரத்திற்கொண்டவனுன அநந்த சூடிகை திருமாலும் - ஆழிரம் பணமுடிகளையுடைய அரவு சயனனாகிய நாராயணனும், பிறைமவுலிமைந்த - இளம் பிறை யாகிய சந்திரனைச் சடாமுடியிலணிந்துள்ள சிவமிரானது செல்வக் குமாரனே, கோ என-முறையோவென அபயமடையவும், பிரமனை முனிந்து - (அகங்காரமுடையவனாகி பிரணவத்துக்குப் பொருள் சொல்லாத) நான் முகனைச் சினந்து, காவலிட்டு - சிறைக்கிடங்கில் அடைத்தும், மண்டு சூரனை - சமர்க்களத்தில் நெருங்கி வந்த சூரனை, பொருது ஏறி-போராடி வெற்றிகொண்டு, (அதினிமித்தமாக) பெருகுமத கும்பலாளித கரி என - மும்மதம் பெருகுகின்ற தன்மையதாகிய ஐராவதம் என்னும் யானை வளர்த்த அன்பு மகளாகிய, பிரசண்ட வாரணப் பிடிதனை-மிகவும் (சுந்தரமிசைந்த) தேவ யானையம்மையாரை, மணந்த-மணமாலை சூட்டிய, சேவகப் பெருமானே - வீரனாகிய கந்தப் பெருமானே! கறைபடும் உடம்பு- வினைகளாகிய மாசுபடிந்துள்ள சரீரமானது, இராது என - நிலையில்லாதது என்பதாக, கருதல் ஒழித்து - நினைக்கவேண்டிய

உண்மையை மறந்து, வாயுவை - சுவாசமாகிய காற்றை, கரும வசனங்களால் மறித்து-(தேகம் நெடுங்காலம் நிலைத்திருக்கவேண்டுமென்கிற அறியாமையாகிய ஆசைகொண்டு) சுவாசத்தை உண்முகச் செலுத்தி வெளிவிடாது மந்திரம்பண்ணி மறித்து, அனலூதி-மூலாக்கினி மயமாகிய குண்டலி சக்தியை எழும்பும்படி செய்து, கவலைபடுகின்ற - சித்தியடையாது வருந்துகின்ற, யோககற்பனை - யோக பாவனையை, மருவு சிந்தை போய்விட - கிட்டுகின்ற மலினமான நினைவு நீங்கவும், கலகமிடும் அஞ்சும்-(மனச்சாந்தியில்லாது) எப்போதும் கலகம் செய்துகொண்டே யிருக்கும் ஐம்புலனுகர்ச்சியாகிய ஆசாபாசங்களும், வேர் அற - அடியோடு அழியவும், செயல்மாள் - நான் எனது என்னும் தன்மை ஒழியவும், குறைவு அற நிறைந்த - பரிபூரணைந்த மயமாகிய, மோன-மௌனாகரமும், நிற்குணமது பொருந்தி - முக்குணங்களையுங் கடந்த குணதீ தம் பொருந்தப் பெற்று, வீடு உற - முத்தி பெறுவதற்குரிமையாக, குருமலை விளங்கு - திருவேரகம் என்னும் சுவாமி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள, ஞான சற்குருநாதா - (அன்பர்கட்குப் பேரின்ப மயமான) அறிவானந் சொருபமாயுள்ள சிவகுருநாதனே! குமர - குமாரமூர்த்தியே! சரண என்று நினது திருவடித் தாமரைகளையே அடியேன் தஞ்சம் என்று போற்றி, கோமளபதயுகள புண்டரீகம் உற்று - சந்தோஷகரமான (நினது) உபய சரண கமலங்களிற் சேர்ந்து, கூதள புதுமலர் - அன்றலர்ந்த கூதள மலர்களை, சொரிந்து - பொழிந்து, உணர்வேனோ - நினை அறிவினாலறியும் தன்மையை அடைவேனோ? எ-று.

(அடையும்படி அருளல்வேண்டும்)

(க-ரை) ஹே சுவாமிநாத! தெய்வயானை மணவாள! அடியேன் ஐம்புலன் வழியிற் செல்லாது நினது மங்களாகரமான சரண கமலங்களில் ஒருமையுடன் அன்புகொண்டு போற்றி முத்தி இன்பம் அடையவேண்டுமென்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் சுவாசத்தை யடக்கி யோகம் புரிவது சரீராவத்தைபைத் தருமாதலால் அதைப் பழித்துக் கூறி மனச் சாந்திகொண்டு நினது பதமலர்களைச் சரணமடைந்து முத்தி இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமெனப் பிரார்த்திப்பதாகும்.

“யோகத்திலே சிறிது பழக வென்றும்நேகம் நில்லாது” எனவும் “பேசாத வானந்த நிட்டைக்கு மறிவிலாப் பேதைக்கும் வெகு தூரமே.” எனவும் தாயுமானவர் சொல்லியிருப்பது காண்க. நினது உபய சரணங்களின் வேலு புகலிடமில்லை என்பதையும் விளக்கினார்.

“நின்னிருதாள் துணைபிடித்தே வாழ்கின்றேனான்
நின்னையல்லால் பின்னையொரு நேயங்காணான்
என்னையினித் திருவுளத்தில் நினைதியோநான்
ஏழையினும் யேழைகண்டாய் எந்தாயெந்தாய்
பொன்னையன்றி விரும்பாத புல்லர்தம்பால்
போகலொழிந் துன்பதமே போற்றும்வண்ணம்
சின்னமளித் தருட்குருவா யென்னையுன்னே
சிறுகாலை யாட்கொண்ட தேவதேவே.”

—இராமலிங்க சுவாமிகள்

69. தனதன தனந்ததான தனதன தனந்ததான
தனதன தனந்ததான—தனதான

இருவினை புனைந்து ஞான விழிமுனை திறந்து நோயி
னிருவினை யிடைந்துபோக மலமூட
இருளற வீளங்கியாறு முகமொடு கலந்துபேத
மிலையென இரண்டுபேரு மழகான
பரிமள சுகந்தவீத மயமென மகிழ்ந்து தேவர்
பணியவிண் மடந்தைபாத மலர்தூவப்

பரிவுகொ டனந்தகோடி முடிவர்கள் புகழ்ந்துபாட
 பருமயி லுடன்குலாவி வரவேணும் !
 அரியய னறிந்திடாத அடியிணை சிவந்தபாதம்
 அடியென விளங்கியொடு நடராசன்
 அழலுறு மிரும்பின்மேனி மகிழ்மர கதம்பெணுகம்
 அயலணி சிவன்புரா னி யருள்சேயே !
 மருமலர் கள் திண்பணை முடியுடல் நடுங்கஆவி
 மறலியுண வென்றவேலை யுடையோனே !
 வளைகுல மலங்குகாவி ரியின்வட புறஞ்சுவாமி
 மலைமிசை விளங்குதேவர் பெருமானே !

(ப-ரை) அரி அயன் அறிந்திடாத-நாரணனும் நான் முகனும் தேடியறிய முடியாத, அடி இணை சிவந்த பாதம் - உபய திருவடிகளாகிய சிவந்த பாதமலர்கள், அடியென விளங்கி ஆடும் நடராசன் - மூவுலகக்கட்கெல்லாம் ஆதியென்கிற காரணம் விளங்கும்படி காட்டி நடனம் புரிபவரும், அழல் உறும் இரும்பின்மேனி - உலையில் பழுக்கக் காய்ந்து செஞ்சோதி மயமான இரும்புபோன்று பிரகாசிக்கும் திருமேனிகொண்டு, மகிழ் - ஆனந்த மயமாயுள்ளவரும், மரகதம் பெண் - பசுஞ் சோதியுடைய மரகதவல்லியாகிய உமாதேவியாரை, ஆகம் அயல் அணி சிவன் - வாமபாகமாகிய அருகில் பொருந்தியுள்ள சிவபிரானும், புரா னி - முப்புரங்களையும் புன்னகையினால் எரித்தருளியவருமான பெருமானார், அருள்சேயே - தந்தருளிய செல்வனே ! மருவலர்கள் - பகைவர்களாகிய அசுரர்கள், திண்பண் ஆரமுடி உடல் நடுங்க - திண்ணிய தன்மை வாய்ந்து மாலைகளணிந்துள்ள சிரமும் தேகமும் பயங்கரங்கொண்டு நடுங்கும்படியாகவும், ஆவிமறலி உண்ண - அவர்களது உயிரை கூற்றுவன் உணவுகொள்ளும்படிக்கும், வென்ற-வெற்றிகொண்ட, வேலை உடையோனே - வேலாயுதத்தையுடையவனே !

வளைகுலம் அலங்கு - சங்கினங்கள் ஊர்ந்து ஒளிர்கின்ற, காவிரி
 நதியின், வடபுறம் - வடபக்கமாக; சுவாமி மலைமிசை - சுவாமி
 மலைமீது, விளங்கு - கோயில்கொண்டருளியுள்ள, தேவர் பெரு
 மாளே - அமரர்களுக் கெல்லாம் நாதனாகியவனே, இருவினை
 புனைந்து-பெருந் தன்மையதாகிய அருட் செல்வம் அடைதற்குரிய
 நியமத்தைச் செய்து, ஞான விழிமுனை திறந்து-மெய்யுணர்வாகிய
 ஞானக் கண்ணான சுழிமுனை திறந்து, நோயின் இருவினை இடைந்து
 போக - பிறவி நோய்க்குக் காரணமாயுள்ள நல்வினை தீவினை
 யாகிய நிலைகெடவும், மலம் ஊட - ஆணவம் காமியம் மாயை
 என்னும் மும்மல காரியங்களும் விலகவும், இருள் அற - அவித்தை
 யாகிய இருள் மறைந்து, விளங்கி - மெய்ஞ்ஞான சோதியாக
 பிரகாசித்து, ஆறுமுகமொடு பேதம் இலை என - நினது ஆறு
 திருமுகங்களுடன் பொருந்தி விகற்பமில்லை என்பதாக, கலந்து -
 ஒன்றுபட்டு, இரண்டு பேரும் - சிவாத்மாவாகிய அடியேனும்
 பரமாத்மாவாகிய நீயும், அழகான பரிமள சுகந்த வீதமயம் என-
 நல்ல வாசனை கமழும் மலரும் மணமும்போன்று ஒருங்கே
 யமைந்த தென்பதாக, மகிழ்ந்து - பரமானந்தக்கொண்டு, தேவர்
 பணிய - வானவர் தாழ்ந்து வணங்கவும், விண்மடந்தை - தேவ
 மாதர்கள், பாதமலர் தூவ - பாதங்களில் மலர் மாரி சொரியவும்,
 பரிவுகொண்டு-மிகவும் அன்பு கனிந்து, அநந்தகோடி முனிவர்கள்-
 எண்ணிறந்த கோடிக் கணக்கானதவ முனிவர்கள், புகழ்ந்துபாட -
 பிரபாவம் பற்றிப் புகழ்ந்துபாடவும், பரு மயிலுடன் - மலையை
 நிகர்த்த மயில் வாகனத்துடன், குலாவி வரவேணும்-ஆனந்தமாக
 வரவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேன் பிறவிநோய்க்குக் காரண
 மாகிய இருவினைகளும் மும்மலங்களும் அறவே நீங்கி, மலரும்
 மணமும் போன்று அறிவானந்த சொரூபனாகியநின்னுடன் ஐக்கிய
 மாக ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பிரமனும் திருமாலும் அகங்காரம் கொண்டு தம்மைத் தாமே உயர்ந்தவரென்று வாதிட்டதின் காரணமாகப் பரம் பொருளாகிய சிவபிரான் அவர்கள் முன்மலைவடிவ மாகத் தோன்றியதால், அவ்விருவரும் சோதிப் பிழம்பின் அடிமுடியைக் காண்பவர்களே உயர்தோராவரெனத் தீர்மானித்துத் தேடியதின் மூலம் கண்டுபிடிக்க முடியாததையே இப்பாடலில் “அரியயன் அறிந்திடாத அடியினை” என்றார். அவ்வித மகத்துவம் பொருந்திய சிவந்த பாதங்களைக் கொண்டு நடனம் புரிந்தவ ரென்பதையே “விளங்கியாரும் நடராசன்” என்றார். சுவாமிகள் வாக்கியமானது சீவான்மா பரமான்மாவுடன் இரண்டறக் கலக்கும் சச்சிதானந்த நிலையை விளக்குவதாகும். மும்மலம், முக்குணம், முக்குற்றம் நீங்கிய நினைப்பு மறப்பற்றுச் சுயம்ப்ரகாசமாக விளங்கும் ஆன்மாவை ஈதுணர்த்துவதாகும்.

“காயத்தே ரேறி மனப்பாகன் கைகூட்ட
மாயத்தே ரேறி மயங்கு மவையுணர்
நேயத்தே ரேறி நிமலன் அருள்பெற்றால்
ஆயத்தே ரேறி யவனிவ னாமே.”

—திருமூலர்

“ஆன வமுதே யயில்வே லரசே
ஞான கரணே நவிலத் தருமோ
யானாகிய வென்னை விழுங்கி வெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.”

—கந்தரனுபூதி

70. தானான தனதனத் தானதனதன
தானான தனதனத் தானதனதன
தானான தனதனத் தானதனதன — தந்ததான

ஆனாத பிருதிவிப் பாச நிகளமும்
மாமாய விருளுமற் றேகிபவமென
வாகாச பரமசிற் சோதி பரையைய டைந்துளாமே
ஆறாறி னதிகமக் ராய மறுதினம்
யோகேச ரெவருமெட் டாதபரதூரி
யாதீத மகளமெப் போதுமுதயம னந்தபோகம்
வானாதி சகலவிஸ்த் தாரவிவரம்
லோகாதி முடிவுமெய்ப் போதமலரயன்
மாலீச ரெனுமவற் கேது விபுலம சங்கையால்நீள்
மாளாத தனிசமுற் றுயதரியநி
சாதார முலைவில்சற் சோதிநிருபமு
மாறாத சுகவெளத் தானுவுடனினி தென்றுசேர்வேன்
நானாவி தகருவிச் சேனைவகைவகை
சூழ்போது பிரபலச் சூரர்கொடுநெடு
நாவாய்செல் கடலடைத் தேறிநிலைமையி லங்கைசாய
நாலாறு மணிமுடிப் பாவிதனையடு
சீராமன் மருகமைக் காவில்பரிமள
நாவீச வயலியக் கீசர்குமரக டம்பவேலா !
காணாரு மெயினர்தற் சாதிவளர்குற
மானோடு மகிழ்கருத் தாதிமருடரு
காதாடு முனதுகட் பாண மெனதுடை நெஞ்சுபாய்தல்

காணாது மமதைவிட் டாவியுயவருள்
பாராயெ னுரைவெகுப் ப்ரீதியினையவ
காவேரி வடகரைச் சுவாமிமலையுறை தம்பிரானே !

(ப-ரை) நானாவித கருவிச்சேனை பலவிதங்களாயுள்ள ஆயுதங்
களைக்கொண்ட படைகள், வகைவகை சூழ்போது - ரதக்ஜ துரக
பதாதிகளாகிய நான்கு வகுப்புகளாக அணியணியாய்ச் சூழ்ந்
துள்ளபோது, பிரபலச் சூரர்கொடு - (சக்ரீவன் அங்கதன் அனு
மான் முதலிய புகழ்வாய்ந்த) வீரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு
போய், நெடுநாவாய் செல்கடல் அடைத்து - பெரும் கப்பல்கள்
சஞ்சரிக்கின்ற விசாலமுள்ள சமுத்திரத்தை மலைகளால் அடைத்து,
ஏறி - அக்கரை ஏறி, நிலைமை - நிலைபெற்றதாகிய, இலங்கைசாய் -
இலங்காபுரி வீழ்ச்சி யடையும்படியாக, நாலு ஆறு மணிமுடி -
நவமணி மகுடம் புனைந்த பத்துத்தலைகளையுடைய, பாவிதனை அடு-
பாவிதாகிய இராவணனைக் கொன்ற, சீராமன் மருக-தசரதபுத்திர
னாகிய ராமபிரானது மருகனே ! மைகாவில் - (நெருங்கியுணர்ந்த)
இருண்ட சோலையினிடமாக, பரிமளம் நாவீசு - மலர் வாசனை
யானது பொலிவுற்றுக் கமழுகின்ற, வயலி அக்கீசர் - வயலூரில்
அக்கீசர் என்னும் அழகிய நாமம் புனைந்த சிவபிரானது, குமர -
செல்வப் புதல்வனே ! கடம்ப - கடப்ப மாலையணிந்துள்ளவனே !
வேலா - வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்திற்கொண்ட கடவுளே !
கான் ஆனும் - கானகத்தில் ஆட்சியையுடைய, எயினர் தன்
சாதிவளர் - மலைவேடர்கள் குலத்தில் வளர்ந்துள்ள, குறமானோடு
குறக் கொடியாகிய வள்ளிநாயகியுடன், மகிழ் கருத்தாகி - களிப்
புற்று விளையாடுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு (அக்காரணமாக)
மருள்தரும் - மனமயக்கத்தை யுண்டுபண்ணும் இயல்பினதாகிய,
காதாடும் உனது கண் - செவிவரையிலும் நினது கருமை தங்கிய
நீண்டுள்ள கூரிய விழிகளாகிய, பாணம் - அம்புகள், எனதுடை
நெஞ்சு பாய்தல் காணாது - என்னுடைய நெஞ்சத்திற் பாய வியலா

தெனினும், மமதைவிட்டு - உனது அகங்காரத்தை யொழித்து, ஆவி உய்ய அருள்பாராய்-சிவன் கடைத்தேறத் தக்கதாக எனது கிருபையை நாடுவாயாக, என உரை-என்ற ஞான இன்பத்தைப் புகன்றருளிய, வெகு ப்ரீதி இளையவ - மிக்க அன்பு பாராட்டிய இளங் குமரனே! காவேரி வடகரை - காவிரி நதியின் வடகரை யிலுள்ள, சுவாமி மலை உறை தம்பிரானே - சுவாமி மலையாகிய திருவேரகத்தில் கோயில்கொண்டருளிய நாதனே! ஆனாத பிருதிவி பாசனிகளமும்-நீக்க மற்ற நீண்ட உலக பந்தபாசமாகிய த்ளையும், மாமாய இருளும் - மகாமாயையால் விளைகின்ற அவித்தையாகிய இருளும், அற்று-நீங்கி, ஏகிபவம் என-வினை யொழிந்த தென்தாகி, ஆகாய பரமசித் போதிபரையை அடைந்து - எல்லையற்ற பர வெளியின் பரம ரகசியமாகிய சிற்சோதி என்னும் பராசத்தியை யுணர்ந்து, உள் ஆம் - (ஏ - அசை) அதனுள் விளங்குகின்றதாகிய ஆறு ஆறின் - முப்பத்தாறு தத்துவங் கடந்ததும், அக்ராயம், யாவற்றிற்கும் பிரதானமாயுள்ளதும், அதுதினம் - நாள் தோறும்- யோகிசர் எவரும் எட்டாத - யோக சித்தியுடையவர்களாகிய நிஷ்டானுபூதிச் செல்வர் யாராலும் உணரமுடியாததாக, பரதூரிய அதீதம் - பரதத்துவமாகிய தூரிய நிலைக்கும் எட்டாத வஸ்துவும், அகலம் - யாதொன்றாலும் பாதிக்கப்படாத நித்களமாயும், எப் போதும் உதயம் - முக்காலங் கடந்துள்ள நித்யசுயம் பிரகாசமாயும், அநந்தம்-அளவில்லாததும், ஓகம்-(சராசரங்களுக்கெல்லாம்) அடைக்கலமாயும், வான்-ஆதி சகலவிஸ்தார விபரம் - வானாதி பூதங்களிலும் உள்ளும் புறம்பும் நீக்கமற நிறைகின்ற மகத்துவம் வாய்ந்ததும், லோக ஆதிமுடிவு - சமஸ்த வுலகங்கட்கும் ஆதியும் அந்தமுமாகி யுள்ளதும், மெய்ப்போத மலர் ஆயன்-மெய்ப்போத மாகிய வேதங்களுக் குரியவான மலரில் வசிக்கின்ற பிரமதேவ னும், மால் ஈசர் - திருமால் உருத்திரனும், எனும் அவற்கு ஏது - என்பதாகிய மும்மூர்த்திகட்கும் மூலப்பொருளாயுள்ளதும், விபுல மசங்கையால் - உலக மயக்கத்தால், நீள்மாளாதது - பிரபைகுன்

ருததும், அனிசம் முற்று ஆயது - எப்போதும் முடிவான பதபா யுள்ளதும், அரிய நிராதரம் - அரியதாகியும் யாதொரு ஆதர வில்லாததும் கருததற்கரிய நிலையுள்ளதும், உலைவு இல்சத்தோதி- என்றும் அழிவில்லாத மெய்ச் சோதியும், நிரூபமும் - உருவ மில்லாததும், மாருத - மாறுதலில்லாத, சுகவெள்ளத்தானுவுடன்- சுகானந்தமயமாகிய அமுத வெள்ளத்தில் நிலைபெற்று பரம்பொரு ளுடன், இனிது என்று சேர்வேன் - இன்பமயமாக எப்போது ஒன்று சேர்ந்திருப்பேன் எ-று. கிருபை புரியவேண்டும்.

(க-ரை) ஹே முருகா! குறக்கொடியாகிய வள்ளிநாயகியுடன் லீலா விநோதம் புரிந்து ஆட்கொண்டருளிய சுவாமிநாதா! அடியேன் மீது கிருபை கூர்ந்து அறிவானந்த மயமாகிய பரம சாதனத்தை அடையும்படி அருள்புரியவேண்டும்.

(வி-ரை) நதிகள் யாவும் முடிவில்சமுத் திரத்தையே அடைவது போன்று பிரபஞ்சமாயையில் மயங்குகின்ற அடியேன் பந்த பாசம் நீங்கிக் களங்கமற்ற தன்மைகொண்டு பரம்பொருளாகிய நின்னுடன் ஐக்கியமாக வேணு மென்பதாக இப்பாடலில் நமது சுவாமிகள் புகல்வதாகும்.

“தேனும் தெள்ளிய வழுதமுங் கைக்கும்முன்னின்
நிருவருட் டேனுண்டே
யானும் நீபுமாக் கலந்துற வாடும்நா
ளெந்தநா ளறியேனே.”

—திருவருட்பா

“அருளாலே தம்மை யறிந்தருளா யந்தப்
பரிபூரணமே பரையாய்ப்—பரையொழிவி
லானந்தா தீதமா மத்துவித சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு.”

—ஒழுவிலொடுக்கம்

“பத்தித் திருமுக மாறுடன் பன்னிருதோள்களுமாய்த்
தித்தித் திருக்கு டமுதுகண்டேன் செயன்மாண்டடங்கப்
புத்திக் கமலத் தருகிப் பெருகிப் புவனமெற்றித்
தத்திக்களாபுர னும்பரமானந்த சாகரத்தே”

—கந்தரலங்காரம்

71. தனதான தத்த தனதான தத்த
தனதான தத்த தனதான தத்த
தனதான தத்த தனதான தத்த—தனதான
செகமாயை யுற்றெ னகவாழ்வில் வைத்த
திருமாதா கெர்ப்ப முடவாறித்
தெசமாத முற்றி வடிவாய் நிலத்தில்
திரமா யளித்த பொருளாகி
மகவாவி னுச்சி விழியான னத்தில்
மலைநேர் புயத்தி லுறவாடி
மடிமீத டுத்து வினையாடி நித்த தரவேணும் !
மணிவாயில் முத்தி தரவேணும் !
முகமாய மிட்ட குறமாதி னுக்கு வருநீதா !
முலைமேல ணைக்கு வருநீதா !
முதுமாம றைக்கு ளொருமாபொ ருட்குள் குருநாதா !
மொழியேயு ரைத்த குருநாதா !
தகையாதெ னக்கு னடிகாண வைத்த முருகோனே !
தனியேர கத்தில் முருகோனே !
தருகாவி ரிக்கு வடபாரி சத்தில் பெருமானே !
சமர்வேலெ டுத்த பெருமானே !

(ப-ரை) முகமாயம் இட்ட - முகவசியத்தினால் நின்னை மயக்
கிய, குறமாதினுக்கு - குறமங்கையாகிய வள்ளிநாயகிக்கு, முலை
மேல் அணைக்க வரும்நீதா - களிப்புடன் மருவுவதற்கு வந்தருளிய
நீதி சொருபனே ! முதுமறைக்குள் பழமை தங்கிய வேதங்களுள்,
ஒரு மாபொருட்கு - ஒப்பற்ற தன்மையையுடைய பெருமை தங்கிய
பிரணவத்துக்கு, உன்மொழியே யுரைத்த - இரகசியப் பொருளை

உபதேசிக்க வந்தருளிய, குருநாதா-பரமாச்சாரியனே ! தகையாது எனக்கு - அடியேன் வாடாது, உன் அடி காணவைத்த - நினது சரண கமலங்களைத் தெரிசிக்கும்படி அருள் புரிந்த, தனி ஏரகத்தின் முருகோனே - ஒப்பற்ற தலமாகிய ஏரகத்திலமர்ந்துள்ள முருகக் கடவுளே ! தருகாவிரிக்கு - தேவதாரு விருட்சங்களடர்ந்த காவிரிநதிக்கு, வடபாரிசத்தில் - வடபாகத்தில், சமர் வேலெடுத்த பெருமானே - (நினது அன்பர்க்குப் பகைவர்களை அழிக்குமியல் மினதாகிய) போரில் வெற்றியை யளிக்கின்ற வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்திற்கொண்ட கந்தப் பெருமானே ! செகமாயையுற்றென் - பிரபஞ்சமாயையில் மனம் பற்றியுள்ள அடியேனது, அக வாழ்வில் வைத்த திருமாத - நீ (அருள் சுரந்து) உள்ளிடமாகிய சீவ வாழ்வில் பொருந்த வைத்துள்ள அகக்கரண வடிவாகிய மாதரது, கெர்ப்பம் உடல் ஊறி - கெர்ப்பமானது தேகத்திற் சார்ந்து, தெசமாதம் முற்றி - பத்து மாதம் தங்கி முதிர்ச்சியடைந்து, வடிவாய் - உருவமாகி, நிலத்தில் - பூமிமீளிடமாக, திரமாய் அளித்த - பொருளாகி நிலை பெறும்படி ஈன்றுள்ள பிள்ளையாகி, மக அவாவின் - புத்திர வாஞ்சையினிமித்தமாக, உச்சி வீழி ஆனனத்தில்-சிரம் கண்கள் முகம், மலை நேர் புயத்தில்-மலைபோன்ற கொங்கை, (இவைகளிடமாக) உறவாடி - சம்மந்தமூற்று, மடிமீது அடுத்து விளையாடி-மடிமீதும் அமர்ந்து விளையாடி, நித்தம் - நாள் தேர்றும், மணிவாயில் முத்திரவேணும் - (நினது) அழகு சிறந்த வாயினால் முத்திக்குரிய பிரிய வசனமும் அருளல் வேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே பிரணவ குருநாதனே ! வள்ளிநாயகியைப் பருவங்கண்டு தடுத்தாட்கொண்ட முருகப் பெருமானே ! பிரபஞ்சமயக்கத்தில் அடியேன் வீழ்ந்து மயங்காது அந்தர் முகமாக நீ எனது தாயாக விளங்கிக் குழந்தை யென்னும் புத்திர வாஞ்சைகொண்டு கிருபை பாவித்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) தாயும் சேயும்போன்று நீயும் நானும் பொருந்தி
மகிழ வேண்டுமென்பது இப்பாடலின் விளக்கமாகும்.

சீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் பற்றிய தன்மை இதுவென்க.

“இரவும் பகலும் இலாத விடத்தே
குரவஞ் செய்கின்ற குழலியை நாடி
அரவஞ் செய்யாமல் அருளுடன் தூங்கப்
பருவஞ் செய்யாததோர் பாலனுமாமே.”

—திருமந்திரம்

72. தானதனதன தானதனதன

தானதனதன—தனதான

பாதிமதிநதி போது மணிசடை

நாத ரருளிய

குமரேசா !

பாகுகனிமொழி மாதுகுறமகள்

பாதம் வருடிய

மணவாளா !

காதுமொருவிழி காகமுற அருள்

மாய னரிதிரு

மருகோனே !

காலனெனையனு காமலுனதிரு

காவில் வழிபட

அருள்வாயே !

ஆதியயனொடு தேவர்குருல

காளும் வகையுறு

சிறைமீளா

ஆடுமயிலினி லேறியமர்கள்

சூழ்வர வரு

மீளையோனே !

சூதமிகவளர் சோலைமருவுச

வாமி மலைதனி

லுறைவோனே !

சூரனுடலற வாரிசுவறிட

வேலை விடவல

பெருமானே !

(ப-ரை) ஆதி அயனெடு - சிருட்டி முதல்வனாகிய பிரம தேவருடன், தேவர் சுரர் உலகு ஆளும் வகையறு - ஏனைய அமரர்கள் யாவரும் விண்ணுலகை மறுபடியும் ஆட்சிபுரியுந் தன்மையில், சிறைமீளா - அவர்களை சிறைக் கிடங்கினின்றும் விடுவித்து, ஆடு மயிலினில் ஏறி - நிர்த்தனம் புரியத்தக்கதாகிய மயில் வாகனத்தில் ஆரோகணித்து, அமரர்கள் சூழுவர-வானவர்கள் வெற்றிச் சின்ன முடன் சூழ்ந்துவரும்படியாக, வரும் - பவனி வருகின்ற, இளை யோனே - கோமள மேனியனே! சூதம் மிக வளர் - மாவிருட் சங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்துள்ள சோலைகள் பொருந்தியுள்ள, சுவாமி மலைதனில் உறைவோனே - சுவாமி மலை என்னும் பதியில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! சூரன் உடல் அற-சூரபன்மனது தேகம் அற்று விழும்படியும், வாரி சுவறிட - சமுத்திரமும் வறளும்படியாயும், வேலைவிட வல - வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்த பிரபாவம் பொருந்திய, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே! பாதிமதி நதி போதும் அணிசடை - இளம் பிறையாகிய சந்திரனையும் கங்கா நதியையும் கொன்ற மலரையும் அணிந்துள்ள சடா முடியையுடைய, நாதர் அருளிய குமரேசா-சிவபிரான் தந்தருளிய குமார மூர்த்தியே! பாகு கலிமொழி - தேனுங் கலியும்போன்று இனிய மொழியையுடைய, மாது குறமகள் - வேடர் குலப்பிடியாகிய வள்ளி நாயகியாரது, பாதம் வருடியமணவாளா - பாதங்களைத் தடவிப் புகழ்ந்தருளிய அவளது நாதனே! காதும் ஒருவழி காகம் உற - ஒரு காதும் ஒரு விழியும் காகம் அடையும்படியாக, அருள்- அருள்புரிந்த, மாயன் அரிதிரு மருகோனே - மாயனாகிய நாரண னுடைய அழகிய மருகனே! காலன் எனை அணுகாமல் - கூற்று வ னைவன் அடியேனை யணுகா வண்ணம், உனது இருகாலில் வழி பட - நினது உபயசரணை விந்தக்களையும் மெய்யன்பு கொண்டு போற்றித் துதிக்கும்படியாக, அருள்வாயே - கிருபை புரிவாயே என-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! தேவர் சிறைமீட்டிய தெய்வசிகா டணியே, வள்ளிநாயகனே! அடியேன் உனது சரணக்கமலங்களில் உள்ளங்கலிந்துருகி மெய்யன்பு கொண்டு துதிபுரியத் தக்கதாகக் கிருபை புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) ஆணவமே அசுர வடிவமாயுள்ள சூரபன்மன் எண்ணிறந்த மாயவடிவங்களைக் காட்டி எதிர்த்தும் பயனில்லாதது கண்டு முடிவில் அஞ்ஞான இருள் மயமாயுள்ள சமுத்திர நடுவில் மாயாமாமர (பிரபஞ்ச விருட்சம்) ரூபமாய் நின்ற அவ்வசுரனுடலை இரு கூருகும்படி கிழித்துச் சமுத்திரத்தையும் வறண்டுபோம்படி செய்த வேலாயுதத்தையுடையவனென்பது பற்றி “சூரனுடலற வாரி சுவறிட வேலைவிட வல பெருமானே” என்றார்.

இராமர் வனவாசத்தில் ஓர் அசுரன் காகவுருவமாய் வந்து சிதாதேவியைத் துன்புறுத்தியதின் காரணமாக இராமரால் சிட்சை புரிந்ததால் காகத்துக்கு ஒரு காதும் விழியும் பறிக்கப்பட்ட தென்பது புராணக்கூற்று. அதுவே பாடலில், “காது மொருவிழி காகம் உற அருள் மாயன் அரிதிரு மருகோனே” என்பதாகும்.

மகாவிஷ்ணுவின் புதல்வியாகிய சுந்தரவல்லியே பூலோகத்தில் சிவமுனிவர் மூலமாக மானினிடம் தோன்றி குறவர் குலத்தில் வளர்ந்த வள்ளிநாயகியாதலின் பூர்வ நியமனப்படி அம்மங்கையைத் தினைப்புனத்தில் வேடவுருத் தாங்கித் தேடிவந்து சரச மொழிபாகச் சல்லாமம் புரிந்தும் ஊடல் தணிவதற்காகச் செய்த லீலா விநோதமே, பாடலில் “பாகு கனிமொழிமாதா குறமகன் பாதம் வருடிய மணவாளா” என்று வழங்குவதாகும். சிவபிரான் இவ்வித ஊடல் நீக்கும் காரணமாகப் பார்வதிதேவியை வணங்கியதாகப் பிரபு லீலையுரைப்பதை இங்குதராணங்காண்க. ‘ஆதிபகவன் நன தூடறணிப் பான்பணிய வவ்விறைவன் பாதமிறைஞ்சு மதற்கு நெற்றிப் பகையும்ல் குற்பகையுமாஞ் சிதமதியு மரவும்விழுஞ் செயற்குமுவகை செயாமலலை மாதுபணியுமதற்குமன மகிழுமுமையை வணங்குவாம்.”

கந்தரனுபூதி

“திணியா னமனோ சிலை நுனதாள்
அணியா ரரவிந் தமரும் புமதோ
பணியா வெனவள் ளிபதம் பணியும்
தணியா வதிமோ கதயா பரனே.”

உலகவாழ்க்கையில் தமக்கு எம்பயம் நேராவண்ணம் திருவடிச்
சரண கமலங்களைத் தியானிக்குந் தன்மையை அருளல் வேண்டும்
என்பதை “காலனனை யனுகாமலுன திருகாலில் வழிபட
அருள்வாயே, என்னும் பதங்கள் விளக்குகின்றன. அன்பர்களை
காலன் பயமனுகாது காக்கின்றவன் முருகனே யாகும்.

“மார்க்கண்ட னுக்காக மறலிபட்ட பர்ட்டையுன்னிப்
பார்க்கி லன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே.”

—தாயுமானவர்

73. தனனதன தானதந்த தனனதன தானதந்த
தனனதன தானதந்த—தனதான

தருவரிவ ராகுமென்று பொருணசையி னுடிவண்டு
தனைவிடுசொல் தூதுதண்ட முதலான
சாசகவி மாலைசிந்து கலிதுறைக ளேசவின்ப
தருமுதல தானசெஞ்சொல் வகைபாடி
மருவுகையு மோதிநொந்து அடிகள்முடியே தெரிந்து
வரினுமிவர் வீதமெங்க ளிடமாக
வருமதுவொ போதுமென்று வொருபணமு தாசினஞ்சொல்
மடையரிட மேநடந்து மனம்வேறாய்
உருகிமிக வாகவெந்து கவிதைசொலி யேதிரிந்து
உழல்வதுவு மேதவீர்ந்து விடவேநல்

உபயபத மால்விளங்கி யிகபரமு மேவஇன்ப

முதவியெனை யாள அன்பு

தருவாயே !

குருகினெடு நாரையன்றில் இரைகளது நாடிடங்கள்

குதிக்கொளிள வாளைகாண்டு

பயமாகக்

குரைகடல்க ளேய திர்ந்து வருவதென் வேவிளங்கு

குருமலையின் மேலமர்ந்த

பெருமானே !

(ப-ரை) குருகினெடு நாரை அன்றில் - குருகு நாரை அன்றில் முதலிய பலவகை நீர்ப்பறவைகள், இரைகளது நாடு இடங்கள் - இரைதேடுதற்குரிய இடங்களானவை, குதிக்கொள் இளவாளைகண்டு - தாவிப்பாய்கின்ற தன்மையுள்ள திரண்டு இளமை பொருந்திய வாளை மீன்களைக்கண்டு, பயந்து - ஒன்றுக்கொன்று அச்சமுற்று, குரை கடல்களே அதிர்ந்து வருவது எனவே - அலையொலிக்கின்ற கடல் எழும்பி வருவபோன்று, விளங்கு - (கும்பல் கும்பலாக) தோன்றும்படி எங்கும் நீர்வளம் பரவியுள்ள, குருமலையின் மேல் அமர்ந்த பெருமானே - சுவாமி மலையின்மீது அமர்ந்தருளிய கந்தப் பெருமானே ! தருவர் இவர் ஆகுமென்று - இவர் பொருள் வழங்கும் கொடையாளி யெனக்கருதி, பொருள் நசையின்நாடி - பொருளாசையி னிமித்தமாக (லோபிகளாகிய) அந்தப்பணக்காரர்களைத் தேடிச் சென்று, வண்டுதனை விடுசொல் - வண்டுவிடு தூது, தண்டம் முதலான - தண்டக மாலைமுதலிய, சரசகவிமாலை - இனிய சொன்மாலைகளும், சிந்து கலிதுறை ஏசல் - சிந்து கலித்துறை ஏசல் முதலிய கவிகளாலும், இன்பதரு முதல்தான - இன்பகரமான சந்தங்களை முதன்மையாக அமைத்து, (அப்பொருளுடையாரை உபசாரமாகப் புகழ்ந்து) செம்சொல் வகைபாடி - செவ்வியசொற்களைக் கொண்டு விதம் விதமாகப் பாடி, மருவுகையும் ஒதி - பிறகும் அவர்களிப் புறும்படி பிரியவசனங்களும் சொல்லி, நொந்து - (வறுமை நோயால்) மனம் வருந்தி, அடிகள் முடியே தெரிந்துவரி

னும்-அவர்கள் கால்களை எனதுமுடியிற் குடுத்தன்மையாக துதித்து வந்த போதிலும், இவர்வீதம்-இவர் சமாதானமாக, எங்களிடமாக வருமதுவோ போதும்என்று-(கவிவாணர்கள்) எங்களிடம் வருவது போதும் என்பதாக மறுமொழிகூறி, ஒருபணம் உதாசினம் சொல் - பணச்செருக்கினால் அகம்பாவமுற்று இகழ்ந்து பேசும், மடையரிடமே நடந்து - மூடர்களிடமே அலைந்து சென்று, மனம் வேறாய்-மனம் வெறுப்புற்று, உருகிமிகவாக வெந்து - மறுபடியும் கவலையின் கரரணமாக மனம் உருகப் பெற்று மிகுதியாக தளர்ந்து, கவிதை சொலியேதிரிந்து - பல செல்வர்களிடமும்) பாடல்கள்பாடி அலைச்சலுற்று, உழல்வதுமே - உழன்றுவருந்து வதுமே, தவிர்ந்து விடவே - நீங்கும்படியாக, நல்-நன்மையதாகிய, உபயபதமால் விளங்கி-நினது உபயசரணர விந்தங்களை அடியேன் உணரும்படியாக அருளி, இகபரமும் இன்பம்மேவ உதவி - இகத்தினும் பரத்தினும் சுபவாழ்வு பெறும்படி துணைநின்று, எனைஆள அன்பு தருவாயே - அடியேனை அன்புகூர்ந்து ஆட்கொண்டருள வேண்டும். எ-று.

(க-ரை) ஹே சுவாமிநாதா! அருட்செல்வம் அடையப்பெருத மூடர்களாகிய லோபிகளைப் பணம் படைத்தவரென்று கருதி வறுமையின் காரணமாக அவர்களைப் புகழ்ந்துபாடி ஏமாற்றமடையாது, பரம ஐஸ்வரிய மூர்த்தியாகிய நினது சரணர விந்தங்களைத் துதிக்கும்படி அருள்புரிந்து, இகபரசாதனங்களை அன்புகூர்ந்து அளிக்கவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) மனிதனைப் புகழ்ந்து பாடக்கூடா தென்பதை நதுணர்த்து வதாகும். நிலையில்லாப் பொருளை நிலையென்று எண்ணி நல்லவழியிற் செலவு செய்யாது வீண்டம்பமும் அகங்காரமுங்கொண்டு முடிவில் மரணமடைந்து மயானம்போய்வெந்து சாம்பலாகின்ற லோபகுணம் படைத்த மடையர்களுக்கே இப்பாடல் உரியதாகும்.

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

279

“ மிறக்கும்பொழுது கொடுவந்ததில்லைப் மிறந்துமண்மே
 லிறக்கும்பொழுது கொடுபோவதில்லை இடைநடுவிற்
 குறிக்குமிச்செல்வம் சிவன்தந்ததென்று கொடுக்கறியா
 திருக்குங்குலாமருக்கென் சொல்லுவேன் கச்சியேகம்பனே ”
 —பட்டினத்தடிகள்

“ வஞ்சநெஞ்சனை மாசழக்கனைப்பாவியை
 வழக்கில்லியைப்
 பஞ்சதுட்டனைச் சாதுவேயென்று பாடினுங்
 கொடுப்பாரிலைப்
 பொன்செய் செஞ்சடைப் புண்ணியன்புக
 லூரைப் பாடுமின்புலவீர்காள்
 நெஞ்சில் நோயறுத்துஞ்சி போவதற்
 கியாதுமை யுறவில்லையே”.

—சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

74. தனதன தனனா தனனா

தனந் தனத்தம்—தனதானா

தெருவினில் நடவா மடவார்

திரண்டொறுக்கும்

வசையாலே

தினகர னெனவே லையிலே

சிவந் துதிக்கும்

மதியாலே

பொருசிலை வளையா இளையா

மதன் தொடுக்குங்

கணையாலே

புளகித முலையா ளலையா

மனஞ் சலித்தும்

விடலாமோ?

ஒருமலை யிருகூ றெழுவே

யுரம் புகுத்தும்

வடிவேலா !

ஒளிவளர் திருவே ரகமே

யுகந்து நிற்கும்

முருகோனே !

அருமறை தமிழ்நூ லடைவே

தெரிந் துரைக்கும்

புலவோனே !

அரியரி பிரமா தியர்கால்

விலங் கவிழ்க்கும்

பெருமானே !

(ப-ரை) ஒரு மலை - கிரவுஞ்சகிரி பர்வதத்தை, இரு கூறு எழுவே - இரண்டு பிரிவாகப் பிளந் தொழியும்படியாக, உரம் புகுத்தும் - (அம்மலைக்குள்) வன்மையுடன் புரும்படி செலுத்திய, வடிவேலா - கூரிய வேலாயுதத்தையுடையவனே ! ஒளி வளர் - மிகவும் புகழ் பரவும் திருவேரகம் உகந்து நிற்கும் - திருவேரக மென்னுந் தலத்தில் பேரானந்த மயமாய் எழுந்தருளியிருக்கும், முருகோனே-முருகக் கடவுளே ! அருமறை தமிழ் நூல் அடைவே- வடமொழியிலுள்ள வேதங்கள் தென்மொழியாகிய (இன்பகரமாகிய) தமிழ்ப் பனுவல்களாகிய சகல கலைகளையும், தெரிந் துரைக்கும் புலவோனே - (அன்பின் பரிபக்குவத்தை யுணர்ந்து) அவரவர்கட் கிசைந்த விதமாக யுணர்ந்துகின்ற புலவ சிகாமணியே ! அரி அரி பிரமாதியர் அரி - பிரமேந்திராதி தேவர்களின் கால் விளங்கு - கால்களிலிட்டுள்ள விலங்குகளை, அவிழ்க்கும் - நீக்கியுள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே ! தெருவினில் நடவா மடவார் - வீதிகளினிடமாக சரசக் குறிப்புடன் நடமாடும் மங்கையர், திரண்டு ஒறுக்கும் வகையாலே - கூடி உறுக்கிப் பேசுகின்ற வசைமொழியாலும், தினகரன் என வேலையிலே சிவந்து உதிக்கும் மதியாலே - வெப்பமுள்ள சூரியன் எனக்

கருதும்படி கடலினிடமாகச் சிவப்பாக உதயமாகின்ற சந்திரனாலும், பொருசிலை வளையா இளையா - சமருக்குரியதாகிய கரும்புவில்லை வளைப்பவனும் எவராலும் வென்று இளைப்படையச் செய்யமுடியாதவனுமாகிய, மதன் தொடுக்கும் கணையாலே-மன்மதனைவன் எய்யும் மலர் வாளிகளாலே, புளகிதமுலையாள் அலையா - மோக விகாரத்தால் விம்மிதமுற்ற கொங்கைகளையுடைய, (சீவாத்மா) நாயகியான அடியேன், மனம் சலித்தும் விடலாமோ - மனங்கலங்கிச் சோர்வடைவது தக்கதாருமோ? (எ-று)

(க-ரை) ஹே முருகா! பரமாத்மாவாகிய நின்னைப் பிரிவற்றுக் கலப்பதற்கு சீவாத்மாவாகிய அடியேனுக்கு அருள் புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் பரமாத்மாவையும் சீவாத்மாவையும் நாயகனும் நாயகியுமாகக் கற்பனை செய்து பக்தியின் தன்மையை வெளியிடுவதாகும். பிரபஞ்ச மாயையாகிய விலங்குகளை நீக்கிக் காத்தருளவேண்டும் எனக் கூறினார்.

“வளைபட் டகைமா தொடுமக் களெனுந்
தளைபட் டழியத் தருமோ தருமோ
களைபட் டெழுஞ் ருரமுங் கிரியுந்
தொளைபட் டருவத் தொடுவே லவனே.”

—கந்தரனுபூதி

75. தனன தன தன தனன தன தன
தனன தன தன — தன தான
குமரகுருபர முருகசரவண
குகசண் முககரி
குழகசிவசுத சிவயநமவென
குரவ னருள் குரு

பிறகான

மணியேயென்

றமுத இமையவர் திமிர்தமிழுகட

லதென அதுதின்

முனையோதும்

அமலை அடியவர் கொடியவினைகொடு

மபயமிடுகூர

லறியாயோ?

திமிர எழுகட லுலகமுறிபட

திசைகள் பொடிபட

வருகூரர்

சிகர முடியுடல் புவியில் விழவுயிர்

திறைகொட மர்பொரு

மயில்வீரா!

நமனை யுயிர்கொளு மழலினினைகழல்

நதிகொள் சடையினர்

குருநாதா!

நளின குருமலை மருவியமர்தரு

நவிலு மறைபுகழ்

பெருமானே!

(ப-ரை) திமிர எழுகடல் உலகம் - இருண்ட தன்மையுடைய ஏழு சமுத்திரங்கள் குழ்ந்துள்ள பூலோகம், முறிபட - முறிந்து விடும் படியலகவும், திசைகள் பொடிபொட - எட்டுத் திக்குகள் துகளாகும் படியாயும், வருகூரர் - சமர்புரிய வந்துள்ள அசுரர்களது, சிகரமுடி உடல்-மகுடம் புனைந்த சிரசுகளும் சரீரங்களும், புவியில் விழ - தரையில் விழும்படி, உயிர்திறை கொடு - அவர்களது ஆவியைக் கப்பமாகக் கொண்டு, அமர் பொரும - போர்புரிந்துள்ள, அயில் வீரா - வெற்றி வேலாயுதந் தரித்தவீரனே! நமனை உயிர்கொளும் - (சமஸ்தவுயிர்களையும் கவர்ந்து போகின்ற வனான) கூற்றுவனது உயிரை வாங்கியவைகளும், அழலின் இணை கழல் - அக்கினிவண்ண மிசைந்தவைகளுமான, உபயசரணபங்க யங்களையும், நதிகொள் சடையினர் - கங்கா நதியைத் தரித்தசடா முடியையுடையவருமான சிவபிரானது, குருநாதா-ஞானசாரியன

யமர்ந்துள்ள குருமூர்த்தியே! நளின் குருமலை மருவி அமர்தரு-
நீர்வளமிருந்த சுவாமிமலையில் (அன்பர்கட்கு வரப்பிரசாதமளிக்
கும் காரணமாக) எழுந்தருளியிருப்பவனும், நவிலும் மறைபுகழ்-
சொல்லுதற்குரிய நான்கு வேதங்களாலும் புகழ்ந்து போற்றுதற்
குரியவனுமாகிய, பெருமானே - முருகப் பெருமானே, குமர -
குமாரமூர்த்தியே! குருபர - மெய்ஞ்ஞானத் போதிக்கின்ற குரு
மணியே! முருக - மலரின்மணம் போன்று விளங்குகின்றவனே!
சரவண - சரவணபவனே! குக - அடியாரது இருதய குகையில்
வசிக்கின்றவனே! சண்முக-ஆறுதிருமுகங்களையுடையவனே! கரி
பிரகான குழகா - பாணை முருகப் பெருமானுக்கு இளைய சுந்தர
சொருபனே! சிவசுத - சிவமூர்த்தி தேவர்களைக் காக்கும் காரண
மாக வரப்பிரசாதமாயுள்ள செல்வனே! சிவயநம என குரவன்
அருள் குருமணியே. சிவயநம என்னும் பஞ்சாட்சரத்தின் தலைவ
ராகிய சிவபெருமானிடமாகத் தோன்றியுள்ள ஞானாசிரியனே!
என்று - என்பதாகத் துதித்து, அமுத இமையவர் திமிர்தமிடுகட
லதென - அமுத முண்டாகும் காரணமாக அமரர்கள் கடைந்த
கடலின் ஆரவாரம் போன்று, அனுதினம் உணையோதும் - நாள்
தோறும்நினது திருநாமமகிமைகளை நாவினாற்புகழ்ந்து தொழுகை
செய்கின்ற, அமலை அடியவர்-மிகுதியும்மெய்யடியார்கள், கொடிய
வினை கொடும் - பழவினைகள் வருத்துகின்றபோது சகிக்கமுடியா
மல், அபய மிகுரல் அறியாயோ - முறையிடுகின்ற கூக்குரல்
நினது செவியிற் கேட்டு உணராயோ (எ-று.)

(க-ரை) ஹே முருகா! நினது அடியார்களின் தீவினைகளை
யொழிபச் செய்கின்ற காருண்ய மூர்த்தியே! சிவகுமாரனே அடி
யேனைக் காத்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இப்பாடல் முருகப்பெருமான் தம்மடியார்கட்கு
அபயமளித்துக் காக்கின்ற தன்மையை விளக்குவதாகும்.

“செங்கே ழுடுத்த சினவடி வேலுந் திருமுகமும்
பங்கே நிரைத்தறம் பன்னிரு தோளும் யதுமமலர்க்
கொங்கே தரளஞ் சொரியுஞ்செங் கோடைக்குமரனென
எங்கே நினைப்பினு மங்கேயென் முன்வந்தெதிர் நிற்பனே.

—கந்தரலங்காரம்

76. தானதன தந்த தானன
தானதன தந்த தானன
தானதன தந்த தானன—தனதான

ஆனனமு கந்து தோளொடு

தோளினைக லந்து பாலன

ஆரமுது கண்டு தேனென

இதழுறல்

ஆதாவி னுண்டு வேல்விழி

பூசலிட நன்று காணென

ஆனையுர மெங்கு மோதிட

அபிராம

மானனைய மங்கை மார்மடு

நாடியில்வி முந்து கீடமில்

மாயுமனு விற்ப வாசைய

தறவேயுன்

வாரிசப தங்கள் நாயடி

யேன்முடிபு னைந்து போதக

வாசகம்வ ழங்கி யாள்வது

மொருநாளே ?

ஈனவதி பஞ்ச பாதக

தானவர்ப்ர சண்ட சேனைக

ளீடழிய வென்று வானவர்

குலசேனை

ஏவல்கொளு மிந்தர் லோகவ

சீகரவ லங்குரு தாகர

ராசதம றிந்த கோமள

வடிவோனே !

சோனை சொரி குன்ற வேடுவர்

பேதைபயில் கின்ற ஆறிரு

தோளுடைய கந்த நேவய

வியல்வாழ்வே !

சூளிகையு யர்ந்த கோபுர

மாளிகைபொ னிஞ்சி சூழ்தரு

சுவாமிமலை நின்று லாவிய

பெருமாளே !

(ப-ரை) ஈன - இழிவையுடைய, பஞ்சபாதக தானவர்-பஞ்ச பாதகர்களாகிய அசுரர்களது, பிரசண்ட சேனைகள் - மிகுந்த வன்மையுள்ள படைகள் யாவும், ஈடு அழியவென்று - வலிமை அழிந்துபோகும்படி வெற்றிகொண்டு, வானவர் குல்சேனை - தேவர் குலப்படைகளை, ஏவல்கொளும் - நினது கட்டளையின்படி நடக்கும்படியாக, இந்திரலோக வசிகர - தேவலோகத்தை வசப் படுத்திக்கொண்டவனே ! அலங்கிருத ஆகர - கட்டழகு சிறந்த சொருபனே ! ராசதம் அறிந்த-இராசத குணம் வாய்ந்த, கோமள வடிவோனே - காளைப் பருவமுள்ள குமரேசனே ! சோனை சொரி குன்ற வேடுவர் - எப்போதும் சாரல் மழை பொழியுமியல்புள்ள குன்றங்களில் வசிக்கும் குறவரது, (குலத்தில் வளர்ந்த) வள்ளி நாயகி, பயில்கின்ற - மருவுதற்குரிய, ஆறு இருதோள் உடைய - பன்னிரண்டு புயாசலங்களையுடைய, கந்தனே-கந்தப் பெருமாளே ! வயலியல் வாழ்வே-வயலூரென்னும் பதியிலமர்ந்துள்ள ஐயனே ! சூளிகை உயர்ந்த கோபுர மாளிகை - நிலாமுற்றமும் வானளா வியவிமானங்களையுடைய மாளிகைகளும், பொன் இஞ்சி சூழ்தரு-அழகு விளங்கும் மதில்களும் சுற்றியமைந்துள்ள, சுவாமி மலை நின்றுலாவிய-சுவாமி மலையிற் கோயில் கொண்டருளி விளையாடு

கின்ற, பெருமானே - குமரப் பெருமானே ! ஆனனம் உகந்து - (மங்கையரது) முகத்தைக் கண்டு களிப்படைந்து, தோளொடு தோளினை கலந்து - அவர் தோள்களுடன் எனது புயங்களும் சருவும்படி செய்து, பால் அன்ன ஆர் அமுது கண்டு தேன் என - பால் எனவும் அரிய அமுதம் எனவும் கற்கண்டு தேன் எனவும் (மிரிய வசனம் பேசி) இதழ் ஊறல் ஆதரவின் உண்டு - அதர பானம் பருகி, வேல்விழி பூசலிட - (அவரது) வேல்போன்ற கண்களின் பார்வை என்னைக் கலங்கும்படி செய்ய, நன்று காண் என - அதுவே நன்மையுள்ள முத்தி நிலையென்று விரும்பி, ஆனை உரம் எங்கும் மோதி - யானையின் வலிமைபோன்று இரு தேகங்களும் பொருந்தும்படி மோதும்படி, (அம்மங்கையருடன் மருவி விளை யாடி) அபிராமமான் அனைய - அழகிய மாணப்போன்றவர்களாகிய மங்கைமார் - மாதர்களது, நடு நாடியில் விழுந்து - மடுவைப் போன்றுள்ள நாடியில் வீழ்ந்து, கீடம இல்லமாயும் - கிருமியை யொத்த அழிந்து விடுவதற்கேதுவாகிய, அனு இன்ப ஆசை அறவே - அற்பசந்தோசமாகிய எனது மனோவிகாரமாகிய விருப்பம் ஒழியும்படியாக, உன் - நினது வாரிசு பதங்கள் - செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை, நாயடியேன் - நாயினேனது, முடி புனைந்து - சென்னியிற் கொண்டு, போதக வாசகம் வழங்கி - ஞானோபதேசம் புரிந்து, ஆள்வதும் ஒருநாளே - ஆட்கொண்டருளு தற்கும் ஓர் நாள் வாய்க்குமோ ? எ-று.

(அடியேனை யாட்கொண்டருளவேண்டும்.)

(க-ரை) ஹே சுவாமிநாதா ! அடியேன் மங்கையரது மோகப் படுகுழியில் வீழ்ந்து தீய நெறியிற் கிடந்துழலாது ஞானமார்க்க கத்தை உபதேசித்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(கி-ரை) பஞ்சபாதகம் - ஐந்து தீய செயல்கள், பொய், மதுவருந்தல், களவு, குருநிந்தை, கொலை என்பனவாகும். அசுரர் குணம் படைத்தவர்களின் செயல்களாகும். தேவலோகத்தை

அசுரர்கள் கைக்கொண்டு தேவர்களை ஏவல் புரியச் செய்துள்ள கொடுமைபை விலக்கி அவ்வசுரர்களை அழித்து அமரர்களைக் காப்பாற்றிய முருகன் பிரபாவத்தை சுவாமிகள் போற்றியுள்ளார். மூவாசையிலும் பெண்ணாசையே பிறவி நோயின் பிரதான மாதலின் அதையும் விளக்கிக் காட்டினார் என்க.

77. தானதன தானதந்த தானதனதானதந்த

தானதன தானதந்த—தனதான

வாதமொடு சூலைகண்ட மாலைசூலை நோவுசந்து
மாவலிவி யாதிசூன்ம பொடுகாசம்

வாயுவுட னேபரந்த தாமரைகள் பீனசம்பின்
மாதர்தரு பூஷணங்க ளெனவாகும்

பாதகவி யாதிபுண்க ளானதுடனே தொடர்ந்து
பாயலை ிடாதுமங்க இவைமால்நின்

பாத மலரானதின் கனையமற வேமறந்து
பாவமுது பானமுண்டு வெறிமூடி

ஏதமுஅ பாசபந்த மானவலை யோடுமுன்று
ஈனமிகு சாதியின்க னாதிலேயான்

ஈடழித லானதிற்பின் மூடனென வோதுமுன்புன்
ஈரஅருள் கூரவந்து ளையாள்வாய்

சூதமகிழ் பாலேகொன்றை தாதுவளர் சோலைதுன்றி
சூழமதில் தாவிமஞ்சி னளவாகத்

தோரணநன் மாடமெங்கு நீடுகொடி யேதழைந்த
சுவாமிமலை வாழவந்த பெருமானே ✓

(ப-ரை) சூதம் மகிழ்பாலை கொன்றைதாது - மாமகிழ் விருட்சம் பாலை கொன்றை மாதுளை முதலிய தருக்கள், வளர்ச்சோலை-வளர்ந்துள்ள (குளிர்த்) சோலைகள், துன்றி-அடர்த்து, சூழமதில் தாவி-சுற்றிலுமுள்ள அழகிய மதில்களுக்கு மேலோங்கி, மஞ்சின் அளவு-ஆக-மேகமண்டலத்தையும் அளவுந்தன்மையில், தோரண நன்மாடம் எங்கும் - மகரதேரணங்கள் அமையப்பெற்று உயர்ந்த மாடமாளிகை எங்கினும், கொடியே தழைத்த - கொடிகள் மிகுந்துள்ள, சுவாமிமலை வாழ்வந்த-சுவாமிமலை என்னும்பதி விளங்கும் படி எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே, வாதம் ஒடுகுலை கண்டமாலை குலைநோவு சந்துமாவலி வியாதி குன்மம் ஒடுகாசம் வாயுவுடனே பரந்த தாமரைகள் பிளசம் - இவ்விதத்தன்மையுள்ள விதம் விதமான வியாதிகளும், பின் - பின்னும், மாதர்தரு பூஷணங்கள் - பெண்ணுசையால் அவர்கள் மூலமாக வந்துள்ள ஆபரணங்கள், என ஆகும்-என்பதாகிய, பாதகவியாதி புண்கள் - கன்மநோய் குழிப்புண்கள், ஆனதுடனே தொடர்ந்து-ஆகிய வியாதிகளெல்லாம் சரீரத்தைத் தொடர்ந்து பீடித்துக் கொண்டு, பாயலை விடாது - பாயும் படுக்கையுமாகிக் கிடந்து, மங்க - சிவசக்தி குறைந்துவிடவும், இவையால் - இத்தன்மையால், நின் - நினது, பாதமலரா னதின் கண் - சரண கமலங்களின்மீது-நேயம் அறவேமறந்து - அணுவளவுகூட அன்பில்லாது முற்றிலும் மறந்தவனாகி, பாவமதுபானம் உண்டு-தீயசெயல்களே மனத்தில் வளரச் செய்கின்ற கள்ளைக்குடித்து, வெறிகொண்டு, ஏதம் உறு-குற்றமுடையதாகிய, பாசபந்தமான வலையோடு உழுன்று-மனைவி புத்திர வுறவோர்களென்னும் பந்த பாச வலையிற் சிக்கி மனங்கலங்கி, ஈனம் மிகு - கேடுமிகுந்த, சாதியின் கண் அதிலே - அந்த வேசியரிடமே (பழகி) யான் - அடியேன், ஈடு அழிதலானதின் பின்-பெருமையிழந்த பிறகு, மூடன் என ஒதுமுன்பு-உலகத்தார் (என்னை) அறிவில்லாதவனென்பதாகப் பழி கூறுவதற்கு முன்பாகவே, உன் - நினது, ஈர அருள்கூர - குளிர்மைதங்கிய கிருபா

துக்கிரகம் பரவும்படி, வந்து எனை ஆள்வாய் - மயிலில் வந்து அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேண்டும் எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேன் காமாந்தகாரத்தில் மயங்கித் திரிந்து சரீரம் நோய்வாயிற் சிக்கி அழிந்துவிடாது நினது சரண கமலங்களை அன்பு கனிந்து போற்றிப் புகழும்படி ஞானச் செல்வத்தை அருளல்வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பெண்கள் சாவகாசத்தால் சரீரமானது பற்பல வியாதிகளாற் பிடிக்கப்பட்டுப் பாயும் படுக்கையுமாகிக் கிடந்து அழிந்துபோய் விடுகிறதென்பது வெள்ளிடைமலை, ஆதலின் சுவாமிகள் அவ்வித நிலைமையில்லாது தம்மை ஆட்கொள்ள வேண்டுமெனப் போற்றியதாகும். வாதம், குலை, கண்டமாலை, குலைநோய், இடுப்பு வலி, குன்மம், காசம், வாய்வு, படர்மேக பத்து, பினசம் இவ்வித எண்ணிறந்த வியாதிகளை மாதர்தரும் பூஷணங்கள் என்றார். வியாதிகளாகிய பறவைகள் தேகமாகிய விருட்சத்தில் கூடுகட்டி நிலையுற்று வாழ்வதாகுமெனவும் கொள்ளத் தகும். ஆதலின் பெண்கள் போகத்தால் சரீரம் நலிவதற்குக் காரணமாகுமென்பதை விளக்கினார்.

“பொய்யெல்லா மெய்யென்று புணர்முலையார் போகத்தே மையலுறக் கடவேனை மாளாமே காத்தருளித் தையலிடங் கொண்டபிரான் நன்கழலே சேரும்வண்ணம் ஐயனெனக் கருளியவா றுர்பெறுவா ரச்சோவே.”

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

“அருப்புப் போன்முலை யாரல்லல் வாழ்க்கைமேல் வீருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநல் விட்டமாய்த் திருப்புத் தூரனைச் சிந்தை செயச்செயக் கருப்புச் சாற்றிலு மண்ணிக்கும் காண்மினே.”

தேவாரம்.

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

78. தந்தத் தனதன தனதன தனதன
 தந்தத் தனதன தனதன தனதன
 தந்தந் தனதன தனதன தனதன—தனதான
 எந்தத் திசையினு மலையினு முவரியி
 னெந்தப் படியினு முகடினு முளபல
 எந்தச் சடலமு முயரியை பிறவியி னுழலாதே
 இந்தச் சடமுட னுயிர்நிலை பெறநரி
 னம்பொற் கழவினை களில்மரு மலர்கொடு
 என்சித் தமுமன முருகநல் சுருதியின் முறையோடே
 சந்தித் தரகர சிவசிவ சரணென
 சும்பிட் டிணையடி யவைபென தலைமிசை
 தங்கப் புளகித மெழஇரு விழிபுனல் குதிபாயச்
 சம்பைச் கொடியிடை விபுதையி னழகுமு
 னந்தத் திருநட மிடுசர னழகுற
 சந்தச் சபைதனி லெனதுள முருகவும் வருவாயே!
 தொந்தத் திருகுட தகுகுட டிமிடிமி
 தந்தத் தனதன டுடுடு டமடம
 துங்கத் திசைமலை யுவரியு மறுகச லரிபேரி
 துன்றச் சிலைமணி கலகல கலினென
 சிந்தச் சுரர்மல ரயன்மறை புகழ்தர
 துன்புற் றவுணர்கள் நமனுல குறவிடு மயில்வேலா!
 சந்தச் சடைமுடி கனல்வடி வடலணி
 யெந்தைக் குயிரெனு மலைமகள் மரகத
 கந்தப் பரிமள தனகிரி யுமையரு னினையோனே!

கஞ்சப் பதமிவர் திருமகள் குலமகள்
அம்பொற் கொடியிடை புணரரி மருகநல்
கந்தப் பொழிந்திகழ் குருமலை மருவிய பெருமானே !

(ப-ரை) (சமர்முனையினிடமாக) தொந்தத்திகுகுட தகுகுட
டிமிடிமிதந்தனதன டுடுடுடமடம, என்பதாக, துங்கதிசைமலை-
உயர்வாகிய எட்டுத்திசைகளிலுமுள்ள பெருமைதங்கிய குலகிரி
களும், உவரியும் - மகாசமுத்திரங்களும், மறுக - நிலைபுரளும்படி
யாக, சலரிபேரிதுன்ற-பம்பைமேளம் பேரிகைகளுடன் பேரொலி,
கொண்டு முழங்கவும், சிலைமணி கலகலகலின் என - வில்லிற்
பொருந்தியுள்ளமணிகள் கலகலகலீன்னுசுத்தம் மிசைக்கவும்,
சுரர்மலர்சிந்த - தேவர்கள்கற்பக மலர்மாரி சொரியவும், அயன்
மறைபுகழ்தர - பிரமதேவர் வேதகானங்களால் பாடித்துதிக்கவும்,
அவுணர்கள் - அசுரப்படைகள், துன்புற்று - தேவப் பூதப்படை
களால் சேதிக்கப்பட்டுத்துயரமடைந்து நமன்உலகுஉறவிடும் - எம
னுலகுபோய்ச் சேரும்படியனுப்பிய, அயில்வேலா-கூர்மைதங்கிய
வேலாயுதத்தையுடைய ஐயனே ! கந்தச்சடைமுடி - (மலர்மாலே
யணிந்த) மணங்கழும் சடாமகுடத்தையுடையவரும், கனல்வடிவு-
அக்கினிபோன்று செழுஞ்சோதிமேனியரும், அடல் அணி எந்
தைக்கு - சர்வவல்லமையுடையவருமான எந்தையாகிய சிவபிரா
னுக்கு, உயிர்எனும்மலைமகள் - உயிருக்குயிராய் அபேதமாயுள்ள
பர்வதராஜகுமாரியும், மரகத-மரகதம்போன்ற பசுஞ்சோதிமேனி
யுடையவரும், கந்தப்பரிமள தனகிரி - சுகந்தவாசனை கமழ்ந்தன
பாரங்களை யுடையவருமான பார்வதியம்மையார், அருள் இளை
யோனே - தந்தருளிய ஞானச்செல்வனே ! கஞ்சப்பதம் இவர் திரு
மகள் - செந்தாரைமலரில் வாசம்செய்கின்றவளும், அம்பொன்
கொடியிடைகுலமகள் - மிக்கசுந்தர வடிவினளும் மின்னற்கொடி
போன்ற இடையையுடையவளுமான இலட்சுமிதேவியை, புணர் -
மார்பினிடமாகக்கொண்டு மருவுகின்றவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியின்

மருக - மருகோனே! நல்-நன்மையதாகிய, கந்தப்பொழில் திகழ்-பரிமளங்கமழும் சோலைகள் விளங்குகின்ற, குருமலை மருவியபெருமானே - சுவாமியிலையில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தப்பெருமானே! எந்தத்திசையிலும் மலையினும் - எந்தத் திக்குகளிலும் எந்தமலைகளிலும், உவரியின் - சமுத்திரமாகிய, படியினும் - தீவு தீவாந்தரங்களிலும், முகடியினும் - உயர்ந்தமலைச்சிகரங்களிலும், உள-உள்ள, எந்தச்சடலமும்-எந்தவிதமானபிராணிவர்க்கமான சரீரங்களிலும், உயிர் இயை பிறவியின் உழலாதே - உயிர்கொண்டு அடியேன் பொருந்தி பிறப்புக்கும் இறப்பிற்கும் உட்பட்டு வருந்தாது, இந்தச் சடமுடன் உயிர்நிலைபெற - இந்தத் தேகமுள்ளபோதே எனது பிறவிப்பிணிநீங்கி ஆன்மா முத்திரிலையை அடைவதற்கு, என்சித்தமும் மனமும் உருகி - அடியேனது அந்தக் கரணம் ஒன்றுபட்டு அன்புகனிந்துருகி, நல் - உத்தமியாகிய, சுருதியின்முறையோடே - வேதோபநிடதங்களின் நியமன விதியின் பிரகாரம், நளினம்-தாமரை மலர்போன்ற, பொன்கழலிணைகளில் - அழகிய உபய சரணங்களிலும், மருமலர்கொடு சந்தித்து - சுகந்தமலர்கொண்டு சொரிந்துகூடி, அரகரசிவசிவ சரண்என - அரகரசிவசிவா நீயே அடைக்கலமாகுமென்று துதிபண்ணி, கும்பிட்டு - கரங் கூப்பித் கொழுது, இணையடி அவைஎன தலைமிசைதங்க - இருசரணகமலங்களும் (அடியேன்) சென்னிமீது கொண்டு அன்புபரவி, புளகிதம்-கொள்ள - தேகமெங்கும் புளகாங்கிதமுற்று உரோமம் சிலிர்த்தவும், இருவிழி - இருகண்களிலிருந்தும், புனல்குதிபாய - ஆனந்த பாஷ்பம்பொழிய, எனதுஉள்ளம் உருகவும் - எனது உள்ளகம் கனிந்துருகும்படியாயும், சம்பை கொடிஇடை - மின்னற் கொடிபோன்ற இடையுடைய, விபுதையின் அழகும் - தத்துவ சொருபினியாகிய தெய்வகுஞ்சரியின் அழகும், திருநடம் இடுஉன் அந்த சரண் அழகும் - (தந்தையார் மகிழ்வடையும்படி) ஆனந்த நடனம் புரிந்துள்ள நினது சிலம்பணிந்த திருவடிகளின் அழகும், உற-

தோன்றும்படியாக, சந்தசபைதனில் வருவாயே - சந்தப் புகழ் பாடும் இந்தத்திருச்சபையினிடமாக வந்தருளவேண்டும் (எ-று)

(க-ரை) ஹே கந்தப் பெருமானே! அகிலலோக நடனமூர்த்தியாக தந்தையார் முன்பாக நிர்த்தனம் புரிந்துள்ள ஐயனே! சூரசங்காரமூர்த்தியே அடியேன் உள்ளங்கனிந்துருகி நின்மீது சந்தக்கவிபாடும்படி திருவருள்புரிந்து ஆட்கொள்ள வந்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) திருமால் முதலிய தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்காகச் சிவபிரான் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமாகத் தோன்றியபோது மடிமீதிருந்த குமரப்பெருமான் அகிலலோக நடனமூர்த்தி எனத் திருநாமம் விளங்குந் தன்மையில் நிர்த்தனம் புரிந்தருளினார் என்பது புராணவசனமாகும். சுவாமிகள் இனியும் பிறவியில்லாது இந்தச்சென்மத்திலேயே முத்தியை விரும்பினாரென்பது பாடலின் கருத்தாகும்.

79. தான தத்த தந்த தான தத்த தந்த

தான தத்த தந்த—தன தான

வாசமுற்றபண்பின் மாதமுற்ற நண்பி

னீடு மெய்த்துயர்ந்து

வயதாகி

வாலையிற்றி ரிந்து கோலமைக்கண் மங்கை

மார்களுக் கிசைந்து

பொருள்தேடி

ஆசமிக்க பொன்க ளாலமைத்த மர்ந்த

மாபணிக்கள் விந்தை

யதுவான

ஆட கொப்பமைந்த வோலைமுத்த முங்கொ

டாவிமெத்த நொந்து

திரிவேனோ?

சூரனைத்து எந்து வேரறப்பி எந்து

சூழ்சு மார்க்க ணன்பு

செயும்வீரா!

சூரரத்தொடம்பு தானெடுத்துவந்த

சூதனுக்கிசைந்த

மருகோனே!

ஏரெதிர்த்து வந்து நீர்க்கட்டியன்று

தானிறைக்கவந்த

தொருசாலி

யேமிசூத்துயர்ந்தமாவயற்கண்மிஞ்சு

மேரகத்தமர்ந்த

பெருமானே!

(ப-ரை) சூரனை - சூரபன்மனை துரந்து-சமர் முனையிலிருந்து ஓடும்படி விரட்டி, வேர் அறப் பிளந்து - அவனது மாயவடிவான மாமரத்தை வேருடன் வீழும்படி இரு கூறுகப் பிளந்து, சூழ் - தம்மைப் புகலிடமாக அடைந்து சூழ்ந்துள்ள, சுரர்க்கண் - தேவர்களிடமாக, அன்பு செய்யும் வீரா - அருள் சுரந்த தயாநிதியாகிய வீரனே! சூரரத்தொடு - பன்றி வடிவெடுத்து, அம்பு(வி)தான் எடுத்து வந்த - வீழ்ந்துவிடா வண்ணம் எடுத்து வந்து நிலைபெறும் படி செய்து (இரணியாஞ்சனை சங்கரித்துள்ள) திருமாலுக்கு இசைந்த மருகோனே - இசைந்துள்ள பெருமை தங்கிய மருகோனே! ஏர் எதிர்த்து வந்து நீர்கள் கட்டி - கலப்பையினால் திரும்பத் திரும்ப உழவு செய்வு செய்து நீரைப் பெருக்கிக்கட்டி, (அன்றுதான் அசை) நிறைக்க வந்தது ஒருசாலி - தாளடர்ந்து நிறைந்துள்ள நெற்பயிர், மிகுத்து உயர்ந்த - மிகவும் செழிப்புடன் வளர்ந்துள்ள, மாவயற்கள் மிஞ்சும் - அழகு விளங்கும் கழனிகள் மிகுந்துள்ள, ஏரகத்து அமர்ந்த பெருமானே-திருவேரகம் என்னும் சுவாமி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தப் பெருமானே! வாரம் உற்ற - உரிமை கொண்டாடும், பண்பின் - விதங்களால், மாதம் உற்ற - விருப்பங்கொண்டு, நண்பின் - நேசமாகிய காதலின், ஈடும் எய்த்து - மனம் ஈடுபட்டுள்ள காம விகாரத்தால், உயர்ந்து - செருக்கடைந்து, வயதாகி - பருவமாகிய, வாலையில் திரிந்து-இளங்காணையாக (மாதராசையால்) சுற்றித் திரிந்து, கோலமைகண் -

அஞ்சனம் தீட்டிய அழகிய வேல்போன்ற விழிகளையுடைய, மங்கைமார்களுக்கு இசைந்து - பரத்தையராகிய பெண்களுக்கு வசமாகி, பொருள் தேடி - (அவர்களது நட்பை யடைவதற்காக) பொருளைச் சம்பாதித்து, ஆரம் மிக்க - மாலைகள் மிக்கதாக, பொன்களால் அமைத்து-பொன்னாலே அமையப் பெற்று அமர்ந்த மாபணிக்கள் - (உடம்பில்) பொருந்தியவைகளான சிறந்துள்ள ஆபரணங்கள், (அவையுடன்) விந்தை அது ஆன - (எவரும்) அதிசயிக்கத் தக்கதென விளக்கும், ஆடகம் கொப்பு அமைந்த ஒலை - உயர்ந்த பொன்னாலாகிய கொப்புடன் சேர்ந்துள்ள (வயிர மிழைத்த) தோடுகளின் மீதும், முத்தமும்கொடு-பிரீதியுங்கொண்டு ஆவிமெத்த நொந்து திரிவேனோ - (உயிரை அவர்களிடம் ஒப்பித்து) அடியேன் மனம் வருந்தி யலைவது முறையாமோ? (அவ் விதம் வருந்தாது அருள் புரியவேண்டும்.) எ-று

(க-ரை) ஹே முருகா! கேசவன் முருகா! அடியேன் மங்கை யர் மோக மயக்கில் அமிழ்ந்து வருந்தாது நினது திருவருட் செல்வத்தை அருளல் வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இரணியாட்சன் என்னும் அசுரன் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக் கொண்டுபோய் பாதலத்தில் மறைத்தமைக்காக விஷ்ணு பன்றி வடிவெடுத்து அவ்வசுரனைச் சங்கரித்துப் பூமியை எதாப்பிரகாரம் நிலைபெறச் செய்தாரெனபது புராணக்கூற்றாகும்.

பரத்தையர் மோகவலையில் ஈடுபட்ட ஆடவர்கள் கைப் பொருளை இழந்து பரிதாபிப்பது உலக வியல்பாதலின் அவ்வித நிலையில் தமது மனம் பற்றாது சன்மார்க்க ஞானத்தை யடைய வேண்டுமென சுவாமிகள் இப்பாடலில் குறிப்பிட்டாரென்க.

80. தனதான தத்ததன தனதான தத்ததன
தனதான தத்ததன—தனதான

பலகாதல் பெற்றிடவு மொருநாழிகைக்குளொரு
பலனேபெ றப்பரவு கயலாலே

பலபேரை மெச்சிவரு தொழிலேசெ லுத்தியுடல்
பதறாமல் வெட்கமறு வகைகூறி

விலகாத லச்சைதணி மலையாழு லைச்சியர்கள்
வினையேமி குத்தவர்கள் தொழிலாலே

விடமே கொடுத்துவெகு பொருளேபறித்தருளும்
விலைமாதர் பொய்க்கலவி யினிதாமோ?

மலையேயெடுத்தருளு மொருவாளரக்கனுடல்
வடமேரெ னத்தரையில் விழுவேதான்

வகையா விடுத்தகணை யுடையான் மகிழ்ச்சிபெறு
மருகாக டப்பமலர் அணிமார்பா!

சிலகா வியத்துறைக ளுணர்வோர்ப் படித்ததமிழ்
செவியார வைத்தருளு முருகோனே!

சிவனூர்த மக்குரிய வுபதேச வித்தையருள்
திருவேர சுத்தில்வரு பெருமானே!

(ப-ரை) மலையே எடுத்து அருளும் - (ஒப்பற்ற தன்மையுள்ள, கைலாய பர்வதத்தைத் தூக்கியெடுத்த காரணத்தால் சாமவேத கானம்பாடிசிவபிரான் அருளுக்குரியவனாகிய, ஒருவாள் அரக்கன் உடல் - ஒள்ளிய வாள்புத்தையுடைய இராட்சதனான இராவணனது பருத்ததேகமானது, வடமேரு எனதரையில் விழுவே - வட திசையிலுள்ள மேருமலைபோன்று பூமியினிடமாக விழும்படியாக)

(தான் - அசை) வகையாக விடுத்தகணை உடையான் - தகுந்த விதமாகப் பாணப்பிரயோகம் செய்துள்ள இராமபிரான், மகிழ்ச்சி பெறும் மருகா - உள்ள மகிழ்வதற்குரிய மருகா! கடப்ப மலர் அணிமார்பா - கடப்பமலர்மாலே அணியப்பெற்ற மார்பகமுடையவனே! சில காவியதுறைகள் உணர்வோர் - சில கலைநூல்களையே ஆராய்ந்துணர்ந்த அன்பர்கள், படித்த தமிழ் - சொல்வதாகிய தமிழ்ப்பாடல்களை, செவி-ஆரவைத்தருளும் முருகோனே-செவிக்கு அமுதமெனும்படி பிரியமுடன் கேட்டுக்களிப்படைகின்ற கருணமூர்த்தியாகிய முருகக்கடவுளே! சிவனார் தமக்கு-தந்தையாராகிய சிவபெருமானுக்கு, உரியஉபதேச வித்தை அருள் - மெய்ப்பொருளாகிய பிரணவரகசியத்தை உபதேசம் புரிந்தருளிய மூர்த்தியாக, திருஏரகத்தில் வரு - திருவேரகமென்னுந் தலத்தில் விளங்குகின்ற, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே! பலகாதல் பெற்றிடவும் - பலகாளையர்களும் மோகங்கொள்வதற்காகவும், ஒரு நாழிகைக்கு ஒரு பலனேபெற-ஒரு நாழிகைக்கொருதரமாகப் பொருள்சம்பாதிப்பதற்காகவும், பரவு கரவாலே - நடத்துகின்ற கள்ளக்காதலாகிய விபசாரத் தொழிலால், பலபேரை மெச்சி - பலர்களையும் முகத்துதியாகப் புகழ்ந்துகூடி, உடல் பதருமல் - உடல் நடுங்காமல், வெட்கம் அறுவகைகூறி - சிறிதும் நாணமில்லாது சிற்றின்ப கரமான மொழிபேசி, விலகாத - நீக்கமில்லாது, லச்சைதணி - லச்சை கெட்டவர்களும், மலையாம் முலைச்சியர்கள் - மலைபோன்ற கொங்கைகளை யுடையவர்களும், வினையே மிகுத்தவர்கள்-கபடத் தன்மையே மிகுந்தவர்களும், தொழிலாலே-தமது கலவித் தொழிலாகிய, விடமேகொடுத்து - (உடலை நலியச் செய்கின்ற விடத்தையே கொடுத்து, வெகுபொருளே பறித்துஅருளும் - மிக்க சம்பாத்தியத்தை (பறிமுதல் செய்து) தேடுபவர்களுமான, விலைமாதர் - பரத்தையரது, பொய்க் கலவி இனிதுஆமோ - உண்மையல்லாத கபடப்பூணர்ச்சி இன்பகரமாகுமோ? (ஆகாது) எ-று.

(க-ரை) ஹே சுவாமிநாதா! ஆடவர்களை மயக்கி நாணமில்லாது பொருள்தேடுகின்ற பரத்தையரது தீயநெறியிற் செல்லாது அடியேன் சன்மார்க்கமான தன்மையைக் கொண்டு நினது திருவருளையடைய வேண்டுமெனப்போற்றுவதாகும்.

(வி-ரை) இராவணன் அகம்பாவமுற்றுக் கயிலங்கிரியைப் பிடுங்க எத்தனித்த நிமித்தமாகச் சிவபிரான் தனது திருவடியின் பெருவிரலால் சற்று அழுந்த ஊன்றியதால் நேர்ந்த துயரம் சகிக்க வியலாது சாமவேத கானங்களால் அரணரைத் துதித்ததற்காகத் திருபைகூர்ந்து அவன் துன்பத்தை நீக்கி இராவணன் என்றுங் காரணப்பேர் வாய்ந்ததையும் பாடல் விளக்குவதாகும்.

இராவணம் - அழுதல், மலையில் அழுந்தப்பெற்று சாம வேத கானம்பாடி அழுதகாரணத்தால் இராவணன் எனப்பெயராகும்.

“எடுத்தன நெழிற்கயிலை யிலங்கையர் மன்னன்றன்னை
யடுத்தொரு விரலாலுன்ற வலறிப்போ யவனும்வீழ்ந்து
விடுத்தனன் கைநரம்பால் வேதகீதங்கள் பாடக்
கொடுத்தனர் கொற்றவாணன் குறுக்கை வீரட்டனாரே.”

—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

81. தானனத் தனந்த—தனதான

தானனத் தனந்த—தனதான

காமியத் தழுந்தி
காலர்கைப்படிந்து
ஓமெழுத்திலன்பு
ஓவியத்திலந்த
தூமமெய்க்கணிந்த
சூரனைக்கடிந்த
ஏமவெற்புயர்ந்த
ஏரகத்தமர்ந்த

யினையாதே
மடியாதே
மிகவூறி
மருள்வாயே!
சுகலீலா!
கதிர்வேலா!
மயில்வீரா!
பெருமானே!

(ப-ரை) தூமம் மெய்க்கு அணிந்த - கட்டழகமைந்த கோமள மேனியில் நற்புகை பரவும் வாசனை யணிந்த, சுகலீலா - சுகானந்த மயமான லீலா விநோதனே! சூரனை கடிந்த - சூரபன் மனைத் தண்டித்த, கதிர்வேலா-சுடர் பொருந்துகின்ற பிரகாசத்தை யுடைய வேலாயுத மூர்த்தியே! ஏமவெற்பு உயர்ந்த - மகாமேரு கிரியாகிய பொன்மலைபோன்று உயர்ந்துவிளங்கும் தன்மையுடைய மயில் வீரா - மயில் வாகனத்தையுடைய வீரனே! ஏரகத்து அமர்ந்த பெருமானே - திருவேரகமென்னும் சுவாமி மலையில் எழுந்தருளிய கந்தப் பெருமானே! காமியத்து அழுந்தி இளை யாதே - ஆசை வலையிற் கிடந்து வருந்தாமலும், காலர் - எம தூதரது, கைப்படிந்து மடியாதே-கையிற்சிக்கிமடிந்து விடாமலும், ஓம் எழுத்தில் அன்பு மிக ஊறி - ஓங்காரமாகிய பிரணவ மந்திரத்தில் மெய்யன்பு மிகுதியும் உள்ளத்திற் பதிந்து, ஒவியத்தில் அந்தம் அருள்வாயே - நினைப்பு மறப்பு அற்றுச் சித்திர தீபம்போன்று சிந்தை நிலைகொள்ளுந் தன்மையில் முடிவாகிய முத்தி நிலையை அருள் புரியவேண்டும். எ-று.

(க-ரை) ஹே கந்தப் பெருமானே! அடியேன் மனமானது ஆசை வழிபற்றி வருந்தாது எமபயம் நீங்கி, ஓங்காரமாகிய பிரணவ மந்திர ஜெபம் செய்து நினது சரண கமலங்களையடைந்து முத்தி நிலையை யருள்புரியும்படி விரும்புவதாகும்.

(வி-ரை) சமஸ்த மந்திரங்களும் ஓங்காரத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன. முருகப் பெருமானது மயில் ஓங்காரபீடம் என்பது தத்துவார்த்தமாகும். ஆதலின் சுவாமிகள் ஓங்கார தியானத்தை விளக்கியதாகும்.

“ஒமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
ஒமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யுருவரு
ஒமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஒமெனும் ஓங்காரம் ஒன்முத்தி சித்தியே ”

—திருமூலம்

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

பிரஹ்மாரண்ய உபநிஷத்து

“5-வது அத்தியாயம் முதல் பிராம்மணத்தில் “ஓம் என்பது ஆகாயம், அதுவே பிரஹ்மம், அதுவே வேதம், இந்தவார்த்தையினாலேயே அறியவேண்டியவைக ளெல்லாவற்றையும் அறியலாம்” என்பது கருத்தாகும்.

82. தனான தனதானந் தனான தனதானந்

தனான தன தானந்—தனதான

கடாவினிடை வீரங் கொடாமலினிதேறுங்

கடாவினிக ராகுஞ்

சமனாகும்

கடாவிவிடு தூதன் கெடாதவழி போலுங்

சனாவில் வினையாடுங்

கதைபோலும்

இடாதுபலபல தேடுள் கிராதர்பொருள் போலிங்

கிராமலுயிர் கோலிங்

கிதமாகும்

இடாமெனிரு போதும் சதாவின்மொழியாலின்

றியானுமுனை யோதும்

படிபாராய்!

விடாதுநட நாளும்பிடாரி யுடனாகும்

வியாகரண ஈசன்

பெருவாழ்வே!

விகாரமுறுஞ்சான் பகாரமுயிர் வாழ்வும்

விநாசமுற வேலங்

கெறிவோனே!

தொடாது நெடுதூரந் தடாதுமிகவோடுஞ்

சுவரசமது தானைம்

புலனாகும்

சுபானமுறு ஞானந்த போதனர்கள் சேருஞ்

சுவாய்மலை வாழும்

பெருமானே!

(ப-ரை) விடாதுநடம். நாளும் பிடாரியுடன் ஆடும் - ஆனந்த நடனமாக சதாகாலமும் காளியுடன் (தில்லையம்பலத்தில்) ஆடுகின்ற, வியாகரண ஈசன் - எங்கும் வியாபகனாகிய சிவபிரானது,

பெருவாழ்வே - பெருமை தங்கிய செல்வமே! விகாரம் உறு-அகந்
கார சொருபனாகிய, சூரன் - சூரபன்மனுடைய, பகாரம் உயிர்
வாழ்வும் - கீர்த்தியும் உயிர்வாழ்க்கையும், விநாசம் உற - அழி
வடையும் படியாக, வேல்அங்கு எறிவோனே - வேலாயுதத்தை
அந்தச்சமர்க்களத்தில் ஏவியமெய்யனே! தொடாது நெடுதூரம் -
யாதொன்றையும் பற்றுது நெடுந்தூரம், தடாது மிகஓடும் - தடைப்
படாமல் மிகவேகமாகச் செல்லும் தன்மையதாகிய, சுவாசம்அது-
அந்தச்சுவாசமானது (தான் - அசை) ஐம்புலன் ஓடும்-ஐந்து புலன்
களிலும் சென்று நிறுவப்பெற்று, சுபானம் உறுஞானம் - ஞான
முதம் பருகுகின்ற, தபோதனர்கள் - தவசிரேஷ்டர்கள், சேரும்-
கூடுகின்றதலமாகிய, சுவாமிமலைவாழும் - சுவாமிமலையில் எழுந்
தருளியுள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே! கடாவினிடே
(வாகனமாகிய) எருமைக்கடாவின்மீது, வீரம் கெடாமல்-வன்மை
குன்றுது, இனிது ஏறும் - உல்லாசமாக ஏறிச்சுவாரி செய்பவனும்,
கடாவின் நிகராகும் - மூர்க்ககுணத்தில் அந்த எருமைக்கடாவை
யொத்திருப்பவனுமாகிய, சமனரும்-கூற்றுவுலகியமதர்மராசன்,
கடாவிவிடு தூதன் - செல்லும்படி விடுகின்ற காலதூதன், கெடாத
வழிபோலும் - நெறிதவறாமல் நடப்பதுபோலவும், கனுவில் விளை
யாடுகின்ற, கதைபோலும் - காரணம் போன்றும், இடாது-(இரப்
போர்க்கு) ஈயாது, பலதேடும் கிராதர் பொருள்போல் - பலவிதங்
ளாகச் சம்பாதித்துச் சேர்த்துவைக்கும் லோபகுணம் படைத்தவ
ரது பொருளைப்போன்று, இங்கு இராமல் - (அழிந்துவிடுந் தன்
மையில்) இவ்வுலகில் வாணலை வீணாக்கிவிடாது, உயிர்கோல்
இங்கிதமாகும் இதாம்என-அடியேனதுஆன்மாவிற்குப்பரமானந்த
சுகத்தை யருள்பவன் நீயாம்என்று, இருபோதும் - பகலிலும் இர
விலும், சதா - எப்போதும், இன்மொழியால் - இனிமையாயுள்ள
வாக்கியங்களால், (இன்று - அசை) யானும் - அடியேனும், உணை-
நின்னை, ஒதும்படி பாராய்-புகழ்ந்து துதிக்கும்படியாகக் கட்டாட்சம்
புரிவாயாக எ-று.

(க-ரை) ஹே கந்தப்பெருமானே ! உலக வாழ்க்கையானது சொப்பனம் போன்றும், ஈகையில்லாத உலோமிகள் சேர்த்து வைத்த பொருள்போன்றும் நிலையில்லாததால் அடியேனது வாழ்வு வியர்த்தமாகி விடாமல் இரவும் பகலனுதினமும் எப்போதும்நினை திருவடித்தாமரைகளையே துதித்து இனியபாடல்களால் புகழ்ந்து போற்றும்படி அருள்புரியவேண்டும் என்பதாகும்

(வி-ரை) எனது தேகம், எனது குடும்பம், எனது செல்வம், எனது மாளிகை, நான் அப்படிப் பட்டவன் இப்படிப் பட்டவன் என்று பெருமை பேசுதல் முதலிய தன்மைகளுக்கு குறைவிடமாகிய சரீரம் அழிந்துபோவது உண்மை, இட்டுண்டு வாழத்தெரியாத லோமிகளின் பொருள், ஈக்கள் சேகரித்து வைக்கும் தேனைப் போல, (ஈயார் தேட்டை தீயார்கொள்வார்) அழிவதும் உண்மை. அவைபோன்று பிரபஞ்சவாழ்வு சொப்பனம் போன்ற பொய்த் தோற்றமாகும். “மண்ணாரும் வேந்தர்களும் அவர் தனமும் மாண்டது நுண்மனை யொக்கும்” என நவின்ற பெரியார் வாக்கின்படி உலக வுண்மையை யுணராமல் புந்த பாசங்களில் கட்டுண்டு வீணுள்ப்போக்கி பிறவியைக் கெடுத்துவிடாது முத்தி வீட்டையும் மார்க்கமாகிய முருகப் பெருமானுடைய சரண கமலங்களையே எந்த நேரமும் சிந்தைகொண்டு போற்றிக் கடைச்சம் பெற்றுய்யும் வண்ணம் பிரார்த்திப்பதாகும். பொய்த் தோற்றமாகிய சரீரமுள்ளபோதே மெய்ப்பொருளை யுணரவேண்டுமென்பதை இப்பாடல் விளக்குவதாகும்.

“அன்பா லமுதம் அலறியும் ஆள்வானே
என்புருகி யுள்ளே நினை.”

—ஒளவைப்பிராட்டியார்

“உப்பிட்ட பாண்டம் உருக்குலைந்து போகுமுன்னே
“அப்பிட்ட வேணியருக் காளாவதெக்காலம்

—பத்திரகிரியார்

“புன்னுனிமேனீர்போ நிலையாமை யென்றெண்ணி
யின்னிலியே செய்க வறவினை—யின்னிலியே
நின்றாநிருந்தான் கிடந்தான் றன் கேளலறச்
சென்று நெனப்படுதலால்”

—நாலடியார்

83 தனதான தத்தனந்த தனதான தத்தனந்த
தனதான தத்தனந்த—தனதான
விழியால்ம ருட்டிநின்று முலைதூச கற்றிமண்டு
விரகான லத்தமுந்த நகையாடி
விலையாக மிக்கசெம்பொன் வாவேபரப்பி வஞ்ச
விளையாட லுக்கிசைந்து சிலநாள்மேல்
மொழியாத சொற்கள்வந்து சிலுகாசி விட்டதொந்த
முழுமாயை யிற்பிணங்கள் வசமாகி
முடியாது பொற்சதங்கை தருகீத வெட்சிதுன்று
முதிராத நற்பதங்கள் தருவாயே!
பொழில்கார்மு கிற்கி ணைந்தயமராச னுட்கஅன்று
பொருதாளெடுத்த தந்தை மகிழ்வோனே!
புருகூத னுட்குளிரந்த கனகாபு ரிப்ரசண்ட
புனிதாம்பு கக்கரும்பு புணர்மார்பா!
செழுவாரி சத்திலொன்று முதுவேதன் வெட்கஅன்று
திருவாய்மை செப்பிநின்ற முருகோனே!
திரளாம ணிக்குலங்கள் அருணோத யத்தைவென்ற
திருவேர கத்தமர்ந்த பெருமானே!

(ப-ரை) பொழிகார் முகிற்கு இணைந்த - மழை பொழிவதற்
குரிய இருண்ட மேகத்தை நிகர்த்த (வடிவையுடைய) யமராசன்
உட்க-கூற்றுவனும் பயங்கொள்ளும்படி, அன்று-மார்க்கண்டன்

அபயமடைந்த அந்நாளில், பொருதாள் எடுத்ததந்தை மகிழ்
 வோனே-அவனை உதைத்து வீழ்த்துவதற்காகப் பாதத்தைத் தூக்கி
 யருளிய சிவபிரான் மகிழ்ச்சிக்குரிய புத்திரச் செல்வமே! புரு
 கூதன் - இந்திரனாவன், உள் குளிர்த் - உள்ளம் குளிரும்
 வண்ணம், கனகாபுரி ப்ரசண்ட புனிதா - அவனது இராசதானி
 யாகிய பொன்னகருக்குள் வெற்றியுடன் பிரவேசித்தருளிய
 பரிசுத்தனே! ம்ருகக் கரும்பு புணர்மார்பா-செம்மான் மகளாகிய
 கரும்பினுமினிய குணம் படைத்த அழகிய வள்ளி நாயகியார்
 மருவுகின்ற மார்பகத்தையுடையவனே! செழுவாரிசத்தில் ஒன்
 றும் - செழுமை தங்கிய நினது சரண கமலங்களில் முடிகள்
 பொருந்தும்படி பணிந்த, முதுவேதன் வெட்க - பழைமை தங்கிய
 வேதங்களுக்குரியவனான பிரமன் (பாலனென்று கர்வித்திருந்ததை
 மறந்து) நாணமுற்று நிற்க, அன்று - அந்நாளில், திருவாய்மை
 செப்டி நின்ற முருகோனே - ஞானச் செல்வமாகிய மெய்ப்
 பொருளை உபதேசித்தருளிய முருகக் கடவுளே! திரளாம் மணிக்
 குலங்கள் அருணேதயத்தை வென்ற - திரட்சி தங்கிய நவமணிக்
 கூட்டங்கள் சூரியோதயத்தையும் தோற்கடிக்கச் செய்யுந் தன்மை
 யில் பிரகாசிக்கின்றதாகிய, திருவேரகத்து அமர்ந்த பெருமானே -
 திருவிவரமாகிய சுவாமி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள குமரப்
 பெருமானே! விழியால் மருட்டி நின்று - (ஆடவர் மயங்கும்படி)
 வேல்போன்ற கண்களால் அபிநயித்து நின்று, முலைதூசு அகற்றி-
 கொங்கைகளையும் வெளிப்பார்வையாக மினுக்கிக் காட்டி (ஆடவர்
 கட்கு) மண்டுவிரக - மனத்துள் நெருங்கிய காம விகாரமாகிய,
 அனலத்து அமுந்த - அக்கினியில் அழுந்தும்படியாக புன்னகை
 காட்டி, விலையாக (தம்மை அனுபவிப்பதின்) பிரதிப் பிரயோசன
 மாக, மிக்க செம்பொன்வரவே - மிக்கதான பொன் பொருள்
 கிட்டியவுடன், பரப்பி - பஞ்சணையை விரித்து, வஞ்ச வினையாட
 லுக்கு இசைந்து - (அகநட்பில்லாத) கபடமாக நடத்துகின்ற லீலா
 விநோதங்களுக்கு வசமாகி, சில நாள் மேல் - சில தினங் கழிந்த

மின்பு, மொழியாத சொற்கள் வந்து - (காசு இல்லாதபோது) சொல்லத்தகாத வசைகளைப் பேசி, சிலுகாகிவிட்ட-சண்டையிட்டு நீங்குமியல்பையுடைய, தொந்த முழு மாயையில் மிணங்கள் வசமாகி - மனம் அறியாமையாகிய முதிர்ந்த மாயையால் நடைப் பிணங்களாகிய பரத்தையின் வசப்பட்டு, முடியாது - பிறவியை வீணாக்கி முடிந்துவிடாது, பொன் சதங்கை தருகீதம் - அழகிய சதங்கைக் கொத்துகளின் இலிய ஓசை பொருந்தி, வெட்சிதுன்று- வெட்சி மாலை அணியப் பெற்று, முதிராத-கோமள மயமாகியதும், நல்-நன்மையளிப்பனவுமாகிய, பதங்கள் நினது பாதபங்கயங்களை, தருவாயே - தந்தருளவேண்டும். (ஏ-று)

(க-ரை) ஹே வள்ளி நாயகா! அடியேன் பிரபஞ்ச மாயையில் மயங்கி வாழ்நாளைக் கழித்துவிடாது நினது திருவருட் செல்வம் பெறும்படி அடியேனுக்குக்கிருபசாதிக்கவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) யமவாதனைக்குப் பபந்து தம்மிடம் சரண் புருந்த அன்பன் மார்க்கண்டனுக்காகச் சிவபெருமான் தமது பாதத்தால் கூற்றுவனை யுதைத்து வீழ்த்திறரென்பது புராண வாசகம்.

“மார்க்கண்டனுக்காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னில் பார்க்கிலன்பர்க் கென்னபயங்காண் பராபரமே.”

—தாயுமானவர்

பொருள் தேடுவதையே கண்ணாகக் கொண்டு ஆடவர்களை வஞ்சிக்கின்ற பரத்தையரை நடைப்பிணங்கள் என்றார். இவர்களைப் பற்றிப் “பத்திரகிரியார்” கால் காட்டிக் கை காட்டிக் கண்கள் முகங் காட்டி, மால் காட்டி மங்கையரை மறந்திருப்ப தெக்காலம், என்றார்.

“பாலேயனைய மொழியார்த மின்பத்தைப்பற்றி யென்றும் மாலைகொண்டயும்வகை யறியேன்மலர்த் தாடருவாய் காலே மிகவுண்டுகாலே யிலாத கணபணத்தின் மேலே துயில்கொள்ளு மாலோன்மருகசெவ் வேலவனே.”

—கந்தரலங்காரம்

84. தனன தானந் தனன தானந்

தனன தானந்—தனதான

இராவினிநுள் போலும் பராவு குழலாலும்

இராமசர மாகும்

விழியாலும்

இராகமொழி யாலும் பொறுதமுலை யாலும்

இராத இடையாலும்

இளைஞார்நெஞ்

சராவியிநு போதும் பராவிவிழவேவந்

தடாதவிலை கூறும்

மடவாரன்

படாமலடி யேனும் சுவாமியடி தேடும்

அநாதிமொழி ஞானந்

தருவாயே !

குராவினிழல் மேவுங் குமார னெனநாளும்

குலாவியினி தோதன்

பினர்வாழ்வே

குணலமிடுஞ்சன் பணமுடிகு டோறும்

குடாவியிட வேலங்

கெறிவோனே !

தூராலுமிகு தீழன் பிராதவகை போலும்

தொடாமல் வினையோடும்

படிநூறும்

சுபானமுறு ஞானந்தபோதனர்கள் சேருஞ்

சுவாமிமலை வாழும்

பெருபாளே !

(ப-ரை) குராவின் நிழல் மேவும் - குராவ விருட்சத்தினிழுவில் அன்பு சொகுபமாக (பழநியில்) அமர்ந்துள்ள, குமாரன் என - பரல சுப்ரமணியம் என்பதாக, நாளும் - எந்நாளும், குலாவி - கொண்டாடி, இனிது ஓது-இன்பகரமான நினது திரு நாமங்களைப் புகழுகின்றவராகிய, அன்மினர் வாழ்வே - மெய்யன்பர்கட் குரிய செல்வமே, குணலமிடுஞ்சன் - போர்முனையில் வீரங்கொண்டு வந்தெதிர்த்த சூரபன்மனது, பணமுடிகள் தோறும் - மசூட் தரித்த

சிரங்கள் தோறும், குடாவியிட - குடையும்படியாக, வேல் அங்கு
எறிவோனே-வேலையுதத்தை அங்கே பிரயோகஞ் செய்துயனே!
துரால் மிகுதிமுன்பு - துரும்பானது மிகுந்த நெருப்பின் முன்னே,
இராதவகைபோலும் - நிலையில்லாத விதம்போன்று, வினைதொடா
மல் ஒடும்படி நூறும் - தொல்வினைப்பயன் விலகியோடும்படியாக
அதைத்துகளாக்குகின்ற, ஞானம் சுபானம் உறுதபோதனர்கள்-
ஞானமுதத்தைப்பருகிச்சகானந்த மடைபவர்களாகியதவசிலர்கள்,
சேரும் - சார்ந்துள்ள, சுவாமிமலைவாழும் - சுவாமிமலை என்னுந்
திருவேரகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெரு
மானே! இராவின் இருள்போல பரவு குழலாலும் - இராத்திரி
காலத்தின் அம்சமாகிய இருளைப்போன்றுள்ளதெனச் சொல்லு
தற்குரிய கருமை செறிந்த அளகபாரத்தாலும், இராமசரம் ஆகும்
விழியாலும் - இராமபாணம்போன்ற வன்மையையுடைய கூரிய
கண்களாலும், இராக மொழியாலும்-மதுரகானம்போன்ற இன்ப
கரமாகிய சரசமொழிகளாலும், பொருத முலையாலும்-சுமைதாங்க
முடியாத நிலைபோன்று பருந்துள்ள கொங்கைகளாலும், இராத
இடையாலும் - (உண்டோ இல்லையோ என மதிக்கத்தக்க) துண்
ணிய இடையினாலும், இனையோர் நெஞ்சு அராவி - இளங்காளை
யர்கள் மனமானது காமவிகாரத்தில் அழுந்தும்படிசெய்து, (அதின்
(காரணமாக அவர்கள்) வந்து இருபோதும் பரவிவிழுவே - பகலி
லும் இரவிலும் வந்துஅம்மாதர்களது கால்களில் வீழ்ந்து புகழ்ந்து
துதிக்கும்போது, அடர்ந்த விலைகூறும் மடவார் அன்பு .
மிகுந்த அளவில் பொருள்கேட்கின்ற விலைமாதரது பொய்யன்
பானது, அடாமல்-அடுத்த அடிமையாக்கி விடாமல், அடியேனும்-
அடியனேனும், சுவாமி அடிதேடும் - சுவாமி நாதனாகிய நினது
பரிபுரசரணகமலங்களைத் தேடி அடையும்படியாக, அனாதி மொழி
ஞானம் - புராதனமான பிரணவரகசியப் பொருளாகிய பரம
ஞானத்தை, தருவாயே - (உபதேசவாயிலாக) தந்தருள வேண்டும்.
எ-று.

84. தனான தானந் தனான தானந்

தனான தானந்—தனதான

இரவினிருள் போலும் பராவு குழலாலும்

இராமசர மாகும்

விழியாலும்

இராகமொழி யாலும் பொறுதமுலை யாலும்

இராத இடையாலும்

இளைஞார்நெஞ்

சராவியிரு போதும் பராவிவிழவேவந்

தடாதவிலை கூறும்

மடவாரன்

படாமலடி யேனும் சவாமியடி தேடும்

அநாதிமொழி ஞானந்

தருவாயே !

குரவினிழல் மேவுங் குமார நென நாளும்

குலாவியினி தோதன்

பினர்வாழ்வே

குணலமிடுஞரன் பணமுடிகு டோறும்

குடாவியிட வேலங்

கெறிவோனே !

தூராலுமிகு தீழன் பிராதவகை போலும்

தொடாமல் வினையோடும்

படி நூறும்

சுபானமுறு ஞானந்தபோதனர்கள் சேருஞ்

சவாமிமலை வாழும்

பெருபாளே !

(ப-ரை) குராவின் நிழல் மேவும் - குராவ விருட்சத்தினிழலில் அன்பு சொருபமாக (பழநியில்) அமர்ந்துள்ள, குமாரன் என - பரல சுப்ரமணியம் என்பதாக, நாளும் - எந்நாளும், குலாவி - கொண்டாடி, இனிது ஓது. இன்பகரமான நினது திரு நாமங்களைப் புகழுகின்றவராகிய, அன்பினர் வாழ்வே - மெய்யன்பர்கட் குரிய செல்வமே, குணலமிடுஞரன் - போர்முனையில் வீரங்கொண்டு வந்தெதிர்த்த குரபன்மனது, பணமுடிகள் தோறும் - மகுடந் தரித்த

சிரங்கள் தோறும், குடாவியிட - குடையும்படியாக, வேல் அங்கு
 எறிவோனே-வேலாயுதத்தை அங்கே பிரயோகஞ் செய்தஐயனே!
 துரால் மிகுதிமுன்பு - துரும்பானது மிகுந்த நெருப்பின் முன்னே,
 இராதவகைபோலும் - நிலையில்லாத விதம்போன்று, வினைதொடா
 மல் ஒடும்படி தூறும் - தொல்வினைப்பயன் விலகியோடும்படியாக
 அதைத்துகளாக்குகின்ற, ஞானம் சுபானம் உறுதபோதனர்கள்-
 ஞானமுதத்தைப்பருகிச்சகானந்த மடைபவர்களாகியதவசீலர்கள்,
 சேரும் - சார்ந்துள்ள, சுவாமிமலைவாழும் - சுவாமிமலை என்னுந்
 திருவேரகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெரு
 மானே! இராவின் இருள்போல பரவு குழலாலும் - இராத்திரி
 காலத்தின் அம்சமாகிய இருளைப்போன்றுள்ளதெனச் சொல்லு
 தற்குரிய கருமை செறிந்த அளகபாரத்தாலும், இராமசரம் ஆகும்
 விழியாலும் - இராமபாணம்போன்ற வன்மையையுடைய கூரிய
 கண்களாலும், இராக மொழியாலும்-மதுரகானம்போன்ற இன்ப
 கரமாகிய சரசமொழிகளாலும், பொருத முலையாலும்-சுமைதாங்க
 முடியாத நிலைபோன்று பருத்துள்ள கொங்கைகளாலும், இராத
 இடையாலும் - (உண்டோ இல்லையோ என மதிக்கத்தக்க) துண்
 ணிய இடையினாலும், இளையோர் நெஞ்சு அராவி - இளங்காளை
 யர்கள் மனமானது காமவிகாரத்தில் அழுந்தும்படிசெய்து, (அதின்
 (காரணமாக அவர்கள்) வந்து இருபோதும் பரவிவிழுவே - பகலி
 லும் இரவிலும் வந்துஅம்மாதர்களது கால்களில் வீழ்ந்து புகழ்ந்து
 துதிக்கும்போது, அடர்ந்த விலைகூறும் மடவார் அன்பு -
 மிகுந்த அளவில் பொருள்கேட்கின்ற விலைமாதரது பொய்யன்
 பானது, அடாமல்-அடுத்து அடிமையாக்கி விடாமல், அடியேனும்-
 அடியனேனும், சுவாமி அடிதேடும் - சுவாமி நாதனாகிய நினது
 பரிபுரசரணகமலங்களைத் தேடி அடையும்படியாக, அனாதி மொழி
 ஞானம் - புராதனமான பிரணவரகசியப் பொருளாகிய பரம
 ஞானத்தை, தருவாயே - (உபதேசவாயிலாக) தந்தருள வேண்டும்.
 எ-று.

(க-ரை) ஹே சுவாமி நாதா ! விலைமாதர்களது சிங்கார நடை முதலிய வஞ்சக வலையிற்பட்டு ஏமாந்து கெட்டுவிடாமல் அடியின் நினது திருவடி மலர்களை யடையும் மெய்யன்பு கொண்டுய்யும் பரமஞானத்தை அருள்புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இராமபாணமானது பிரயோகித்த அளவில், குறி தப்பாது பாய்ந்து கொல்லுகின்ற தன்மையே போன்று மங்கைகளாகிய விலைமாதர் கண்களும் கூரியபார்வையினாலே ஆடவர்களைக் காமப்படுகுழியில் வீழ்ந்துமடியும்படி செய்கிறதென்பதற்கு உவமையாக, “இராமசரமாகும் விழியாலும்” என்றார். இன்னும் மேகம் போலவும் அமாவாசை இருள்போலவுமான கருமையுள்ள கூந்தலும் வட்டமிட்டு விம்மிப்பருத்துள்ள கொங்கை, சிற்றிடை முதலியவைகளும் ஆடவர்களின் மனத்தைக்காமநெறியில் மயங்கச் செய்து அவ்வேசையர்கட்கு வசப்பட்டு அவர்கள் கால்களில் வணங்கிக் கைப்பொருளையும் இழந்து ஏமாந்துபோகும்படி செய்யுந் தன்மையுடையன வாதலின் அவைகட்கும் உவமை கூறிச் சிறப்பித்தாரென்க. சிந்தாமணியிலும் இவைபற்றி வருவன காண்க.

“அன்னையே யனையதோழி அறந்தனை வளர்க்குமாதே
உன்னையோருண்மை கேட்பேன் உரைதரிந்துரைப்பாயாக
என்னையே புணருவோர்க ளெனக்கு மோரின் பம் நல்கிப்

பொன்னையுங் கொடுத்துப் பாதப்போதினில் வீழ்வதேனோ ?
ஆதலால் நமது சுவாமிகள் இவ்வித தீயநெறியில் மனம் செல்லாது முருகப் பெருமானது சரணகமலங்களையே நாடவேண்டு மென்று போற்றினாரென்பதை இப்பாடல் விளக்குவதாகும்

“பார்கொண்ட நடையில்வன் பசிகொண்டு வந்திரப்
பார்முகம் பார்த்திரங்கும்

சீர்கொண்ட நிறையும் உட்பொறையும் மெய்ப்புகழும் நோ
திமையொரு சற்றும் அணுகாத் [ய்த்

திறமுமெய்த் திடமும்நல் இடமும்நின் அடியர்புகழ்
 செப்புகின்றோர் அடைவார்காண்
 கூர்கொண்ட நெட்டிலைக் கதிர்வேலும் மயிலுமொரு
 கோழியங் கொடியும் விண்ணோர்
 கோமான் நன் மகனும்ஒரு மாமான் நன் மகனும்மால்
 கொண்டநின் கோலம்மறவேன்
 தார்கொண்ட சென்னைபிற கந்தகோட் டத்துள்வளர்
 தலமோங்கு கந்தவேளே
 தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
 சண்முகத் தெய்வ மணியே."

—இராமலிங்க சுவாமிகள்

85. தனதன தனதன—தனதானா

நிறைமதி முகமெனும்	ஒளியாலே
நெறிவிழி கண்புரி	நிகராலே
உறவுகொள் மடவர்கள்	உறவாமோ?
உனதிரு வடியினி	அருள்வாயே!
மறைபயில் அரிதிரு	மருகோனே!
மருவல ரசுரர்கள்	குலகாலா!
குறமகள் தனைமணம்	அருள்வோனே!
குருமலை மருவிய	பெருமாளே!

(ப-ரை) மறைபயில் - வேதங்கள் புகழ்ந்துபோற்றும், அரி-
 நாரணனது, திரு - அழகிய, மருகோனே, மருகனே! மருவலர் -
 பகைவர்களாகிய, அசுரர்கள்-அவுணர்களது, குலகாலா-குலத்தை
 நிர்மூலமாக்கும் கூற்றுவனாபுள்ளவனே! குறமகள் தனை வேடர்
 குலத்தில் வளர்ந்த வள்ளிநாயகியை, மணம் அருள்வோனே -
 திருமணம் புரிந்தருளிய ஐயனே! குருமலை - சுவாமிமலையென்னும்
 பதியில், மருவிய - பொருந்தியுள்ள, பெருமாளே - முருகப் பெரு

மானே ! நிறைமதி பூரணசந்திரனை நிகர்த்த, முகம் எனும்-வதன
மென்னும், ஒளியால் - வசிகரமாகிய பிரகாசத்தாலும், நெழி-ஆட
வரைப் பற்றிய முறையையே எதிர்பார்த்து நோக்குகின்ற, விழி -
கூரிய கண்களாகிய, கணை - பாணங்களைக் கொண்டு, புரி-செய்
கின்ற, நிகரால் - (ஏ - அசை) சமர் பொருதி, (தம்வசப்படுத்தி)
உறவுகொள்-கூடுகின்ற, மடவார்கள்-மங்கையரது, உறவாமோ-
சினேகம் (அடியேனுக்கு) தருதியாகுமோ? (ஆகாது) உன - நினது,
திருவடி - அழகிய பதகமலங்களை, இனி-இனியாவது, அருள்வாய்-
தந்தருள்வாயாக. எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேன் மங்கையரின் முகத்தோற்
தைக் கண்டு மயங்கி மனத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாது அடி-
யேனுக்கு நினது திருவடிக் கமலமாகிய பரம ஐஸ்வரியத்தைத்
தந்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) நிறைமதி-பூரண சந்திரன், பெண்களது முகத்திற்கு
உவமை, நிகர்-சமர், கூரியகண்களை, என்றார். கண்பார்வையால்
ஆடவரை மயக்குந் தன்மையை விளக்குவதாகும்.

86. தனன தானதத்த தனன தானதத்த

தனன தானதத்த—தனதான

மதுர கேதனத்த னுருவி லானெடுத்து

மதுர நாணியிட்டு

நெறிசேர்வார்

மலைய வேவளைத்த சிலையி னூடொளித்த

வலிய சாயகக்கண்

மடமாதர்

இகழ வாசமுற்ற தலையெ லாம்வெளுத்து

இளமை போயொளித்து

விடுமாறு

இடைவி டாதெடுத்த பிறவி வேறுத்து

னினிய தாளளிப்ப

தொருநாளே !

அகில மேழுமெட்டு வரையின் மீதுமுட்ட
 அதிர வேநடத்து மயில்வீரா!
 அசுரர் சேனைகெட்டு முறிய வானவர்க்கு
 அடைய வாழ்வளிக்கு மினையோனே!
 மிகநி லாவெறித்த அமுதவேணிநிற்க
 விழைசு வாமிவெற்பி லுறைவோனே!
 விரைய ஞானவித்தை யருள்செய் தாதைகற்க
 வினவ வோதுவித்த பெருமானே!

(ப-ரை) அகிலம் ஏழும் - உலகங்கள் ஏழும், எட்டுவரையின் மீது முட்ட - அட்ட குலபர்வதங்களுடன் பொருதும்படியாக- அதிரவே-எங்கணும் அதிர்ச்சி பரவும் வண்ணம், மயில் நடத்தும், மயிலாகிய புரவியை (மிக்க வேகமாக) நடத்தும் தன்மையுள்ள. வீரா - பராக்கிரமம் பொருந்தியவனே! அசுரர் சேனை - அசுரப் படையாலும், கெட்டு முறிய - வலிமை கெட்டுக் குலைந்தோடும்படி செய்து, வானவர்க்கு-அமரர்களுக்கு, அடைய வாழ்வு அளிக்கும்-சர்வ செல்வங்களையும் அளித்தருளிய, இனையோனே - கோமள மேனியனே! மிக நிலா எறித்த அமுதவேணி நிற்க - மிகவும் ஒளி விளங்கும் அமுத கிரணனாகிய சந்திரனைச் சடாமுடியிலணிந்துள்ள (உன் தந்தையாராகிய) சிவபிரான் உனக்குச்சீடனாகவணங்கி நிற்க விழை - ஆசைகொண்ட தலமாகிய, சுவாமி வெற்பில் - சுவாமி மலையில், உறைவோனே - எழுந்தருளியுள்ள மெய்யனே! அருள் செய்தாதை - நின்னை உலகங்கள் யாவற்றிற்கும் (ஞான குருவாக) தந்தருளிய தந்தையாகிய சிவனார் - கற்கவிவை - கற்றுக்கொள்வதாக அன்புகந்து (எவ்விதம் என) கேட்டருளியபோது, ஞான வித்தை விரைய ஒதுவித்த - ஞானானந்தமாகிய மெய்ப் பொருளை

(குருபீடத்திலமர்ந்து) உபதேசம் புரிந்துள்ள, பெருமானே - பெரியோனே! மகரகேதனத்தன்-மீனக் கொடியையுடையவனும், உருவிலான் - ரூபமில்லாதவனுமாகிய மன்மதன், நெறி சேர்வார், வழியைப் பின் பற்றுபவர், மலையே-புத்தி நிலைகுலையும்படியாக-மதுர நாணியிட்டு - இன்னிசை பாடுகின்ற அழகிய வண்டு களாகிய நாணி பூட்டி இழுத்து, வளைத்த - வளைக்கின்றதாகிய, சிலையினாடு ஒளித்த - (மலர்வாளி பூட்டுகின்ற) வில்லுக்குள் மறைந்திருப்பவர்களாகிய, வலிய சாயகக்கண் மடமாதர்-வன்மை பொருந்திய அம்புகளை நிகர்த்த விழியையுடைய அழகிய மங்கையர், இகழ்-நிந்தைபேசும்படியாக வாசமுற்றதலையெலாம்வெளுத்து, சுகந்த வாசனைத் தைலங்களை (ஒரு காலத்தில்) இடப்பட்டிருந்த தலை உரோமங்கள் பஞ்சுபோல் வெளுப்பாகி நரைத்து, இளமை போய் ஒளித்துவிடுமாறு-இளமைப்பருவம் மாறுதலடைந்து ஒளித்துக்கொள்ளும் படியாக, இடைவிடாது - நீக்கமில்லாது, எடுத்த பிறவிவேர் அறுத்து - (செனன மரணத்துக் குரியதாக) எடுத்துக் கொண்டேவரும் பிறவிக்கு மூலகாரணமாயுள்ள வினையாவையும் வேரற ஒழித்து, உன்-நினது, இனியதான் அளிப்பது - இன்பகர மிசைந்த சரண கமலங்களை அடியேனுக்குத் தந்தருளுவது, ஒரு நாளே - ஒரு தினமேயாகும். -எ-று.

(க-ரை) ஹே முருகா! தந்தையாராகிய சிவனார் சீடபாவனையாக வணங்கி நிற்கும்படி செய்து தாரகப்பொருளை அன்று குருபீடத்தி லமர்ந்து உபதேசம் புரிந்தருளிய சுவாமிநாதா! பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் உட்பட்டு உழலுகின்ற அடியேன் பழவினைகளை அடியோடு அழித்து நின் சரணகமலங்களை யடையும்படி அருளல் வேண்டும்.

(வி-ரை) சுவாமிமலை பிரணவவுபதேசம் புரிந்த தலமாதலின் இப்பாடல் அவ்விவரத்தை விளக்குவதாகும்.

“எதிருறுங் குமரனை யிருந்தவி சேற்றியங்
கதிர்கழல் வந்தனை யதனெடுந் தாழ்வயிற்
சதுர்பட வைகுபு தாலரும் பிரணவ
முதுபொருட் செறிவெலா மொழிதரக் கேட்டனன்
—கந்தப்புராணம்

குன்றுதோறுடல்

87. தந்தன தானதான தந்தன தானதான
தந்தன தானதான—தனதான
வஞ்சக லோபமூடர் தம்பொரு ளுந்ரக்தேடி
மஞ்சரி கோவைதூது பலபாவின்
வண்புகழ் பாரிகாரி யென்றிசை வாதுகூறி
வந்தியர் போலவிணி லழியாதே
செஞ்சர னாதகீத கிண்கிணி நீபமலை
திண்டிறல் வேல்மயூர முகமாறும்
செந்தமிழ் நாளுமோது யுய்ந்திட ஞானமுறு
செங்கனி வாயிலோர்சொ லருள்வாயே!
பஞ்சவ னீடுகூறு மொன்றிடு தாபமோட
பைந்தமிழ் வாதுகூறு சமண்முகர்
பண்பறு பீலியோடு வெங்கழு வேறவோது
பண்டித ஞானரீறு தருவோனே!
குஞ்சர சாலைமேவு பைம்புன மீதுலாவு
குன்றவர் சாதிகூடி வெறியாடி
கும்பிடு நாவொழ்வு தந்தவரோடு வீறு
குன்றதொ ருடல்மேவு பெருமானே!

(ப-ரை) பஞ்சவன் - பாண்டிய ராசனது, நீண்ட முதுகின் கோணலும், ஒன்றிடுதாபம் - பிடித்துள்ள சுரநோயும், ஓட-ஒழிந்து விடவும், வாது கூறு - தர்க்கமிடுகின்றவராகிய, சமணமுகர் - சமணர்களாகிய அறிவிலியர், பண்பு அறு-ஒழுங்கற்ற, பீலியொடு-மயிலிறகினாலாக்கிய முடியொடு, வெம்கழு ஏற - கொடிய தன்மையுடைய கழுமுனையிலேறவும், பைந்தமிழ் - அழகிய செழுந்தமிழ்ப் பாடல்களை, ஓது பண்டித - புகன்றருளிய கலா வல்லவனே! நீறு தருவோனே - திருநீற்றைத் தந்தருள்பவனே! குஞ்சரம் சாலை மேவும் - யானைகள் அடர்ந்து வசிக்கின்ற, பைம்புனம் மீது - பசுமை தங்கிய வயல் முதலிய நிலங்களில், உலாவு - திரிகின்ற, குன்றவர் சாதி - வேடர் குலத்தவர்கள், கூடி வெறி ஆடி-கூட்டம் கூடி உன் மத்தங்கொண்டாடி, சும்பிடும் - வணங்குடும்படி, நாடு வாழ்வுதந்து - நாட்டிற்குச் செழிய வாழ்வைத் தந்து, அவரோடு - அவர்களுடன், வீறு - மேன்மை சிறந்துள்ள, குன்றுதொறு - மலைகள் தோறும், ஆடல் மேவும் பெருமானே - திருவிளையாடற் புரிகின்ற முருகப் பெருமானே! வஞ்சகம் லோபம் மூடர்-கபடமும் ஈயாமையாகிய லோபகுணமும் பொருந்திய மடையர்களுடைய, பொருள் - பொருளை முன்னிட்டு, ஊர்கள் தேடி - ஊர்களை நாடி, மஞ்சரி கோவைதாது - மாலை கோவைதாது முதலிய, பலபாவின் - பல பாடல்களினால், வண்புகழ் - மிகவும் புகழ் பரவிய, பாரிகாரி என்றும் - (கொடை வள்ளல்களாகிய) பாரியைப்போன்றவன் காரியைப்போன்றவன் எனவும், இசைவாது கூறி - இசைத்துப் புகழ்பேசி, வந்தியர்போல - மங்கலப் பாடகர்போன்று, வீணில் - விருதாவாக அழியாது - (எடுத்த சென்மம்) அழிந்துவிடாமல், செம்சரண் - சிவந்த சரண கமலங்களையும், நாதகீத கிண்கிணி - இன்னிசை முழக்கும் தண்டை சதங்கையும், நீலமாலை - நீலோற் பல மாலையும், திண்திறல்வேல் - திண்ணிய வன்மை தங்கிய வேலாயுதமும், மபூரம் - மயில் வாகனத்தையும், முகம் ஆறும் - (கருணை நிரம்பிய கண்களைபுடைய) அழகிய ஆறு திருமுகங்

களையும், செம்தமிழ் - செழிமையும் இன்பகரமுமான தமிழ்ப் பாடல்களால், நானும் - எப்போதும், ஒதி உய்ந்திட - (மெய்யன்புடன்) நாவினால் துதித்து வாழும்படியாக, ஞானம் ஊறு - உண்மை ஞானம் உள்ளத்தில் ஊறும்படியாக, செங்கனி வாயில் - சிவந்த கோவைக் கனிபோன்ற நினது திருவாயினால், ஓர் சொல் - ஒரு (அன்பு) மொழியை, அருள்வாய் - அடியேனுக்கு அருள் புரிவாயாக. (எ-று)

(க-ரை) ஹே முருகா! அடியேன் நிலையில்லாத பொருளை விரும்பி ஊர்கள் தேர்றும் அலைந்து வஞ்சகத் தன்மை வாய்ந்த உலோபியராகிய மூடர்களைப் புகழ்ந்துபாடி எடுத்த சென்மத்தை வீணாக்கி அழிந்துவிடாது நினது செந்தாமரை மலர்போன்ற பரிபுர சரணங்களையும் நீப மாலையையும், வேலாயுதத்தையும், அழகிய மயில் வாகனத்தையும் கருணை யொழுகுகின்ற நினது ஆறு திருமுகங்களையும் எப்போதும் புகழ்ந்து போற்றித் துதிக்கின்றதாகிய திருவருட் செல்வத்தை அளித்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) அன்பும் அறிவும் படைத்த பெரியார்கள் இயல்பாகச் சீவ காருண்ய முள்ளவர்களாதலின் அவரது பரோபகார சிந்தை முதலிய குணசீலங்களைப் புகழ்ந்துபோற்றி அவர்களது புகழ் உலகமுள்ள பரியந்தம் அழியாதிருக்குந் தன்மையில் எத்தனையோ புலமைப் பெரியார்கள் பாடியுள்ள பாடல்கள் அனந்தமுண்டு. உலோபகுணமும், அகங்காரமும் க்படமும் செல்வச் செருக்குமுள்ள மூடர்களைக் கவிமாலையில் வருணிப்பது கூடாத காரியமாகுமாதலின் அவ்வித பாவினைப் பாடுவது பாவகரமே யாகும். அவ்விதம்பாடி சென்மத்தை வீணாக்காது முருகன் மிரபாவங்களையே எந்தநேரமும் அன்பு கனிந்துருகிப் பாடும்படியாக நமது சுவாமிகள் மிரார்த்தித்தாரென்க.

ப்திருபுகழ் விருத்தியுரை

கந்தரலங்காரம்

“படிக்கின் நிலைபழ னித்திருநாமம் படிப்பவர்தாண்
முடிக்கின் நிலைமுரு காவென்கிலைமுசி யாமலிட்டு
மிடிக்கின் நிலைபர மானந்த மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் நிலைநெஞ்ச மேதஞ்ச மேதுநமக்கினியே.”

“சிந்திக்கி லேனின்னு சேவிக்கி லேன்றண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கி லேனென்றும் வாழ்த்துகி லேன்மயில்வாகனனைச்
சந்திக்கி லேன்பொய்யை நிந்திக்கி லேனுண்மை சாதிக்கிலேன்
புந்திக்கி லேசமுங் காயக்கிலேசமும் போக்குதற்கே,”

88. தனத்தா தனத்தா தனத்தா தனத்தா
தனத்தா தனத்தா—தனதான

சரத்தே யுதித்தா யுரத்தே குதித்தே
சமர்த்தா யெதிர்த்தே

வருகுரைச்

சரிப்போ னமட்டே விடுதவா யடுத்தாய்
தகர்த்தா யுடற்றான்

இருகூறச்

சிரத்தோ ருத்தோ டறுத்தே குவித்தாய்
செகுத்தாய் பலத்தார்

விருதாகச்

சிறைச்சே வல்பெற்றாய் வலக்கார முற்றாய்
திருத்தா மரைத்தாள்

அருள்வாயே!

புரத்தார் வரத்தார் சரச்சே கரத்தார்
பொரத்தா னெதிர்த்தே

வருபோது

பொறுத்தார் பரித்தார் சிரித்தார் எரித்தார்
பொரித்தார் நுதற்பார்

வையிலேபின்

கரித்தோ லுரித்தார் விரித்தார் தரித்தார்

கருத்தார் மருத்தூர்

மதனாரைக்

கரிக்கோல மிட்டார் கணுக்கான முத்தே

கதிர்க்காம முற்றூர்

பெருமானே !

(ப-ரை) புரத்தார் - முப்புராதியர், வரத்தார் - (தாங்கள்பெற்றுள்ளமிகுந்த) வரபலத்தால், சரம் சேகரத்தார் - வன்மையுள்ள பாணங்களை சேர்க்கையுடையவராய், பொர - சமர் புரிவதற்காக, எதிர்த்து வருபோது - எதிர்த்துவந்த காலத்தில், பொறுத்தார் - பொறுமை கொண்டார், பரித்தார்-தாபரித்திருந்தார், (பயனில்லாததுகண்டு) சிரித்தார் எரித்தார் - சிரித்து அம்முப்புரங்களையும் எரித்து, பொறித்தார் - சாம்பலாகும்படி செய்தவரும், நுதல் பார்வையில்-நெற்றிக்கண் பார்வையால், பின்-பின்னொரு சமயம், கருத்து ஆர் - உலகோர் உள்ளத்திற் பொருந்தி, மருத்துணர் மதனாரை - இளந்தென்றலைத் தேராகக்கொண்டுள்ள மன்மதனை, கரிக்கோலமிட்டார் - கரியாகி அழிந்துபோம்படி ஒழித்தவரும், கரித்தோல் விரித்தார் தரித்தார் - யானையின் தோலை யுரித்து விரிந்த போர்வையாகத் தந்தருளியவருமான சிவபிரானது, கண்ணுக்கு ஆனமுத்தே - கண்களுக் கிசைந்த மணியாகிய முத்தையனே ! கதிர்க்காமம் உற்றுஆர் - கதிர்காமமென்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே - முருகப் பெருமானே ! சரத்தே உதித்தாய்-சரவணப் பொய்கையினிடமாகத் தோன்றியவனே ! உரத்து குதித்து-மிக்கவேகமுடன் குதித்துக்கொண்டு, சமர்த்தாய்எதிர்த்து-சாமர்த்தியமாக (போர்முகத்தில்) எதிரியாக, வருகுரரை - வந்துள்ள சூரபன்மனை, சரிப்போன மட்டுவிடுத்தாய் - திருவுளம் இசைந்தமட்டி ல்விட்டுவைத்தாய், (இணங்கிவராததால்) அடுத்தாய் தகர்த்தாய் - (அவ்வசரனை) சமர்முனையிலடுத்து சங்கரித்தவனே ! உடல்தான் இருகூறஆக - அவனது சரீரமானது இருபிளவாகும்

படி, சிரத்தோடு உரத்தோடு அறுத்து குவித்தாய் - தலைகளை மார் போடு சேதித்துச் சேர்த்தவனே ! செகுத்தாய் - துன்மார்க்கரை அழித்தவனே ! பலத்தார் விருதுஆக சிறைசேவல் பெற்றாய் - பல மிருந்த அசுரர்களைச்சங்கரித்ததின் காரணமாகச்சிறகுக்களையுடைய சேவலைக்கொடியாகக் கொண்டவனே ! வலக்காரம் உற்றாய்-சூர ரது பொய்யாகிய மாயாசொருபங்களெல்லாம் கதிரவனைக்கண்ட காரிருள் போன்று ஒழியும்படி வெற்றிபெற்றவனே ! திரு-அழகு விளங்குகின்ற, தாமரைதாள் அருள்வாய் - செந்தாமரை மலர் போன்ற சேவடிகளை அடியேன் அடையும்படி அடியேனை ஆட் கொண்டருள்வாயாக. எ-று.

(க-ரை.) ஹே முருகா ! திரிபுராதிகளையும் மன்மதனையும் புன்னகையாலும், நெற்றிக்கண்ணினாலும் எரித்தவரும், யானையுரி போர்த்தவருமாகிய சிவபிரான் தந்தருளிய முத்தையனாகிய செல்வனே, சரவணபவனே ! சூரசங்காரனே ! கதிர்க்காமவேலனே ! அடியேன் நினது சரணகமலங்களை யடையும்படி ஆட்கொண்டருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) சூர் - சூரன், வலக்காரம் - பொய்யாகிய மாயை, தேவர்களை மிகவும் வருத்திய யானையுருக்கொண்டவனாகிய கயா சூரனைச் சங்கரித்து அந்தயானையின் தோலையுரித்துப் போர்வையாகக் கொண்டருளியவர் சிவபெருமானாதலின் அவ்விபரமும் பாடலில் விளங்குவதாகும்.

89. தனதனத் தானனத் தனனதத் தானனத்

தனதனத் தானனத்—தனதான

கயல்விழித் தேனெனைச் செயலழித் தாயெனக்

கணவகெட் டேனெனப்

பெறுமாது

கருதுபுத் ரானெப் புதல்வரப் பாளனக்

கதறிடப் பாடையிற்

றலைமீதே

பயில்குலத் தாரழப் பழையநட் பாரழப்
 பறைகள்கொட் டாவரச் சமனாகும்
 பரியகைப் பாசம்விட் டெறியு மப்போதெனைப்
 பரிகரித் தாவினையத் தரவேணும்
 அயிலறச் சேவல்கைக் கினிதரத் தோகையுற்
 றருணையிற் கோபுரத் துறைவோனே !
 அமரரத்தாசிறுக் குமரிமுத் தாசிவத்
 தரியசொற் பாவலர்க் கெனியோனே !
 புயலினைப் பானுபொற் சயிலமொய்ச் சாரலிற்
 புனமறப் பாவையைப் புணர்வோனே !
 பொடிபடப் பூதரத்தொடு கடற்கூரனைப்
 பொருமுழுச் சேவகப் பெருமானே !

(ப-ரை) அயில் அறச் சேவல் - வேலாயுதத்தையும் தரும
 வடிவாகிய சேவலையும், கைக்கு இனிதர - திருக்கரத்தில் இன்பகர
 மாகக்கொண்டு, தோகை உற்று - மயில் வாகனத்தின் மீது,
 அருணையின் கோபுரத்து - திருவண்ணாமலையின் கோபுரத்தில்,
 உறைவோனே - எழுந்தருளியுள்ள ஐயனே ! அமரர் அத்தா -
 தேவ நாயகனே ! சிறுகுமரி முத்தா - கோமள மேனியுடைய
 வள்ளியம்மையாரின் மணவாளனாகிய முத்தையனே ! சிவத்து
 அரிய சொல் பாவலர்க்கு - மங்களகரமான மதுர கவிகளாகிய
 புலவர்கட்கு, எனியோனே - (பாடல்களில் விருப்புற்று) என்தில்
 வந்தருள்கின்ற தெய்வமே ! புயல் இளைப்பு ஆறு - முகிலினங்கள்
 தங்கி இளைப்பாறுகின்ற, பொன் சயிலம் மொய் சாரலில் - அழகிய
 குன்றங்கள் நிறைந்துள்ள சாரலினிடமாக, புனம் மறம்பாவையை -
 தினைப்புனங்காத்துள்ள குறமங்கையாகிய வள்ளி நாயகியை,
 புணர்வோனே - தழுவிய மெய்யனே ! பொடிபட பூதரத்தொடு -

துகளாகும்படி கிரவுஞ்ச பர்வதத்துடன், கடல் சூரனை - கடலில் மாமரமாக வடிவுகொண்டிருந்த சூரபன்மனையும், பொரு - சமர் பொருதி அழித்த, முழு சேவக பெருமானே - பரிபூரணத் தன்மையுள்ள வீரம்படைத்த பெருமானே ! கயல் விழித்தேன்-கெண்டை மீனை யொத்த கண்களையுடைய தேன்மொழி மங்கையே ! எனை செயல் ஒழித்தாய் - என்னை நீ ஒழியும்படி இழந்தாய், என - என்று சொல்ல, கணவ - நாதனே, கெட்டேன் - நான் கெட்டு விட்டேன், எனப் பெறும்-என்று புலம்புதற்குரிய, மாதா-தாரமும், கருது-கருதுதற் கிசைந்த, புத்ரா என-மகனே என்று அழைக்க, புதல்வர் அப்பா என கதறிட - புத்திரர்கள் அப்பா என்று கதறியழவும், பாடையின் தலைமீது-ஆசந்தியினிடமாக பயில் குலத்தார் அழ - உறவாகிய சுற்றத்தார் புலம்பவும், பழய நட்பார் அழ - பழமையுடைய நேசர்கள் புலம்பவும், பறைகள் கொட்டிவர - சாப்பறை முழக்கிவரவும், சமனாகும் - கூற்றுவனும், பரியகை பாசம்விட்டு எறியும்போது - பருமையுடைய கரத்திலுள்ள பாசக் கயிற்றை வீசி யெறியும் சமயத்தில், எனை பரிகரித்து - அடியேனை மரண வாதனையினின்றும் விலக்கி, ஆவியைத் தரவேணும் - உயிருக்குயிராய் விளங்கும் நினது சரண கமலங்களைத் தந்தருள வேண்டும். எ-று

(க-ரை) ஹே முருகா ! அடியேன் தாரபுத்ராதி யுறவோர் முதலிய பந்தத்திற் படிந்து யமவாதனைக் காளாகாது, எனது உயிருக்கு அடைக்கலப் பொருளாகிய நினது பாதபங்கயங்களை அளித்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) நமது சுவாமிகள் கந்தரனுபூதியில், “வளைபட்ட கைமாதொடு மக்களெனும், தளைபட்டழியத் தகுமோ தகுமோ” என்று புகன்றுள்ளதையே இப்பாடல் விளக்குவதாகும். மூவாசைகளின் பந்த பாசமே யமபாசமாகும். ஆதலின் துக்க நிவர்த்தி மார்க்கத்தை விரும்பியதாகும்.

மாயைக் கிருப்பிடமாகிய கிரவுஞ்சகிரியையும், சமுத்திரத்தில் மாயா மாமர வடிவமாய் ஆகாயமளாவி நின்ற சூரபன்மனையும் அழித்தமையால், “பொடிபடப் பூதரத்தொடு கடற் சூரனைப் பொரு முழுச் சேவகப் பெருமானே” என்றார். பத்திமை கொண்ட புலவர்களின் உள்ளங்களிலும் நாவிலுமிருந்து முருகன் மதுர கவிகளைப் பொழிகின்ற அருட் செல்வனாதலின் அது காரணம்பற்றி “சிவத்தரிய சொற்பாவலர்க் கெளியோனே.” என்றார். “மொய்தாரணி குழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத் தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழ்வைப்பான்” என்னும் கந்தரலங்காரத்தையும் இங்கு உணத்துதற்குரியதாகும்.

90. தந்த தனதான தந்த தனதான

தந்த தனதான—தனதான

அஞ்சவிதபூத முங்கரண நாலும்

அந்நிபகல் யாதும்

அறியாத

அந்தநடு வாதி யொன்றுமில் தான

அந்தவொரு வீடு

பெறுமாறு

மஞ்சதவழ்சார லஞ்சயில வேடர்

மங்கைதனை நாடி

வனமீது

வந்தசர னூர விர்தமது பாட

வண்டமிழ்வி னோதம்

அருள்வாயே!

குஞ்சரக லரப வஞ்சியபிராமி

குங்குமப டர

வதிரேசக்

கும்பதனமீது சென்றணையு மார்ப

குன்றுதடு மாற

இகல்கோப

வெஞ்சமரஞ்சுர னெஞ்சபக வீர

வென்றிவடி வேலை

விடுவோனே !

விம்பமதில் சூழ நிம்பபுரவாண

விண்டலம கீபர்

பெருமானே !

(ப-ரை) குஞ்சரகலாப வஞ்சி - தேவகுஞ்சரியாகிய மயில் போன்ற அளகபாரத்தையுடைய சுந்தரியின், அபிராமன்-அழகிய, குங்குமம் பரீரம் - குங்குமமும் சந்தனக் குழம்பும், அதிரேசம் - திமிர்ந்த மென்மையதாகிய, கும்பம்தனம்மீது - கலசம்போன்ற தனபாரங்களிடமாக, சென்று அணையும்மார்ப - சென்று தழுவுகின்ற மார்பகத்தை யுடையவனே, குன்றுதடுமாற - மாயைக்கிருப் பிடமாகிய கிரவுஞ்சபர்வதமானது, தடுமாற-நிலையழியும் படியாக, இகல்கோப - பகையுடன் சினங்கொண்ட மெய்யனே ! வெம்சமரம் - கொடுமையாகிய போருக்குவந்தவனான, சூரன்-சூரபன்மனது, நெஞ்சபக - மார்பு பிளக்குந்தன்மையில் வீரம் - பராக்கிரம மிருந்த, வென்றிவடிவேலை - வெற்றிபொருந்திய கூரிய வேலாயுதத்தை, விடுவோனே - பிரயோகித்தருளியவனே ! விம்பம் மதில் சூழும் - விளங்குகின்ற ம தி ல் சூ ழ் ந் து ள் ள, நி ம் ப பு ர ம் வாண - நிம்பபுரமென்னுந்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஐயனே ! விண்டலமகீபர் பெருமானே - விண்ணோர் மன்னனாகிய இந்திராதி யர்க்குரிய பெருமானே ! அஞ்சுவித பூதமும் - ஐந்து வகைகளாகிய பூதங்களும், நாலுகரணமும் - அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், அந்தி பகல்யாதும் அறியாத - இரவுபகல் யாவிற்கும் எட்டாத, அந்தம் நடுவு ஆதி ஒன்றும் இலதுஆன - முடிவும் நடுவும் முதலும் யாது மில்லாததாகிய, அந்தொரு வீடுபெறுமாறு - அவ்வுதமாயுள்ள ஒப் பற்ற முத்திச்செல்வத்தை அடையும்படியாக, மஞ்சுதவழ்சாரல்- முகிலினங்கள் தவழுகின்ற சாரல்களையுடைய, அம்சயிலம்-அழகிய குன்றங்களில் வாழுகின்ற, வேடர்மங்கைதனை - குறவர்களிடமாக

வளர்ந்த வள்ளிநாயகியை, நாடி - விரும்பி, வனம்மீது வந்த - சோலைகளினிடமாக நடந்துவந்துள்ள, சரணா விர்தம்பாட-பரிபுர சிலம்பு தீகமுகின்ற சரணகமலங்களைப் பாடுவதற்கு, வண் தமிழ் வினோதம் - செழுமைதங்கிய அற்புதகரமான தமிழ்ப்புலமையை, அருள்வாய் - அருள்புரிவாயாக. எ-று.

(க-ரை) ஹே தேவயானை மணாளே! அடியேன் முத்திப் பேற்றை அடைவதற்குறுதியாக நினதுசரணாவிர்தங்களை ஆனந்தமாகப் பாடித் துதிக்கும்படியாக திருவருள் புரிய வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பூதம்ஐந்து - பூமி, நீர், அக்கினி, காற்று, ஆகாயம், அந்தக்கரணம் - மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம். ஆதிநடு அந்தம் இரவுபகல் யாதொன்றுக்குமெட்டாத அறிவானந்த நிலையாகிய முத்திப்பேற்றை யடையுந்தன்மையை விரும்பியதாக இப்பாடல் விளக்குகின்றது.

தினைப்புனத்திற்கு வள்ளி நாயகியை நாடிநடந்து சென்றுள்ள முருகன் சரணங்களைப்புகழ்ந்து பாடவேண்டும் என பிரார்த்திப்பதுமாகும்.

“ இல்லே யெனுமா யையிலிட்டனைநீ
பொல்லே னறியா மைபொறுத் திலையே
மல்லே புரிபன் னிருவா குவிலென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே.”

—கந்தரனுபூதி

91. தத்தனா தானனத்—தனதான

பக்தியால் யானுனைப்
பற்றியே மாதிருப்
முத்தனா மாறெனைப்
முத்தியே சேர்வதற்

பலகாலும்
புகழ்பாடி
பெருவாழ்வின்
கருள்வாயே!

உத்தமா தானசற்

குணநேயா !

ஒப்பிலா மாமணிக்

கிரிவாசா !

வித்தகா ஞானசத்

திநிபாதா !

வெற்றிவே லாயுதப்

பெருமாளே !

(ப-ரை) உத்தம - உயர்ந்த, தானசற்குணர் - ஈகையர்களாகிய குணசீலர்கட்கு, நேயா - அன்புவடிவின்னே, ஒப்புஇலா - ஒப்பற்ற, மாமணிகிரி - பெருமை தங்கிய இரத்தினகிரியில், வ-ாசா கோயில் கொண்டருளியவனே ! வித்தகா - ஞான சொரூபனே ! ஞானசத்தினிபாதா-பார்வதி தேவியார் கொஞ்சுகின்ற பாதங்களை யுடைய அறிவாகரனே ! வெற்றிவேலாயுதப் பெருமாளே-வெற்றி பொருந்தி பாலசூரியன்போன்று பிரகாசிக்கின்ற வேலாயுதமேந்திய ஐயனே ! யான் - அடியேன், உனைப்பற்றி - நினதுபிரபாவங்களைக்குறித்து, பலகாலும்-எப்போதும், பத்தியால்-அன்புகனிந்து, மாதிருப்புகழ் - மகத்துவமாகிய அழகிய 'புகழையே, பாடி-பாடிக்கொண்டு, முத்தன் ஆம்-ஆறு - சீவன்முத்தனாகும்படி அருளி, பெரு வாழ்வில்-பேரின்ப வாழ்வாகிய, முத்தியே - மோட்சசாதனமான வீட்டில், எனை - அடியேனை, சேர்வதற்கு - அடையும் படியாக, அருள்வாய்-கிருபை புரிவாயாக, எ-று.

(க-ரை) ஹேமுருகா! ஞானசொரூபனே! வெற்றிவேலாயுதா! அடியேன் சந்ததமும் நினதுமகத்துவங்களையே புகழ்ந்துபாடிமுத்தி வீடு அடையும் வண்ணம் அருள்புரியவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) பத்தி - உள்ளங்கனிந்துருகி மெய்யன்புகொள்வது. சத்தியம், சீவகாருண்யம், வைராக்கியம், அறிவாற்றல், பரோபகாரம்- மனச்சாந்தி முதலியவைகள் மெய்யன்பர்களின் குணசாரமாகும். இவ்வித நியமத்துடன் வாழ்ந்து நினது புகழ்பாடி நினது திருவடிப் பேற்றையடைய வேண்டுமெனப் போற்றுவதாகும்.

92. தனதன தானாதன தனதன தானாதன

தனதான தானாதன—தனதான

சரவண சாதாநமோநம! கருணையதிதா நமோநம

சததளபாதா நமோநம!

அபிராம

தருணக தீரா நமோநம! நிருபமல் வீராநமோநம

சமதள வுரா நமோநம!

சகதிச

பரமசொருபா நமோநம! சுரர்பதிபூபா நமோநம

பரிமள நீபா நமோநம!

உமைகாளி

பகவதிபாலா நமோநம! இகபரமூலா நமோநம!

பவுரிவி சீலா நமோநம!

அருள்தாராய்!

இரவியுமாகா சபூமியும் விரவிய தூளே றவானவ

ரெவர்களு மீடே றஏழ்கடல் முறையோவென்

றிடர்பட மாமே ரூபுதர மிடிபட வேதானிசாசா

ந்கல்கெட மாவே கநீடயில்

விடுவோனே!

மரகத ஆகாரஆயனு மிரணிய ஆகாரவேதனும்

வசுவெனு மாகா ரஈசனும்

அடிபேண

மயிலுறை வாழ்வே விராயக மலையுறை வேலாமகீதா

வனசா ராதா ரமாகிய

பெருமானே!

(ப-ரை) இரவியும் - கதிரவனும், ஆகாசம் - விண்ணும், பூமி

யும் - தாரணியும், விரவிய - அணுகிய, தூள் ஏற - தூசு படர்ந்து
பொருந்தவும், வானவர் எவர்களும் - அமரர்கள் யாவரும், ஈடேற -
வாழ்வுயரவும், ஏழ் கடல் - ஏழு சமுத்திரங்களும், முறையோ
என்று - முறையோவென்று கூக்குரலிட்டு, இடர்பட - துயரப்படவும்,
மாமேரு - மகாமேருவாகிய, பூதரம் - மலை, இடிபட - இடிபடவும்,

நிசாசரர் - அசுரர்களது வல்லமைகெட - வலிமை யழியவும்,
 மாவேகம் - மிக்க வேகத்தையுடைய, நீடு - மிரபலமிகுந்த, அயில்
 வேலா - கூர்மை பொருந்திய வேலாயுதத்தை விடுவோர்னே -
 மிரயோகம் செய்தவனே! மரகதம் - பச்சை மணியின் மிரகாசம்
 போன்று, ஆகாரம்-மேனியையுடைய, ஆயனும்-விஷ்ணு மூர்த்தி
 யும், இரணிய ஆகாரம் - பொன்போன்ற மேனியையுடைய,
 வேதனும்-திசை முகனும், வசு எனும் ஆகாரம்-அக்கினி சொரூப
 னாகிய, ஈசனும், உருத்திரமூர்த்தியும், அடிபேண - (நினது) பதா
 கமலங்களை வணங்குதற்குரிய, மயில் உறைவாழ்வே - மயில்
 வாகனத்தில் ஆரோகணிக்கின்ற பேரின்பச் செல்வமே! விநாயக
 மலை - விநாயக மலை என்னுந் திருத்தலத்தில், உறைவேலா - எழுந்
 தருளியுள்ள வேற்படைக் கடவுளே! மகிதர - மலைகளை இருப்பிட
 மாகக்கொண்டவனே! வனசரர் - வனவேடர்களுக்கு, ஆதாரம்
 ஆகிய - குலதெய்வமாயமைந்து அன்பு புரிகின்ற, பெருமானே -
 கந்தப் பெருமானே! சரவணசாதா-சரவணத்திலுதித்தவனே நமஸ்
 காரம் நமஸ்காரம்! கருணை அதீதா-கருணையங்கடலே, நமோநம-
 நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்! சதம்தளம்பாதா-தூறு இதழ் பொருந்திய
 செந்தாமரைபோன்ற சேவடிகளையுடையவனே! நமோநம -
 நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்! அபிராம - கட்டழகனே, தருணை -
 கோமளமேனியனே! நமோநம - நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், திரா-
 வன்மையுள்ளவனே! நிருப-சமஸ்த வுலகங்கட்கும் இறைவனே,
 மல்வீரா-மற்போருக்குரிய பராக்கிரமம் பொருந்திய பன்னிருபுயா
 சலங்களையுடைய வெற்றிவீரனே! சம தளஊரா-திருப்போருரை
 யுடையவனே!சகதீச-சகத்தின்காரணமாகியவனே!பரமசொரூபா-
 திவ்யமான சுந்தர சொரூபனே! சுரர்பதி - அமரர் நாதுகிய
 இந்திரனுக்கு, பூபா - தலைவனே! பரிமள நீபா - மிக்க மணங்
 கமழும் கடப்ப மாலையையுடையவனே! உமைகாளி பகவதி
 பாலா - உமை, காளி, பகவதி, என்னுந் திருநாமங்களையுடைய
 பார்வதி தேவியாரின் புதல்வனே, நமோநமோ-நமஸ்காரம் நமஸ்

காரம், இகம்பரம் மூலா - இகபர வாழ்விற்கு எவ்வுயிருக்கும்
மூல காரணமாயுள்ளவனே, நமோநம - நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்!
பவுருஷ சீலா - ஆடம்பரமிருந்த ஐஸ்வரிய மூர்த்தியே நமஸ்காரம்
நமஸ்காரம், அருள் தாராய் - கிருபை புரிந்தாள்வாயாக! எ-று.

(க-ரை) ஹே சரவணபவனே! கருணையங் கடலே! செந்
தாமரைபோன்ற பாதங்களை யுடையவனே! சர்வலோகங்கட்கும்
இறைவனே! வெற்றிபொருந்திய வேலாயுதத்தையுடைய கடவுளே!
உனக்கு நமஸ்காரம். அடியேனை ஆட்கொண்டருள வேண்டும்
என்பதாகும்.

(வி-ரை) சமதளம் என்பது திருப்போரூர். நிபம்-கடப்பமலர்
பவுருசம், ஆடம்பரம் ஐஸ்வரியம், இரணியம்-பொன், மண்ணும்
விண்ணும் சூரியனும் புழுதிபடியத்தக்கதாகவும் மகாமேருகிரியும்
நடுக்கமுறவும், அசுரர்கள் அழியவும் தேவர்கள் வாழ்வுயரவும்
மிரபலம் பொருந்திய வேலாயுதத்தைப் பிரயோகம் செய்தருளிய
வனென்னுந் பதங்களின் வாயிலாக அவ்வேலாயுத்தின் மகத்து
வத்தை விளக்குவதாகும்.

“தேரணியிட்டுப் புரமெரித் தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூரணியிட்டணுவாகிக் கிரவுஞ்சங் சூலைந்தரக்கர்
நேரணியிட்டு வளைந்த கடகநெளிந்ததுசூர்ப்
பேரணிகெட்டது தேவேந்தர லோகம்பிழைத்ததுவே.”

“ஆலுக் கணிகலம் வெண்டலைமலை யகிலமுண்ட
மாலுக் கணிகலம் தண்ணந்துழாய் மயிலேறுமையன்
காலுக் கணிகலம் வானோர்முடியுங் கடம்புங்கையில்
வேலுக் கணிகலம் வேலைபுஞ் சூரனும் மேருவுமே.”

—கந்தரலங்காரம்

93. தனதன தானதான தனதன தானதான

தனதன தானதான—தனதான

இலவிதழ் கோதிநேதி மதகலை யாரவார

இளநகை யாட ஆடி

மிகவாதும்

றெதிர்பொரு கோரபார ம்ருகமத கோலகால

இணைமுலை மார்பி லேறி

மதராசன்

கலவியி லோடிநீடு வெருவித தாகபோக

கரணப்ர தாபபாவ

மடமாதர்

கலவியின் மூழ்கியாழு மிழிதொழி லேனும்து

கருதிய ஞானபோத

மடைவேனோ

கொலைபுரி காளிசூலி பயிரவி நீலிமோடி

சூலிசகு டாரியாயி

மகமாயி

குமரிவ ராகியோகி பகவதி யாதிசோதி

குணவதி யாலலுணி

யபிராயி

பலிகொள்க பாலியோகி பரமகல் யாணிலோல

பதிவரதை வேதஞானி

புதல்வோனே !

படையொடு சூரன்மாள முடுகிய சூரதீர

பழமுதிர் சோலைமேவு

பெருமானே !

(ப-ரை)கொலைபுரி-துன்மார்க்கனாகிய மகிடாசுரனை சங்கரித்த, காளி - சாமுண்டியும், சூலி - சூலாயுதமேந்தியவளும்; பைரவி - வரர்கியும், நீலி - நீலவண்ணமுடையவளும், மோடி-காடுகாடுளென்னும் சத்தியும், சூலிசம் குடாரி - சூலிசாயுதமும் கோடரியும் கரங்களிற் கொண்டவளும், ஆயி-சமஸ்தவுலகங்கட்கும் மாதாவும், மகம் ஆயி - யாகரட்சிகியும், குமரி - நித்ய கன்னியும், வராகி - வராகி யென்னும் சத்தியும், யோகி - யோகினியும், பகவதி -

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

329

தர்ம தேவதையும், ஆதி - யாவற்றிற்கும் மூல காரணியும், சோதி - பிரகாசத்தையுடையவனும், குணபதி - சட்குண சீலியும், ஆல ஊணி - ஆலாலமாகிய விடத்தை அமுதமாக அருந்தியவனும், அபிராமி-கட்டழகு வாய்ந்தவனும், பலிகொள் கபாலி-மிட்சாடன மாகப் பிரம கபாலமேந்தியவனும், யோகி - யோக காரணியும், பிரமகல்யாணி-திவ்யமான நித்யகல்யாண குணசீலமுள்ளவனும், லோல - லீலா விநோதமுடையவனும், பதிவிரதை - பத்தினியும், வேத ஞானி - வேதங்களில் அறிவுமயமானவனுமாகிய பார்வதி யம்மையாருக்கு, புதல்வோனே - புத்திரனாகிய செல்வனே! படை யொடு-சேனைகளுடன், சூரன்மாள-சூரபன்மன் அழியும்படியாக, முடுகிய - சமராடிய, சூரதீர - வீரனாகிய வல்லவனே! பழமுதிர் சோலை - பழமுதிர் சோலை மலையில், மேவு - கோயில் கொண்ட ருளிய, பெருமானே - முருகப் பெருமானே! இலவு இதழ் கோதி - இலவு மலர்போன்று சிவந்த அதாங்களைச் சுவைத்து, நேதிமதன் கலை - முறையுடன் மதன நூலின்படி, ஆர ஆர - அனுபவம் கொண்டாடி, இளநகை ஆட - புன்னகையுடன் லீலை புரிந்து, மிகவாது உற்று - மிகுதியும் மனவாதுற்று, எதிர்பொரு - நேரில் போர் செய்வதாகிய, கோரம்பாரம் - கண்ணம்போன்று பரு மனுள்ளதும், ம்ருக மதம்-கஸ்தூரி வாசம் பரவி, கோல அழகுற்று, கால - பிராயத்திற்குத் தக்க வளம் பெற்றுயர்ந்ததாகிய, இணை முலை - இரு கொங்கைகளும், மார்பில் ஏற - மார்பின் மீது அழுந்த, மதராசன் கலவியில் ஓடி - மதன லீலையில் மனம் நீளும்படியாக, நீடு வெகுவித - மிகவும் பலவிதங்களான, போக-போகம் செய்து, கரணம் - (அதன்) காரணமாக, பிரதாபம் - கிர்த்தி பெற்றுள்ள பாபம் - பாபிகளாகிய, மடம் மாதர் - அறிவீனமான விலை மாதர் களது, கலவியில் மூழ்கி - சிற்றின்ப சாகரத்தில் அமிழ்ந்து, ஆழும் - தாழ்ந்துபோகும் தன்மையுள்ள, இழி - இகழ்ச்சியுள்ள தாகிய, தொழிலேன் - (உம் - அசை) செய்கையுள்ளவனாகிய அடியேன், மீது கருதிய - மேலாக நினைக்கத் தகுந்த, ஞானம்

போதம் - அறிவானந்தமாகிய போதத்தை, அடைவேலே-அடைவத் தற்குரியவனாவேலே; ளாறு.

(க-ரை) ஹே முருகா! பார்வதி பாலக! அடியேன் விலை மாதர்களது சிற்றின்ப சாகரத்தில் மூழ்கி மடிந்துவிடாது ஞான நந்தபோதம் அடையும்படியாக நினது திருவருள் புரிந்து ஆட் கொள்ளவேண்டு மென்பதாகும்.

(வி-ரை) சிவந்த இலவ மலரை மங்கையரது இதழுக்கு உவமை கூறினார். காளி, சூலி, பயிரவி, நீலி, மோடி, குலிச குடாரி, ஆயி, மகமாயி, குமரி, வராகி, யோகி, பகவதி, ஆதி, சோதி, குணவதி, ஆலம்ஊணி, அபிராமி, கபாலி, பரமகல்யாணி, பதிவிரதை, வேதஞானி, என்னும் பதங்கள் பராசத்தியாகிய பார்வதி தேவியாரின் பரியாய நாமங்களாகும் என்பதை விளக்கினார்.

ஞானபோதம் - அறிவானந்த நிலையாகிய முத்தி இன்பம்.

94. தனனதாத் தத்ததந்த தனனதாத் தத்ததந்த
தனனதாத் தத்ததந்த—தன தான

அறிவிலாப் பித்தருன்ற

னடிதொழாக் கெட்டவஞ்சர்

அசடர்பேய்க் கத்தர்நன்றி யறியாத

அவலர்மேற் சொற்கள் கொண்டு

கவிகளாக்கிப் புகழ்ந்து

வவரைவாழ்த் தித்திரிந்து பொருள்தேடிச்

சிறிதுகூட்டிக் கொணர்ந்து

தெருவுலாத் தித்திரிந்து

தெரிவைமார்க்குச் சொரிந்து வவமேயான்

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

331

திரியுமார்க் கத்துநிந்தை
 யதனைமாற் றிப்பிரிந்து
 தெனியுமோட் சத்தையென்று
 வருள்வாயே !

இறைவர்மாற் றற்றசெம்பொன்
 வடிவம்வே றுப்பிரிந்து
 விடபமேற் கச்சிவந்த உமையாள் தன்

இருளைநீக் கத்தவஞ்செய்
 தருளநோக் கிக்குழைந்த
 இறைவர்கேட் கத்தகுஞ்சொ
 லுடையோனே

குறவர்கூட் டத்தில் வந்து
 கிழவனாய்ப் புக்கு நின்று
 குருவியோட் டித்திரிந்த தவமானைக்

குணமதாக் கிச்சிறந்த
 வடிவுகாட் டிப்பு ணர்ந்த
 குமரகோட் டத்த மர்ந்த . பெருமானே!

(ப-ரை) இறைவர் - சிவபிரானது, மாற்று அற்ற - இத்தனை மாற்று என்று நிதானிக்கமுடியாத செம்பொன் வடிவம். பெருமை தங்கிய செழும் பொன்போன்ற சோதிமேனியின் வாமபாகத் திருந்து, வேறுபிரிந்து - தனியாகப் பிரிந்து, இடபம்மேல்-இடபத்திலேறி, கச்சிவந்த - காஞ்சிமா நகரில்வந்த, உமையாள் - பார்வதியம்மையார், இருளைநீக்க-தமது குறைநிவர்த்திக்க, தவம்செய்து, அருள-தவம்புரிந்தருள, நோக்கி குழைந்த-அத்தவத்திற்கு உள்ளம் அன்புகூர்ந்து காட்சியளித்தவராகிய, இறைவர் கேட்க-சிவபெரு

மான் வினவியதாகிய, தரும்சொல் உடையானே-மெய்ப்பொருளை
 யுபதேசித்தருளிய ஐயனே! குறவர் கூட்டத்தில் - குறவர் குலத்
 தவர் நிறைந்துள்ள கானகத்தில், வந்து-வந்தருளி, கிழவனாய்ப்
 புக்கு நின்று-விருத்த வயதுள்ளவனாகப் புகுந்துநின்று, குருவி
 யோட்டித் திரிந்த - (தினைப்புனத்தில்) குருவிகளை விரட்டித்திரிந்
 துள்ள, தவமானே - தவசீலமிருந்த வள்ளிநாயகியை, குணமது
 ஆக்கி - முறைமையைச் சீர்த்திருத்தி, சிறந்தவடிவுகாட்டி - சிறந்த
 தாகிய தெய்வத் திருக்கோலம் காட்டி, புணர்ந்த - மருவியுள்ள,
 குமரகோட்டத்து அமர்ந்த - குமரக்கோட்டம் என்னுந் தலத்தில்
 எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே! அறிவிலா -
 விவேகமில்லாத, மித்தர்-மித்தலாட்டக்காரர்கள், உன்தன்-நினது,
 அடிதொழா-சரணகமலங்களைத் துதியாத, கெட்ட - மனதுகெட்ட
 வர்களாகிய வஞ்சகர்களும், அசுடர்-(குற்றம் புரிபவர்களாகிய)கீழ்
 மக்களும், பேய்கத்தர்-பிசாசுபோன்று சத்தமிட்டுத் தன் பெருமை
 பேசுகின்றவர்களும், நன்றி அறியாத அவலர் - நன்மை இன்ன
 தென்றுணராத மதியில்லாத மடையர்களும், (ஆகிய) மேல்-இவர்கள்
 மீது, சொற்கள் கொண்டு-மங்களுகாரமும் இனிமையுங் கொண்
 டுள்ள செந்தமிழ் பாடல்களியற்றி, கவிகளாக்கிப் புகழ்ந்து -
 மென்மேலும் கவிகளால் இந்த மூடர்களைப்புகழ்ந்து, அவரை -
 அவ்விதத்தன்மையுள்ளவர்களை, வாழ்த்தித்திரிந்து பொருள்தேடி-
 வாழ்த்துகள் கூறித்திரிந்து தனம் சம்பாதித்து, சிறிது கூட்டிக்
 கொணர்ந்து-சில பொருளைச் சேகரித்துக் கொண்டுவந்து, தெரு
 உலாத்தித்திரிந்து - தெருக்களில் உல்லாசமாக உலாவித்திரிந்து,
 தெரிவை மார்க்கு - வேசிகளுக்கு, சொரிந்து - மிகவுங் கொடுத்து,
 அவமே-யாதொரு பயனுமில்லாது, யான்திரியும் - அடியேன் அலை
 கின்ற, மார்க்கத்து-துன்மார்க்கத்தாலாகிய, நிந்தை அதனை-(ஊரார்
 இகழ்ந்துபேசுவதாகிய) பழிச் சொல்லை, மாற்றி-ஒழியும்படியாக,
 பரிந்து அன்புகூர்ந்து, தெளிய மோட்சத்தை - தெள்ளியதன்மை
 வாய்ந்த அறிவானந்த நிலையால் அடையத்தகுந்த மோட்ச நெறி

யாகிய பரகதியை, என்று அருள்வாய். எப்போது தந்தருளுவாய் (எ-று.)

(க-ரை) ஹே முருகா ! உலகில் உயர்வாகிய மானிடப்பிறவி எடுத்தும் சன்மார்க்க நிலைஇன்ன தென்றுணராது அகங்காரமுற்ற புல்லர்களைப் புகழ்ந்து கவிபாடித்திரிந்தலைந்து அடியேன் பிறவியை வீணாக்கிக்கொள்ளாது அன்புகூர்ந்து குறைகளை நீக்கிப்பரமானந்த நிலையை அடையும் மார்க்கத்தை அருள்புரிவாய் என்பதாகும்.

(வி-ரை) “செம்பொன்மேனிச் செழுஞ்சுடரே ” என்று தேவாரம் சிவமிராணைப்போற்றிப் புகழ்வதுபோன்று இங்கு நமது சுவாமிகள் “செம்பொன் வடிவம், எனப்புகன்றார்.

அறிவில்லாதவர், பித்தர், பத்திரெறி யில்லாதவர், வஞ்சகர், அசுடர், பேயைப்போன்று கத்துபவர், நன்றியறியாதவர், அவலர், இவர்கள் யாவும் மனிதப்பிறவி எடுத்தும் பயனில்லாத கீழ்ப்பட்ட வராதலின் அவர்களைப் புகழ்ந்து கவிபாடித் திரிவது பாபச்செய லென்பதையே இப்பாடல் விளக்குவதாகும். அறிவற்ற இவர்க ளிடம் பொருள்கள் இருந்தும் ஈகையில்லாமலிருப்பதின் காரணம் அவரது தீவினையபயனாகிய லோபகுணமேயாகும்.

“வஞ்சநெஞ்சனை மாசழக்கனைப் பாவியை வழக்கில்லியைப் பஞ்சதுட்டனைச் சாதுவேயென்று பாடினுங்கொடுப்பாரிலை”

—சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

சிவனார் திருக்கண்களைத் தம்கரத்தால் மூடியுமொ தேவியாரின் செயலால் உலகமெங்கும் இருள்மூடும்படிசெய்த பாபநிவர்த்தியின் பொருட்டுக் காஞ்சிபுரத்தில் அம்மையார் தவமியற்றி விமோசன மடைந்தாரென்பது புராணக் கூற்றாகும்.

95. தானதனத் தானதனத் தானதனத் தானதனத்
தானதனத் தானதனத்—தனதான

சோலையடாத் தாலமிகுத் தேயுழையைச் சீரிவிதிர்த்
தூறுசிவப் பேறுவிழிக் கடையாலே
தேனிரதத் தேழுமுகிப் பாசுநிகர்த் தாரமுதத்
தேறலெனக் கூறுமொழிச் செயலாலே
ஆலிலையைப் போலும்வயிற் றுலனகத் தாலதரத்
தாலிரதத் தாலும்வளைப் பிடுவேர்மேல்
ஆசையினைத் தூரவிடுத் தேபுகழ்வுற் றேப்ரியநற்
றுளிணையைச் சேரஎனக் கருள்வாயே !
காலனைமெய்ப் பாதமெடுத் தேயுழையிட் டேமதனைக்
காயளரித் தேவிதியிற் றலையூடே
காசினியிற் காணஇரப் போன்மதியைச் சூடியெருத்
தேறிவிரித் தூருதிரைக் கடல்மீதில்
ஆலமிடற் றுணையிபத் தோலையுடுத் தீமமதுற்
றுடியிடத் தேயுமைபெற் றருள்வாழ்வே !
ஆழியினைச் சூரனைவெற்பேழயில்தொட் டாவிதுணித்
தாதிதுருச் சோலைமலைப் பெருமாளே !

(ப-ரை) காலனை - யமனை, மெய்ப்பாதம் - மெய்மையதாகிய
சேவடியினால், உதை இட்டு-உதைத்துத்தள்ளி, மதனை-மன்மதனை,
காய ளரித்து - தீயும்படி நெற்றி விழியாலெரித்து, விதியின் -
பிரமனது, தலையூடே-கபாலமாகிய ஓட்டினால், காசினியில் காண-
உலகத்தார் காணும்படியாக, இரப்போன் - பலியேற்பவனும்,
மதியை சூடி-இளம் சந்திரனைச் சடாமுடியிலணிந்தவனும், எருத்து
ஏறி - இடபவாகனத்தில் ஆரோகணிப்பவனும், விரித்து - விசாலம்

பொருந்தியதாகி, ஊருதிரை-அச்சந்தரத் தக்க பேரலைகளையுடைய, கடல் மீதில் - கடலினிடத்தே தோன்றிய, ஆலம் மிடற்றூனை, ஆலாலவிடந்தங்கிய கண்டத்தையுடையவனும், கரிதோலை உடுத்து-யானையின் தோலைப் போர்வையாகத் தரித்து, ஈமம் அது உற்று ஆடி - மயானமாகிய சுடலையிலாடியவனும், இடத்தே உமை பெற்று - இடப்பாகத்தில் பார்வதியாரை அமர்த்தியுள்ளவருமான சிவபிரான், அருள் வாழ்வே - தந்தருளிய செல்வமே! ஆழியினை - சமுத்திரத்தில் ஒளிந்துள்ள, சூரனை - சூரபன்மன் அழியவும், வெற்பு ஏழ் - ஏழு மலைகள் நடுக்கமுறவும், அயில் தொட்டு - வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்து, ஆவி துணித்து - சங்கரித்து (அவனது) உயிரைப்போக்கி, ஆதி - புராதனமாகிய, திரு - அழகு விளங்கும், சோலைமலை - சோலை மலையில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே! சேலை அடர்த்து-கயல் மீனைப் பழித்தும், ஆலம் மிகுத்து - விஷத்தைக் காட்டினும் மிகுந்ததாகிய, உழையை சீறி - மானைச் சினந்தும், விதிர்த்து ஊறு - வரிகள் மிகுந்து, சிவப்பு ஏறு - சிவப்பேறப் பெற்ற, விழி கடையாலே - கடைக்கண் பார்வையினாலும், தேன் இரதத்தே முழுகி-தேனினது இனிமையில் அமிழ்ந்து, பாகுநிகர்த்து - கரும்பின் பாகை யொத்துள்ள அமுதம் தேறல் என - அமிர்த்தத்தின் தெளிவைப்போன்றும்; கூறும் - வசனிக்கின்ற, மொழி செயலாலே - இன்பகரமான வார்த்தைகளின் தன்மையாலும், ஆல் இலையைப்போலும்-ஆவிலையின் வடிவம்போன்ற, வயிற்றால் - வயிற்றினாலும், அளகத்தால் - கூந்தல் அமைப்பாலும், அதரத்தால்-இதழ்களாலும், இரதத்தால்-நிதம்பவுணர்ச்சியாலும், வளைப்பிடுவோர் மேல்-(ஆடவர் மனத்தை மயக்கி) வளைத்துக் கொள்பவராகிய மங்கையர் மீதுள்ள, ஆசையினை தூரவிடுத்தே-காம விகாரத்தைத் தூரத்தள்ளி, புகழ் உற்று-பிரபாவம் பொருந்தியதாகிய, பிரிய நல்தாள் இணையை - உலகம் மிர்தியுடன் நாடுகின்றதாகிய உபய சரணாவிந்தங்களையும், எனக்கு அருள்வாய்-அடியேனுக்குத் தந்தருள் புரிவாயாக. எ-று

(க-ரை) ஹே கந்தப் பெருமானே, சிவபிரான் தந்தருளிய பெருமை பெற்ற செல்வமே! கூரிய கண்கள் கூந்தல் முதலிய அவயவங்களைக் காட்டி வஞ்சிக்கின்ற விலை மாதர்களின் மையலில் அடியேன் மயங்கி வீழ்ந்துவிடாது நினது உபய சரணாவிந்தங் களையும் அருள் புரிந்து ஆட்கொள்ளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) விலை மாதர்கள், கண்கள், கூந்தல், தனம் முதலிய அவயவங்களை அழகுறக் காட்டி ஆடவர்களை மயக்கிக் காமப் படுகுழியில் வீழ்த்திப் பொருள் பறிப்பவராதலின் அவ்வித இழிவான செயலில் மனம் சென்று வருந்தாது முருகன் சரணா விந்த மலர்களை அடையவேண்டுமென்பது பிராத்தனையாகும்.

“காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டியென் கண்ணெதி மாதென்று சொல்லிவருமாயை தன்னைமறலிவிட்ட [ரே தாதென்றெண்ணுது சுகமென்று நாடுமித் துற்புத்தியை ஏதென்றெடுத்த துறைப்பே னிறைவா கச்சியேகம்பனே.”

—பட்டினத்தார்

96. தனதன தானந்தாத்த தனதன தானந்தாத்த
தனதன தானந்தாத்த—தன தான

வடிவது நீலங்காட்டி முடிவுள காலன்கூட்டி
வரவிடு தூதன்கோட்டி விடுபாசம்
மகனெடு மாமன்பாட்டி முதலுற வோருங்கேட்டு
மதிகெட மாயந்தீட்டி யுயிர்போமுன்
படியிசை தாளுங்காட்டி யுடலுறுநோய் பண்டேற்ற
பழவினைபாவந் தீர்த்துன் அடியேனைப்
பரிவொடு நாளுங்காத்து விரிதமி மூலங்கூர்த்த
பரபுகழ்பா டென்றாட்கொ டருள்வாயே!

முடிமிசைசோமன் சூட்டிவடிவுள ஆலங்காட்டில்
முதிர்நட மாடுங்கூத்தர் புதல்வோனே !
முருகவிழ் தாருஞ்சூட்டி யொருதனி வேழங்கூட்டி
முதல்மற மானின்சேர்க்கை மயல்கூர்வாய்
இடியென வேகங்காட்டி நெடிதரு சூலந்தீட்டி
யெதிர்பொரு சூரன்தாக்க வரஏகி
இலகிய வேல்கொண்டார்த்து உடவிருகறன்றாக்கி
யிமையவ ரேதந்தீர்த்த பெருமாளே !

(ப-ரை) முடிமிசை.சடாமுடியின்மீது, சோமன்சூட்டி-இளம் பிறையாகிய மதியை அணிந்து, வடிவுள - அழகு விளங்குகின்ற, ஆலங்காட்டில் - திருவாலங்காடு என்னுந் தலத்தில், முதிர் - பரிபூரணைந்தமாக, நடம் ஆடும் - நிர்த்தனம் செய்தருளிய, கூத்தர்-சிவமிரானது, புதல்வோனே - செல்வக்குமாரனே ! முருகு அவிழ்-தேன்சொரிகின்ற, தாரும்சூட்டி - கடப்பமலர்மாலையும் புனைந்து, (சென்று) ஒரு தனிவேழம் - ஒப்பற்ற ஒரு யானையை, கூட்டி-புனத்திலிடமாக வரவழைத்துக் காண்பித்து, முதல் - முதன்மை யாகிய, மறம் - வீரத் தன்மைடைய, (குறவர் சூலத்தில் வளர்ந்த) மானின் - நங்கையராகிய வள்ளிநாயகியின், சேர்க்கை - கூட்டுற வாகிய, மயல்கூர்வாய்-காதலுக் குகந்தவனே ! இடிஎன-இடியை யொத்த, வேகம் - சீறிச்சினந்து சத்தமிட்டு, காட்டி - உக்கிரமான செயலேக்காட்டி, நெடிதரு சூலந்தீட்டி-நீண்டசூலத்தை கூர்மையாக மினுக்கிக் கொண்டும், எதிர்-நேரில், பொரு - சமரில், தாக்க-தாக்குவதற்காக, சூரன்வர - சூரபன்மன்வர, ஏகி-எதிர்சென்று, இலகிய வேல்கொண்டு - பிரகாசத்தையுடைய வேலாயுதத்தைக் கொண்டு, ஆர்த்து-அமர்புரிந்து, உடல்இருகூறு-(அவனது) தேகம் இரு பிளவாகும்படி, அன்றுஆக்கி - அந்நாளில் அவனை ஒழித்து, இமையவர் - தேவர்களுடைய, ஏதந்தீர்த்த - துயரத்தை நிவர்த்தி

செய்த, பெருமானே - முருகப் பெருமானே ! நீலம் - நீல வண்ணமாகிய, வடிவு அது காட்டி - இருண்ட சொருபத்தைக் காட்டிக்கொண்டு, முடிவு - மரணந்த காலத்தில், உள - வந்துள்ளவனாகிய, காலன் - கூற்றுவன், கூற்று - அடியேன் ஆவிகையகவர்த்துகொண்டு வரும்படி, வரவிடு - வரவிடுத்துள்ள, தூதன் - காலதூதன், பாசம் கோட்டிவிடு - பாசக் கயிற்றை வளைவாக என்மீது வீசி யெறியும்போது, மகனெடு - புத்திரர்களுடனும், மான்மபாட்டி முதல் - மாமன் பாட்டி முதலிய, உறவோடும் - சுற்றங்களுடனும், மதிசெட - உணர்வுகூன்றி அலறியமும்படி, மாயம் தீட்டி-பிரபஞ்சமாயையை விளக்கி, உயிர் போம்முன் (அடியேன்) உயிரைக் கொண்டுபோவதற்கு முன்பாக, படிமிசை - பூமியினிடமாக, (எனது ஆவியுள்ளபோதே) தானும் காட்டி - நினது சரணாவிந்தங்களின் காட்சி கானும்படியாகவும், உடல் உறு நோய் - சரீரமாகிய பவப்பினியை, பண்டு ஏற்ற பழவினை - முன் செய்துள்ள தீயவினைகள், தொடர்ந்து-தொடர்ச்சியாக வரும், பாவம் - பாவச் செயலையும், தீர்த்து - முற்றிலும் நீக்கி, உன் அடியேனை - நினது அடியேனை, பரிவோடு - அன்வுடனே, நாளும் - எப்போழுதும், காத்து - பரிபாலித்து, விரிதமிழால் - விதவிதமாக விரிந்துள்ள செந்தமிழால், அம்கூர்த்த - அழகு சிறந்த, பரம்புகழ்பாடுக என்று - பரம சாதனமாகிய பிரபாவங்களைப் பாடுவாயாகவென்று ஆஞ்ஞையிட்டு, ஆள்கொடு அருள்வாய் - ஆட்கொண்டருள்வாயாக. (எ-று)

(க-ரை) ஹே கருணையங் கடலே ! சிவபிரானது செல்வப் புதல்வனே ! தினைப்புனத்தில் ஒப்பற்ற யானை முகக் கடவுளை வருவித்துத் திருவினையாடல் செய்தருளி வள்ளி நாயகியை மணம் புணர்ந்த கந்தப் பெருமானே ! அடியேன் பிரபஞ்சமாயை வசப்பட்டு உறவோர்கள் கூடியமும்படியாகக் கூற்றுவன் கால பாசத்திற்கு ஆளாகாமல் சந்ததமும் நினது திருவடி மலர்களைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இருண்ட நீலமேகம்போன்ற சொருபத்தையுடைய யமனுக்கு “வடிவது நீலம் காட்டி, என்றார். உடலும் உயிரு முள்ளபோதே நினது மிரபாவங்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்துபாடி நினது பாததரிசனத்தை அடையவேண்டுமென சுவாமிகள் முருகப் பெருமானைப் பிரார்த்தித்தார் என்க.

“எத்தாயரெத்தந்தை யெச்சுற்றத்தார்
எம்மாடுசும்மாடா மேவர்நல்லோர்
செத்தால்வந்துதவுவா ரொருவரில்லைச்
சிறுவிரகாற்றீழட்டிச் செல்லாநிற்பர்
சித்தாயவேடத்தாய் நீடுபொன்னித்
திருவானைக்காவுடைய செல்வாவென்றன்
அத்தாவுன்பொற்பாத மடையப்பெற்று
லல்லகண்டங்கொண்டடியே நென்செய்கேனே ”
—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

97. தனத்தா தானதந்த
தனத்தா தானதந்த
தனத்தா தானதந்த—தன தான

உருக்கார் வாளிகண்கள்
பொருப்பார் வார்தனங்க
ளுரைத்தேன் வாலசந்தர் நுதனூலாம்
உருச்சேர் நீண்மருங்குல்
பணைத்தோ ளோதிகொண்ட
லுவப்பா மேல்விழுந்து திரிவோர்கள்
அருக்கா மாதர்தங்கள்
ரைக்கே யோடியின்ப
வலைக்கே பூணுநெஞ்சன் அதிபாவி

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

அசட்டால் மூடுகின்ற
 மயக்கால் மரபுமிந்த
 அவத்தா லீனமின்றி
 எருக்கார் தாளிதும்பை
 மருச்சேர் போதுகங்கை
 புனைச்சூ டாதிநம்பர்
 இருக்கா லேரினைந்து
 துதிப்பார் நாவிரெஞ்சி
 விருப்பா யானைதங்கு
 செருக்கா லேமிகுந்த
 கடற்கூர் மாளவென்ற
 திறற்சேர் வேல்கைகொண்ட
 தினைக்கோர் காவல்கொண்ட
 குறத்தேன் மாதுபங்க
 திருப்போ ரூரமர்ந்த

அருள்வாயே !

புதல்வோனே !

மணிமார்பா !

முருகோனே !

பெருமானே !

(ப-ரை) எருக்கு ஆர் தாளிதும்பை மருச்சேர்போது-எருக்கு, ஆத்தி, தாளி, தும்பை முதலிய சுகந்தமலர்களையும், கங்கை-கங்கா நதியையும், சூடு-புனைந்துள்ள, ஆதிநம்பர்-முதல்வனாகிய சிவபிரானது, புதல்வோனே - செல்வக்குமாரனே ! இருக்காலே - இருக்கு வேதம் புகழ்ந்துள்ள பிரகாரம், ரினைந்து துதிப்பார் - சிந்தனை செய்து தொழுகின்றவரது, நாவில் நெஞ்சில்-இருப்பாய்-நாவிலும் இதயமலரிலும் இருக்கின்றவனே ! யானைதங்கும் மணிமார்பா - தெய்வயானையம்மையார் மருவும் அழகிய மார்பகத்தை யுடையவனே ! செருக்காலே மிகுந்த - அகங்காரத்தே மிகுந்துள்ளவனான, கடற்கூர் - கடலில் மறைந்து திரிந்தவனான ரூரபன்மன், மாளவென்ற - மாண்டொழியும்படி வெற்றி கொண்ட, திறற்சேர் -

வன்மைபொருந்திய, வேல்-பிரகாசம் பொருந்திய வேலாயுதத்தை, கைகொண்ட-திருக்கரத்திற்குங்கிய; முருகோனே - முருகப் பெருமானே! தினைக்கு ஓர் காவல்கொண்ட - தினைப்புனத்தில் ஒரு காவலாகவுடைய, குறத்தேன்மாதபங்க-குறக்கொடியும் தேனிசை போன்ற வசனங்களையுடையவளுமான வள்ளிநாயகியுடைய மணவாளனே! திருப்போரூர் அமர்ந்தபெருமானே - திருப்போரூரென்னுந்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள குமரப் பெருமானே! உருக்கு ஆர்வாளி - கருமை நிறம்வாய்ந்த இரும்பினும் செய்துள்ள கூரிய அம்பைப்போன்ற, கண்கள் - விழிகளாலும், பொருப்பு ஆர்வார்தனங்கள்-குன்றை நிகர்த்ததும் கச்சணிந்தவைகளுமான பருத்த கொங்கைகளாலும், உரைதேன்-தேனைப்போன்ற இனியவசனங்களாலும், வால்சந்தர நுதல் - சந்திர பிறைக்குச் சமானமான நெற்றியினாலும், தூல்-ஆம் உருசேர்-தூல்போன்ற அளவுள்ள, நீள் மருங்குல் - நீண்ட நுண்ணிடையாலும், பனை தோள் - மூங்கிலை யொத்த தோள்களாலும், ஓதிகொண்டல்-மேகம்போன்ற வடிவு பொருந்திய கூந்தலினாலும், உவப்பாம்-பிரியமுற்று, மேல்விழுந்து திரிவோர்கள் - மேல்விழுந்து புரண்டு திரிபவர்களாகிய அருக்கு ஆம்-அருமையதாகியவடிவுடைய, மாதர்தங்கள்-விலைமாதர்களின், வரைக்கே ஓடும் - இடத்தையே நாடியோடுந் தன்மையில், இன்ப வலைக்கே பூணும்நெஞ்சன் - சிற்றின்பமையலாகிய மாய வலைக்கே பொருந்தும் மனத்தையுடையவனும், அதிபாவி - மிகுந்தபாபியும், அசட்டால்மூடுகின்ற-தீயகுணங்களால் மூடப்பட்டுள்ள, மயக்கால் மயக்கத்தினாலே, மாயும் - அழியுமியல்புள்ள, இந்த அவத்தால்-இவ்விதநிலையால், (அடியேனை) ஈனம்இன்றி - (கெட்டவனென்று) தள்ளிவிடாது, அருள்வாய்-(ஏ-அசை) ஆட்கொண் டருள்வாயாக. (எ-று)

(க-ரை) ஹே சிவகுமார! வள்ளி தெய்வானை சமேத! சூரசங்கார! வெற்றி வேலாயுதா! அடியேன் விலைமாதரின் வசப்பட்டு

மயங்கித் திரிந்தவனாயினும் அக்குற்றங்களை மன்னித்து ஆட் கொண்டருள வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) குறத்தேன் - வள்ளி நாயகியின் மதுர மொழியை யுணர்த்துவதாகும். யானைதங்கு மணிமார்பா - தெய்வயானையை மார்பகத்தில் அணைகின்றவனென்பது பொருளாகின்றது. இருக்கு வேதம் முதன்மை பெற்றுள்ளதாதலின் அதிற்சொல்லும் நியமப் பிரகாரம் அதுட்டிக்கின்ற மெய்யன்பர்களின் நெஞ்சத்திலும், துதிக்கின்ற நாவினிடமும் தங்குகின்றவ னென்பதையும் விளக்கி னார். துக்கத்திற் கேதுவாகிய பிரபஞ்சமாயையில் வீழாவண்ணம் ஆட்கொண்டருள வேண்டுமெனப்போற்றியதாகும்.

“ பாழ்வாழ் வெனுமிப் படுமாய் கையிலே
வீழ்வா யெனவென் னைவிதித் தனையே
தாழ்வா னவைசெய் தனதா முளவோ
வாழ்வா யினிநீ மயில்வா கனனே ”

—கந்தரனுபூதி

98. தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன — தன தான

தரையின் மாணிட ராசையி னான்மட
லெழுது மாலருண் மாதர்கள் தோதக
சரசர் மாமல ரோதியி னுலிரு கொங்கையாலும்
தளர்மி னேரிடை யாலுடை யானடை
யழகினுன் மொழியால் விழியான்மருள்
சவலை நாயடி யேன்மிக வாடிம யங்கலாமோ ?
பறவை யானமெய்ஞ் ஞானிகள் மோனிக
ளணுகொ ணுவகை நீடுமி ராசிய
பவன பூரக வேகிக மாகிய விந்துநாதம்

பகரொ ணாதது சேரவொ ணாதது
 நினையொ ணாதது வானத யாபர
 பதிய தானச மாதிம னேலயம் வந்துதாராய் !

சிறைவி டாதநி சாசரர் சேனைகள்
 மடிய நீலக லாபம தேறிய
 திறல்வி னோதச மேளத யாபர அம்புராசி

திரைகள் போலலை மோதிய சீதள
 குடக காவிரி நீளலை சூடிய
 திரிசி ராமலை மேலுறை வீரகு திஞ்சிவாமும்

மறவர் நாயக ஆதிவி நாயகர்
 இளைய நாயக காவிரி நாயக
 வடிவி னாயக வரணைதன் நாயக எங்கண்மானின்

மகிழு நாயக தேவர்க னாயக
 கவுரி நாயக னர்குரு நாயக
 வடிவ தாமலை யாவையு மேவிய தம்பிரானே !

(11-ரை) சிறைவிடாத - அமரர்களை சிறையினின்றும் விடுவிக்காத, நிசாசரர் சேனைகள்-அசுரசேனைகள் யாவும், மடிய-அழியும் படியாக, நீலகலாபமதுஏறிய - நீலவண்ண மிகுந்த மயில்வாகனத்தின்மீது ஆரோகணித்துள்ள, திறல்வினோத சமேளதயாபர-வெற்றியும் மகத்துவமும் வாய்ந்துள்ள கருணாநிதியே! அம்புராசி - சமுத்திரத்தினது, திரைகள்போல் அலைமோதிய - பேரலைபோன்ற அலைகளைப் பரப்புகின்ற, சீதளகுடக காவிரி - குளிர்மையுள்ள மேலக்காவிரி நதியின், நீள் - நீண்டுள்ள, அலைசூடிய - அலையை

அணிகலனாகப் பொருந்தியதாகிய, திரிசிராமலைமேல் - திரிசிரகிரியின்மீது, உறைவீர - எழுந்தருளியுள்ள வல்லவனே! குறிஞ்சிவாழும்-மலைகளினிடமாக வாசஞ்செய்கின்ற, மறவர்கள் நாயகவேடர்குலத்தவருக்குக் குலதெய்வமாகிய நாயகனே! ஆதி-மூலப் பொருளாகிய, விநாயகர் இனையநாயக - யானைமுகனுக்கு இனைய நாயகனே! காவிரி நாயக-காவிரிநதிக்குத் தலைமைகொண்டவனே! வடிவின் நாயக - அழகுருக்குக் கெல்லாம் அழகனாகிய நாயகனே! ஆனைதன்நாயக - தேவயானையம்மையாரின் நாயகனே! எங்கள் மானின் - எங்கள் மாதாவாகிய வள்ளிநாயகியின், மகிழும் நாயக-சரசசல்லாபமாகிய மகிழ்விற் குரியதலைவனே! தேவர்கள் நாயக-இந்திராதி முதலிய தேவர்களுக்குக் கெல்லாம் நாதனுள்ளவனே! கவுரிநாயகனார் குருநாயக - பார்வதி தேவியாரின் நாயகனாகிய சிவபிரானது பரமகுருநாதனே! வடிவதுஆம் - அழகு பொருந்திய, மலையாவையும் மேவிய - மலைகள் யாவற்றிலும் திருவினையாடல் புரிகின்ற, 'தம்பிரானே-(கலியுகவரதனாகிய) கடவுளே! தறையில் மானிடர்-இப்பூமியில் வசிக்கின்றவராகிய மனிதகுலத்தவர், ஆசையினால்-மோகவிருப்பத்தினால், மடல்எழுதும்மால் அருள் மாதர்கள்-மடல் எழுதும்படி காமவிகாரத்தை யுண்டுபண்ணத் தக்க மங்கையர், தோதகசரசர் - கபடத்தன்மையுள்ள சரசமொழி பேசுகின்றவர், மாமலர் ஓதியினால் - வாசமலரணிந்த கூந்தலினாலும், இரு கொங்கையாலும்-இரண்டு தனங்களாலும், தளர்மின் இடையால்-துவளுந் தன்மையதாகிய மின்னற்கொடிபோன்ற இடையினாலும், நடை அழகினால் - நடை உடைபாவனையாகிய நடக்கையாலும், மொழியால் - இனிய வார்த்தையினாலும், விழியால்-வேல்போன்ற கண்களாலும், மருள் - மையல் கொள்ளுகின்ற, சவலை நாய் அடியேன் - மெலிந்த நாயயப் போன்ற அடியேன், மிகவாடி-மிகவும் வாட்டமுற்று, மயங்கலாமோ - புத்தி கலங்கலாமோ? பறவை ஆன - பறவையைப்போன்று பல இடங்களில் உலவும், மெய்ஞ்ஞானிகள் - உண்மை ஞானத்தை உணர்த்துபவர்களும்,

மோனிகள் - மவுன மனத்தர்களும், அணுக ஒணவகை - கிட்டுதற்
கியலாதவிதமாகிய, நீடு - மிக்க, இராசியப்பவன பூரகம் ஏசிகம்
ஆகிய விந்துநாதம் - இரகசியத் தன்மைவாய்ந்து சீவசுவாசத்தைச்
சுருங்கச்செய்யும் அனுபவத்தில் ஐக்கியப்பட்டுள்ள விந்துநாதங்
களால், பகர ஒணதது - சொல்வதற்கியலாததும், சேரஒணதது -
அடைய முடியாததும், நினை ஒணததும் ஆன - மனத்தினால் நினைப்
பதற் கெட்டாததுமான, தயாபர - பரமானந்த மயமாகிய கிருபா
நிதியே! பதியது ஆன - சாசுவத் முத்திரிலையாகிய, சமாதிமனோ
லயம் வந்துதாராய் - தன்னைத்தானறியும் யோகானந்த சாதன
மடையுட்படி அடியேன் முன்வந்து திருவருள் தந்தருள்வாயாக.
(எ-று)

(க-ரை) ஹே பரம கருணாநிதியே! அடியேன் பிரபஞ்சமாயை
யிற்பட்டு மங்கையராசையில் மயங்கித் திரியாது தன்னைத் தானறி
யும் யோகானந்த நிலையை அடையும் சாதனத்தை அருள்புரிய
வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) தரை என்பது தறை என்பதாயிற்று. மானிடர்
என்பது ஆடவரைக் குறிப்பதாகும். மடல் எழுதுவது - தலைவன்
இச்சித்தபெண்ணை யடைவதற்குப் பண்டைக்கால வழக்கப்படி
செய்யும் உபாயமாகும். சவலை நாய்-மெலிவற்ற நாய் என்க.
சமாதி மனோலயம். தேகாதி பிரபஞ்சமுதலிய சகலபற்றும் நீங்கி
மனம் ஒழிந்த நிலையைக் குறிப்பதாகும். வாக்கும் மனமும் இறந்த
ஆத்மானந்தத்தையே சுவாமிகள் விளக்கினார். அவ்விதத்தன்மை
யையே இப்பாடலில் "பகரொணதது சேரவொணதது நினை
யொணதது வானதயாபர பதியதான சமாதிமனோலயம்" என்றார்.

"முருகன் றனிவேன் முனிநங் குருவென்

றருள்கொண் டறியா ரறியுந் தரமோ

உருவன்று அருவன்று உளதன்று இலதுஅன்று

இருள் அன்று ஒளி அன்று எனநின்ற(து)அதுவே."

—கந்தரனுபூதி

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

“இருளன்றி யொளியன்றி யளவன்றியலைவன்றி
 இயல்பொன் றின்றிப்
 பொருகின்ற பூதங்கள் பலபொருள்க
 ளன்றிநிறை புரணமாகி
 யுருவன்றி யருவன்றி யுளதன்றி யுண்டில்லை
 யென்று மொன்றாய்
 வருகின்ற திரிபுடியி னடுத்தோன்று மறவாது
 மதித்துக் கொள்வாய்”

—ஞானவாசிட்டம்

“ஆனந்தமான வருளை யறிந்தபின்
 தானந்த மாரு மவர்க்கு.”

—ஒளவைபிராட்டியார்

99. தனதன தானாதன தனதன தானாதன
 தனதன தானாதன—தனதான
 விடுமத வேள்வாளியின் விசைபெறு மாலாகல
 விழிகொடு வாபோவென வுரையாடும்
 விரகுட னூறியிர மனமுடை மாபாவிசுள்
 ம்ருகமல கோலாகல முலைதோய
 அடையவு மாசாபர வசமுறு கோமாளியை
 அவனியு மாகாசமும் வசைபேசும்
 அசட அநாசாரனை அவலனை ஆபாசனை
 அடியவ ரோடாள்வது மொருநாளே !
 வடகுல கோபாலர்த மொருபதி னூறியிரம்
 வனிதையர் தோள்தோய்தரு மபிராமம்
 மரகத நாராயணன் மருக ! சோணசல
 மகிப ! சதாகாலமும் இளையோனே !

உடுபதி சாயாபதி சுரபதி மாயாதுற

உலகுல வாரார்கலி

வறிதாக

உயரிய மாநாகமு நிருதநீ ருய்விழ

ஒருதனிவே லேவிய

பெருமானே !

(ப-ரை) வடகுல கோபாலர்தம் - வட திசையிலுள்ள ஆயர் பாடியில் வசித்துள்ள இடையர் மரபிலுதித்த, ஒருபதியிரம் வனிதையர்-ஒப்பற்ற பதியிரம் மாதர்களது, தோள்தோய்தரும்-தோள்களை மருவிய, அபிராமம் - சுந்தர மிசைந்த, மரகத நாராயணன்-பச்சைமேனியனாகிய திருமாலுக்கு, மருமக-மருகோனே ! சோனாசலம் மகிப - அருணாசல மென்னும் தலத்தின் இறைவனே ! சதாகாலமும் - எப்பொழுதும், இளையோனே - இளமைப் பருவமாயுள்ளவனே ! உடுபதி சாயாபதி சுரர்பதி - சுந்திரன் சூரியன் இந்திரன் முதலானவர்கள், மாயாது உற-அழியாதிருந்து வாழ்வை அடையவும், உலகு உய - சமஸ்த வுலகமும் நிலைபெற்றிருக்கவும், வார்ஆர்கலி - நீர்பரப்பாகிய பெரிய சமுத்திரம், வறிது ஆக - வற்றிவிடும்படியும், உரியதா - வானளாவி மா விருட்சமாகி நின்ற சூரபன்மனும், நாகமும் - கிரவுஞ்சக் கிரியாகிய மர்யம் புரிந்த அசுரனும், நிருதரும் - மற்றைய அசுரர் குலங்களும், நீறு ஆய் - சாம்பராக, விழ - அழியவும், ஒருதனிவேல் எவிய - ஒரு ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்தருளிய, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே ! மதவேள் விடுவாளியின் - காமன் தொடுத்துள்ள பாணத்தின், விசைபொரு - வேகம் பொருந்தியுள்ள, ஆல கால விழிகொடு - விடமிகுந்த கண்களினால், வாபோ என உரையாடும்-வா போ வென்பதாகப் பேசுகின்ற, விரகு உடன் - சாமர்த்திய முடன், தூறுயிரம் மனம்உடைய மாபாவிகள் - கணக்கில்லாத நினைவுகளையுடைய மகாபாவிக்களாகிய விலைமாதர்களின், ம்ருகமத கோலாகல முலைதோய - கத்தூரிவாடை திமிர்ந்த தனப்பார்களை அணையும்படியாக, அடைய-(உம்-அசை) அடைவதற்கு, ஆசாபர

வசம் உறு-காம விகாரத்தில் மனம் பரவசமுள்ளவனாகிய, கோமாளியை-யாவரும் பரிகசிக்கத் தகுந்த அறிவின்னுள்ள அடியேனை அவனியும் ஆகாசமும் வசைகூறும் - பூவுலகமும் வானுலகமும் இகழ்ந்து பேசுதற்குரிய, அசட - கீழ்மையானவனை, அநாசாரனை-குணச்சார மில்லாத பாமரனை, அவலனை - பயனில்லாதவனை, ஆபாசனை - (அந்தரங்க சுத்தியில்லாமல் நடிக்கும்) வெளிவேட தாரியாகிய தமிழேனை, அடியவரோடு - நினது மெய்யன்பர் கூட்டத்துடன், ஆள்வதும் ஒருநாளே - ஆட்கொண்டருள்வதற்கும் ஒரு தினம் உண்டோ? (எ-று.)

(க-ரை) ஹே கந்தப் பெருமானே! திருமால்மருகா! வெற்றி வேலாயுதா! அடியேன் விலைமாதர்களின் வசப்பட்டு மனத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாது சன்மார்க்ககரமான செயல்புரிந்து நினது தொண்டரோடு கூடிவாழ்ந்து மனச்சாந்தி யடையும் படியாக ஆட்கொண்டருள வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) ஆலாகலம் - திருப்பாற்கடலிட மாகவுதித்தகொடிய விடம், மங்கையரது கண்களின் அபிநயத்தோற்றமே ஆடவர்களை வசப்படுத்தத்தற்குரிய சிறந்த சாதனமாதலின் அவைகளை விடத் திற்கு உவமைகூறினார். தம்மிடம் மையல்கொண்டு பேசினவாற்றுவதும் ஆயிரக்கணக்கான சிந்தனை செய்வதும், பொருள் தேடுவதற்கிசைந்த விதமாக பொய்யாக நடிப்பதும், இன்னும் பலவிதமான பாசாங்கு புரிவதும் விலைமாதரின் வழக்கமாகும்.

சிந்தாமணி

“வெம்புவாள் விழுவாள் பொய்யேமேல்விழுந் தழுவாள்பொய்யே தம்பலந்தின்பாள் பொய்யே சாகிறேனென்பாள் பொய்யே அம்பிலுங் கொடியகண்ணாள் ஆயிரம் சிந்தையாளை நம்பினபேர்க ளெல்லாம் நாயினுங் கடையாவாரே.”

பொது

100. தானந் தனதன தானந் தனதன
தானந் தனதன—தனதான
தீயும் பவனமும் நீருந்தாணியும்
வானுஞ் செறிதரு பசுபாசத்
தேசந் தனைநிலையெயன் றிருவினை அறியாதே
தீருந்திறல்வினை அறியாதே
ஒயும்படியறு நூறும்பதினுறழ் பதுநூறும்
நூறும் பதினி பதுநூறும்
ஒடுஞ்சிறுவயிர் மீளும்படிநல கிடையாதே ?
யோகம் புரிவது மணவாளா !
வேயுங்கணியும்வி ளாவுமபடுபுன
மேவுஞ்சிறு மிதன் மணவாளா !
மீனம்படுகட லேழுந்தழல்பட
வேதங் கதறிய ஒருநாலு
வாயுங் குலகிரி பாலுந்தலைபட
மாகந்தரமதில் மறைசூரன்
மார்புந்துணையுறு தோளுந்துணிபட
வாள்கொண் டமர்செய்து பெருமாளே !

(ப-ரை) வேயும் - மூங்கிலும், கணியும் - வேங்கை மரமும், விளாவும் - விளா விருட்சமும், படு - செழிப்புடன் வளர்கின்ற, புனம் மேவும் - தினைப் புனத்தில் காவல் செய்திருந்த, சிறுமிதன் - ஒப்பற்ற சுந்தரியாகிய வள்ளி நாகியயின், மணவாளா-நாயகனே ! மீனம் படு - மகர மச்சங்கள் வாழ்கின்ற; கடல் ஏழும் - ஏழு

சமுத்திரங்களும், தழல்பட-நெருப்புப் பொறியுண்டாகும்படிக்கும், வேதம் கதறிய ஒரு நாலுவாயும் - பெருமைதங்கிய நான்கு வேதங்களையும் வெளியிட்ட நான்கு வாய்களையுடைய பிரம தேவனும், குலகிரிபாலும் தலைபட - உயர்ந்துள்ள (மாயைக்கு இருப்பிடமாகிய) கிரவுஞ்ச மலையும் சிறைப்படவும், மாகந்தரமதில் மறைஞரன் - மாமர வடிவமாக மறைந்துள்ள சூரபன்மனது, மார்பும் - மார்பகமும், துணையுறுதோளும் - இரு புயங்களும், துணிபட - துண்டிக்கும்படியாக, வாள்கொண்டு - (வேலாயுதமாகிய) வாளைத் திருக்கரத்திற்கொண்டு, அமர் செய்த - சமர் புரிந்துள்ள, பெருமானே - கந்தப் பெருமானே! தீயும் - அக்கினியும், பவனமும் - வாயுவும், நீரும் - குளிர்மை தங்கிய நீரும், தரணியும் - பூமியும், வானும் - ஆகாயமும், செறிதரு - இவைகளின் சேர்க்கையாலாகிய பசு - சீவனானது, பாசம்-முன் வினையின் காரணமாக எடுத்துள்ள, தேகந்தனை - சரீரத்தை, நிலையே யென்று - எப்போதும் நிலைபெற்ற தென்பதாக எண்ணி, இழிவினை தீரும் திறலினை - இருவினைகளும் நீங்கும் தன்மையை, அறியாது-உணர்ந்துகொள்ளாது, ஓயும் - உடல் தளர்வடையும்படியாக, 600-அறுநூறும், பதின் உறழ் நூறும், 1000-ஆயிரமும், பதின் இருபது நூறும் - 20000-ஆக நாள் ஒன்றுக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறு நூறு முறை, ஓடும் - (மூச்சு வெளியில்) ஓடும்படியாக (கழியும் வண்ணம்) விடுகின்ற, சிறு உயிர்-அடியேனது அற்ப உயிரானது, மீளும்படி - மரணமாகாது திரும்புவதற்கு, நல்யோகம் புரிவது - நன்மையதாகிய யோகம் செய்துய்யும் மார்க்கம், கிடையாதே - அடியேனுக்கு கிட்டமாட்டாதோ - (எ-று.)

(கிடைக்கும்படி அருள் புரியவேண்டும்.)

(க-ரை) ஹே வள்ளி நாயக! வினையின் காரணமாக வந்துள்ள பஞ்ச பூதமயமாகிய சரீரமானது நாள்தோறும் சுவாசக் கழிவினால் தளர்ந்து மரணமடையாது நிலைபெற்றிருக்கும்படியான

யோக மார்க்கத்தை அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் புரிவாயாக, என்பதாகும்.

(வி-ரை) உலகப் பொருள்யாவும் பஞ்ச பூதமயமாயுள்ளதாதலின் உடலையும் அவ்வித தன்மையைக்கொண்டு புகன்றதாகும். நாள் ஒன்றுக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசம் உடலிலிருந்து வெளிப்படுவதினால் அதன் காரணமாக நாளடைவில் தளர்வுகொண்டு முடிவில் மரணமடைவது நிச்சயமாதலால் தமக்கு அவ்விதம் நேராவண்ணம் யோக மார்க்கத்தை அருள் புரிய வேண்டுமென்னுங் கருத்தைச் சுவாமிகள் விளக்கினுரென்க.

உடல் தோன்றவும் மறையவும் காரணமாயிருப்பது வினையாதலின் அதையும் வெளியிட்டார். “வினைப்போகமே யொரு தேகங் கண்டாய், வினைதாடு. பூந்தால் தினைப்போதளவு நில்லாது கண்டாய்” என்னும் பட்டினத்தடிகள் வாக்கியமும் இசைந்துள்ளது காண்க.

யோக மார்க்கமானது கரணங்களிற்று மனோலயமான சாக்கிராதீதத்தில் தன்னிலை கண்டு இன்புறுதலாகும். தவிரவும் பரமானந்த நிலையை அடையும் சாதனமுமாகும்.

கடோப நிஷத்து

“ஹிவேகியானவன் தன் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், புத்தியை ஆன்மாவிலும், ஆன்மாவை பரமாத்மாவிலும் அடக்கவேண்டும்.”

தலவாகர உபநிஷத்து

“எவன் இந்த பிரஹ்ம வித்தையை அநுட்டிக்கின்றானோ, அவன் பாபத்தைவிட்டுச் சிரேஷ்டமும் அனந்தமுமான சுகானந்தத்தில் வசிக்கின்றான்.”

திருமந்திரம்

“ஐம்புலன் வழியேயாடி மாணிடரெலா பழிவர்
ஐம்புலன் வழித்தாவிமே லமரரு மலைவார்
ஐம்புலன் வழியடைத்தவன் யோகியேயன்றி
ஐம்புலன் வழியடைத்தவ ருலகினியாரே.”

பகவத்கீதை

“வெய்ய நெஞ்ச மடங்கிடு வேறிதற்
கையமில்லை யென்றே யறியாதலாற்
பையவே கரணம்பதி னுன்கையுங்
கைகடந்தவர் யோகமுங் கைகண்டார்.”

பத்திரகிரியார்

“ஆருதாரங் கடந்த ஆனந்தப் பேரொளியைப்
பேருகக் கண்டுநான் பெற்றிருப்ப தெக்காலம்.”

பதஞ்சலியார்

“அறிவை வெளிக்குட் செலுத்த வேபர
வணுவொளி யுற்றுச் சொலிக்கு மாமொலி
யதுகுறி யொத்துத் தனித்ததேகதி—யருண்ணானம்

ஒளவைக்குறள்

“உள்ளொளி தோன்றிலுணரில் அருளொளி
அவ்வொளி ஆதி ஒளி.”

கந்தரலங்காரம்

“ஆங்காரமுமடங் காரொடுங் கார்பர மானந்தத்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மறர்தினைப் போதளவும்
ஓங்காரத் துள்ளொளிக்குள்ளேமுருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார் தொழும்பு செய்யாரென் செய்வாரெமதாதருக்கே.”

101. தனந்த தானந் தனதன தானன—தனதான

இசைந்த ஏறும் கரியுரி போர்வையும்	எழில்நீறும்
இலங்கு நூலும் புலியத ளாடையும்	மழுமானும்
அசைந்த தோடும் சிரமணி மாலையும்	முடிமீதே
அணிந்த ஈசன் பரிவுடன் மேவிய	குருநாதா!
உசந்த சூரன் கிளையுடன் வேரற	முனிவோனே!
உகந்த பாசம் கயிற்றெடு தூதுவர்	நலியாதே
அசந்த போதென்துயர்கெட மாமயில்	வரவேணும்!
அமைந்த வேலும் புயமிசை மேவிய	பெருமானே!

(ப-ரை) அமைந்த-சர்வ வல்லமையும் அருணோதயம்போன்ற
 மிரகாசமும் பொருந்திய, வேல் (உம் அசை) வேலாயுதத்தை,
 புயமிசை - தோளின் மீது, மேவிய - இசைந்துள்ள, பெருமானே -
 முருகப் பெருமானே! இசைந்த - பொருந்திய, ஏறும்-இடபத்தை
 யுடையவரும், கரி உரி - யானையினது தோலை, போர்வையும் -
 போர்வையாக அணிந்தவரும், எழில் நீறும் - அழகிய திருவெண்
 ணீற்றையுடையவரும், இலங்கு நூலும் - மார்பகத்தினிடமாக
 பூண் நூல் விளங்குகின்றவரும், புலி அதள் - புலித்தோலை, ஆடை
 யும்-உடையாக உடுத்தியவரும், மழுமானும்-மழுவையும் மாணையும்
 கரத்திலேந்தியவரும், அசைந்த - அசைகின்றதாகிய, தோடும் -
 குண்டலங்களைச் செவியிற் புனைந்தவரும், சிரம் அணிமாலை -
 வெண்டலைகளாலாகிய மாலையையும், (கங்கை, சந்திரன், அரவம்
 கொன்றை மலர் மாலையுபன்) சடாமுடியின் மீது, அணிந்த -
 அணிந்துள்ளவருமாகிய, ஈசன் - சிவபிரானுக்கு, (உபதேசம்
 புரியும் காரணமாக) பரிவுடன் மேவிய - அப்பெருமானாரால்
 அன்புடன் வணங்கத் தகுந்த, குருநாதா - பரம குருநாதனே!
 உசந்த - உயர்வு பெற்றவனாகிய, சூரன் - அகங்காரமுற்ற சூர
 பன்மனை, கிளையுடன் - கிளைஞர்களாகிய சுற்றமுடன் வேர் அற - .

354

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

வமிசம் நாசமாகும்படி, முனிவோனே - சினமுற்று அழித்த ஐயனே! உகந்த - விருப்பத்திற்குரிய, பாசம் கயிறெடு - பாசக் கயிறுடனே வருகின்ற, தூதுவர் - கால தூதர்களால், நலியா - வருந்தி, அசந்தபோது - மனம் அயர்ந்துபோகும் தருணத்தில், என்துயர் - அடியேனது மரண வாதனையாகிய துயரம் நீங்கும் படியாக, மாமயில் - பெருமை தங்கிய மயில் வாகன சமேதராக, வரவேணும் - தரிசனம் தந்தருளவேண்டும். (எ-று)

(க-ரை) ஹே பரம குருநாதா! வெற்றி வேலாயுதா! அடியேன் முடிவில் பமவாதனைக்களாகாது அழகிய மயில் வாகன சமேதராக வந்து தரிசனம் தந்தருளவேண்டும் என்பதாகும்.

(வி-ரை) இசைந்த ஏறு - தரும தேவதையை இடபவாகன மாகக் கொண்டருளிய சிவபிரான் என்க. கரியுரி போர்வை - அமரர்களை வருத்திய கயடுகா சூரனைச் சங்கரித்து அந்த யானையில் தோலைப் போர்வையாகக் கொண்டவரென்பதையுணர்த்துவதாகும். புலியதன் ஆடை - தாருகாவனத்து இருடிகள் ஏவியுள்ள புலியைக்கொன்று அதன் தோலை உடையாகக் கொண்டார் என்பதாகும். சிரமணி மாலை - சர்வ சங்கார காலந்தோறும் ஒடுங்குகின்ற பிரமர்களின் சிரங்கள், வெண்டலை மாலையாகச் சிவபிரான் அணிந்துள்ளாரென்பதை விளக்குவதாகும்.

1 “தலையே நீவணங்காய் தலைமலை தலைக்கணிந்து தலையா லேபலிதேருந் தலைவனை.”

2 “மூரவெண்சிரமலை யுலாவித்தோன்றும்”

—அப்பர் சுவாமிகள்

ஆனந்தத் திருப்புகழ்
சம்பூரணம்

KOVILOOR MADALAYAM
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE) - 486846

மு. வித்தியா பிள்ளை, சென்னை-12.

